Machine Translated by Google

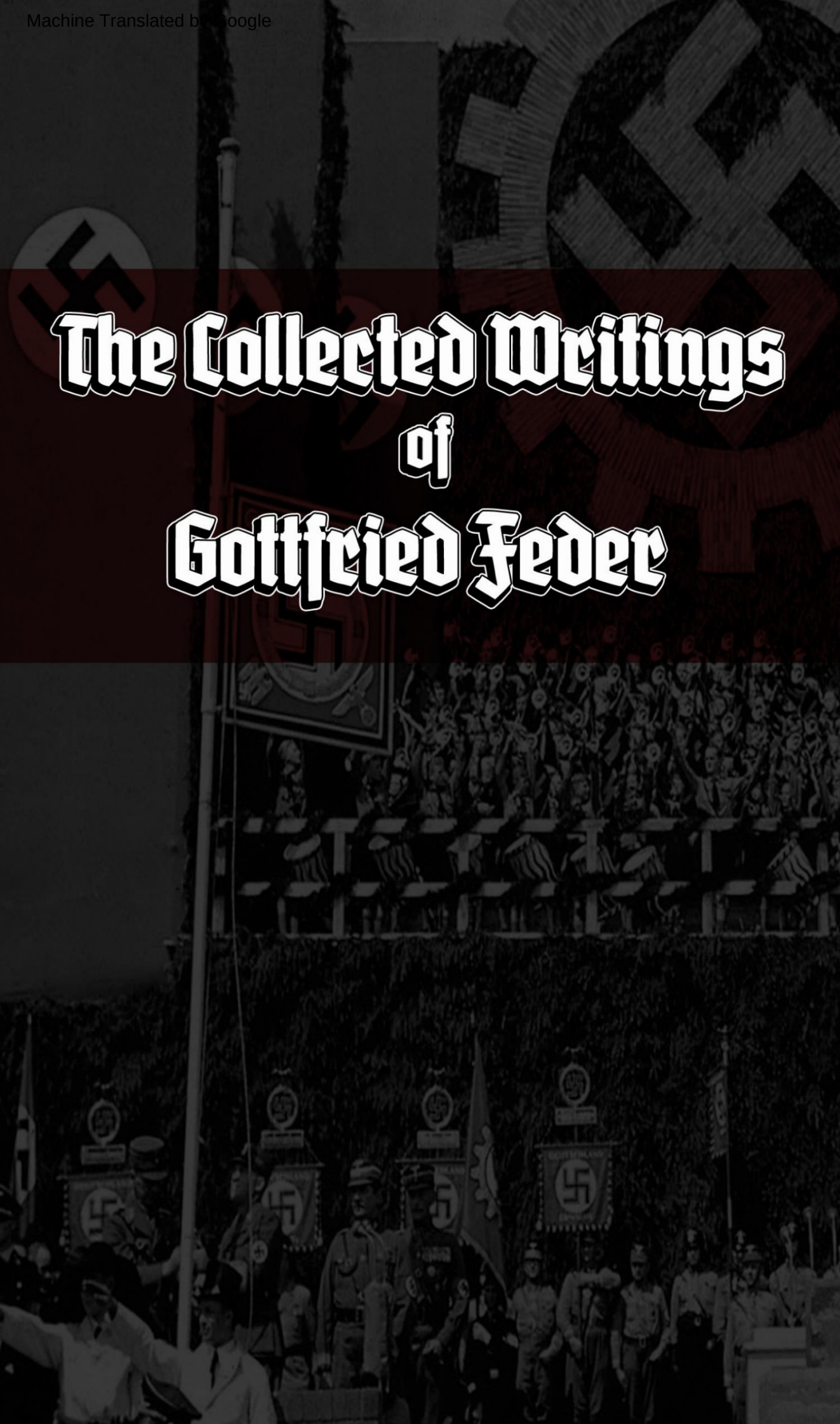

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Zbrani spisi

Gottfried Feder

Objavljeno v Kali Yugi, 130 AH

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Kazalo vsebine

Program NSDAP in njegove splošne zamisli 5

Uvod in predgovor 6

1. Uradni manifest stranke o stališču NSDAP glede kmečkega prebivalstva in kmetijstva..... 13

Politika NSDAP glede lastništva zemljiške posesti 17

2. 25 točk..... 21

3. Osnovne ideje 25

4. Podrobne zahteve programa 32

5. Česar si ne želimo..... 52

6. Zaključek..... 53

Manifest za odpravo suženjstva obresti 55

Izvedbe in utemeljitev 57

Pretvorba vojnih obveznic v bančne kredite 75

Posebne pripombe k zahtevi po zakonu v manifestu 76

Ugovori in njihova ovržba 79

Nadaljnji program 89

Nemška država na nacionalsocialističnih temeljih 56

Uvod in predgovor 92

1. Temelji..... 97

2. Program 116

3. Državna struktura nacionalsocialistične države 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27. januar 1883, Würzburg, Nemčija - 24. september , 1941, Murnau), je bil nemški politični aktivist, ki je bil glavni ekonomski teoretik začetne faze nemškega nacionalsocializma.

Feder, gradbeni inženir, je leta 1919 postal znan s svojo knjigo Manifest za razbijanje "Suženjstvo interesa" in njegov govor pred srečanjem Nemške delavske stranke v Münchnu septembra istega leta sta bila neposreden navdih za Adolfa Hitlerja vstop v politiko. Federjeve socialistične in protikapitalistične ideje so se nato izrazile v Hitlerjevem 25-točkovnem programu za Nacionalsocialistično nemško delavsko stranko (NSDAP) marca 1920, pa tudi v Federjevi lastni knjigi "Nemška država na nacionalsocialističnih temeljih", ki jo je Hitler imel za "katekizem [nacionalsocialističnega] gibanja". Med letoma 1924 in 1936 je Feder sedel v nemškem rajhstagu in bil predsednik gospodarskega sveta NSDAP (1931), državni sekretar nemškega ministrstva za gospodarstvo (1933) in državni stanovanjski komisar (1934). S splošnim prilagajanjem nacistične politike obstoječemu gospodarskemu sistemu pa se je Federjeva vloga v strankarskih zadevah drastično zmanjšala in do leta 1936 je bil potisnjen v praktično pozabo.

Machine Translated by Google

Program nacionalnega Socialistična nemška delavska stranka in njene splošne predstave

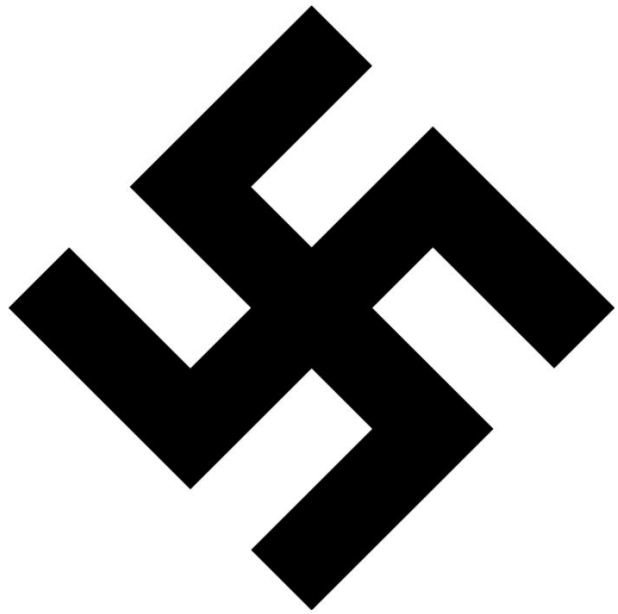

Machine Translated by Google

Zgodovinski prikaz vzpona NSDAP z biografskim pregledom kariere Adolfa Hitlerja

Adolf Hitler se je rodil 20. aprila 1889 v Braunau-na-Innu, vasi starega Bavarska.

Njegov oče je bil osirotel otrok revnega kmeta in se je s težavami povzpel do položaja carinika. Njegova mati je prihajala iz nemške kmečke družine. Ko je bil star 13 let, je izgubil očeta, štiri leta kasneje pa še mater. Adolf Hitler je bil takrat, potem ko je zapustil državno šolo, študent na realki v Linzu ob Donavi. Očetova želja je bila, da bi postal uradnik, njegova lastna želja pa je bila postati umetnik. Materina smrt ga je prisilila, da si je nemudoma sam služil kruh.

Pri 17 letih je Hitler odšel na Dunaj, kjer je želel postati arhitekt. Preživljal se je z lastnim delom, najprej kot gradbeni delavec, ki je mešal malto, nato pa kot arhitektov risar. Pri 18 letih se je že začel zanimati za politiko; postal je antimarksist, vendar doslej ni imel vodilne vloge. Hitler je bil že od zgodnje mladosti strasten nacionalist in upal je, da bo združil družbene izkušnje svojega delovnega obdobja s svojimi nacionalističnimi prepričanji. Več let je živel na Dunaju v skrajni revščini.

Leta 1912 se je preselil v München, kjer je študiral. Nikoli ni poznal mladostnih radosti, a vse od dneva, ko je odšel od doma s 50 kronami v žepu, sta bila delo in pomanjkanje njegova usoda. Februarja 1914 se je uspel osvoboditi obveznosti služenja v avstrijski vojski. Šest mesecev pozneje je izbruhnila vojna. Takoj se je prostovoljno javil za služenje v nemški vojski in z neposredno prošnjo kralju Ludviku Bavarskemu dobil dovoljenje, da se kot prostovoljec pridruži bavarskemu polku za vojno. 10. oktobra 1914 je novi polk odkorakal v boj.

2. decembra 1914 je bil 25-letni prostovoljec odlikovan z Železnim križcem 2. reda. Razred.

V priznanje za njegov pogum pri napadu na 'Bayernwald' in v drugih bitkah blizu Wytschaeteja je dobil ukaz, naj prevzame dolžnost kurirja, kar je zahtevalo poseben pogum in zanesljivost, saj je bilo treba poročila pogosto prenašati po odprtem terenu pod močnim ognjem. Zaradi tega je njegovo ime hitro postalo znano po vsem polku, tudi zunaj ožjega kroga njegovih tovarišev.

7. oktobra 1916 ga je ranil drobec granate. Marca 1917 se je vrnil v svoj polk. Prejel je še več drugih odlikovanj, vključno z Regiments-Diplom za posebno hrabrost v bojih pri Fontainesu in nazadnje Železni križec I. razreda.

14. oktobra 1918 je bil skupaj s številnimi tovariši v svojem polku hudo ranjen zaradi iperita, ki so ga Britanci takrat prvič uporabili, in je začasno oslepel. Medtem ko je bil v bolnišnici, je izbruhnila revolucija.

Na podlagi tega se je Hitler odločil, da bo postal politik. Leta 1919 se je pridružil majhni stranki šestih mož in v njej ustanovil Nacionalsocialistično nemško delavsko stranko. Na kratko je sestavil program novega gibanja ter določil njegov značaj in cilje.

Machine Translated by Google

Jedro: Sedem mož

Septembra 1919 je Adolf Hitler imel svoj prvi govor pred sedmimi moškimi; nato je nagovoril občinstvo 11, 25 in 47 ljudi; decembra 111; januarja 1920 270 in kmalu zatem 400. 14. novembra 1920 je govoril na množičnem shodu leta 1700. Organiziral je propagando mlade stranke, ki je po enem letu dela štela 64 članov. Leto kasneje – 1920 – je njihovo število že doseglo 3000. Hitlerjeva propagandna dejavnost v Münchnu je bila takšna, da je končno trikrat na teden govoril na množičnih shodih, ob ponedeljkih pa je izvajal pouk. Najprej je napadal neumnost Versaillesa in zanikal trditve marksistov, sredinske stranke itd., da je mogoče izpolniti to pogodbo. Zaničeval je slogan teh strank – »Oddajte orožje in tudi drugi se bodo razorožili«. Govoril je na podlagi predpostavke, da bodo ostali, potem ko bomo mi oddali orožje, še naprej oboroževali – če ne s svojim denarjem, pa z milijoni, iztisnjenimi od popolnoma razoroženega nemškega naroda. Medtem ko je nasprotoval propagandi SPD in centra v prid podpisu pogodbe, je prerokoval, da bo Porurje okupirano, ne glede na to, kaj bomo podpisali.

1921.

To leto je zaznamovala ustanovitev prvih lokalnih skupin v Rosenheimu in Landshutu. Hitler je organiziral prvo skupino moških za zaščito stranke in začel boj proti separatističnemu gibanju na Bavarskem. Naš voditelj je nagovoril tudi več kot 5000 ljudi na zborovanju v Cirkusu v Münchnu.

Na svojih sestankih je izjavil, da izpolnjevanje pogodbe ne bo pripomoglo k mirni in tihi izgradnji nemške blaginje, kot so trdili SPD, Center in Volkspartei, temveč da bo rezultat te neumne politike neizogibno inflacija v velikem obsegu, ki bo povzročila ogromno škodo nemški industriji. Hitlerjeva trditev, da črno-rdeča vlada načrtuje denacionalizacijo državnih železnic, je bila razglašena za »odkrito laž«. Poskus upora znotraj stranke je bil zatajljen. Hitler je sestavil novo ustavo stranke, ki mu je dala diktatorska pooblastila.

Socialna demokracija, ki ni mogla več ignorirati Hitlerjevega imena, se je zdaj poskušala znebiti svojega nadležnega medveda s terorističnimi metodami. Na srečanjih je prihajalo do krvavih spopadov, v katerih so prevladali železni živci našega voditelja. Med njimi je bila ustanovljena nepremagljiva telesna straža, ki se je odtlej imenovala »Sturmabteilung«.

1922.

Medtem ko je osvajanje Münchna potekalo, se je gibanje začelo širiti po preostalem delu Bavarske. Hitler je zavrnil vse ponudbe za pridružitev drugim strankam v obliki kompromisa. Postopoma je uničil vse podobne "nacionalistične" strankarske formacije in nacionalsocialistično gibanje postavil nad njimi.

Oktobra 1922 je Hitler na čelu 800 mož vkorakal v Coburg in v dveh 24 urah prvič popolnoma zatrl rdeči teror v tem mestu.

Adolf Hitler je takrat javno izjavil, da drvimo z glavo naprej v smeri inflacije, ki jo je predvidel kot posledico politike črno-rdeče koalicije. Postal je

Machine Translated by Google

znan kot najnevarnejši in najbolj osovražen sovražnik sistema. Socialna demokracija in Sredinska stranka sta se nehali braniti z argumenti in sprejeli politiko obrekovanja.

1923.

Januarja 1923 je bila prva velika strankarska konferenca in posvečeni so bili prvi prapori stranke. Sturmabteilung je bil formalno ustanovljen.

Strankarska propaganda je bila izčrpno preučena in izboljšana, trajna načela organizacije pa so bila določena in uveljavljena. Okoli Hitlerja se je zbralo veliko število privržencev, večina od njih pa je danes njegovih zvestih partnerjev v boju. Napadi nanj so se medtem nadaljevali z vse večjo odločnostjo; prvič se je znašel v zaporu zaradi motenja sestankov svojih nasprotnikov; nenehno so ga kaznovali z globami. Kljub temu se ni niti za trenutek nehal boriti proti sistemu.

Poleti 1923 je Adolf Hitler zatrl rdeči teror v večini bavarskih mest; Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt – pogosto za ceno prelivanja krvi v uličnih bojih, v katerih je premagal socialdemokratske in komunistične teroristične tolpe.

Njegov boj proti nesposobni vladi rajha so spremljale grenke obtožbe. Napovedoval je neuspeh šibkega odpora vlade v zadevi Porurja in nenehno napadal neumno politiko dogovora s Francijo in politiko izpolnitve dogovorov. Nikoli ni pozabil poudariti nujnosti dogovora z Anglijo in Italijo.

Novembra 1923 je Adolf Hitler poskušal strmoglaviti sistem. Upor je propadel in Hitlerja so aretirali.

1924.

Veliko sojenje je potekalo v Münchnu marca 1921. Čeprav je bil naš vodja spoznan za krivega na podlagi dejstev, je dosegel prepričljivo moralno opravičilo. Hitlerjeva obramba je tako močno vplivala na sodišče, njegovo prevzemanje edine in izključne odgovornosti pa je bilo tako prepričljivo, da se je govor odvetnika, ki ga je obtožil, spremenil v izjemno pričevanje o njegovih častnih motivih. Sodnik pa ga je obsodil na določeno obdobje pripora.

Nacionalsocialistična stranka je utrpela veliko škodo zaradi izgube svojega vodje. Njeni nasprotniki so bili prepričani, da je z gibanjem konec, in so si opogumili podpis zloglasnega Dawesovega pakta, s čimer so namerno začeli sistem plenjenja Nemčije, ki je dosegel vrhunec z Youngovim načrtom. Kakšen triumf za socialne demokrate in center! Cilj zasužnjevanja Nemčije je bil očitno dosežen!

Hitler se je zaman poskušal s svojimi sodelavci, ki so bili na prostosti, boriti proti Dawesovemu paktu. Zaman jih je prepričal, da so javno izjavili, da so zagotovila Sredinske stranke, SPD in Volkspartei, da bodo tuja posojila v okviru načrta povečala nacionalno blaginjo, da se bo brezposelnost odpravila, da se bodo plače zvišale in davki znižali ter da bo kmetijstvo rešeno, zgolj prevara naroda. Zaman jih je prepričal, da bo Dawesov pakt zagotovo povečal revščino, saj bodo obresti na posojila ohromile industrijo, medtem ko so posojila sama služila zgolj izpolnjevanju finančnih obveznosti v okviru načrta; stečaj in brezposelnost bi se povečala, plače ...

Machine Translated by Google

bi se znižala, cene in davki bi se še zvišali, kmetje pa bi se soočili s popolnim propadom in bi bili prisiljeni ločiti se od vsega, kar so imeli.

20. decembra je Hitler zapustil trdnjavo.

1925.

Do 27. februarja 1925 se je razširil poziv Adolfa Hitlerja k ponovnemu rojstvu stranke in Svoj prvi govor po zaporu je imel pred občinstvom 4000 ljudi.

Nacionalsocialistično gibanje je bilo po dogodkih 9. novembra razbito. ,
in vse njeno premoženje in denar sta bila zaplenjena; tako da je Adolf Hitler zdaj brez ničesar v rokah začel obnavljati stranko od temeljev. Vorwärts in Germania v Berlinu sta se norčevala iz njegovih prizadevanj in se posmehovala "bedaku, ki ga je zapor spravil ob pamet".
Kljub temu je obnova stranke pod Hitlerjevim vodstvom potekala zelo hitro. Stari voditelji so se znova zvesto zbrali okoli njega. Hitler je spodbudil strankarski tisk k novi dejavnosti.

Do decembra 1925 je stranka štela 27.000 članov. Center in socialni
Demokrati so v zaskrbljenosti odredili, da voditelj dve leti ne sme javno govoriti.

1926.

Junija letos je bila prva konferenca stranke po Hitlerjevem zaprtju.

Buržoazni svet je bil še vedno prepričan, da bo politika izpolnitve rešila Nemčijo in da bo Dawesov pakt oživil industrijo. Marksisti so bili prepričani, da je njihova prevlada neomajna.

Predsednik von Hindenburg se je ločil od svojih podpornikov in odkorakal s centrom in SPD. Stranka je nadaljevala boj; do konca leta je štela 49.000 članov.

1927.

Ukaz, ki je Hitlerju prepovedoval javno govorjenje, je bil umaknjen, ker ga je bilo nemogoče uveljaviti. Nagovoril je številne množične shode. Vsak mesec se je stranka bolj utrjevala.

Dogodki naokoli so vedno bolj dokazovali, da je imel Hitler prav.
Dawesov pakt je bil razkrit in njegove posledice so bile grozljive. Socialni demokrati in Sredinska stranka so poskušali rešiti, kar se je rešiti dalo, z lažmi in zlorabami.

Avgusta je Hitler sklical partijsko konferenco v Nürnbergu, ki se je izkazala za velik uspeh. Do konca leta je stranka štela 72.000 članov.

1928.

Adolf Hitler je svojo stranko vodil v okrepljen napad na obstoječi sistem.
Nacionalsocializem je bil zdaj neizprosen sovražnik uničevalcev Nemčije, tako znotraj kot zunaj. Hitler je svoj napad usmeril zlasti proti nesmiselnemu uničevanju kmetov in srednjega razreda. Prerokoval je katastrofo, ki bo prizadela domače trge. Na stotinah srečanj je vedno znova izjavljal, da je politika izpolnitve norost in da je njena

Machine Translated by Google

Posledice bi pomenile smrt in propad nemške industrije. Socialni demokrati in sredina so se v poskusu maščevanja posmehovali in zasmehovali. Njihove laži in zlorabe so bile usmerjene osebno proti Hitlerju.

Do konca leta je članstvo štelo 108.000, od tega 12 članov stranke sedel v Reichstagu.

1929.

Adolf Hitler je z neutrudno energijo nadaljeval boj proti obstoječemu sistemu. Partijski tisk se je izpopolnil, Sturmabteilung se je povečal, formacije so se okrepile in propaganda se je stopnjevala. Doktrine nacionalsocializma so začele globoko prodirati v nacionalno zavest.

4. avgusta je v Nürnbergu potekala druga partijska konferenca v izjemnem obsegu. Hitler je z vedno večjo energijo napadel črno-rdeči sistem in brez tekmeca nastopil kot najmočnejši voditelj proti vsemu, kar je pomenilo "demokracija". Vsi poskusi, da bi ga izrinili iz vodstva stranke, so bili zatrti.

Do konca leta je stranka štela 178.000 članov.

1930.

Boj proti Youngovemu načrtu je bil v polnem teku. Hindenburg ga je energično branil in trdil, da bo z njim rešena Nemčija, da bo nemška industrija oživela, da bo brezposelnost zajezena, da bodo kmetje spet zadihali in da bo mogoče zmanjšati obdavčitev.

Adolf Hitler je takšne poglede označil za neresnične in usodne; prerokoval pa je ravno nasprotno. Njegova stranka je sredi hudih bojev razsvetljevala narod. Nasprotniki so odgovorili s tokom laži.

Volitve v Reichstag so bile 14. septembra , 1930. Stranka je dobila 6,5 glasov. milijon glasov in izvoljenih je bilo 107 članov. Njegova notranja organizacija je bila močnejša kot kdaj koli prej. Hitler je nekaj manjših poskusov upora, ki so jih spodbujali od zunaj, takoj zatrl, tiste, ki se niso brezpogojno podredili, pa je izgnal.

Sredinska stranka, ki se je zdaj, pa naj bo to v dobrem ali slabem, predala v roke SPD, je začela hujskati Cerkev proti Hitlerju. Škofje in duhovniki, ki so pripadali Sredinski stranki, so začeli fanatičen napad na nacionalsocialistično gibanje, izobčili njegove privržence in jim celo zavrnili krščanski pogreb. Hitler se je neomajno držal svojega prepričanja, da sredina pomeni pogubo za Nemčijo, in je nadaljeval svoj boj proti njej s še večjo odločnostjo kot prej. Odločno je zavrnil vsakršen poskus, da bi od njega izsilili kakršno koli spremembo njegovih mnenj.

Do konca leta je stranka štela 389.000 članov.

1931.

Boj proti Youngovemu načrtu se je nadaljeval. Posledice, ki jih je predvidel Hitler, so postale resničnost.

Machine Translated by Google

Vlada je začela upravljati z izrednimi ukrepi, misleč, da bo tako rešila industrijo. Sledili so ostri spori, v katerih je Adolf Hitler ponovno opozoril na usodne posledice te politike. Čez nekaj mesecev – celo nekaj tednov – se je izkazalo, da je imel prav.

Medtem so začeli izhajati številni nacionalsocialistični časopisi, osrednja založba stranke pa je postopoma zrasla v ogromno podjetje. Organizacija je postala zelo učinkovita, Sturmabteilung pa je sčasoma dosegel visoko stopnjo razvoja.

Naši nasprotniki so se valjali v lažih in so dopuščali, da so se naročila blaga oddajala v Franciji.

Do konca leta 1931 je članstvo Hitlerjeve stranke doseglo 806.000, mesec dni kasneje 862.000 in mesec dni kasneje spet 920.000. Na dan volitev je bilo na voliščih približno milijon članov in nešteto milijonov podpornikov.

Mož, ki je bil nekoč reven delavec in kasneje vojak na fronti, je tako v komaj trinajstih letih zgradil največjo politično organizacijo, kar jih je Nemčija kdaj imela. Edina sredstva, ki jih lahko njegovi nasprotniki uporabijo proti temu človeku, so laži in obrekovanje. In doslej je kljub vsem lažem vedno zmagal, tokrat pa je bil blizu izvolitve za predsednika rajha.

Je kdo v celotni zgodovini Nemčije kdaj dosegel podoben dosežek v dvanajstih letih, kljub nasprotovanju stranke, visokih financ, kapitala, tiska, javnega mnenja, birokracije, laži, terorizma in preganjanja?

To ni bil otrok v varnem okolju; že od najzgodnejših let je bil človek na najvišji ravni.
pomenu besede, zanašajoč se izključno na lastne moči.

Machine Translated by Google

Predgovor

Leta 1926 se je v Weimarju svet stranke odločil izdati vrsto brošur, ki bodo v jedrnati obliki obravnavale temeljna vprašanja, ki vplivajo na vse vidike političnega življenja v Nemčiji. Naš namen je bil in je še vedno predstaviti dosledno in celovito sliko odnosa nacionalsocializma do različnih nalog našega javnega življenja in kako upa odpraviti njegove napake in pomanjkljivosti.

Naša naloga je torej, da izčrpno preučimo njegovo stanje, nato znanstveno raziščemo, od kod izvira, in končno z ustvarjalnim navdihom odgovorimo na usodno vprašanje, kaj potem? Visoki cilj teh pamfletov je nakazati nove metode za življenje države, za finance in gospodarstvo; v kaosu postaviti visoko 'bronasto skalo', s skrbnim preučevanjem oblikovati zalogo jasnega znanja, da bi iz vsega tega lahko izšla enotna politična volja.

Na velikem srečanju 31. avgusta 1927 je Adolf Hitler odločno izjavil: »Programska vprašanja ne vplivajo na Upravni svet; program je določen in nikoli ne bom dopustil sprememb načel gibanja, kot so določena v njegovem programu.« S to odločno izjavo našega Führerja se z vsem srcem pridružujem, saj ni nič bolj nevarnega za življenje in udarno silo gibanja, kot je naše, kot to, da bi bil njegov določeni program sčasoma podvržen negativni kritiki.

Nihče, ki meni, da ne more iti z nami do konca v judovskem vprašanju, v našem boju proti visokim financam, Dawesovemu paktu in politiki osiromašenja ali v katerem koli drugem vprašanju, ki ga vsebuje naš program, ali ki je nagnjen k zamenjavi svobode nemškega naroda prek Lige narodov, Locarnskega pakta, s kompromisi in strahopetnostjo, se ne sme prijaviti k nam; njegovo mesto je zunaj NSDAP. Popolnoma zavračamo »nadrejeno zasebno znanje«, ki ga takšni, kot je on, tako rad razglašajo v svojih govorniških in novinarskih izbruhih.

Človek, ki se v osnovi strinja z našimi načeli, ima morda pomisleke glede nekaj manjših podrobnosti, saj ne moremo pričakovati, da se bomo kdaj strinjali absolutno o vseh vprašanjih, še posebej ne v agresivnem političnem gibanju.

Drugače pa je, ko politični sovražniki neko točko z gnusnim napačnim predstavljanjem, ki je povsem nepomembno, kot se je res zgodilo. V takem primeru je potreben uradni komentar.

Zavračamo spreminjanje našega programa zaradi smotrnosti, kot to počnejo druge stranke, da bi se prilagodil tako imenovanim spremenjenim razmeram. Nameravamo prilagoditi razmere našemu programu tako, da jih obvladamo.

Adolf Hitler me je naročil, da izdam to serijo brošur, ki so
za oblikovanje uradne literature stranke.

Priložil sem uradni manifest stranke z dne 6. marca 1930; tudi moj odgovor na deset vprašanj, ki nam jih je zastavil Deutsche Tageszeitung, vodilni organ Reichslandbunda.
Ta časopis je sprejel moje odgovore.

To je najboljši in najučinkovitejši način, da se znebimo vseh laži o naši slabi naklonjenosti lastništvu in dedovanju zemljiške lastnine v Nemčiji.

Machine Translated by Google

1. Uradni manifest stranke o stališču NSDAP glede kmečkega prebivalstva in kmetijstva

München, 6. marca 1930

1. Pomen kmečkega razreda in kmetijstva za Nemčijo

Nemški narod precejšen del svoje hrane pridobiva z uvozom tujih živil. Pred svetovno vojno smo ta uvoz uspeli plačati z našim industrijskim izvozom, našo trgovino in našimi depoziti kapitala v tujini. Izid vojne je tej možnosti naredil konec.

Danes plačujemo za uvoženo hrano večinoma s pomočjo tujih posojil, ki nemški narod vedno bolj zadolžujejo pri mednarodnih financerjih, ki zagotavljajo kredite. Če se bodo stvari nadaljevale tako, kot so, bodo nemški ljudje postajali vedno bolj revni.

Edina možnost pobega iz te suženjstva je v sposobnosti Nemčije, da doma proizvaja bistvena živila. Povečana proizvodnja nemškega kmetijstva je zato za nemški narod vprašanje življenja in smrti.

Poleg tega je za našo industrijo, ki bo imela v prihodnosti vedno več priložnosti za iskanje prostih delovnih mest na domačem trgu, bistvenega pomena gospodarsko zdravo in visoko produktivno prebivalstvo države.

Podeželsko prebivalstvo obravnavamo tudi kot nosilca dediščine zdravja, vir mladosti naroda in hrbtenico njegove oborožene moči.

Ohranjanje učinkovitega kmetijskega razreda, ki se številčno povečuje z naraščanjem splošne populacije, je bistvena točka nacionalsocialistične platforme, saj naše gibanje upošteva blaginjo vseh naših ljudi v prihodnjih generacijah.

2. Zanemarjanje kmečkega razreda in kmetijstva s strani današnje države

Kmetijska proizvodnja, ki jo je mogoče povečati, je ovirana, ker naraščajoča zadolženost kmetov preprečuje, da bi si kupili potrebščine za pridelavo, in ker dejstvo, da se kmetovanje ne izplača, odpravlja spodbudo za povečanje proizvodnje.

Razloge, zakaj kmetijstvo ne zagotavlja zadostnega donosa za delo, je treba iskati v:

1. v obstoječi fiskalni politiki, ki kmetijstvu nalaga pretirana bremena. To je posledica strankarskih premislekov in ker želi judovski svetovni denarni trg – ki dejansko nadzoruje parlamentarno demokracijo v Nemčiji – uničiti nemško kmetijstvo, saj bi to nemški narod, zlasti delavski razred, postavilo na njegovo milost in nemilost;

Machine Translated by Google

2. v konkurenci tujih kmetov, ki delajo pod ugodnejšimi pogoji in jih ne ovira politika zaščite nemškega kmetijstva;

3. v ekstravagantnih dobičkih, ki so jih ustvarili veliki veletrgovci, ki so se vrinili se nahajajo med proizvajalcem in potrošnikom.

4. pri zatiralskih cenah mora kmet plačati za električno energijo in umetna gnojila podjetja, ki jih vodijo predvsem Judje.

Visoke obdavčitve ni mogoče pokriti z nizko donosnostjo dela na zemlji. Kmet je prisiljen zadolževati se in plačevati oderuške obresti za posojila. Tone vedno globlje pod to tiranijo in na koncu izgubi vse, kar ima, v korist judovskega oderuha. Nemški kmečki razred je razlaščen.

3. V rajhu, kot upamo, bodo spoštovane pravice do zemlje in bo obstajala kmetijska politika za Nemčijo.

Dokler nemško vlado dejansko nadzorujejo mednarodni denarni magnati, ki jim pomaga parlamentarno-demokratični sistem vladanja, ni upanja na kakršno koli korenito izboljšanje revščine podeželskega prebivalstva ali na oživitev kmetijstva; saj te želijo uničiti moč Nemčije, ki temelji na zemlji.

V novi in zelo drugačni nemški državi, h kateri stremimo, bodo kmetje in kmetijstvo deležni spoštovanja, ki jim pripada zaradi dejstva, da so glavna opora resnično nacionalne nemške države.

Iz tega izhajajo naslednje zahteve:

1. Nemška zemlja, ki jo je pridobil in branil nemški narod, mora biti v službi nemškega naroda kot dom in kot sredstvo za preživetje. Tisti, ki zemljo zasedajo, jo morajo v tem smislu tudi upravljati.

2. Samo pripadniki nemškega naroda lahko posedujejo zemljo.

3. Zemljišče, ki so ga zakonito pridobili, se šteje za dedno premoženje. Pravica do posesti lastnine pa je povezana z obveznostjo, da se le-to uporablja v nacionalnem interesu.
Za nadzor nad to obveznostjo se imenujejo posebna sodišča; ta bodo sestavljena iz predstavnikov vseh oddelkov razreda posestnikov zemljišč in enega predstavnika države.

4. Nemška zemlja ne sme postati predmet finančnih špekulacij niti ne sme svojemu lastniku prinašati nezasluženega dohodka. Pridobi jo lahko le tisti, ki jo je pripravljen sam obdelovati. Zato ima država predkupno pravico pri vsaki prodaji zemlje.
Prepovedano je zastavljati zemljo zasebnim posojilodajalcem. Potrebna posojila za pridelavo pod ugodnimi pogoji bodo kmetom odobrila bodisi združenja, ki jih priznava država, bodisi država sama.

5. Državi se bodo plačevale dajatve za uporabo zemljišča glede na obseg in kakovost posesti. Ta davek na zemljišča bo odpravil kakršno koli nadaljnje obdavčenje zemljiške lastnine.

6. Glede količine gojenja ni mogoče določiti trdnega pravila. Z vidika naše populacijske politike potrebujemo veliko število malih in srednje velikih

Machine Translated by Google

kmetije. Kmetovanje v velikem obsegu pa ima zelo pomembno vlogo in če ohranja zdrav odnos do manjših podjetij, je upravičeno.

7. Za preprečevanje delitve premoženja bo potreben zakon o dedovanju in kopičenje dolgov na njem.

8. Država ima pravico do prilaščanja zemljišč, za kar se plača ustrezno nadomestilo.
odobreno:

a. kadar ni v lasti člana naroda;

b. kadar se – s sodbo zemljiških sodišč – ugotovi, da je njen lastnik zaradi slabe kmetijstvo ne deluje v nacionalnem interesu;

c. za namen naselitve samostojnih kmetov na njem, kadar ga lastnik sam ne obdeluje;

d. kadar je to potrebno za posebne državne namene v nacionalnem interesu (npr. komunikacije, nacionalna obramba). Zemljišče, pridobljeno nezakonito (v skladu z nemško zakonodajo), se lahko zaseže brez odškodnine.

Dolžnost države je, da kolonizira zemljo, ki je postala na voljo, po shemi, ki temelji na visokih premislekih o demografski politiki. Zemlja se dodeli naseljencem kot dedna posest pod pogoji, ki jim omogočajo preživetje. Naseljenci se izberejo s preverjanjem njihove državljanske in poklicne primernosti. Posebna naklonjenost se izkaže sinovom kmetov, ki nimajo pravice do dedovanja.

Kolonizacija vzhodnih meja je izjemnega pomena. V tem primeru zgolj ustanovitev kmetij ne bo zadostovala, temveč bo treba v povezavi z novo industrijsko panogo ustanoviti tržna mesta. To je edini način, da se zagotovi možnost, da manjše kmetije postanejo donosna naložba.

Dolžnost nemške zunanje politike bo zagotoviti velike prostore za prehrano in naselitev rastočega nemškega prebivalstva.

4. Kmečki razred je treba ekonomsko in izobraževalno dvigniti

1. Trenutno revščino podeželskega prebivalstva je treba nemudoma odpraviti z davčnimi olajšavami in drugimi nujnimi ukrepi. Nadaljnje zadolževanje je treba zaustaviti z zakonskim znižanjem obrestne mere za posojila na raven iz predvojnega obdobja in z ukrepi proti izsiljevanju.

2. Državna politika mora zagotoviti, da se bo kmetijstvo izplačalo. Nemško kmetijstvo mora biti zaščiteno s carinami, državno regulacijo uvoza in shemo nacionalnega usposabljanja.

Določanje cen kmetijskih pridelkov mora biti osvobojeno tržnih špekulacij in ustaviti je treba izkoriščanje kmetijskih interesov s strani velikih posrednikov, katerih prenos poslovanja na kmetijska združenja mora država spodbujati.

Naloga takšnih strokovnih organizacij je zmanjšati tekoče stroške kmetov in povečati proizvodnjo. (Zagotavljanje orodij, gnoja, semen, vzrejnih rastlin)

Machine Translated by Google

(zaloge na ugodnih pogojih, izboljšave, boj proti škodljivcem, brezplačno svetovanje, kemične raziskave itd.) Država mora organizacijam nuditi vso pomoč pri opravljanju njihove naloge. Država mora zlasti vztrajati pri znatnem znižanju stroškov kmetov za umetna gnojila in električno energijo.

3. Organizacije morajo s pogodbami, ki so v družbenem smislu pravične, vzpostaviti tudi razred kmetijskih delavcev kot člane kmetijske skupnosti. Nadzor in arbitraža v teh zadevah bosta naloga države. Dobrim delavcem je treba omogočiti, da se povzpnejo do statusa lastnikov kmetij. Takoj ko se bodo izboljšale splošne kmetijske razmere, bo prišlo do tako zahtevanega izboljšanja življenjskih razmer in plač kmetijskih delavcev. Ko se bodo te razmere obrnile na bolje, ne bo več treba zaposlovati tuje delovne sile na zemlji in ta običaj bo v prihodnje prepovedan.

4. Nacionalni pomen kmečkega razreda zahteva, da država spodbuja tehnično izobraževanje v kmetijstvu. (Mladinski zavodi, srednje kmetijske šole z zelo ugodnimi pogoji za mlade z talentom, a brez sredstev.)

5. Strokovne organizacije ne morejo zagotoviti vse pomoči, ki jo potrebuje kmečki razred; to lahko stori le politično gibanje NSDAP za nemško svobodo.

Podeželsko prebivalstvo je revno, ker je reven celoten nemški narod. Zmotno je misliti, da se lahko en sam razred delavcev izogne delitvi usode nemške skupnosti kot celote – in zločin je vzbujati ljubosumje med meščani in podeželskimi ljudmi, ki so povezani v dobrem ali slabem.

Gospodarska pomoč v sedanjem političnem sistemu ne more prinesti trajnega izboljšanja, saj je politično suženjstvo vzrok revščine naših ljudi in samo politične metode ga lahko odpravijo.

Stare politične stranke, ki so bile in so odgovorne za nacionalno zasužnjevanje,
ne morejo biti voditelji na poti do svobode.

V naši bodoči državi čakajo poklicne organizacije pomembne gospodarske naloge; že zdaj lahko opravijo veliko pripravljalnega dela v tej smeri; toda za politični boj za osvoboditev, ki naj bi postavil temelje novega gospodarskega reda, niso primerne; kajti ta boj se bo moral bojevati ne z vidika posameznega poklica, temveč z vidika celotnega naroda.

Gibanje, ki bo politični boj za osvoboditev izpeljalo do konca
je NSDAP

(podpisano) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Politika NSDAP glede lastništva zemljiške lastnine

Odgovor Gottfrieda Federja

Časopis Deutsche Tageszeitung (št. 47) z dne 25. januarja 1930 je objavil številna vprašanja, ki so nam jih zastavili voditelji Brandenburškega zemeljnega družstva (Landbund). Njihov glavni cilj je bil opredeliti odnos NSDAP do zasebnega lastništva zemlje, dedovanja, zbiranja kreditov, carin, regulacije cen, delitve dobička ter do vprašanj splošnega družbeno-političnega in volilno-taktičnega interesa.

Jaz.

Da bi ublažili zaskrbljenost glede morebitne kasnejše samovoljne razlage 17. točke programa stranke, je bilo prvo vprašanje zastavljeno takole: "Ali je NSDAP pripravljena dati jamstvo, da se ne

bo postavila proti
lastništvo zemlje."

Odgovor: Nacionalsocializem priznava zasebno lastništvo kot načelo in ga postavlja
pod državno zaščito.

Prizadevala si bo za ohranjanje zdrave kombinacije vseh podjetij, malih in velikih, v gospodarskem življenju naroda.

Duh celotnega programa jasno dokazuje, da nacionalsocializem, kot prepričan in dosleden nasprotnik marksizma, popolnoma zavrača njegovo pogubno osrednjo doktrino splošne konfiskacije in meni, da je trajni kmetijski razred najboljši in najzanesljivejši temelj nacionalne države.

Ker pa je nacionalsocializem tudi odločen nasprotnik velikih kapitalistov, katerih cilj je mobilizirati vse kmetijske vrednosti zase in izriniti kmete z obdavčitvijo in obrestmi na posojila, zahteva državno zaščito kmetov pred agresijo interesov velikega kapitala.

Potrebujemo močan, zdrav razred kmetov, osvobojen suženjstva obresti in tiranije obdavčitve.

II.

Drugo vprašanje je bilo naslovljeno name osebno, saj me je imenoval Hitler
„končni razsodnik vseh vprašanj v zvezi s programom“.

"Kakšen je odnos nacionalsocializma do dedovanja premoženja in
dolžnosti nasledstva?"

Odgovor: Ker je temelj nacionalne ideje, je kontinuiteta lastništva, tj. dedovanje zemlje, ki so jo človekovi predniki ponovno pridobili in obdelovali, naravna posledica. Nacionalsocializem zato priznava načelo dedovanja, tako kot lastništvo zemlje.

Machine Translated by Google

Če premoženje preide na daljne sorodnike, bo nacionalsocialistična država pobrala poseben davek, v primeru bližjega sorodstva pa se bo ta obračunal po trenutno veljavni stopnji.

III.

To vprašanje je bilo postavljeno zaradi tesnobe – povsem neutemeljene – glede morebitnega posledice prepovedi posojil zasebnim kapitalistom za varnost zemljišča.

Odgovor: Država, ki želi kmetijsko posest osvoboditi dolgov in kmete rešiti izpod krempljev profesionalnih financerjev – toliko kmetov so Judje že pregnali iz svojih domov –, država, ki želi razbiti denarni monopol kapitalizma in odpraviti suženjstvo obresti, verjetno ne bo zadržala potrebnih kreditov niti zaračunavala oderuških obresti; nasprotno, nacionalsocializem namerava kmetijstvu čim bolj pomagati.

IV.

"Razbijanje suženjstva obresti." Odprava nezasluženih dohodkov. "Kaj je odnos Nacionalsocialistične stranke do prihranjenega ali podedovanega kapitala?"

Odgovor: Ali ima danes kakšen kmet "nezaslužen dohodek" iz zahtevkov za obresti ali pa lahko kateri koli lastnik zemljišča živi od denarja, prihranjenega od najemnin?

To pomeni, da obstaja tesnoba med nekaterimi lastniki zemljišč, ki jim je še ostalo nekaj kapitala, ali pa gre za namerno nerazumevanje ali ignoriranje te najbistvenejše zahteve nacionalsocialističnega programa.

Opomba: Dobesedno mislimo "razbiti suženjstvo obresti". Nihče ne bo majhnih zneskov obresti od prihrankov, hipoteke ali državnega posojila opisal kot suženjstvo obresti. S tem mislimo, ko nas je namerna inflacija oropala vseh prihrankov in mora kmet plačevati obresti za nove hipoteke in kratkoročne kredite po obrestnih merah, ki ga uničujejo.

Tisti, ki se zavzemajo za ohranitev sedanjega sistema kapitalizma, so proti resničnim interesom kmetov in za to, da se bankam in njihovim agentom dovoli, da se ukvarjajo s kmetijstvom. Za ostale bi bralce napotil na moji brošuri z naslovom Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage in Das Programm der NSDAP (Nemška država na nacionalsocialistični fundaciji in program NSDAP).

V.

Naša politika glede obdavčitve jasno in dosledno določa: Potrošnika osvoboditi breme posrednega obdavčenja in proizvajalca pred davki, ki omejujejo njegovo poslovanje.

"Ali namerava stranka odpraviti uvozne dajatve?"

Odgovor: Landbund bi se moral zavedati, da je nacionalsocialistično glasovanje v Reichstagu absolutno podprlo zaščitne dajatve na kmetijske pridelke, v skladu z njegovim načelom – zaščita narodnega dela v mestu in na podeželju.

VI.

Vprašanje delitve dobička. Tukaj se je nemogoče ukvarjati s to široko in težko temo. V svojem tedniku Die Flamme sem naš odnos podrobno opisal v številnih člankih.

Machine Translated by Google

Članek v Deutsche Tageszeitung je zavajajoč, saj iz konteksta izvleče stavke, ki jih citira. Osebno menim, da delitev dobička v splošnem pomenu kapitalistične in marksistične šole ni pravilna rešitev. Naš program se pri tej temi sklicuje na delavce v tovarnah in ni smiselno poskušati razjasniti tega vprašanja v brošuri, ki obravnava kmetijstvo.

VII.

Podaljšanje prejemkov starostnega zavarovanja.

"Kako se predlaga zbiranje sredstev za ta namen?"

Odgovor: Trenutno obstaja določba o starostnem zavarovanju, vendar je v mnogih primerih nezadostna in se šteje za osiromašenje. Ko bo davčno breme odpravljeno in se bodo tisti, ki so zdaj brezposelni, a sposobni za delo, vrnili v gospodarstvo, bo na voljo dovolj sredstev za zagotavljanje zadostnih prejemkov za starost tistim, ki so bili v preteklosti zaposleni.

VII, IX, X.

To so zgolj vprašanja, ki se nanašajo na strankarsko taktiko in ne na kakršno koli načelo.

Ker smo v opoziciji proti koaliciji, ki je Nemčiji prinesla nesrečo, moramo seveda občasno glasovati za komuniste (čeprav nas od njih loči cel svet), tako kot to počneta Nemški nacional in Krščanski nacionalni kmetje. Nikomur ne dovolimo, da bi nam narekoval, od kod dobivamo privržence, ampak se obračamo na vse – delavce, meščane in kmete – ki imajo v telesu »dobro nemško srce« in so ljudje dobre volje ter si želijo konca parlamentarnega slabega vladanja in bedne politike izpolnjevanja (mirovnih pogodb). Ne menimo, da je »družbena komunikacija« z drugimi strankami ustrezna metoda za osvoboditev nemškega naroda od marksizma in parlamentarizma – saj to vodi v politično barantanje. Nič drugega kot diktatorsko delovanje in odločno izvajanje oblasti ne moreta Nemčije potegniti iz blata.

Narod si ne želi lepih besed, ampak odločnost; ne barantanja, ampak trdnega dela za naš ubogi, zatirani narod.

Popoln in jasen opis zgoraj navedenega je podan v št. 19 nacionalsocialistične zbirke — Unser täglich Brot: Basic Questions of German Agriculture; avtorja Hermanna Schneiderja, Eckersdorf, Kreis Namslau, o celotni politiki nacionalsocializma glede kmetijstva. Vsebuje dobro premišljene predloge za ponovno vzpostavitev trpečega kmečkega razreda Nemčije.

Št. 16, ki jo je napisal dr. Buchner, vsebuje odličen esej o pomenu in duhu naše gospodarske politike.

Št. 12, ki ga je napisal polkovnik Hierl, opisuje našo politiko nacionalne obrambe.

Zaključili bomo z nekaj pripombami o nekaterih vprašanjih, ki jih naši politični sovražniki zlobno in neresnično napačno predstavljajo v upanju, da nam bodo škodovali.

Naš odnos do stalnega uradniškega razreda je zagotovo vreden. Ne bi bili tako iskreni občudovalci velikega pruskega kralja, če bi bili proti temu razredu. Kar je bila vojska v tujini, je čisti, nepodkupljivi uradniški razred za državo doma. Čast in dolžnost morata ponovno postati bistveni lastnosti naših uradnikov. Uradniki, ki so na mig rdečih in črnih, bodo v prihajajoči državi izginili; takšni strankarski prevaranti nimajo koristi od časti in dolžnosti.

Machine Translated by Google

Namig, da so nacionalsocialisti proti uradnikom in da jim nameravajo znižati plače ter odpraviti pokojnine, je politične laži, ki jo je razširil tisk naših nasprotnikov. Nasprotno, vsem članom naroda, ki so vse življenje zvesto služili Nemčiji, želimo podeliti častno pokojnino, ki jih bo v starosti razbremenila skrbi. Le tako bo socialna pomoč osvobojena stigme "osiromašenja".

Omeniti moramo tudi razširitev ideje o pokojninah na samostojne obrtnike in ročne delavce. Ni treba skrbeti, kako bomo zbrali sredstva za ta namen. Ko bomo prenehali plačevati na tisoče milijonov vsako leto v tujino in še več lastnim bankam, bo le delček teh vsot zadostoval za plačilo starostnih pokojnin.

Pomoč in zavarovanje za brezposelnost

Samo po sebi ni stvar države, da z državnimi sredstvi podpira moške, ki so sposobni delati. Naš odnos do sedanjega sistema pomoči tistim, ki si ne morejo zaslužiti za preživetje, se ni nikoli spremenil; v parlamentu smo vedno pritiskali na boljše pogoje za brezposelne.
To počnemo ne zato, ker bi menili, da je to pravilno stanje stvari, ampak zato, ker je vlada, kot je sedanja, katere idiotska zunanja in notranja politika je delo, proizvodnjo hrane in vso trgovino pahnila na rob prepada, dolžna pustiti svojo politiko mimo.

Država, ki ni sposobna ponovno zaposliti milijonov delavcev v gospodarskem svetu, si zasluži izginotje; če ji torej finančno ne uspe rešiti problema pomoči brezposelnim, le skomignemo z rameni.

Različni napadi na sistem socialne pomoči, četudi upravičeni, ko se nanašajo na primere zlorabe te socialne pomoči, nas ne odvrnejo od načela, v katerega verjamemo. Čeprav je med skoraj 3.000.000 brezposelnimi morda 2 ali 300.000 razvpitih lenuhov, ki bi se z veseljem vrnili na delo, če bi bila socialna pomoč ukinjena – ne smemo pozabiti, da ostaja vsaj 2,5 milijona dobrih delavcev, uslužbencev, inženirjev, tehnikov, delovodij, uradnikov itd., ki obupano iščejo delo in ga ne morejo najti. Zaradi neuspeha naše popolnoma nepremišljene državne politike je nemogoče karkoli spremeniti pri bedni socialni pomoči za brezposelne.

Napadi na vero in duhovščino

Ne moremo prepogosto trditi, da NSDA (National Security Affairs - NSDA) ne sanja o napadu na Krščanska religija in njeni vredni služabniki.

Napadamo pokvarjujočo politiko centra in Bavarske ljudske stranke; ti dve stranki ne zamudita nobene priložnosti, da bi zakričali "Cerkev v nevarnosti", razen kadar se strinjata z ateistično, bogazanikajočo socialnodemokracijo.

Ker imamo tako visok in sveti ideal človekovega odnosa do njegovega Boga, sovražimo videti, kako je religija omadeževana z umazanijo političnih konfliktov.

Machine Translated by Google

2. 25 točk

Nacionalsocialistična nemška delavska stranka je na velikem množičnem shodu 25. februarja 1920 v Hofbräuhouse-Festsaal v Münchnu svetu predstavila svoj program.

V 2. členu ustave naše stranke je ta program razglašen za nespremenljivega.

Program

Program Nemške delavske stranke je časovno omejen; voditelji nimajo namena, ko bodo cilji, ki so bili v njem napovedani, doseženi, uvesti novih, zgolj zato, da bi umetno povečali nezadovoljstvo množic in tako zagotovili nadaljnji obstoj stranke.

1. Zahtevamo združitev vseh Nemcev v Veliko Nemčijo na podlagi pravice samoodločbe, ki jo uživajo narodi.
2. Zahtevamo enakopravnost nemškega ljudstva v odnosih z drugimi narodi in odpravo mirovnih pogodb iz Versaillesa in Saint-Germaina.
3. Zahtevamo zemljo in ozemlje (kolonije) za prehrano našega ljudstva in za naselitev našega odvečnega prebivalstva.
4. Nihče razen pripadnikov naroda ne sme biti državljan države. Nihče razen tistih z nemško krvjo, ne glede na njihovo veroizpoved, ne sme biti pripadnik naroda. Zato noben Jud ne sme biti pripadnik naroda.
5. Vsakdo, ki ni državljan države, lahko v Nemčiji prebiva le kot gost in mora se štejejo za podvržene tuji zakonodaji.
6. Pravico glasovanja o državni vladi in zakonodaji imajo izključno državljani države. Zato zahtevamo, da se vsa uradna imenovanja, kakršne koli vrste, bodisi v rajhu, na podeželju ali v manjših krajih, podelijo izključno državljanom države. Nasprotujemo pokvarjenemu običaju, da parlament zapolnjuje položaje zgolj zaradi strankarskih premislekov in brez sklicevanja na značaj ali sposobnosti.
7. Zahtevamo, da si država za svojo prvo dolžnost vzame spodbujanje industrije in preživetja državljanov države. Če ni mogoče prehraniti celotnega prebivalstva države, je treba tuje državljane (nedržavljane države) izključiti iz rajha.
8. Preprečiti je treba vsako nenemško priseljevanje. Zahtevamo, da morajo vsi nenemci, ki so vstopili v Nemčijo po 2. avgustu 1914, nemudoma zapustiti rajh.
9. Vsi državljani države so enaki glede pravic in dolžnosti.
10. Prva dolžnost vsakega državljana države mora biti, da dela s svojim umom ali telesom. Dejavnosti posameznika ne smejo biti v nasprotju z interesi celote, ampak mora potekati v okviru skupnosti in biti v splošno dobro.

Machine Translated by Google

Zato zahtevamo:

11. Odprava dohodkov, ki niso bili zasluženi z delom.

Odprava suženjstva obresti.

12. Glede na ogromne žrtve življenj in premoženja, ki jih vsaka vojna zahteva od naroda, je treba osebno bogatenje zaradi vojne obravnavati kot zločin proti narodu.
Zato zahtevamo neusmiljeno zaplembo vseh vojnih dobičkov.

13. Zahtevamo nacionalizacijo vseh podjetij, ki so bila do sedaj preoblikovana v družbe (truste).

14. Zahtevamo, da se dobiček iz veleprodaje razdeli.

15. Zahtevamo obsežen razvoj oskrbe za starejše.

16. Zahtevamo ustvarjanje in ohranjanje zdravega srednjega razreda, takojšnjo komunalizacijo veleprodajnih poslovnih prostorov in njihovo oddajanje v najem po ugodni ceni malim trgovcem ter izjemno obzirnost do vseh malih dobaviteljev državi, okrožnim oblastem in manjšim krajem.

17. Zahtevamo zemljiško reformo, ki ustreza našim nacionalnim potrebam, sprejetje zakona o zaplembi zemljišč za skupnostne namene brez odškodnine; odpravo obresti na zemljiška posojila in preprečevanje vseh špekulacij z zemljišči .

18. Zahtevamo neusmiljeno preganjanje tistih, katerih dejavnosti škodujejo skupnemu interesu. Umazani zločinci proti narodu, oderuhi, dobičkarji itd. morajo biti kaznovani s smrtjo, ne glede na njihovo veroizpoved ali raso.

19. Zahtevamo, da se rimsko pravo, ki služi materialističnemu svetovnemu redu, nadomesti s pravnim sistemom za vso Nemčijo.

20. Da bi vsem sposobnim in prizadevnim Nemcem odprli možnost višje izobrazbe in s tem napredovanja, mora država razmisliti o temeljiti prenovi našega nacionalnega izobraževalnega sistema. Učni načrt vseh izobraževalnih ustanov je treba uskladiti z zahtevami praktičnega življenja.

Razumevanje ideje države (državna sociologija) mora biti cilj šole, začenši že s prvim začetkom inteligence pri učencu. Zahtevamo razvoj nadarjenih otrok revnih staršev, ne glede na njihov razred ali poklic, na stroške države.

21. Država mora poskrbeti za dvig zdravstvenega standarda v državi z zaščito mater in dojenčkov, prepovedjo otroškega dela, povečanjem telesne zmogljivosti z obvezno gimnastiko in športi, ki jih določa zakon, ter z obsežno podporo klubom, ki se ukvarjajo s telesnim razvojem mladih.

22. Zahtevamo odpravo plačane vojske in oblikovanje nacionalne vojske.

23. Zahtevamo pravni boj proti zavestnemu političnemu laganju in njegovemu širjenju v tisku. Da bi olajšali ustanovitev nemškega nacionalnega tiska, zahtevamo:

---

[1] 13. aprila 1928 je Adolf Hitler podal naslednjo izjavo: Treba je odgovoriti na napačno razlago 17. točke programa NSDAP s strani naših nasprotnikov.

Ker NSDAP priznava načelo zasebne lastnine, je očitno, da se izraz "zaplemba brez odškodnine" nanaša zgolj na morebitna zakonska pooblastila za zaplembo, če je potrebno, nezakonito pridobljene zemlje ali zemlje, ki ni bila upravljana v skladu z nacionalno blaginjo. Usmerjena je v skladu z nacionalno blaginjo. V prvi vrsti je usmerjena proti judovskim podjetjem, ki špekulirajo z zemljo.

München, 13. april 1928.

(podpisano) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. da vsi uredniki časopisov in njihovi pomočniki, ki zaposlujejo nemškega jezika, morajo biti člani naroda;

b. da je za izhajanje nenemških časopisov potrebno posebno dovoljenje države. Ti niso nujno tiskani v nemškem jeziku;

c. da se nenemcem z zakonom prepove finančno sodelovanje v nemških časopisih ali vplivanje nanje, kazen za kršitev zakona pa je zapora vsakega takega časopisa in takojšnja deportacija nenemcev, ki jih ta časopis zadeva. Prepovedati je treba objavljanje časopisov, ki ne prispevajo k narodni blaginji. Zahtevamo pravni pregon vseh teženj v umetnosti in literaturi, ki bi lahko razkrojile naše življenje kot naroda, in zatiranje institucij, ki nasprotujejo zgoraj omenjenim zahtevam.

24. Zahtevamo svobodo za vse veroizpovedi v državi, če le-te ne predstavljajo nevarnosti zanjo in ne nasprotujejo moralnim čustvom nemške rase.

Stranka kot taka zagovarja pozitivno krščanstvo, vendar se v vprašanju vere ne veže na nobeno določeno konfesijo. Bojuje se proti judovsko-materialističnemu duhu v nas in zunaj nas ter je prepričana, da lahko naš narod doseže trajno zdravje le od znotraj na podlagi načela:

Skupni interes pred samim seboj.

25. Da bi se vse zgoraj navedeno lahko uresničilo, zahtevamo ustanovitev močne centralne državne oblasti. Nesporno avtoriteto politično centraliziranega parlamenta nad celotnim rajhom in njegovo organizacijo; ter ustanovitev zbornic za razrede in poklice z namenom izvrševanja splošnih zakonov, ki jih je rajh razglasil v različnih državah konfederacije.

Voditelji stranke prisegajo, da bodo šli naravnost naprej – če bo treba, bodo žrtvovali svoje življenja – pri zagotavljanju izpolnitve zgornjih točk.

München, 24. februar 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Po temeljiti razpravi na generalnem zboru članov 22. maja 1920 je bilo sklenjeno, da je "ta program nespremenljiv". To ne pomeni, da mora vsaka beseda ostati nespremenjena, niti da je prepovedano karkoli storiti za poglobitev ali razvoj programa, vendar pa z absolutno odločnostjo in neomajno jasnostjo nakazuje, da se načel in vodilnih idej, ki jih vsebuje, ne sme spreminjati.

Zaradi smotrnosti ni dovoljeno nobeno upogibanje ali izkrivljanje, nobeno skrito vmešavanje v zelo pomembne – in za današnje ureditve v politiki, družbi in gospodarstvu zelo nezaželene – točke programa, nobeno odstopanje od čustvenega prepričanja.

Adolf Hitler je njeni dve glavni točki natisnil z velikimi tiskanimi črkami: Skupni interes pred jazom – duh programa. Odprava suženjstva interesov – jedro nacionalsocializma. Ko sta ti dve točki doseženi, to pomeni zmago bližajoče se univerzalistične ureditve družbe v »pravi državi« nad sedanjo ločitvijo države, naroda in gospodarstva pod pokvarjenim vplivom individualistične teorije družbe, kot je danes.

Machine Translated by Google

zgrajeno. Današnja lažna država, ki zatira delavski razred in ščiti piratsko pridobljene dobičke bankirjev in borznih špekulantov, je prizorišče za brezskrbno zasebno bogatenje in najnižje politično oderuštvo; ne misli na svoje ljudi in ne zagotavlja nobene visoke moralne vezi enotnosti. Moč denarja, najbolj neusmiljena od vseh sil, ima absolutni nadzor in izvaja pokvarjujoč, uničujoč vpliv na državo, narod, družbo, moralo, dramo, literaturo in na vsa vprašanja morale, ki jih je težje oceniti.

Seveda v tem velikanskem boju ne sme biti nobenega omahovanja, nobenega umika; ali je zmaga ali poraz.

Nekoliko drugačen pogled na isto osnovno načelo, ki sem ga podal v svoji knjigi Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.), ni sprememba, temveč niz točk, ki sodijo skupaj, zbrane in razvrščene glede na različne politične, ekonomske, finančne in kulturne vidike življenja.

Če bi te moje poglede (glej str. 22) lahko razumeli kot odstopanja od 25 točk ali kot nasprotja njim, Hitler v svojem kratkem predgovoru nikoli ne bi opisal moje knjige kot "katekizem našega gibanja". Vsakdo lahko izbere katerega koli od pogledov po svojem okusu, če pa jih primerja med seboj, ne bo ugotovil, da si medsebojno nasprotujejo.

Da bi v prihodnosti zagotovili popolno soglasje glede naših zahtev, izraženih v našem programu, in da bi gibanje zaščitili pred pretresi, ki bi lahko škodovali kateremu koli gibanju, —
Na podlagi »predlogov za izboljšave«, ki so jih ponudili profesionalni in amaterski kritiki, godrnjač in vsevedneži, je Adolf Hitler na konferenci vseh okrožnih organizatorjev v Bambergu 11. februarja 1926 uradno imenoval Gottfrieda Federja za končnega sodnika v vseh vprašanjih, povezanih s programom.

Machine Translated by Google

3. Osnovne ideje

V tej brošuri želimo čim bolj na kratko in preprosto predstaviti bistvena načela nacionalsocialističnega pojmovanja države. V kasnejši brošuri bomo podrobneje obravnavali sociološke, teoretične in duhovne vidike tega pojmovanja.

Prav tako ne bomo poskušali opisati različnih drugih političnih teženj niti tistih, ki jih zastopajo v različnih strankah in združenjih – to je naloga sama po sebi – ampak bomo tukaj navedli le bistvene točke naših zahtev.

Svet je nastal iz kaosa, red iz nereda, organizacija iz divje zmede.

Danes po svetu divja kaos – zmeda, boj, sovraštvo, zatiranje, rop, krutost, sebičnost. Brat je odtujen bratu. Pripadniki istega naroda se napadajo drug drugega, zabodejo človeka do smrti samo zato, ker nosi svastični križ. Vsi trpijo pod istimi bremeni, istimi stiskami; pa vendar je kdo v teh zadnjih mesecih slišal, da bi marksistični delavci napadali ali ubijali svoje delodajalce, svoje strankarske voditelje, katerega koli od bankirjev in krvosesov na borzi ali katerega koli od veleodkupcev? Edina žrtev kaosu je dober, preprost delavec. Marksisti so izgubili glavo in se združujejo z roparji lastnega razreda, medtem ko se divje obračajo proti tistim, ki so pripravljeni, da ga rešijo.

Nacionalistične in druge stranke so v vladi ali pa se borijo za vstop vanjo skupaj s tistimi, ki so uničili njihove nacionalne ideale in s tem izgubili tako čast kot značaj. Obrambna združenja si prizadevajo prodreti "v državo" - državo Severinga in Grzesinskega - pacifiste, internacionaliste in Jude, s katerimi verjamejo, da lahko vodijo vlado.

Znoreli so! Tako imenovani Rechtskreise ne vidijo, da se orli in kače, volkovi in jagnjeta, človeštvo in bacil kolere ne morejo združiti v sodelovanju. Vso svojo moč vlagajo v to, da bi neredu, političnemu kaosu in politični brezplodnosti dali videz »reda«. Vendar se soočajo z nacionalsocialisti, temi »fanatiki«, saj jih prevevajo blazni strahovi, da bi jim slednji lahko odvzeli nekatere nekdanje privilegije in položaje – in pozabljajo, da so vse izgubili prav zaradi ljudi, od katerih zdaj zahtevajo »delež političnega kruha in rib«.

Industrijski podjetniki, veliki ali majhni, imajo samo en cilj – dobiček –, samo eno željo – kredite –, samo en protest – proti obdavčitvi; bojijo se in spoštujejo samo eno stvar – banke; skomigajo z rameni nad nacionalsocialistično zahtevo po razbitju suženjstva obresti.

Njihova edina želja je, da bi se "zadolžili". Ogromne davke, ki jih banke brez težav in dela izterjajo iz posojil, imajo za povsem pravilne. Ustanovili so varčne stranke in glasovali za Dawesove zakone, ki so glavni vzrok za visoko obdavčitev.

Čast se je oddaljila od posla, ki je v celoti v rokah močnih podjetij. Proizvajalci so se vdali visokim financam, svojemu največjemu sovražniku. Delodajalci v tovarnah in pisarnah, globoko v dolgovih, se morajo zadovoljiti z najmanjšo drobižjo, saj vsi dobički dela gredo v žepe neosebne denarne oblasti v obliki obresti in dividend.

Ljudje na oblasti so popolnoma nesposobni ustaviti kaosa. Od zgoraj jih tlačijo obdavčitve in plačila obresti, od spodaj pa jih ogrožajo godrnjanja potopljenih.

Machine Translated by Google

Delavci so se slepo zavezali državi, ki jo nadzoruje kapitalizem, medtem ko izkoriščevalci sedanjega kaosa dopuščajo, da ostanejo na oblasti zgolj kot gonilniki sužnjev nad delavskimi množicami. Njihova jeza ni usmerjena proti norosti marksizma, temveč proti nosilcem kljukastega križa. Pozabljajo, da smo mi in samo mi videli, kako se bliža tragedija nemškega gospodarstva, jo zaznali in pokazali, kako bi lahko Nemčija, če bi jo pravočasno ujela, z lastno močjo ponovno vzpostavila ravnovesje.

Združenja pod najrazličnejšimi imeni, razumna v svojih osnovnih idejah – brezupna v sedanjem kaosu javnega življenja – iščejo načine, kako ustvariti red. Vse je zaman, saj niso v stiku z narodom kot veliko družbeno celoto. Vsa so zgolj osredotočena na to, da si prisvojijo majhne prednosti za svojo kasto; brez kakršnih koli političnih ali ekonomskih načel se obračajo na vsako politično stranko posebej. Klanjajo se obstoječemu sistemu in se podrejajo tako imenovani vrhovni avtoriteti.

Nemški narod so stali neizmerne vsote plačil neštetim organizatorjem, direktorjem in prevarantom, a nihče od njih ni naredil niti najmanj dobrega. Inflacija – kriminalni ukrep – je oropala vse razrede, varčneže, člane združenj, obrtnike njihovih prihrankov.
Neki nov davek, naravnost z zelene mize, uniči upanje, ki temelji na letih dela. Prednost, pridobljena po neštetih sestankih, razpravah, delegacijah vladi, se običajno izniči zaradi dviga življenjskih stroškov, dviga ali padca cen.

Kaos in norost! Kako lahko kmet živi pod takim preganjanjem? Kako lahko delavec kupuje, ko cene nenehno naraščajo? Kakšna je korist od dvigovanja plač uradnikom in zaposlenim, ko indeks življenjskih stroškov še naprej narašča. V svoji lahkovernosti iščejo pomoč pri državi, državi, ki je povzročila vse osiromašenje in zatiranje, ki ni "oče naroda", temveč tiran in davkar denarnega despotizma.

Zato se vedno znova obračajo k starim strankam, pravijo, da jih politika ne zanima in da pripadajo nobeni stranki in hkrati pustiti, da se bedni strankarski prepiri nadaljujejo kot prej.

Velika naloga, ki si jo je zadal nacionalsocializem, je odločenost, da obnovi obliko, razblini kaos, ponovno uredi svet, ki se je oddaljil od starih ureditev, in ta red varuje – v najvišjem platonskem smislu.

Tukaj je treba poudariti, da za »red« ne smatramo niti navideznega reda nadzorovane države niti finančnega ropa, ki ga posvečujejo običaji in dovoljuje zakon, niti zarote sindikatov, skladov in drugih organiziranih ukrepov nacionalne izdaje, pa naj bodo še tako dobro »delujejo«. Celo roparska tolpa ima »red«, zapori imajo svoje »predpise«. Toda v narodu, vzetem kot organski celoti, vsak vidik našega javnega življenja kaže bolečino, suženjstvo, zatiranje, neiskrenost in predstavlja kaotično sliko boja vseh proti vsem.

Vlada proti ljudstvu, stranka proti stranki, hkrati pa sklepa najbolj nenaravna zavezništva, delodajalec proti delavcu, trgovec proti proizvajalcu in potrošniku, najemodajalec proti najemniku, delavec proti kmetu, uradniki proti javnosti, delavec proti
'buržoazija', Cerkev proti državi, vsak slepo pristaja svojemu nasprotniku in misli le na svoje sebične interese, svoj napredek in svoje denarne meše. Nihče ne pomisli, da ima drugi pravico do življenja ali da sledenje lastnim sebičnim ciljem pomeni, da mora nekdo drug plačati za to. Nihče ne misli na blaginjo svojih sosedov ali na svoje višje dolžnosti do skupnosti. Zadihano zasledovanje osebne koristi. Pretepi bližnjega s komolcem, da se boš uvrstil na stran, tepti po njegovem telesu, če želiš s tem kaj doseči – zakaj bi te bilo mar? To je sodobno poslovanje.

Ne slepimo se. Sredi smo velike svetovne spremembe in naravno je, da preproste duše, ubogi tavajoči duhovi, ne vidijo izhoda iz kaosa in iščejo olajšanje v

Machine Translated by Google

samomor ali pa mislijo, da se svet bliža koncu, in se pridružijo tekmi za zlatim teletom ter se slepo poženejo v vrtinec. "Uživaj, dokler lahko - za nami potop."

Tako hud udarec za moralo naroda je mogoč in razložljiv le, če je celoten intelektualni temelj družbe omajan ali pa je lažen – in pravzaprav vidimo, da marksizem, kapitalizem in voditelji našega javnega življenja častijo istega boga –
Individualizem. Osebni interes je edina spodbuda – pridobivanje prednosti za svoj ozki razred v življenju.

Kasneje bo objavljen še en prispevek k tej seriji, posvečen skrbni
sociološka študija konstrukcije družbe.

Tukaj bom le na kratko poskušal prikazati primerjalno sliko razlike med organskimi napakami v današnji državi in politični ekonomiji ter bistvom nacionalsocialistične države. Današnja doktrina je: Družba je vsota posameznikov – država v svoji najboljši luči pa je priročna združba posameznikov ali združenj.

To doktrino o gradnji družbe lahko primerjamo s kupom kamenja. Edina resnična stvar pri njej so posamezni kosi kamna. Njegova oblika je stvar naključja; ali je kamen zgoraj ali spodaj, je vseeno. Rezultat ni nič več ali manj kot kup
kamni.

Po isti prispodobi je država, ki ustreza naši nacionalsocialistični doktrini družbe in filozofiji države, hiša. Mehansko gledano je hiša sestavljena tudi iz toliko posameznih opek – peska, cementa, tramov, oken, vrat, tal itd. Toda vsakdo lahko vidi, da je hiša, soba, višja entiteta, nekaj novega, posebnega in popolnega samo po sebi, več kot zgolj vsota opek, zloženih skupaj. Vsakdo lahko razume, da hiša ne nastane z zlaganjem več posameznih delov na kup, temveč le z združevanjem teh delov po premišljenem načrtu.

Tako je z narodom. Šele ko kaos ni organsko, s premišljenim načrtom, urejen in da prostor obliki, šele ko je iz množice delov sestavljena razumna celota, se lahko pojavi prava država. Šele takrat bodo sestavni deli dobili namensko obliko. Othmar Spann, nekdanji rektor Dunajske univerze, je v svoji knjigi Der wahre Staat in v svojem delu Gesellschaftslehre čudovito razložil sociološke osnove današnje individualistične države v nasprotju z visokim idealom univerzalnega reda v državi, ki temelji na znanstvenih načelih.

Nacionalsocialisti smo skovali frazo, ki jo lahko razumejo vsi ljudje:

Skupnost pred posameznikom.

Le s služenjem splošnemu interesu kot član narodne skupnosti se posameznik prebudi v višje življenje, vsak na svojem mestu. Le tako bo vsak dosegel pristni socializem, občutek skupnosti, pravo življenje, si pridobil zavest o varnosti in spoznal, da lahko le pod prevlado te ideje iz sedanjega sistema ropanja nastane organska narodna vlada, ki bo koristila skupnosti in vsakemu njenemu članu.

Danes je posameznik nemočna žrtev sil, ki se borijo za prevlado; njegova združenja so nemočna, da bi mu pomagala. Ni jasno, kdo je pravi sovražnik – brezdelni oderuh in izkoriščevalec. Kljub marksističnemu kriku proti kapitalizmu, pobožnim izjavam centra, pritožbam poslovnega sveta zaradi bremena

Machine Translated by Google

obdavčitev in obresti, nihče se ne zaveda svetovnega sovražnika, financ, ki zasenčujejo svet, in njihovega predstavnika, judovskega magnata.

Vsi razredi so občutili udarec obresti; davčni izterjevalec močno obremenjuje vse sloje prebivalstva – toda kdo si drzne nasprotovati moči bank in borze? Kapital razglaša svoj značaj s tem, da raste, v nasprotju z vsemi izkušnjami drugod po svetu, kot da bi rastel zunaj sebe brez truda ali dela, s pomočjo obresti in dividend, in tako, da vsako minuto postaja večji in močnejši. Hudičevo načelo laži je premagalo spodobnost ustvarjalnega dela.

Zlomite se, suženjstvo interesov je naš bojni krik.

Vem, da ta zahteva, ki je podlaga vsem drugim, ni pravilno razumljena v svojem polnem ogromnem pomenu niti v naših vrstah. Zelo malo naših govornikov si na primer upa napasti to osnovno vprašanje, čeprav večina čuti, kako pomembno je; saj je eden od sloganov naše stranke "Boj proti kapitalu in borzi". Toda kaj je v resnici "suženjstvo obresti", kako vpliva na življenje naroda in posameznika, kako so "finance" zasužnjile prebivalstvo in katere so prave in praktične metode, ki jih je treba sprejeti za njegovo razbijanje, in kakšne bi bile posledice njegovega razbijanja za celotno prebivalstvo - je le redkim dovolj jasno, da bi to lahko razložili s svojimi besedami.

V svojem velikem delu Mein Kampf (1. zv., str. 224–225) je Adolf Hitler takole nakazal velik pomen tega vprašanja: »Ko sem junija 1919 poslušal prvo predavanje Gottfrieda Federja o razbitju suženjstva obresti, sem takoj vedel, da je to teoretična resnica, ki je izjemno pomembna za prihodnost nemškega naroda. Boj proti mednarodnemu kapitalu in financam je postal glavna točka programa boja nemškega naroda za neodvisnost in svobodo.«

Vsi resni nacionalsocialisti delijo to prepričanje, saj rešitev tega vprašanja pomeni rešitev judovskega vprašanja – in še veliko več kot to.

Antisemitizem je na nek način temelj občutka, ki je v ozadju celotnega našega gibanja.
Vsak nacionalsocialist je antisemit, vendar ni nujno, da je vsak antisemit nacionalsocialist.
Antisemitizem je negativen; antisemit prepozna nosilca nacionalne kuge, vendar se to zavedanje običajno spremeni v sovraštvo do posameznega Juda in do uspeha Judov v poslovnem življenju. Potem se v najboljšem primeru dvigne antisemitizem, da bi pomagal izgnati Jude iz naše države in gospodarskega življenja. Antisemit se ne obremenjuje s tem, kako in kaj naprej.

Če bi tudi po izgonu Judov še vedno obstajalo načelo današnje judovske prevlade – lastni interes pred splošnim interesom – in judovski bančni in kreditni sistem, bi bilo še vedno dovolj barabe Judov ali celo »običajnih Nemcev« mešane rase, ki bi bili tako pripravljeni stopiti v judovske čevlje in besneti proti lastni rasi, kot so to Judje danes, in morda bi videli veliko »antisemitov«, ki bi sedeli tam, kjer so nekoč sedeli Judje.

Nacionalsocializem s svojo glavno zahtevo, razbitjem suženjstva interesov, je v bistvu konstruktiven. Zagrize globlje in posledice so veliko bolj vseobsegajoče.

V svojem eseju Das Herzstück unseres Programms (Das Herzstück unseres Programms, Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) sem opozoril na poseben položaj, ki nam ga ta zahteva daje med vsemi drugimi strankami in združenji. V vseh naših drugih zahtevah najdemo podobne in vzporedne težnje v strankah desnice in levice. Nobena druga stranka razen naše ne more pokazati nobenega dvojnika te zahteve.

Machine Translated by Google

Vsi vemo, da niti levica s svojim lažnim krikom "Dol s kapitalizmom" niti desnica s svojimi frazami o domovini nista sposobni začeti nove svetovne dobe, saj niti marksisti niti reakcionarji ne bi mogli ničesar spremeniti v naravi našega gospodarstva, ampak bi le uničevali, kot to počnejo komunisti v Rusiji. Niso sposobni graditi –

kot komunisti v Rusiji.

Kaj mislimo s suženjstvom interesa?

Položaj ljudstev pod denarno prevlado financ svetovnega judovstva.

Lastnik zemlje je pod to sužnostjo, saj mora najemati posojila za financiranje svojih kmetijskih dejavnosti – posojila s tako visokimi obrestmi, da skoraj požrejo sadove njegovega dela – ali pa je prisiljen sklepati dolgove in vleči hipoteke za seboj kot težo svinca.

Enako je z delavcem, ki proizvaja v trgovinah in tovarnah za drobiž, medtem ko delničar prejema dividende in bonuse, za katere ni delal.

Enako velja za zaslužkarskega srednjega razreda, čigar delo gre skoraj v celoti za plačilo obresti od bančnih prekoračitev.

Tako je z vsemi, ki si morajo kruh služiti z umskim ali telesnim delom, medtem ko si sorazmerno majhen delež brez dela in truda zasluži ogromne dobičke iz dividend, špekulacij in bančnih delnic. Ne govorimo o varčnih varčevalcih in malih kapitalistih –
čeprav tudi oni dolgujejo svoje dobitke lažnemu sistemu –, so jim vse življenje velikokrat v obliki davkov odvzeli znesek njihovih majhnih obresti, tako da si lahko v starosti zlahka privoščimo, da jim povrnemo del njihovih celotnih zaslužkov, ki so jim bili odvzeti. O tem bom imel več povedati kasneje.

Enako velja za industrialca, ki je s trudom zgradil svoje podjetje in ga sčasoma spremenil v podjetje. Ni več svobodni agent, ampak mora zadovoljiti tudi pohlepni upravni odbor in delničarje – če noče biti izrinjen.

Tako je z vsemi državami, ki svoje primanjkljaje pokrivajo s posojili.

To suženjstvo pomeni pogubo za vsak narod, ki prepusti denarni oblasti, bankirjem, svoje suverene pravice doma, nadzor nad svojimi financami, železnicami ter davki in carinami, kot je to storila Nemčija s sprejetjem Dawesovega zakona.

Ustvarjalno delo je pod enakim suženjstvom, če misli na denar pred vsem drugim. Danes
Denar, »služabnik posla«, je postal gospodar, pravzaprav brutalni tiran dela.

Suženjstvo interesov je pravi izraz antagonizmov, kapitala proti delu, krvi proti denarju, ustvarjalnega dela proti izkoriščanju.

Nujnost prekinitve te suženjstva je tako velikega pomena za naš narod in našo raso, da je samo od tega odvisno upanje našega naroda, da se bo dvignil iz sramote in suženjstva; pravzaprav upanje na ponovno vzpostavitev sreče, blaginje in civilizacije po vsem svetu.

„Je os, okoli katere se vse vrti; je veliko več kot zgolj nujnost finančne politike. Čeprav so njena načela in posledice globoko zarezani v politično in gospodarsko življenje, je vodilno vprašanje za ekonomsko preučevanje in tako vpliva na vsakega posameznika ter od vsakega zahteva odločitev: – Služenje narodu ali neomejeno zasebno bogatenje. Pomeni rešitev socialnega vprašanja.“

Vsa »svetovna vprašanja« je mogoče opisati z eno samo besedo, ki se dviga kot plamen iz kaosa; hkrati pa nešteti preroki in knjige ne morejo izčrpati vseh vprašanj, ki se porajajo iz te besede.

Machine Translated by Google

O tem obsežnem osnovnem načelu nacionalsocializma trenutno ne moremo reči nič več. Vsako bistveno plat problema sem že osvetlil v svojih brošurah: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — München, 1926 (zdaj ni v tisku); Der Staatsbankrott, Die Rettung - Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; in Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., München, (vse je na voljo v knjižnici naše stranke v Münchnu, Thierschstr. 11).

Za obvladovanje podrobnosti tega problema je potreben intenziven študij, saj je praktična ekonomija zadnjih 50 let tako tesno sledila kapitalistični ideji, da morajo vsi, ki so z njo odraščali, popolnoma spremeniti usmeritev, da bi se je osvobodili.

Kmalu bo izšla brošura na to temo, ki bo našim članom pojasnila to zelo pomembno nalogo prihajajoče nacionalistične države.

Poleg dveh precej novih osnovnih načel našega programa, navedenih zgoraj,
omeniti je treba nekatere druge v povezavi s splošno politiko države.

Načelo, na katerem temelji naša državna politika, je na kratko naslednje: Nemški rajh je domovina Nemcev.

To je veliko načelo celotne naše zunanje politike in vključuje politično osvoboditev Nemčije, vse zahteve naše rasne politike in pogoje za članstvo v državi.

Naše ekonomsko načelo je: Dolžnost nacionalnega gospodarstva je zagotavljati nujne stvari
življenja in ne za zagotavljanje najvišjih možnih dobičkov za kapital.

To načelo ekonomske politike zajema temeljno stališče nacionalsocializma do zasebne lastnine in do različnih oblik poslovanja, od zelo majhnih do zelo velikih – sindikatov, trustov – ter tudi do velikih moralnih vprašanj, ki morajo biti živa sila v poslovanju, če se »nacionalno gospodarstvo« ne želi pogrezniti v zgolj izkoriščanje naroda in vodenje zgolj zaradi dobička!

Naše načelo glede financ je naslednje:

Finance morajo obstajati v korist države; finančni magnati ne smejo tvoriti
Država znotraj države.

To načelo vključuje seizmično spremembo. Nanaša se na praktične ukrepe, ki jih bo treba sprejeti za prekinitev suženjstva obresti – nacionalizacijo financ, nadzor nad kreditnim sistemom in bančnim sistemom.

Vsaka od teh nalog je z vidika našega programa izjemnega pomena. Vključujejo vso davčno zakonodajo, s končno – in na videz nemogočo –
cilj države brez obdavčitve.

Naše načelo glede družbenih tem je naslednje:

Splošna blaginja je najvišji zakon od vseh.

To naše načelo je v neposrednem nasprotju s sedanjo prakso, po kateri vsak razred, vsak poklic poskuša pridobiti prednosti za svojo posebno skupino v socialni politiki, ne glede na splošni interes. Želimo omogočiti vsem, da najdejo dom in da se vsi preživljajo, ter uvesti splošen sistem oskrbe starejših.

Kar zadeva izobraževalni in moralni napredek, je naše nespremenljivo načelo: vse delo v tej smeri se mora opravljati izključno z vidika nemške narodnosti. Moralne in intelektualne sile našega naroda ne morejo z ukazom ali s silo uvesti nove renesanse, nove klasične dobe v umetnosti. Ustaviti bo treba škodo, ki smo jo utrpeli.

Machine Translated by Google

zaradi našega nemškega umetniškega in intelektualnega življenja v rokah judovske diktature, zlasti zaradi zastrupljanja tiska.

Poleg tega pomembnega področja javnega življenja je seveda treba upoštevati še veliko drugih izboljšav.

Jasno je, da bo treba naš pravni sistem spremeniti, da bo ustrezal raznolikosti novih institucij; da bo treba odpraviti škandal volitev v parlament z demokratičnim glasovanjem in da se bomo morali po prehodnem obdobju diktature odločiti o zunanji vidni obliki države in notranjih funkcijah zveznih držav.

Vendar pa lahko že v tem kratkem orisu vidimo obsežne razsežnosti teh vprašanj
ko se soočimo z izjemnimi temeljnimi načeli našega programa.

Ni bistveno – pravzaprav nam je vseeno, ali bomo imeli monarhijo ali republiko, ali bomo imeli federacijo 5 ali 25 držav, če le bodo vse to nemške države združene pod močno centralno vlado, ko se soočimo s tujcem, in če le državljani nemške države doma lahko živijo srečno in zadovoljno.

Machine Translated by Google

4. Podrobne zahteve programa

kot ga je formuliral Gottfried Feder v Der deutsche Staat.

Zaradi jasnosti bo pri vpisovanju novih članov uporaba programa v naslednji obliki. Manjše določbe so razvrščene pod pomembnejšimi naslovi, ki ustrezajo načelom, izraženim v prejšnjem poglavju.

Politični in gospodarski program NSDAP

Naš cilj je – ponovno rojstvo Nemčije k nemški svobodi v nemškem duhu.

Sredstva za dosego tega cilja so:

1. Politično načelo: Nemški rajh je domovina Nemcev.
   a. V zunanji politiki:
      • Oblikovanje homogene nacionalne države, ki bi zajemala vso nemško raso.
      • Energično zastopanje nemških interesov v tujini.
   b. V rasni politiki:
      • Oblikovanje homogene nacionalne države, ki bi zajemala vso nemško raso.
      • Energično zastopanje nemških interesov v tujini.
   c. V notranji politiki:
      • Nihče razen Nemcev, ki izpovedujejo popolno skupnost z duhom in usodo Nemčije, ne sme uveljavljati pravic državljana države.
      • Kdor ni Nemec, lahko v nemški državi živi le kot gost in je podvržen tujemu pravu.
      • Pravice Nemcev imajo prednost pred pravicami državljanov tujih držav.

2. Naše ekonomsko načelo: Dolžnost države je zagotavljati nujne življenjske potrebščine in ne pa zagotoviti najvišjega možnega dobička za kapital.
   a. Nacionalsocializem priznava zasebno lastnino kot načelo in jo varuje z zakon.
   b. Vendar pa nacionalna blaginja zahteva, da se določi omejitev kopičenja bogastva v rokah posameznikov.
   c. Vsi Nemci tvorijo skupnost za spodbujanje splošne blaginje in kultura.
   d. V okviru obveznosti vsakega Nemca, da dela, ob spoštovanju svetosti zasebne lastnine, lahko vsak Nemec svobodno zasluži in razpolaga z rezultati svojega dela.

Machine Translated by Google

e. Spodbuja se zdravo povezovanje vseh oblik podjetij, malih in velikih, na vseh področjih gospodarskega življenja, vključno s kmetijstvom.

f. Vsa obstoječa podjetja, ki so bila do sedaj v obliki gospodarskih družb, morajo biti nacionaliziran.

g. Oderuštvo in dobičkarstvo ter osebno bogatenje na račun in v škodo naroda bodo kaznovani s smrtjo.

h. Uvedba enoletne obveznosti dela (za državo), ki jo mora izpolnjevati vsak Nemec.

3. Naše finančno načelo: Finance morajo obstajati v korist države; finančni magnati ne smejo oblikovati države znotraj države. Zato si prizadevamo prekiniti suženjstvo obresti.

a. Olajšanje države in s tem naroda od zadolženosti pri velikih finančnih hišah, ki posojajo z obrestmi.

b. Nacionalizacija Reichsbanke in izdajateljskih hiš. c. Zagotavljanje denarja

za vse pomembne javne objekte (vodna energija, železnice itd.), ne s posojili, temveč z izdajanjem neobrestovanih državnih obveznic ali brez uporabe gotovine.

d. Uvedba fiksnega standarda valute na zavarovani osnovi.

e. Ustanovitev nacionalne banke za razvoj poslovanja (valutna reforma) za odobravanje brezobrestnih posojil.

f. Temeljita prenova davčnega sistema na socialno-ekonomskih načelih. Razbremenitev potrošnika bremena posrednega obdavčenja in proizvajalca uničujočega obdavčenja (fiskalna reforma in oprostitev obdavčitve).

4. Naše družbeno-politično načelo: Splošna blaginja je najvišji zakon od vseh.

a. Razvoj zavarovanja za starost v velikem obsegu z nacionalizacijo sistema rent. Vsakemu članu nemške države se zagotovi dovolj sredstev za preživetje ob dopolnjeni določeni starosti ali, če je trajno invaliden, pred to starostjo.

b. Sodelovanje vseh, ki sodelujejo v produktivnih podjetjih, pri dobičku glede na učinkovitost in starost. Odgovornost za izpolnjevanje naloge bo deljena tudi z nacionalnega vidika.

c. Zaseg vsega dobička, ustvarjenega z vojno in revolucijo, ki ni bil zaslužen za pošteno delo, ter premoženja oderuhov in pohlepnih ljudi, za socialne namene.

d. Odprava pomanjkanja stanovanj z obsežno novogradnjo po celotnem rajhu na način, predlagan v št. 20 (nova nacionalna banka).

5. Naš kulturni cilj je, da vse znanosti in likovne umetnosti uspevajo na podlagi politično svobodne in gospodarsko zdrave države. Sredstva za dosego tega bodo:

a. Vzgoja mladih, da bodo telesno zdravi in umsko svobodni, po velikem tradicije nemške kulture.

b. Popolna svoboda veroizpovedi in vesti.

c. Posebna zaščita krščanskih veroizpovedi.

d. Odvračanje dogem, ki so v nasprotju z nemškimi moralnimi nagoni in vsebujejo snovi, škodljive za državo in narod.

Machine Translated by Google

e. Odvračanje vseh zlih vplivov v tisku, literaturi, na odru, v umetnosti in kinodvoranah.

f. Svoboda pouka v nemških srednjih šolah; oblikovanje sodbe
razred visokoumnih mož.

6. Vojaške zadeve.

a. Narediti narod učinkovit tako, da se vsakemu svobodnemu Nemcu omogoči služenje in nošenje roke.

b. Odprava plačane vojske.

c. Ustanovitev nacionalne vojske za nacionalno obrambo pod poveljstvom visoko usposobljenega korpusa profesionalnih častnikov.

7. Druga priporočila.

a. Reforma tiska. Zatiranje vseh revij, ki delujejo proti nacionalnemu dobremu. Stroga odgovornost za vse neresnične in namerno ponarejene obveščevalne podatke.

b. Sprememba zakonov o volilni pravici, da se odpravijo demoralizirajoče metode volilnih tekmovanj in imuniteta izvoljenih.

c. Ustanovitev posebnih zbornic za obrti in poklice.

d. Pravosodna reforma glede zemljiške zakonodaje – priznanje lastninske pravice do zemljišč kot načela; prepoved izposojanja iz zasebnih virov ob zavarovanju zemljišča; država ima predkupno pravico, zlasti v primeru tujcev in Judov; država ima pooblastilo za upravljanje posesti v primeru slabega upravljanja s strani lastnika.

Civilno pravo – močno povečana zaščita osebne časti in zdravja v nasprotju z enostranskim pravnim varstvom lastninskih pravic, ki prevladuje danes.

e. Reforma državne zakonodaje.

Oblika države, ki je najbolj primerna za nemški značaj, je suverena oblast, združena v centralni osebni oblasti. Narod se mora kasneje odločiti, ali bo to centralno osebno oblast izvajal izvoljeni monarh ali predsednik.

Zvezni značaj rajha.

Ustava nemškega naroda iz več držav, ki so tesno povezane z raso in zgodovino, zahteva, da je vsaka od držav v notranjih zadevah zelo obsežno neodvisna.

Naloga rajha je zastopati nemški narod v tujini in skrbeti za potne liste, carino, pa tudi za vojsko in mornarico.

Pri izvajanju tega nacionalnega programa nacionalnih
Socializem: marksizem, parlamentarni sistem in kapitalistični magnati.

1. Naša protimarksistična kampanja je usmerjena proti razdiralnim doktrinam Juda Karla Marxa – doktrini razrednega boja, ki razdvaja narod, doktrini odprave zasebne lastnine, ki onemogoča poslovanje – in proti celotnemu ekonomsko-materialističnemu pogledu na zgodovino.

Machine Translated by Google

2. Naša kampanja proti parlamentom je usmerjena proti pomanjkanju odgovornosti tako imenovanih predstavnikov ljudstva, ki – ker so imuni – v praksi nikoli ne morejo biti poklicani k odgovornosti za posledice svojih odločitev; prav tako proti vsemu zlu, ki izhaja iz sistema (moralna korupcija, nepotizem, podkupljivost), kar vse vodi v končno zlo – vlado, ki je odvisna od takšnega parlamenta.

3. Naša kampanja proti Mamonu, ki se uvršča nad drugima dvema, je usmerjena proti moči denarja, ki zajema svet, tj. proti nenehnemu izkoriščanju našega naroda s strani velikih posojilodajalcev.

Je tudi izjemen boj proti ubijajočemu, materialističnemu duhu pohlepa in grabežljivosti z vsemi njegovimi motečimi spremljevalci v našem javnem, komercialnem in kulturnem življenju.

Glavni boj je boj med dvema svetovnima teorijama, ki ju predstavljata dve bistveno različni strukturi – duh, ki je ustvaril in je ustvarjalen, in nemirni, pohlepni duh. Ustvarjalnega duha, globoko zakoreninjenega, a v duhovni izkušnji nadrejenega preostalemu svetu, nosi predvsem arijska rasa; pohlepnega duha, brez korenin kjerkoli, ki cilja le na materialne stvari, komercialne, predstavljajo predvsem Judje.

Nacionalsocializem, tako kot antisemitizem, vidi judovsko-materialistični duh kot glavni vzrok zla; vendar se zaveda, da se ta največji boj v zgodovini ne sme ustaviti zgolj pri uničenju semitskega duha; zato veliki program nacionalsocializma daleč presega antisemitsko željo po uničenju, saj ponuja pozitivno konstruktivno sliko, ki kaže, kako naj bi izgledala nacionalsocialistična država dela in dosežkov, ko bo dokončana.

Ko bo ta visoki cilj dosežen, se bo Nacionalsocialistična stranka samodejno razpustila; kajti nacionalsocializem bo potem celotno življenje celotnega nemškega naroda. NSDAP ni politična stranka v običajnem pomenu besede, temveč tisti del naroda, ki je samozavesten in prepričan v prihodnost, ki se je zbral okoli močnih in odločnih voditeljev, da bi Nemčijo rešil pred sramoto in nemočjo v tujini ter pred demoralizacijo doma in da bi jo spet naredil močne in spoštovane v tujini ter moralno in gospodarsko zdrave doma.

"Nemški rajh je dom nemškega ljudstva."

Vsaka beseda tega načela državne politike je kot rez z bičem, če pomislimo na današnje bedno stanje stvari.

"Nemški rajh" – kje je danes nemški rajh? Ali lahko Nemčija trdi, da se imenuje neodvisna država? Ne! Niti najbolj samozadovoljni strokovnjaki za državno pravo ne bi mogli opisati države, kot je Nemčija danes, kot tiste, ki v celoti uživa vse svoje pravice do suverenosti.

Pet najpomembnejših pravic države je: suverenost nad svojim ozemljem, njena vojska, njena finance, njeno notranjo upravo in komunikacije ter nenazadnje njeno pravosodje.

Samo tako morate zadevo predstaviti kateremukoli laiku brez nadaljnje razlage pravic naroda po mednarodnem pravu in jo primerjati z današnjim položajem Nemčije, pa postane jasno, da je nemogoče trditi, da suvereni "nemški rajh" še vedno obstaja.

Naš nadzor nad našim ozemljem je posmeh, saj si lahko Francija, kadar koli se ji zahoče, prisvoji nemško ozemlje brez dovoljenja in brez nasprotovanja. Čehi, Poljaki, Danci

Machine Translated by Google

si je lahko drznil vdreti na kakršen koli vdor na nemško ozemlje brez strahu pred ovirami. »Prekleti stari režim« je imel zelo drugačno razlago o najmanjši kršitvi meje. Vojaški vdor na nemško ozemlje je takrat pomenil »vojno stanje«.

Za zaščito svoje ozemeljske suverenosti narod potrebuje oboroženo silo, ki je sposobna odbiti vsak napad na svojo zemljo in s tem na življenja in srečo svojih državljanov. Svobodna država ne more dovoliti tuji sili, da bi nadzorovala njena dejanja ali imela pravico odločati o moči, opremi, oborožitvi in garnizijah svoje vojske; če to počne, zagotovo ni "suverena"; ne more poveljevati njenim sredstvom moči; odpovedala se je nadzoru nad svojimi vojaškimi silami. Nemčija je to storila s tem, ko se je vdala sovražnim komisijam za razorožitev in nadzor.

Nemčija je to ponižanje že doživela pod pogoji premirja in izgubila svoje mednarodne pravice.

Kljub temu je morda ohranila del svojega notranjega nadzora; toda takoj ko je bil vojaški nadzor uničen, so finančni magnati izkoristili priložnost za neomejeno izkoriščanje nemške delovne sile.

Najprej je nad Nemčijo izbruhnil blatni hudournik revolucije; nato so si oderuhi in dobičkarji, socialdemokratski izdajalci, sinovi kaosa, dezerterji, zaporniki delili oblast z demokrati in centrom, za in nad vsemi finančniki pa so svoje opravili Judje. Kmalu so bili poklicani prostozidarji tako imenovanih nacionalnih strank, zlasti brat Stresemann. Kmalu je prišel zadnji udarec. Strokovnjaki s svojim Dawesovim zakonom so Nemčijo oropali nadzora nad njenimi financami, ki so bile zamenjane za peščico Judov, nemških in tujih finančnih magnatov. Reichstag je železnice opustil, z njimi pa ves nadzor nad komunikacijami, pa tudi velik del nadzora nad davki in carinami, tako da jih je predal komisarju za reparacije.

Nadzor nad pravosodjem skorajda ne obstaja več. Zasedena okrožja so podvržena tujemu vojaškemu pravu; za preostali del Nemčije veljajo posebni predpisi, kot so tisti za obrambo republike; negotovost pravic, organiziran javni rop prek tako imenovanega zakona o varstvu pravic (Aufwertungsgesetze), zaradi česar so sodišča prisiljena razglasiti, da je krivica pravilna.

Nemčija ni več suverena država. Je kolonija sužnjev. Nemce zatirajo, zapirajo, odrekajo jim svobodo govora – preprosto zato, ker so še vedno "Nemci" in si želijo končati svoje suženjstvo.

Da, želimo si, da bi bila Nemčija spet svobodna, in ta prihajajoči nemški rajh bo dom Nemcev – ne le stroj za vzdrževanje reda, ne le »država«, »oblast«, »vlada«, sinekura za peščico vladajočih hiš, temveč dom, ta beseda čarovnije – ljubezen do doma, ljubka, sončna, ljubljena. Vonj domače zemlje se dviga, popotnik vznemirja od veselja, ko čuti domačo zemljo pod nogami; z njo je vezan s krvnimi vezmi.

Občutek doma je občutek varnosti in iz njega vzcveti čudovita roža ljubezni do doma. Država in narod ne moreta imeti boljšega cilja od tega.

To je več kot previdna socialna politika, zavarovanje za primer brezposelnosti ali stanovanjski programi, čeprav je imeti lasten dom ena najmočnejših spodbud za ljubezen do doma.

Dom je več kot le 'imperialna država', ki ji služimo, bodisi iz navdušenja bodisi pod prisilo.

To je več kot le administracija, več kot obramba lastnih interesov, več kot jasli za živino ali zaščita osebe in premoženja. Vsi ti javni predmeti morajo služiti pojmovanju doma. Tako kot ima ideja doma poseben čar za otroke v pravilno

Machine Translated by Google

organizirana družina, saj lastna soba vzbuja zelo drugačne občutke kot soba v hotelu ali zaporniška celica; dom je nekaj neizrekljivo nežnega in hkrati močnega, nadrejenega ideji združenja z namenom, ki je liberalno - parlamentarno - demokratično pojmovanje socialne države.

Politika države

Načelo: Nemški rajh bo dom Nemcev – ne Judov, Rusov (komunistov), socialnih demokratov, ki nimajo domovine z imenom Nemčija (Crispien), niti vseh tujcev, ki se dlje ali krajše zadržujejo na nemških tleh.

Ostro in temeljno nasprotujemo weimarski ustavi, ki govori le o "nemških državljanih", ignorira pa pojem "Nemca" v nacionalnem oziroma rasnem smislu.

(a) Zunanja politika.

1. Ustanovitev trdne nacionalne države, ki bi zajemala vse veje nemške rase.

   Vsa nemška kri, ne glede na to, ali živi pod francosko, dansko, poljsko, češko ali italijansko suverenostjo, bo združena v nemškem rajhu. Ne zahtevamo ne manj ne več, kot je bilo zahtevano za naše sovražnike – pravico Nemcev, da se odločijo za pripadnost svoji domovini, nemški državi.

   Zahtevamo vse Nemce v Sudetski Nemčiji, Alzaciji-Loreni, na Poljskem, v koloniji Lige Avstrije in v državah, ki so nasledile staro Avstrijo. Ta zahteva pa izrecno izključuje kakršno koli težnjo po imperializmu; je preprosta in naravna zahteva, ki jo vsaka močna narodnost postavlja kot svojo naravno zahtevo.

2. Močna zastopanost nemških interesov v tujini je nadaljnja in nujna posledica točke a.

   Običajno so to najboljši, najbolj pridni in podjetni – inženirji, raziskovalci, profesorji, trgovci, zdravniki –, ki se odpravijo v tuje dežele in s seboj prinesejo nemško kulturo. So člani velike nemške narodne družine, v kateri se ne smejo nikoli izgubiti. Imajo pravico pričakovati zaščito doma, ko so v tujini. Ne bi smeli biti zgolj širitelji kulture, temveč zavestni predhodniki germanske ideje v svetu; ne »apostoli človeštva«, temveč nosilci nordijske ideje.

   Tisti, ki zastopajo Nemčijo v tujini, si ne smejo prisvojiti tujih predstav, temveč se morajo držati svojega vzvišenega nemškega značaja. Naše zunanje ministrstvo je treba očistiti z železno metlo. Končati moramo s servilnostjo do tujcev po vzoru Erzbergerja in Stresemanna in videli bomo, da bo močno zastopanje nemških interesov sicer spoštovano, rezultat pa bo pozornost do nemških želja namesto prezira.

(b) Rasna politika.

3. Izključitev Judov in vseh nenemcev z vseh odgovornih položajev v javnem življenju.

   Ta zahteva je za nas nacionalsocialiste tako naravna, da nadaljnja razlaga ni potrebna; vendar ni mogoče na kratko podati prepričljivih argumentov tistim, ki ne razumejo načel naše rasne doktrine.

Machine Translated by Google

Kdor na Juda gleda kot na 'državljana države judovske vere' – in ne kot na heterogeno, ločeno ljudstvo, parazitskega značaja, ne bo razumel bistvenosti te zahteve. Če bi kdo rekel ali mislil, da je zelje, ki je po naključju zraslo sredi jagodne rastline, jagodna rastlina in da se iz njega lahko dobijo dobre jagode, bi se motil tako, kot če bi mislil, da je levji mladič, ki se je zapletel med čredo ovac, s tem postal ovca. Nemec ne bi bil dober vladni uradnik na Kitajskem ali v Indiji in ne bi želeli imeti Kitajca ali Hotentota za finančnega uradnika ali župana nemškega mesta.

In vendar bi bilo bolje imeti v Nemčiji na oblasti Enverja pašo ali Čang Kajčeka kot pa Juda, ki bi imel prosto pot za svoje razpadajoče rasne značilnosti.
Gotovo je, da je revolucija zrahljala vezi reda v državi in da so se dolgoletni judovski bankirji, pa tudi Judje z Vzhoda, ki so se pred kratkim priselili v Nemčijo, obogatili z osiromašenjem Nemčije. Vsi smo to videli in imeli izkušnje; ta razpad nordijskih institucij se je vedno dogajal. "Za to pretkano ljudstvo je odprta le ena pot – nimajo si česa upati, dokler se ohranja red." (Goethe na sejmu v Plundersweilenu)

Zato zahtevamo:

4. Da se ustavi priseljevanje vzhodnih Judov in drugih parazitskih tujcev in
da bodo nezaželene tujce in Jude deportirali.

V času velike inflacije so se Judje iz Galicije in Poljske kot mrčes zgrinjali v nemška mesta. Čeprav je bilo veliko pomanjkanje hiš, so kmalu našli zelo dobro nastanitev, medtem ko so se Nemci morali splaziti po luknjah. Začeli so svoje umazane posle, kupovali so vse – bisere, perzijske preproge, diamante, zlato, srebro, platino, vojna posojila, bankovce za tisoč mark, baker, svinec, literaturo, gledališča, žito (podjetje Evaporator). Hitro so postali vidno bogati – in v očeh »navadnih Nemcev« dobili status Nemcev.

Kompromis je pri reševanju primera popolnoma nedopusten. Imeti moramo administratorje, katerih rasna prepričanja so jasna in neomajna. Zdravje rase je treba obnoviti s praktično uporabo antisemitskega ravnanja, naš narod pa je treba obrniti proti severu v smislu nordijske ideje.

To vprašanje morda ne spada v pravno sodbo v "začasni program" NSDAP; vendar moramo vsi jasno razumeti, da se z nemškim narodom ne da veliko storiti, dokler ni "debastardiziran".

Vendar lahko tukaj in zdaj trdimo, da je bila strašna rasna dekadenca zaustavljena le – vsaj teoretično – zaradi izjemnega zanimanja, ki ga na splošno vzbujajo vprašanja rase, in zaradi številnih knjig na to temo; vendar nam le trdno in nenehno delo ne more omogočiti resničnega napredka.

(c) Glede državnega državljanstva zahtevamo:

5. Da nihče razen Nemcev, ki verjamejo v nemško kulturo in skupno usodo
vsi Nemci uživajo pravice državljanov države.

Machine Translated by Google

Tudi tukaj je treba postaviti meje. Ljudje, ki so sicer nemškega rodu, zavestno delujejo na način, škodljiv za narod in državo, ter prejemajo in ubogajo ukaze iz tujine – torej ne sprejemajo deleža v skupni usodi, morda ne bodo deležni državljanskih pravic; mnogim bomo morali odreči visoko čast uživanja teh pravic.

6. Nenemci lahko v nemški državi prebivajo le kot gostje in se štejejo za kot da je predmet tujega prava.

   To je nujno načelo, ki naj bi za vedno končalo večno podredljivost do tujca. Vendar to ne pomeni, da državljanov tuje države ne bomo toplo sprejeli in z njimi lepo ravnali kot z gosti, dokler se le primerno obnašajo;

7. Pravice in interesi Nemcev imajo prednost pred pravicami in interesi podložnikov tuje države.

Naših nadaljnjih zahtev ni treba podrobno vključiti v naš program. Na primer, oblika, ki jo bodo prevzeli zakoni, ki vplivajo na tujce, bo kasneje obravnavana, prav tako pa tudi metode za izključitev Judov. Od programa načel ni mogoče pričakovati, da bo program delovanja, ki bo podajal taktične podrobnosti o tem, kako naj se zagotovi prevlada itd. Popolnoma nasprotujem temu, da bi naš program določili preveč togo, saj moramo v tem velikem boju najprej določiti načela, od katerih ne bomo nikoli odstopili, in ne smemo posnemati metod lovljenja glasov meščanskih in socialističnih strank.

Ekonomska politika

Dolžnost nacionalne vlade je, da zagotavlja osnovne življenjske potrebščine in ne da zagotoviti najvišji možni dobiček za kapital.

Preprostim, preprosto mislečim ljudem se morda zdi, da je razglašanje tega očitnega dejstva kot načela odveč. Za proizvajalca, kmeta, obrtnika, tovarnarja je običajno, da tisto, kar izdela, bodisi uporabi bodisi porabi – sam ali pa drugi, kot trgovski artikel.

V njegovih očeh je poslovanje, ki se ne ukvarja s proizvodnjo ali porabo, smešno, nemogoče, proti zdravi pameti.

To nas pripelje do ene velikih intelektualnih težav pri našem zaposlovanju. Naši rojaki bodo zagotovo rekli: — Seveda je vaše naravno čustvovanje pri razmišljanju o pomenu in ciljih dela in ekonomije povsem pravilno, toda žal naša tako imenovana današnja politična ekonomija nikakor ne odgovarja tej naravni trditvi. Če pogledate natančneje, boste odkrili grozljive značilnosti, ki so v popolnem nasprotju z očitno dolžnostjo vse nacionalne politične ekonomije.

Kaj pa oderuhi in oderuhi? Ali ti univerzalni roparji sploh pomislijo na to, da bi si zagotovili življenjske potrebščine? Ne! Ali se ukvarjajo z ustvarjanjem vrednosti, ali sploh kaj proizvajajo? Ne! So roparji in izdajalci v ekonomskem smislu in si zgolj kopičijo bogastvo.

Kaj pa banke? Te dajejo denar v obtok in dajejo "kredite". Da; toda pošta počne to, ceneje, hitreje in bolje; in komu banke dajejo kredite? — Komu

Machine Translated by Google

Revežem, delavskim množicam, ki nimajo lastnega doma ali gradnje hiš, zadovoljevanja nujnih potrebščin po stanovanjih? Ne! Ali kmetom ali tistim, ki vodijo podjetja in proizvajajo ter distribuirajo ekonomske potrebščine? Ne zastonj in le, če je ponujeno zavarovanje, ki presega naravno obveznost odplačila; poleg tega zaračunavajo obresti. Ali banke skrbi, ali so stranke proizvajalcev dobro, poceni in hitro oskrbljene ali ali so ekonomske potrebščine oskrbljene hitro, poceni in z ustrezno pozornostjo? Ne! Njihova edina misel je, da ustvarijo dobiček iz obresti, provizij ali kakorkoli se imenuje bančni proces izkoriščanja ponudbe denarja. Kaj banke proizvajajo? Nič! Kaj zaslužijo? Ogromne vsote.

Tako posojilodajalci, oderuhi, banke, financerji ne zagotavljajo nobene nujne oskrbe, temveč namesto tega črpajo ogromne dobičke iz prevladujočega kapitalističnega sistema – pravzaprav tiranizirajo in izkoriščajo današnji antisocialni ekonomski sistem. Glavna naloga ekonomije je zagotoviti, da so obresti na posojila varne, tj. delavci so prisiljeni del svojega zaslužka dati »mestu«. Kaj počne lastnik tovarne ali, kot ga delavci imenujejo, »izkoriščevalec« in »krvolosek«? Z izplačevanjem najnižjih možnih plač, uporabo slabših materialov, množično proizvodnjo, povprečenjem in visokimi maloprodajnimi cenami poskuša ustvariti čim večji dobiček zase.

Ne razmišlja o revščini svojih zaposlenih; ne skrbi ga, če je treba njegovo blago hitro zavreči kot smeti – še toliko bolje, saj to zanj pomeni več dela in več dobička. Neumni ljudje se vedno znova lotevajo poceni smeti, če je le privlačno razstavljena.

Donosnost njegovega kapitala je zanj na prvem mestu, oskrba z življenjskimi potrebščinami pa šele na drugem.

Vseeno pa nekaj naredi. Zagotavlja delo.

Pravi tovarnar je nekaj povsem drugega, tisti, ki se zaveda svoje visoke naloge ekonomskega vodje. Imeti mora visoko moralno vrednost – vsaj v ekonomskem smislu.
Njegova naloga je odkriti resnične gospodarske potrebe ljudi – če je tudi izumitelj, to pionirsko delo opravi sam. Stroške mora ohranjati čim nižje in jih razporediti na najboljši možen način, ohranjati cene čim nižje, da bi svoje blago spravili na trg; vzdrževati tako kakovost kot količino proizvodnje, dobro plačati svoje zaposlene, da lahko prosto kupujejo blago, vedno mora razmišljati o izboljšavah in posodobitvah obratov in trgovinskih metod. Če vse to postavi na prvo mesto v svojem poslu, »oskrbuje z življenjskimi potrebščinami« v najboljšem in najvišjem pomenu besede, dobiček pa bo prišel sam od sebe, ne da bi si ga postavil za svoj prvi cilj. »Najboljši in najbolj splošno znan primer te vrste proizvajalca je Henry Ford. V naši težki industriji obstajajo še druga imena, ki so enako pomembna –«

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens in številni drugi.

Značaj takšnih podjetij je povsem drugačen, če jih ne nadzorujejo osebno ljudje z visokimi moralnimi lastnostmi, ki skrbijo za interese svojih delavcev, temveč so predana neosebnim družbam z omejeno odgovornostjo.

Dokler je ustanovitelj podjetja tudi glavni delničar in lahko ohranja standard odličnosti svojih izdelkov, je lahko vse v redu; toda takoj ko pride do konverzije, jo preglasijo interesi kapitalističnih delničarjev. Prejšnji lastniki, menedžerji, so zdaj odvisni od upravnega odbora, ki zastopa delničarje, za izboljšave poslovnih metod in delovnih pogojev – in delničarji nimajo nobenega interesa (razen interesa sužnjelastnika) za dobrobit delavcev in odličnost dela, dokler...

Machine Translated by Google

Dividende, ki iz tega izhajajo, so dobre in velike. Uvedba lastniških delnic je imela zelo uničujoč vpliv, saj lahko vsak naključni špekulant prisvoji delnice in dejansko postane lastnik velikih industrijskih obratov, ne da bi o njih vedel karkoli. Za borzo so delnice in deleži le papir, s katerim se lahko igrajo. Ne zanimajo jih proizvodni in delovni pogoji, večina jih ne bi mogla povedati, kakšni so izdelki ali pogoji trženja, dela, plač in vzdrževanja v podjetju, katerega lastniki so po zakonu. (!) In lastniki dejansko so, samo zato, ker so si na trgu prisvojili delnice te ali one tovarne.

Preučimo zdaj to stanje v luči njegovega vpliva na politično ekonomijo, da bi spoznali koruptivni značaj kapitalističnega sistema.

Danes podjetja iščejo le donosnost kapitala.

Velike trgovine na drobno uporabljajo drugačne metode. Gojijo 'privlačnost', 'blefiranje', 'povprečje', 'luksuzni predmeti' in vzbujajo željo po nepotrebnih dobrinah, kot sem pokazal zgoraj.

Velike palače, zgrajene z vso umetnostjo prefinjenosti, vabijo k nakupu na videz poceni, a večinoma precej neuporabnih predmetov, in s ponujanjem ugodnih plačilnih pogojev vabijo svoje stranke, da zapravijo najrazličnejše vsote za čisti luksuz. Stranišča so na voljo zato, da ljudje preživijo dolgo časa v trgovinah, ki tako postanejo le žarišča ekstravagance, saj naj si nihče ne predstavlja, da dobi kaj za darilo. Resnično premožni ljudje ne kupujejo v velikih trgovinah; vedo, česar revnejši ne ve – kdor kupuje poceni, kupuje drago. Ali si množice, ki kupujejo v teh palačah, predstavljajo, da so bile zgrajene drugače kot z njihovimi prihranjenimi peniji? Ali mislijo, da se izognejo plačilu tekočih stopnic, dvigal, stranišč, pravljične razsvetljave?

Zavedajte se tudi, da velike trgovine pomenijo propad za male trgovce, da najbolj kruto izkoriščajo domače delo in njihovo osebje, da je tisto, kar se proizvaja, večinoma smeti. Boljši izdelki so običajno dražji kot v uglednih specializiranih trgovinah, kar upravičuje naš boj proti velikim trgovinam. Nanje gledamo kot na posebno obliko kapitalistične ideje v praksi, ki ne zagotavlja življenjskih potrebščin, ampak je tam zgolj zato, da bi delničarjem ustvarila ogromne dobičke.

Glede na to vodilno pojmovanje zagotavljanja življenjskih potrebščin (ki, kot moramo omeniti, nima nič skupnega s komunistično shemo ekonomije), je to vprašanje na prvem mestu po pomembnosti v našem odnosu do zasebne lastnine.

8. Nacionalsocializem priznava zasebno lastništvo premoženja kot načelo in ga varuje z zakonom – pod pogojem, da je pridobljeno in uporabljeno častno. O tem tukaj ne moremo razpravljati, toda vsak, ki pravilno razume izraz "delo", bo hitro videl, da mora biti produkt "dela" last tistega, ki dela. Proizvajalec ne bo razumel, zakaj bi moralo biti njegovo delo ali njegova vrednost last nejasne "skupnosti", niti ne bo zlahka priznal, da bi morali sadovi njegovega dela iti posamezniku, kapitalistu. Zato pravilno razumevanje pomena "dela" naravno vodi do priznanja zasebne lastnine.

   Končno je tu še ena tema – pojmovanje doma. Dom ni resničnost, razen če je resnično človekova lastnina in če njegov dom varuje njegovo družino. Človekovo sadje in zelenjava z lastnega vrta imata boljši okus kot obrok, pojeden v prenatrpani restavraciji. Kdor ne pozna hrepenenja po posesti niti veselja do posesti, ne bo razumel pomena priznavanja zasebne lastnine. Tak človek nima nikjer korenin, nenavadno je, da

Machine Translated by Google

Plenilski tip človeka je vedno zavistljiv, vedno išče nekaj novega, kar bi lahko imel, medtem ko je nordijski človek, trden človek zemlje, v svojih idejah popolnoma skromen. Noče nič več, kot lahko dobi s svojim delom. Delavec si ne želi imeti lepe vile, ki je ne bi mogel nikoli zaslužiti; želi si lepo majhno hišo zase, ne pa najete, za katero bi v življenju plačal trikrat ali štirikrat več, kot stane gradnja hiše. Toda Jud, kapitalist, se noče vezati na nobeno parcelo zemlje; njegov ideal je velik sef, poln denarnih papirjev, hipotekarnih listin in zadolžnic. Njegov cilj je bogastvo, ne v lastnini, temveč v hipotekarnem premoženju drugih ljudi. Ne dela, a ne počiva, dokler ne nabere svežnjev obveznic, ki mu dajejo prednost nad vsemi, katerim je posodil denar. Naslednja zahteva našega programa je oblikovana tako, da bi to ustavila.

9. Blaginja naroda zahteva, da se kopičenje bogastva omeji.
v rokah posameznikov.

Bogastvo samo po sebi ni škodljivo; nasprotno, dobro upravljano premoženje koristi vsem, ki so z njim povezani. Toda spet je kapitalistični sistem posojil tisti, ki je bogastvo iz blagoslova spremenil v prekletstvo; to je rop. Velika množica delavcev brez posesti 40 in zadolženi srednji razred se vedno bolj ločujejo od bogatih; nešteto malih lastnikov je podvrženih zasegu zaradi dolgov, moč financerjev, ki ne poznajo domovine, ne domovine, pa postaja vse bolj zlovešča, medtem ko sedijo v svojih sodobnih roparskih gradovih, bankah. Da bi to dosegli, bo nacionalna država poskrbela za to, da:

10. Vsi Nemci bodo združeni v delovno skupnost za napredek
skupna blaginja in kultura.

Ta ideja o skupnosti dela implicira ekonomski prevrat univerzalistične koncepcije družbe. Vse delo in proizvodnja morata biti vključena v višjo idejo služenja skupnosti. Nikakor ne nasprotuje osebnemu trudu in delavnosti, vendar pomeni, da individualni napredek ne sme biti na račun bližnjih. Naslednja točka izraža to zahtevo.

11. V okviru splošne dolžnosti dela, ki velja za vsakega Nemca, in s priznanjem zasebne lastnine kot načela bo vsak Nemec svoboden pri zaslužku na kakršen koli način želi in svoboden pri razpolaganju s rezultati svojega dela.

Zgoraj navedeno izrecno zavrača socializacijske sheme marksizma in tudi visokih financ. Država naj vključuje čim večje število svobodnih življenj, ki jih povezuje družbena ideja služenja. – Seveda ni mogoče upravljati rudnikov, visokih peči, valjarn in ladjedelnic v majhnem obsegu, toda sto tisoč svobodnih in neodvisnih mojstrov čevljarjev je boljših kot pet ogromnih tovarn čevljev.

Velika zemljiška posestva na severu in vzhodu Nemčije so bolj produktivna, če se upravljajo v velikem obsegu, kot če bi jih upravljali majhni kmetje s prosto lastništvom. Majhna posestva s prosto lastništvom najbolje uspevajo, če so v neposredni bližini mest in vasi. Naša naslednja točka zahteva, da:

12. Zdrava kombinacija podjetij vseh vrst, velikih in malih, vključno s kmetijstvom,
se ohrani.

13. Velika podjetja (sindikati, trustov) so nacionalizirana. Ta zahteva je skladna z našim splošnim bojem proti kapitalistični ideji. — Prvi cilj sindikatov in trustov v kateri koli proizvodni panogi je združitev z drugimi podobnimi podjetji.

Machine Translated by Google

z namenom narekovanja cen. Ne vodi jih želja po distribuciji dobrega blaga po nizki ceni. Takšne "prstane" še posebej privlačijo nova podjetja, ki dobro poslujejo. Nova podjetja v isti panogi so odkupljena in odpravljena, pogosto za zelo visoko ceno v obliki odškodnine. Ponudba se uravnava z združevanjem, s čimer lahko uravnavajo cene v skladu z navidezno resnično "ponudbo in povpraševanjem". To skrbi delničarje, ki si ne želijo, da bi konkurenca ohranjala nizke cene. Nove ideje in izumi se gledajo sovražno in po možnosti zatrejo, če bi njihovo sprejetje ogrozilo plačilno sposobnost starejših obratov. Takšna podjetja, ki jih vodijo kot ogromni trusti iz velike centralne pisarne, so očitno "zrela za socializacijo", tj. so prenehala opravljati katero koli od storitev za skupnost, ki jih opravlja individualna konkurenca. So paralizirana že od samega začetka in služijo le pohlepu kapitalizma.

14. Oderuhi in dobičkarji ter brezobzirno lastno bogatenje na račun naroda se kaznujejo s smrtjo.

Zakon, kakršen je zdaj, daje posebno zaščito individualni lastnini. Majhne tatvine se kaznujejo nehumano, medtem ko zakon ne ponuja načina za lovljenje velikih goljufov, ki s "kapitalističnimi metodami" oropajo celoten narod. Posebej mislimo na tiste, ki so spodbujali inflacijo in z njo imeli koristi. To je bil prvič v zgodovini, da je bil celoten delavni narod oropan vseh svojih prihrankov zaradi kaznivega dejanja inflacije v velikem obsegu, kot se je zgodilo v Nemčiji.

Pohlep bank po stabilizaciji je bil hujši od cestnega ropa. Več Nemcev je postalo žrtev praks "vojnih čet" kot katere koli organizirane roparske tolpe.

Ko bo prišel čas, se bomo s temi stvarmi podrobneje ukvarjali in bomo morali najti pravno formulo zanje. Vsi pa se bodo strinjali, da je treba "organizirano goljufijo proti narodu" kaznovati enako, in celo bolj strogo, kot majhne tatvine denarja ali goljufije.

15. Uvedba obveznega leta dela ali služenja za vsakega Nemca.

Obveznost služenja z delom bo vidni izraz dolžnosti služenja javnosti. Namenjena je vzgoji in vsakemu Nemcu, da bi mu predstavila zgled celotne skupnosti, ki deluje kot en človek. Vsakemu Nemcu bo pokazala blagoslov doslednega izpolnjevanja dolžnosti pri delu v službi naroda.

Finančna politika

Prekinitev suženjstva zanimanja.

Naša načela o tej temi so bila v drugem poglavju tako podrobno opredeljena, da smo
Tukaj bom opisal le ukrepe, ki so primerni za dosego našega cilja v praksi.

16. Osvoboditev države in s tem naroda od zadolženosti in od obveznosti plačevanja obresti velikim finančnim hišam.

Država se ne sme zadolževati – saj ji to ni treba. Ni primerjave med državo in zasebnikom, ki občasno potrebuje posojila in je prisiljen zadolževati se. Država nadzoruje kovnico; tako lahko služi denar, česar zasebnik ne more! To je storila na nor način.

Machine Translated by Google

med inflacijo. Enako je storila z rejniško marko in enako – potem ko je prepustila nadzor tako imenovani Reichsbank – s tako imenovano Reichsmarko.

Država bi lahko to pravico do ustvarjanja denarja veliko bolje izkoristila, ne da bi pri tem obstajala nevarnost inflacije. – Vendar le, če najprej:

17. Reichsbank in vse izdajateljske banke so nacionalizirane in
18. Če se denar za vse velike javne objekte (vodna energija, železnice itd.) ne zagotavlja s posojili, temveč z izdajanjem neobrestovanih državnih obveznic ali brez uporabe gotovine.

Z drugimi besedami: — Brezobzirno tiskanje bankovcev brez ustvarjanja novih vrednosti pomeni inflacijo. Vsi smo jo doživeli. Pravilen sklep pa je, da izdaja neobrestovanih obveznic s strani države ne more povzročiti inflacije, če se hkrati ustvarjajo nove vrednosti.

Dejstvo, da danes velikih gospodarskih podjetij ni mogoče zagnati brez posojil, je čista norost. Tukaj je na mestu razumna uporaba pravice države do ustvarjanja denarja, ki bi lahko prinesla najbolj koristne rezultate.

Vsakomur mora biti jasno, da bi na primer veliko elektrarno, ki bi uporabljala vodno energijo, lahko zgradili na naslednji neizjemen način:

Vlada v zakonodajni svet vloži zakon o izkoriščanju vodne energije Bavarske, Saške itd., pri čemer se izpolnijo vse ekonomske zahteve. Lokalni parlament ali drug organ odloči o gradnji in pooblasti finančnega ministra ali državno banko, da izda vrsto bankovcev, ki so posebej označeni tako, da dokazujejo, da so v celoti pokriti z novimi načrtovanimi deli. Ti bankovci so podprti s skupnim kreditom države ali rajha. Nihče ne more ugovarjati inflaciji. Gradnja poteka z dodatnim kreditom, ki ga odobri svet, ki zastopa narod, bankovci pa postanejo zakonito plačilno sredstvo tako kot ostali.

Ko je delo končano, se nitrati ali elektrika dobavljajo odjemalcem za ta denar, v nekaj letih pa se lahko izdaja odpokliče in uniči. Rezultat: Država, narod, je uvedel novo delo, ki jim zagotavlja velik nov vir prihodkov, narod pa je zaradi tega bogatejši.

Da bi dokazali neumnost sedanjega sistema, primerjajmo zgoraj navedeno s tem, kar gre
zdaj naprej.

Vzame se posojilo. Nekaj kapitalistov stori tisto, česar celoten narod, čeprav parlament morda glasuje za to, ne more storiti; dovolijo državi, da si od njih izposodi denar. Namesto da bi svojo neposredno avtoriteto uporabila v korist naroda, se država zaveže k plačevanju trajnih obresti za znesek, potreben za dokončanje določenega dela, s čimer si obesi mlinski kamen na ovratnik. In kar je najdražje, izda obveznice in s tem ustvari "novo kupno sposobnost". V bilanci stanja ni pomembno, ali novo delo predstavlja nov papirnati denar ali nove obveznice.

Toda skupnost trpi škodo, ker obveznice pomenijo, da je novo delo zastavljeno kapitalu, ki se seveda precej zavaruje, narekuje cene in pobira dobiček. Tako so prav financerji tisti, ki so bogatejši zaradi razvoja vodne energije v državi; do odplačevanja jim je vseeno; radi imajo monopole, kot je stalna molznica krav. Prebivalstvo je prisiljeno

Machine Translated by Google

drago plačati za električni tok ali nitrate, in spet se del nacionalnega premoženja pretvori v interesu financerjev.

Bralca moram napotiti na svoja prejšnja dela, zlasti na Der deutsche Staat, ki ta vprašanja obravnava podrobneje, kot je to mogoče v tej brošuri. Poleg tega se več številk v tej seriji ukvarja z različnimi posebnimi vidiki novih metod ustvarjanja denarja v prihajajoči državi.

19. Zahtevamo uvedbo fiksnega standarda kovancev. Resda ga imamo zdaj, vendar rop ostaja enak kot prej. Mi, nacionalsocialisti, smo imeli, ko smo prišli na oblast, vse pripravljeno, da smo inflacijsko goljufijo takoj končali in uvedli nov zagotovljeni standard kovancev.

20. Ustanovitev nove nacionalne banke za razvoj in gospodarstvo.

Ta zahteva je izčrpno pojasnjena v pamfletu 8 Nacionalsocialistične knjižnice: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Nenavadno je, da je ta naša zahteva po finančni politiki prodrla globoko v druge politične kroge poleg našega.

Leta 1921 sem to zahtevo predložil bavarski vladi v obliki popolnoma izdelanega zakona. Sprva je bila ideja deležna velikega soglasja, toda ko so se v posvetovanje vključili »strokovnjaki« – bančna bratovščina, je vlada »Federjevo utopijo« zavrnila.

Po uspešnih volitvah v Turingiji februarja 1921 si je naša stranka v deželnem parlamentu močno prizadevala za ustanovitev takšne banke in ugotovila, da je finančni minister von Kluchtzner pripravljen sodelovati; tudi meščanski del je bil naklonjen. Z večino glasov v deželnem parlamentu je bila vlada pooblaščena za ustanovitev socialne banke za razvoj in gospodarstvo. Nakar je vlada rajha pod pritiskom Reichsbanke prepovedala izvrševanje volje ljudstva.

Medtem mi je uspelo v Reichstagu vložiti osnutek zakona, ki je predvideval podobne banke v različnih državah; vendar so ga vladne stranke v kratkem zasedanju leta Dawes (1924) previdno odložile do razpustitve jeseni istega leta.

Pred deželnim zborom Mechlenburga je bil predložen zakon o banki. Resolucija je bila zaradi omahovanja nemškega nacionalističnega finančnega ministra, pa tudi zaradi ovir, ki naj bi jih postavila Reichsbank, neveljavna.

Ideja, na kateri temelji razvojna banka, ni nič manj preprosta kot zgoraj pojasnjen načrt za ustvarjanje denarja za velike javne namene.

Združena gospodarska korporacija, kot je banka za gospodarski razvoj, bi morala imeti pravico izdajati denar za razvoj (Baumark-Scheinen), ki bi ga krila vrednost novozgrajenih hiš. Te bi se nato lahko gradile brez ogromnega bremena obresti, ki danes samo po sebi onemogoča gradnjo v zadostnih količinah.

Vsak Nemec s svojim domom. Svobodno ljudstvo na neobremenjeni zemlji.

Machine Translated by Google

21. Popolna prenova davčnega sistema na socialno-političnih ekonomskih načelih. Osvoboditev potrošnika bremena posrednega obdavčenja in proizvajalca davkov, ki omejujejo njegovo dejavnost.

Socialna politika

Socialna politika je najljubši moto naših sedanjih političnih zdravil za vse. Sliši se tako lepo, jih dela priljubljene in privablja glasove za stranko, ki obljublja, da bo vse popravila.

Ko vsaka stranka uradniku na primer obljubi povišanje plače, to imenuje socialna politika.

Enako je, ko obljubljajo, da bodo izpolnili želje uradnikov in delavcev; ali ko storijo nekaj malega za pomoč ljudem z nizkimi dohodki, vojnim žrtvam, mladim učiteljem ali Nemcem v tujini.

In vsi ljudje tečejo za temi političnimi lovci na podgane, ko igrajo na svojo 'družbeno' flavto .

Najprej je treba pojasniti, da socialna politika označuje javno blaginjo kot najvišji zakon in da je, kot jo danes razumemo, socialna politika v resnici politika sebičnega interesa, ki ne upošteva splošne blaginje. Dajejo se vse vrste nepremišljenih obljub in tisti, ki jih dajejo, morajo že od začetka vedeti, da jih je nemogoče izpolniti.

Zdaj, ko je Nemčija tako politično, gospodarsko in finančno nemočna – kar se najprej odraža v Dawesovih zakonih, zdaj pa v Youngovem zakonu in v tako imenovani politiki izpolnitve, ki je našemu narodu naložila bremena in ga naredila skoraj nemogoče – je lažno in smešno govoriti o "socialni politiki". Zdaj, ko je nemško življenje tako utesnjeno, ko vsak človek tepta svojega soseda in ga poskuša prehiteti ter odriniti, ko so si različni razredi prebivalstva v sporu, obljube, da bodo dajale prednost eni skupini na račun druge, niso "socialna politika za splošno dobro", temveč politika hujskanja enega razreda proti drugemu. Dobro vedo, da trenutno "izboljšanje" izničijo višji življenjski stroški in višje obdavčitve.

Socialna politika pomeni nekaj povsem drugega – odločenost za rešitev družbenega problema.

Nesrečniki, izkoriščani delavski razredi, verjamejo, da so njihove pravične plače, njihove ustrezne položaj v družbenem redu jim je odrekan – od tod razredni boj.

Vsem je jasno, da naše gospodarsko življenje trpi zaradi globokih ran; grenke krivice.
Pa vendar so sklepi, ki jih je izpeljal marksizem s svojim »razrednim bojem« in »socialnimi in ekonomskimi zahtevami« po »razlastitvi razlastitelja« in »socializaciji«, popolnoma napačni, saj to udari po vseh resničnih zahtevah pristne socialne politike, katere najvišji zakon je splošna blaginja.

Vodilno načelo razrednega boja – kot načelo politike – je sovraštvo. »Razlastitev razlastitelja« spremeni zavist v načelo ekonomije, »socializacija« pa pomeni odpravo osebnosti v vodstvu in postavitev materializma, množice, na mesto intelekta in učinkovitosti.

---

2 Aluzija na hamelnskega kristjana.

Machine Translated by Google

Nič več ni potrebno za dokazovanje popolnega zloma marksističnih doktrin, glede na popoln bankrot komunističnega ekonomskega sistema in bedni neuspeh nemške revolucije leta 1918.

Svoje bralce bi še posebej opozoril na dejstvo, da ta psevdosocializem, rojen iz marksizma, ne temelji na zdravi pameti niti na nobeni "družbeni" ideji, ni konstruktiven, temveč ostaja potopljen v najglobljih globinah političnega mišljenja, da počiva na istem splošnem načelu grobega in kaotičnega individualizma, kot smo ga vedno poznali. Vanj verjame le skupina posameznikov, ki jih združujejo občutki sovraštva in zavisti – ne pa kakšen konstruktiven namen – do druge polovice naroda. Ali nas lahko preseneti, da družbeno vprašanje ni in ga ni mogoče rešiti na ta način in da je njihova edina rešitev sovraštvo in želja po plenjenju; da iz marksističnega upora na borzi ne bi mogla nastati živa država, temveč le kup ruševin.

Nacionalsocializem spet najde pravo besedo: upor borze. Marksizem je izraz kapitalistične izdaje. Kapitalistične, ker ko družba, ki temelji na individualizmu, zapade v kaos, nujno pade pod oblast velikega finančnega magnata.

Socialno-politične teorije, ki se pretvarjajo, da so »antikapitalistične« (marksizem, vojna med razredi) – socialna politika, kot jo razumemo danes – so nujno kapitalistične, saj si delijo isto intelektualno načelo. Nimajo želje po organski gradnji član za članom, po skrbni prepletenosti različnih razredov, ki delujejo pod visokim konceptom narodne enotnosti, temveč so njihove težnje povsem sebične, njihova želja je izboljšati svoj položaj brez oziranja na druge.

Kapitalizem in marksizem sta eno in isto! Rasteta na istem intelektualnem steblu.
Med njimi in nami, njihovimi najhujšimi nasprotniki, je ogromna razlika. Naše celotno pojmovanje izgradnje družbe se zelo razlikuje od njihovega. To ni ne razredni boj ne razredna sebičnost, ampak – naš glavni zakon je splošna blaginja.

22. Velik napredek na področju zavarovanja za starost z nacionalizacijo življenjskih rent. Vsakemu pripadniku nemškega naroda bo zagotovljeno dovolj sredstev za preživetje ob dopolnjeni določeni starosti, v primeru trajne invalidnosti pa še pred to starostjo.

    To je rešitev družbenega problema.

    Družbene napetosti ne povzroča toliko neposredno nezadovoljstvo s plačami, dohodki in prihodki, temveč negotovost, človekova tesnoba glede poznejših let, da ga ne bi vrgli na cesto. Prav ta zavedajoča se tesnoba žene različne poklice, da se združujejo v lažne družbene organizacije marksističnega in kapitalističnega tipa ter zagrenjuje sovraštvo med delodajalcem in delojemalcem. Sprošča najnizkejše nagone na obeh straneh, rezultat pa je medsebojno sovraštvo. Delavčev pravi življenjski cilj zbledi v boju za trenutno povišanje plač in nikoli ne spozna, kaj bi moral biti veliki cilj socialne politike ustrezna oskrba starih.

    starost.

    Ponovno ugotavljamo, kako je država odkrila dobro in hvalevredno rešitev v primeru uradniškega razreda, tako da je poskrbela zanje po upokojitvi. To je pravilna in srečna rešitev kapitalističnega ideala dohodka, namreč, da ga spremeni v pravi državni ideal preskrbe, ki temelji na osebnem delu in učinkovitosti.

Machine Translated by Google

Najvišji in najplemenitejši cilj nacionalsocializma bo uresničitev tega standarda splošne blaginje.

23. Delitev dobička za vse.

NSDAP se identificira s to zahtevo. Pravzaprav gre za čisto socialistično zahtevo v pravem pomenu besede; kljub temu pa nam prihaja kot privlačno, a pokvarjujoče darilo kapitalizma.

Delitev dobička, ki izhaja iz dela drugih, spada pod kategorijo nezasluženega dohodka, ki ga nacionalsocializem najostreje napada. Delitev dobička iz lastnega dela je zahteva, ki je tako naravna in družbeno tako pravična, da ji kot načelu ni mogoče ničesar ugovarjati.

Težava se pojavi pri izvajanju, torej pri omejevanju višine deleža zaradi proizvodnje, spretnosti in marljivosti delavca ter zaradi možganskega dela izumitelja, računovodje, trgovca, vodstva in drugih okoliščin, povezanih s poslovanjem.

Seveda je zelo pomembno, da se ne izpustijo strani, ki povečujejo vrednost izdelka. Tudi v sedanjem sistemu bi lahko del plena, ki ga kapital upa iztržiti iz podjetja, bil povrnjen delavcu.

Tukaj ne bomo razpravljali o vprašanju, kako bo nacionalsocialistična država kasneje rešila problem.

Osebno sem menil, da bi bilo splošno znižanje cen ob hkratnem ohranjanju plač na sedanji ravni boljši in bolj praktičen način za izpolnitev zahteve po delitvi dobička celotne naše nacionalne proizvodnje.

Vendar je možno, da bo nacionalsocialistična država problem rešila na veliko bolj celovit način, kot si ga danes predstavljajo možgani z marksističnimi in kapitalističnimi nagnjenji. Sedanja zahteva po delitvi dobička izvira bodisi iz želje po dobičku (v bistvu kapitalistično) bodisi iz zavisti (v bistvu marksistično).

Samo v idealni državi, kot si jo predstavljamo, je to upravičeno, saj se moramo pri reševanju tega problema izogniti kapitalistični metodi dodeljevanja majhnega deleža v podjetju, katere edini cilj je zagotoviti večjim delničarjem pravico do dividend, pa tudi marksistični ideji zavisti, saj ta ponižuje osebni dejavnik in škoduje širši javnosti.

Zaradi jasnosti navajamo nekaj primerov.

Delavcem, ki sodelujejo pri »delitvi dobička« v tovarni čevljev, ne koristi, če dobijo nekaj delnic podjetja ali majhen bonus ali par čevljev po nabavni ceni, če morajo prav tako drago plačati za svoje srajce, obleke, nogavice, hrano in pijačo, saj krojači, peki in pivovarji s svojo »delitvijo dobička« pokrivajo pohlep tekstilcev, pekarn in pivovarn.

Zniževanje cen je čar, ki mora vsakemu članu naroda dati delež v dobičku nacionalne proizvodnje.

Machine Translated by Google

Občutka socialne pravičnosti pristnega nacionalsocialista ne bo zadovoljilo, če bodo ulični pometači, dnevni delavci, železničarji, poštarji, transportni delavci, bolnišnični delavci – če naštejemo le nekatere –, kmetijski delavci, rudarji, gradbeniki, delavci, izključeni iz delitve dobička, preprosto zato, ker ti razredi ne prispevajo k povečanju vrednosti. Tudi za kmetijstvo (pri katerem je treba upoštevati ne le podrobnosti kmetijstva, temveč tudi milijone ljudi, ki se ukvarjajo z drugimi dejavnostmi, povezanimi z njim) je treba reči, da se "izplača" v letih, ko je žetev dobra; tudi v težki industriji rudniki zaradi pritiska svetovne konkurence prinašajo le goli dobiček.

Ali lahko trdimo, da bodo ti milijoni delavcev in zaposlenih, ki so pogosto zaposleni v najpomembnejših industrijskih panogah, a zaradi okoliščin ne morejo upati na neposredno udeležbo pri dobičku, deležni manj pozornosti kot številni razred, ki dela morda kot pomivalci posode ali nosači v nočnem klubu ali turški kopeli ali v optični ali kemični tovarni, ki uživa monopol in oskrbuje ves svet? Ali bodo slednji delili dobiček in dividende od luksuzne proizvodnje, ali bodo s tem večini naroda vedno bolj onemogočali doseganje teh prednosti?

Radi premišljujemo o dežju dividend, bonusov, božičnih daril, ki se izlivajo na delavce in uradnike, ki že leta odlično delajo za podjetje. O takšnih težnjah družbeno-politične narave ni treba razpravljati in argumentirati v tej razpravi o splošnih načelih. Zahteva je, kot je trenutno stanje, pomembna zahteva in takšna, ki bi morala pritegniti privržence. "Dobiček" je odvisen predvsem od splošnega poslovnega stanja ter od tehnične spretnosti in prodajne spretnosti vodstva; neuspeh lahko nastane zaradi napačne konstrukcije ali napake v izračunih. Ne glede na to, kako usposobljeni so delavci, ne glede na to, kako pridni so, imajo lahko le malo ali nič vpliva na rezultate letnega dela ali na dobičke ali izgube. Njihova učinkovitost jih upravičuje pri zahtevi po ustrezni in zadostni plači, vendar ni moralnih ali ekonomskih razlogov za njihovo zahtevo po deležu v dobičku. Povsem upravičeno bi se uprli predlogu, da bi morali morebitne izgube poslovnega leta pokriti iz svojih prihrankov; upravičeno bi se uprli pričakovanju, da bodo z znižanjem plač nadomestili slabo upravljanje ali razsipno življenje direktorjev. Toda 'deljenje dobička' je upravičeno le, če obstaja sposobnost in pripravljenost za delitev tveganj in izgub ali če to upravičuje posebna učinkovitost.

Tukaj je en vidik splošne delitve dobička.

Zakaj bi na primer velike nemške barvarne s svojim prevladujočim monopolnim položajem še naprej bile le kapitalistična molzna krava za delničarje IG Farbenindustrie in v najboljšem primeru z zvišanjem cen dajale delež dobička svojim delavcem in uradnikom?

Naloga nacionalsocialistične države bo poskrbeti, da bodo ogromni monopolni dobički dani na voljo vsem z zelo radodarnim znižanjem cen.

Očitno je, da problem ni vprašanje socialne politike, temveč je tesno povezan s sedanjim kapitalističnim družbenim redom (zahtevki delničarjev).

Machine Translated by Google

Ta na kratko izražena načela želimo uporabiti in se z njimi voditi pri doseganju našega cilja, da bi v vseh podjetjih, kjer dobiček gre izključno v žepe profesionalnih finančnikov, čim širše uresničili delitev dobička.

24. Razlastitev vsega dobička, ki ni bil ustvarjen s poštenim delom, temveč z vojno, revolucijo – in nadalje – stabilizacijo in revalorizacijo marke; tudi premoženja oderuhov in grabežljivcev.

To je mera kazni in pravičnosti, ki ne zahteva nobene razlage po nobenem načelu.

25. Odprava pomanjkanja stanovanj z obsežno gradnjo po vsem rajhu s sredstvi, predvidenimi v skladu s št. 20 (banka za razvoj). S tem se seznam družbeno-političnih zahtev zapira. O tehničnem finančnem vprašanju v tej brošuri ni mogoče veliko povedati, saj gre za zelo obsežno posebno temo, ki jo, kot kaže, razumejo le finančni umi in jo bodo dejansko morali izpeljati sami. Brošura 8 knjižnice NS v celoti obravnava to temo.

Religija in umetnost

O tej temi ni mogoče navesti več kot le nekaj vodilnih načel v okviru programa. To je bilo že storjeno. Kar se tiče preostalega, mora biti naše načelo, da vprašanj religije ne vlečemo v izjave o splošni politiki; čeprav lahko kvarljiv vpliv tajnih doktrin judovstva obravnavamo kot predmet javnih izjav in napadov.

Enako velja za vse neumne napade na krščanstvo. Izrazi, kot je "krščanstvo je povzročilo samo škodo", zgolj kažejo, da človek, ki jih izreče, nima ne človeške ne politične inteligence.

Cerkev lahko krivimo za vmešavanje v politiko in vsi dobri kristjani bodo obsojali krutosti, ki jih je v imenu križa izvajala inkvizicija, in sojenja zaradi čarovništva, vendar je napačno na splošno zlorabljati največji pojav v človeški zgodovini za napake in pokvarjenost posameznikov. Krščanska religija je dvignila in izobrazila milijone in milijone ter jih s potjo trpljenja pripeljala k Bogu.

Kultura srednjega veka se je dvigala v znamenju križa; dosežki, žrtvovanje, pogumna vera imajo svoje korenine v krščanstvu. Zato moramo biti previdni, da ločimo notranje duhovno jedro krščanstva od različnih oblik izrastkov, ki so se na njem pojavili na poti skozi zgodovino.

Naša stranka stoji na temeljih pozitivnega krščanstva.

To ni kraj za razpravo o vseh problemih, upanju in željah glede tega, ali bo nemški narod kdaj odkril kakšno novo obliko svojih verskih prepričanj in izkušenj; to so zadeve, ki precej presegajo meje programa, kot je program nacionalsocializma.

Nujno se je treba soočiti z vsemi motečimi vplivi, ki škodujejo našemu narodu na področju umetnosti, literature, znanosti, gledališča, filmskega ustvarjanja in predvsem celotnega tiska. Naš program načel – 25 točk –

gre dovolj daleč v podrobnosti, da o tej temi ni treba povedati ničesar več.

Machine Translated by Google

Vojaške in druge reforme

Nacionalna vojska, obrtne in poklicne zbornice, reforma volilne pravice in prava so tako obsežna vprašanja, ki vplivajo na javno življenje, da jih ni mogoče opustiti v nekaj stavkih. Vodilne ideje so predstavljene v samem programu, toda naloga njihovega premisleka in razdelave ter predvsem njihovega vcepljanja v zgodovino bo velik problem prihodnjih let, ko bomo upali, da bo politična oblast naša in ko bomo opremljeni z močjo in znanjem, potrebnim za prevzem državnih poslov.

Tukaj imamo bogato področje za raziskave v okviru nacionalsocializma.

Pomen nacionalsocializma se kaže v dejstvu, da ne pušča nobenega področja narodnega življenja nedotaknjenega; saj zagotavlja povsem nov temelj, na katerem bomo morali graditi to življenje.

Machine Translated by Google

5. Česar si ne želimo

Da bi okrepili pozitivno plat našega programa, bo dobro, da na kratko povemo česar si ne želimo.

Nočemo, da bi se kolesa zgodovine zavrtela nazaj, niti da bi se obujale dinastije, ki so izginile in za seboj pustile komaj kaj sledi – po lastni krivdi. Prav tako ne želimo, da bi razrede, ki so bili odstavljeni, ponovno postavili na njihove nekdanje privilegirane položaje.
Častniki in uradniki v resnici niso nič višji ali boljši od katerega koli drugega poklicnega razreda, če se resnično držijo naše ideje, da najprej služimo narodu.

Ni uniforma ali zlata čipka, temveč predstava, tista, ki naredi človeka.

Ne želimo enostranske preference ali umetnega povzdigovanja delavskega razreda, niti kakršne koli proletarske diktature. Nihče se ne sme prepričati, da si lahko kateri koli razred zgolj zaradi zatiranja v preteklosti prisvoji oblast. Takšne težnje, ko se uresničijo, neizogibno vodijo do grozljivih posledic, kot so tiste, ki so spremljale upor na borzi novembra 1918. Zaenkrat na vrhu ni "zatiran" del prebivalstva, temveč množica političnih prevarantov, pohlepnih pustolovcev, oderuhov, blebetačev in bedakov, ki so prevzeli politični stroj in upravo. Obljubljena diktatura proletariata se je spremenila v

Diktatura 'profitariata'.

Celo nova državna ureditev pod nacionalsocializmom ne bi mogla imeti upanja na uspeh, če ne bi imela na voljo zelo temeljito usposobljenega osebja odločnih mož, popolnoma prežetih z načeli našega programa, resnih mož z energijo in izkušnjami. Tudi pri nas bi se preveč čistih demagogov prebilo in izkoristilo novo ureditev.

Veliko lažje je kritizirati napake propadajočega družbenega reda kot pa na njem konstruktivno delati.

Ne potrebujemo le nove stranke, ki bi se počasi uveljavila v parlamentu in upravi, nato pa morda sprejela eno ali dve mesti v koalicijskem ministrstvu, le da bi ji na koncu zlomili hrbet – kajti potem bi bila naša vloga v zgodovini izpolnjena, tako kot je danes socialdemokracija v Nemčiji končana kot politična in intelektualna sila. Enako velja za nemške nacionaliste, ki so se že odpovedali svojim glavnim načelom, da bi dobili sedeže v vladi.

Nočemo ministrov, ki bi funkcijo prevzeli zgolj zaradi položaja ali oblasti, vendar bomo vsak tak položaj obravnavali kot stopnjo na poti k našemu velikemu cilju. Med nami in ostalimi je vedno goreči meč naše svetovne teorije.

Na eni strani država; oziroma lažna država liberalno-demokratsko-parlamentarnega pečata, ki je zaradi nujnosti prisiljena prikriti tiranijo financerjev, ob njenih nogah pa vrejoča drhal judovskih privržencev tabora in lovcev na prostor, ki se borijo za preživetje v sistemu.

Na naši strani je boj za osvoboditev in očiščenje našega ljudstva, dokler ne dosežemo resnične države socialne pravičnosti in nacionalne svobode.

Machine Translated by Google

6. Zaključek

Naloga te prve brošure NS knjižnice je, da nacionalsocialista nauči, kaj bi moral vedeti o strankarskem programu. Znova in znova smo videli edino glavno načelo, ki se kot rdeča nit vleče skozi vse naše argumente: nacionalsocializem je teorija sveta, ki stoji v ostrem nasprotju s sedanjim svetom kapitalizma in njegovimi marksističnimi in meščanskimi sateliti.

Naše življenje je boj v službi te mogočne ideje, boj za novo Nemčijo.

Mi, nacionalsocialisti, mahamo s svojim nevihtnim praporom pred svetom. Vedno mladi, sijoči in bleščeč na soncu se dviga kljukasti križ, simbol ponovnega prebujanja življenja.

Machine Translated by Google

Manifest za odpravo

Suženjstvo zanimanja

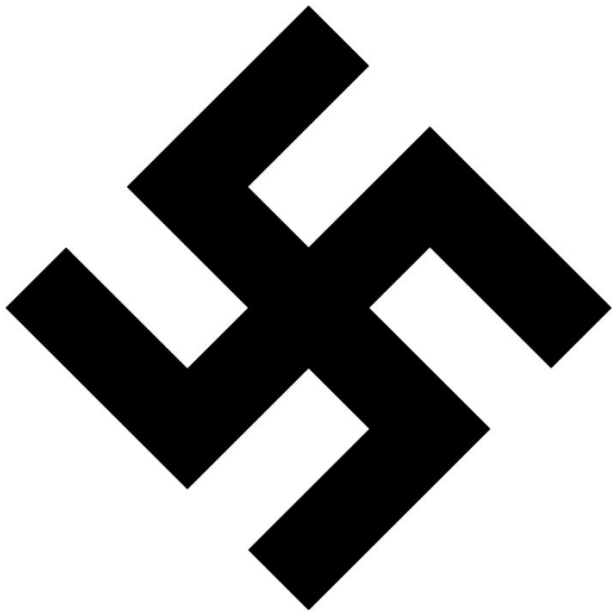

Machine Translated by Google

Mamonizem je težka, vseobsegajoča in prevladujoča bolezen, za katero trpi naša sodobna kulturna sfera in pravzaprav celotno človeštvo. Je kot uničujoča bolezen, kot požirajoči strup, ki je zgrabil ljudstva sveta.

Z mamonizmom je treba razumeti:

na eni strani prevladujoče mednarodne denarne sile, nadvladna finančna sila, ki stoji nad vsako pravico do samoodločbe ljudstev, mednarodni veliki kapital, čisto zlata internacionala;

po drugi strani pa miselnost, ki je zajela najširši krog ljudi; nepotešljiva slo po dobičku, povsem posvetno usmerjeno pojmovanje življenja, ki je že privedlo do zastrašujočega upada vseh moralnih konceptov in lahko vodi le še k več.

Ta miselnost je utelešena in doseže vrhunec v mednarodni plutokraciji.

Glavni vir moči mamonizma je lahkoten in neskončen dohodek, ki ga ustvarjajo obresti.

Iz popolnoma nemoralne ideje o obrestih na posojila se je rodila Zlata internacionala. Duševna in moralna konstitucija, ki je zrasla iz pohlepa po obrestih in vseh vrstah dobičkarstva, je privedla do strašljive korupcije dela buržoazije.

Ideja obresti na posojila je diabolična iznajdba velikega posojilnega kapitala; edina omogoča lenobno življenje manjšine tajkunov na račun produktivnih ljudstev in njihovega delovnega potenciala; vodila je do globokih, nepremostljivih razlik, do razrednega sovraštva, iz katerega se je rodila vojna med državljani in brati.

Edino zdravilo, radikalno sredstvo za ozdravitev trpečega človeštva, je

odprava suženjstva obresti.

Odprava suženjstva obresti na denar pomeni edino možno in dokončna osvoboditev produktivnega dela izpod skrite prisilne denarne moči.

Odprava suženjstva obrestim pomeni obnovo svobodne osebnosti, odrešitev človeka iz suženjstva, iz prekletstva, s katerim je mamonizem zvezal njegovo dušo.
Kdor se želi boriti proti kapitalizmu, mora odpraviti suženjstvo obresti.

Kje se mora začeti odprava suženjstva obresti? S posojilnim kapitalom!

Zakaj?

Ker je posojilni kapital v primerjavi z vsem industrijskim velikim kapitalom tako močan, da se je mogoče proti velikim denarnim silam učinkovito boriti le z odpravo obrestnega suženjstva. Razmerje med posojilnim kapitalom in industrijskim velikim kapitalom je 20:1. Nemško ljudstvo mora letno zbrati več kot 12 milijard obresti za posojilni kapital v obliki neposrednih in posrednih davkov, najemnine in naraščajočih življenjskih stroškov, medtem ko je celo v letih razcveta vojne vsota vseh dividend, ki so jih razdelile nemške delniške družbe, znašala le 1 milijardo.

Plazovita rast posojilnega kapitala presega vse človeške zmožnosti računanja, skozi večne, neskončne in nenaporne dohodke od obresti in od obresti na obresti.

Kakšen blagoslov prinaša odprava suženjstva obrestim za delavsko ljudstvo? Nemčije, za proletarce vseh dežel sveta?

Odprava suženjstva obresti nam daje možnost, da si prizadevamo za odpravo vseh neposrednih in posrednih davkov. Poslušajte to, ljudje, ki ustvarjajo vrednost, vseh dežel, vseh držav in celin: vsi državni prihodki, ki prihajajo iz neposrednih in posrednih virov, se nenehno zlivajo v žepe velikega posojilnega kapitala.

Machine Translated by Google

Dobiček državnih podjetij, vključno s pošto, telegrafom, telefonom, železnico, rudniki, gozdovi in tako naprej, v celoti zadostuje za financiranje vseh bistvenih državnih obveznosti za šole, univerze, sodišča, upravne agencije in socialno varstvo.

Torej noben pravi socializem ne bo prinesel nobenega blagoslova človeštvu, dokler bodo dobički od Javna podjetja ostajajo odvisna od velikega posojilnega kapitala.

Zato zahtevamo kot temeljni državni zakon, najprej za nemške narode, nato pa kot temeljni zakon za vse tiste sorodne narode, ki želijo z nami vstopiti v kulturno skupnost lige narodov, naslednje:

1. Vojne obveznice, skupaj z vsemi drugimi dolžniškimi instrumenti nemškega rajha, skupaj z vsemi drugimi dolžniškimi instrumenti nemških zveznih dežel, zlasti železniškimi obveznicami, pa tudi obveznicami vseh lokalnih oblasti, se z odpravo obveznosti plačila obresti razglasijo za zakonito plačilno sredstvo po nominalni vrednosti [oziroma se pretvorijo v bančne kredite].

2. Pri vseh drugih papirjih s fiksno obrestno mero, kritih obveznicah, industrijskih obveznicah, hipotekah itd. obveznost plačila obresti nadomesti obveznost odplačila glavnice; tako se po 20 ali 25 letih, odvisno od obrestne mere, posojeni kapital odplača in dolg se odpiše.

3. Vsi dolgovi na nepremičninah, hipoteke itd. se odplačajo v obrokih v enakem znesku, kot so bila doslej zahtevana plačila, v skladu z obremenitvami, vpisanimi v zemljiško knjigo. Nepremičnine v hišah in zemljiščih, ki so na ta način oproščeni dolgov, postanejo delno last države ali lokalne samouprave. [Na ta način je država v boljšem položaju za nadzor in zniževanje najemnin.]

4. Celoten denarni sistem bi moral biti pod nadzorom državne centralne banke. Prav tako se vse zasebne banke, banke s poštnimi čeki, hranilnice in kreditne zadruge, vse pridružijo kot podružnice.

5. Vsi krediti za nepremičnine se dodeljujejo samo prek državne banke. Osebni in komercialni krediti so na podlagi državne koncesije dodeljeni zasebnim bankirjem.
   Ta koncesija se podeli na podlagi presoje potreb, s prepovedjo ustanavljanja podružnic za določena okrožja. Cenik določi država.

6. Delniški vrednostni papirji se izplačajo na enak način kot papirji s fiksno obrestno mero po letni obrestni meri 5 %. Presežek dobička se delno izplača delničarjem kot nadomestilo za »tvegani« kapital (v nasprotju z papirji s fiksno obrestno mero in papirji, zavarovanimi s kovanci), preostali presežek pa se po suvereni pravici dela bodisi družbeno porazdeli bodisi uporabi za znižanje cen izdelkov.

7. Vsem osebam, ki zaradi fizičnih razlogov (visoka starost, bolezen, telesna ali duševna nezmožnost za delo, izjemna mladost) ne morejo zaslužiti za preživetje, se obrestni dohodki od obstoječih kapitalskih sredstev še naprej izplačujejo kot pokojnina v enaki ali sčasoma celo višji višini v zameno za izročitev vrednostnih papirjev.

8. Zaradi zmanjšanja trenutne inflacije papirnatega denarja se uvede univerzalen, močno stopnjevan davek na certifikate vojnih obveznic in druge dolžniške instrumente rajha in držav. Te papirje je treba zdrobiti.

9. Z intenzivnim ozaveščanjem ljudi je treba ljudem pojasniti, da denar ni in ne sme biti nič drugega kot potrdilo za opravljeno delo; da čeprav vsako visoko razvito gospodarstvo seveda potrebuje denar kot plačilno sredstvo

Machine Translated by Google

Z menjavo se s tem konča tudi funkcija denarja in denarju se v nobenem primeru ne sme posojati nadzemeljske moči, da raste sam od sebe s pomočjo obresti na račun produktivnega dela.

Zakaj vsega tega še nismo storili, kar je tako samoumevno, kar je treba upoštevati kot Kolumbovo jajce za socialno vprašanje?

Ker smo se v svoji mamonistični slepoti odučili jasno videti, da je doktrina o svetosti obresti pošastna samoprevara, da je evangelij o obrestih na posojilo, ki edino osrečuje človeka, zapletel celotno naše razmišljanje v zlato mrežo mednarodne plutokracije. Ker smo pozabili in nas vsemogočne denarne sile namerno zmedejo glede dejstva, da – razen v primeru nekaj bogatih ljudi –
Obresti, ki se zdijo tako ljubke in jih nepremišljeni tako cenijo, so popolnoma izravnane z davki. Vsa naša davčna zakonodaja je in ostaja, dokler ne pride do osvoboditve izpod suženjstva obresti, le davek velikemu kapitalu in ne, kot si predstavljamo, prostovoljna žrtev za opravljanje dela za skupnost.

Zato je osvoboditev izpod suženjstva obresti na denar jasno geslo za globalno revolucijo, za osvoboditev produktivnega dela izpod verig nadvladnih denarnih sil.

Izvedbe in utemeljitev

Stojimo sredi ene najhujših kriz, ki jih je moralo prestati naše osiromašeno ljudstvo v svoji boleči zgodovini. Hudo bolno je naše ljudstvo; hudo bolan je ves svet.
Narodi nemočno jecljajo; strastno hrepenenje, krik po odrešitvi se širi skozi mračne množice. S smehom in plesom, s filmi in spektakli si ljudstvo prizadeva pozabiti na svojo žalostno usodo – pozabiti na svoja razočarana upanja, na globoko notranjo bolečino,
o strašnem razočaranju nad tem, kar bi kdo tako z veseljem imenoval »dobitki revolucije«.
Toda kako smo si vse to predstavljali drugače? Kako so vse lepe obljube potekale drugače? Vse, kar smo upali pridobiti v temi noči, v temi našega vojaškega zloma, se je zdelo kot bleščeče zlato, zdaj pa, ko siv dan osvetli najdbo, so vse to le gnili koščki lesa.
Zdaj pa stojimo tukaj v zadregi. Zaradi teh gnilih kosov lesa, ki so se tako lepo svetili v noči, smo zavrgli vse, kar nam je bilo doslej drago in dragoceno, in si napolnili vse žepe s tem žalostnim zakladom. Ni čudno, da bes obupa grabi prav najrevnejše med reveži in da besnijo v nesmiselni jezi proti svojim bratom in v svojem globokem hrepenenju po odrešitvi poskušajo uničiti vse, kar jim stoji na poti.
To stanje mora voditi v popolno norost, če bosta brezvest in neumnost ljudi še bolj spodbujali.

In kam vodi ta norost, vidimo v boljševiški Rusiji. Nacionalizacija, kot se v Rusiji imenuje socializacija, se je izkazala za neuspeh, pravi neomajni Lenin. Gospodarstvo je uničeno, kupna moč denarja je padla na nič, inteligenca je pobita, delavec pa brez kruha. Obup v vsem ljudstvu; le krvavi teror, ki temelji na kitajskih in latvijskih plačancih, lahko zaščiti rdeče diktatorje pred maščevanjem izdanega ljudstva. Tudi med nami bo razvoj sledil tej poti, če bodo v vladi še naprej dovoljeni mednarodni špekulanti, obsedeni strankarski fanatiki, predstavniki najbolj obremenjene buržoazije in pripadniki rase, ki je nemškemu ljudstvu po naravi najbolj tuja.

Machine Translated by Google

Kaj so bile pravzaprav tiste lepe, lepe besede, ki nam jih je nekdo zašepetal na uho?
mir, Liga narodov, parlamentarizem, suverenost ljudstva, demokracija, diktatura proletariata, socializem, uničenje kapitalizma, osvoboditev izpod militarizma in drugi podobni lepi slogani. Vzpostavilo naj bi se novo svobodno ljudstvo, ki bi moralo odločati o svoji usodi. Nič od tega se ni uresničilo, se ni moglo uresničiti in se sploh ne bi moglo uresničiti, če ne bomo z najvišjo moralno resnostjo preiskali vseh teh prikazni, vseh teh sloganov – če ne bomo vestno preizkusili simptomov bolezni kot inteligenten, skrben zdravnik in skrbno diagnosticirali trenutnega stanja bolnika, ne da bi pri tem varčevali s trudom, da bi ugotovili, od kod izvira ta resna kritična bolezen.

卐卐卐卐卐

Bolezen našega časa se imenuje mamonizem.
Kaj je mamonizem?

Mamonizem je zlovešča, nevidna, skrivnostna vladavina velikih mednarodnih denarnih sil. Mamonizem pa je tudi miselnost; je čaščenje teh denarnih sil s strani vseh tistih, ki so okuženi z mamonističnim strupom. Mamonizem je neomejena hipertrofija – sama po sebi zdrave – človeške nagnjenosti k pridobivanju. Mamonizem je poželenje po denarju, ki je preraslo v norost, ki ne pozna višjega cilja kot kopičenje denarja na denar, ki si z neprimerljivo brutalnostjo prizadeva prisiliti vse sile sveta v svojo službo in mora voditi v ekonomsko zasužnjevanje, v izkoriščanje delovnega potenciala vseh ljudstev sveta. Mamonizem je miselnost, ki je privedla do propada vseh moralnih konceptov. Mamonizem, obravnavan kot svetovni pojav, je treba enačiti z brutalnim, brezobzirnim egoizmom v človeku. Mamonizem je duh pohlepa, brezmejne želje po vladanju, miselnosti, ki je v celoti osredotočena na prisvajanje dobrin in zakladov sveta; v svojem jedru je religija čisto posvetno usmerjenega človeškega tipa.

Mamonizem je ravno nasprotje socializma. Socializem, zasnovan kot najvišja moralna ideja, kot ideja, da človek ni na svetu samo zase, da ima vsak človek dolžnosti do skupnosti, do vsega človeštva in da ni odgovoren le za trenutno blaginjo svoje družine, članov svojega plemena, svojega ljudstva, ampak da ima tudi neomajne moralne obveznosti do prihodnosti svojih otrok in svojega ljudstva.

Bolj konkretno, mamonizem moramo razumeti kot zavestno dogovarjanje oblasti lačnih velikih kapitalistov vseh ljudstev. Pri tem je bil vedno opazen skriti prihod mamonizma.

Veliki tajkuni se resnično skrivajo kot končna gonilna sila angloameriškega imperializma, ki je zajel svet; nič drugega. Velike denarne sile so resnično financirale grozljive množične umore v svetovni vojni. Velike denarne sile so kot lastniki vseh velikih časopisov resnično spletle svet v mrežo laži. Z zadovoljstvom so razvnele vse nižje strasti, pridno spodbujale rast sedanjih teženj in s spretno tiskovno propagando pripeljale francoski revanšizem do vretja. Skrbno so negovali panslovansko idejo, srbsko domišljavost o veliki sili in potrebo teh držav po denarju do te mere, da se mora vneti svetovni požar.

Celo med nami v Nemčiji je duh mamonizma, ki je želel vedeti le še več o izvoznih številkah, nacionalnem bogastvu, širitvi, velikih bančnih projektih in mednarodnih finančnih poslih,

Machine Translated by Google

privedlo je do propada javne morale, do zatona našega vladajočega kroga v materializem in hedonizem, do površnosti v našem narodnem življenju, vse dejavnike, ki so sokrivi za grozljiv propad.

卐 卐 卐 卐 卐

Z začudenjem se moramo vprašati, od kod mamonizem, od kod mednarodni veliki kapital črpa svojo neustavljivo moč.

Ne gre spregledati, da mednarodno sodelovanje velikih denarnih sil predstavlja povsem nov pojav. Za to v zgodovini nimamo para. Mednarodne obveznosti denarne narave so bile praktično neznane. Šele z vzponom svetovnega gospodarstva, s splošno svetovno trgovino, se je uveljavila ideja mednarodnega obrestnega gospodarstva in tu se dotaknemo najglobljih korenin, tu smo naleteli na najglobljo vir moči, iz katerega Zlata internacionala črpa svojo neustavljivo moč.

Obresti, lahkoten in neskončen pritok blaga, ki temelji zgolj na lastništvu denarja brez kakršnega koli dodanega dela, je povzročil rast velikih denarnih sil. Posojilne obresti so diabolično načelo, iz katerega se je rodila Zlata internacionala. Posojilni kapital je trdno pritrdil svoj krvni lijak absolutno povsod. Kot veje vetrnice je veliki posojilni kapital ujel vse države, vsa ljudstva sveta.

Vladna posojila, državne obveznice, železniške obveznice, vojne obveznice, hipoteke, obveznosti iz kritih obveznic – skratka, posojilni instrumenti vseh vrst so na nek način ujeli celotno naše gospodarsko življenje, tako da se odslej vsa ljudstva sveta nemočno zvijajo v zlatih mrežah. Zaradi načela obresti, v skladu s popolnoma noro politično iluzijo, da vsaka vrsta posesti prinaša pravico do zaslužka, smo se podredili sužnjevanju obresti od denarja. Niti enega resničnega, veljavnega moralnega razloga ni mogoče navesti, zakaj bi že samo posedovanje denarja prineslo pravico do nenehnih plačil obresti.

To notranje nasprotovanje obrestim in dohodkom vseh vrst brez kakršnega koli produktivnega dela se razteza skozi duševno življenje vseh ljudstev in časov. Toda ta globoki notranji odpor do moči denarja se za narode še nikoli ni tako zavedal kot v našem času.

Mamonizem še nikoli ni bil tako vseobsegajoč pripravljen za začetek svetovne prevlade. Še nikoli ni postavil v svojo službo vse nizkotnosti, poželenja po moči, poželenja po maščevanju, pohlepa, zavisti in laži na tako spretno prikrit, a hkrati brutalno vsiljiv način kot zdaj. Svetovna vojna je v svojem bistvu ena največjih odločitev v evolucijskem procesu človeštva v boju za odločitev, ali naj bo v prihodnosti usodo določal mamonistično-materialistični ali socialistično-aristokratski pogled na svet.

svet.

卐 卐 卐 卐 卐

Na prvi pogled je bila mamonistična angloameriška koalicija nedvomno sprva zmagovita. Kot reakcija nanjo se je na Vzhodu pojavil boljševizem in če želimo v boljševizmu videti veliko idejo, je to nedvomno stališče, ki je diametralno nasprotno mamonističnemu svetovnemu nazoru. Metode, ki jih boljševizem poskuša uporabiti za to, pa so neuspešna zdravljenja dr. Eisenbartha. Gre za poskus, da bi nekomu, ki je bolan zaradi notranje zastrupitve, pomagali s skalpelom, tako da mu amputirajo glavo, roko in noge.

Machine Translated by Google

Proti temu divjanju boljševizma, proti temu nesmiselnemu prevratu, moramo predstaviti delujočo novo idejo, ki z združevalno silo združuje vse delavske razrede, da bi izgnala strup, ki je svet okužil.

To sredstvo vidim v odpravi suženjstva obresti od denarja.

Trije dejavniki kažejo, da so obresti na posojilni kapital očitni in resnični vzrok naše finančne bede.

Prvič, pošastno nesorazmerje med posojilnim kapitalom s fiksno obrestno mero, torej kapitalom, ki raste sam od sebe brez uporabe ustvarjalnega dela in dejansko raste v nedogled.
Pri nas v Nemčiji je ta posojilni kapital že dosegel raven, ki se nam ne zdi previsoka, in sicer 250 milijard. V nasprotju s to ogromno vsoto znaša industrijski obratni kapital celotne nemške industrije le 11,8 milijarde. Poleg tega je tu še 3,5 milijarde kapitala 16.000 industrijskih družb z omejeno odgovornostjo [GmbH], tako da imamo skupaj le približno 15 milijard industrijskega kapitala za sešteti. Prva temeljna ugotovitev je 20:13 .

Ta ocena pomeni, da se morajo pri finančnih problemih največjega pomena vsi ukrepi, povezani s posojilnim kapitalom, izkazati za dvajsetkrat učinkovitejše od ukrepov, usmerjenih proti industrijskemu velekapitalu.

Drugič: plačilo obresti na zgoraj navedeni posojilni kapital, ocenjeno na 250 milijard, v celoti za vse čase znaša približno 12,5 milijarde letno. Nasprotno pa je vsota vseh industrijskih dividend, razdeljenih leta 1916, leta 1915 znašala približno eno milijardo mark. V prejšnjih desetletjih je bila ta številka v povprečju približno 600 milijonov. V zadnjih dveh letih vojne [1914–1918] se je morda precej povečala, vendar bo v tekočem letu [1919] zabeležila še večji padec.

Povprečna donosnost vseh nemških delniških družb [AG] je bila 8,21 %; torej le približno 3,5 % višja od povprečne donosnosti posojil s fiksno obrestno mero.

Takole povzemam, da bo moral nemški narod v prihodnosti plačati približno 12,5 milijarde [letno] za različne večne obresti velikega posojilnega kapitala, medtem ko je bil donos industrijskega kapitala v letu največjega razcveta 1 milijarda, v času nemotene blaginje pa le 0,6 milijarde. Tako tukaj spet vidimo razmerje v velikosti od 20:1 do 12:1.

Tretji in najnevarnejši dejavnik je ogromna, onkraj razumevanja, rast velikega posojilnega kapitala zaradi obresti in zaradi obresti na obresti. Tukaj se moram nekoliko bolj oddaljiti in upam, da bom s kratkim izletom v višjo matematiko razložil problem. Najprej nekaj primerov.

Očarljiva zgodba o izumu šaha je dobro znana. Bogati indijski kralj Šihram je izumitelju v zahvalo za izum kraljeve igre izpolnil željo. Želja modreca je bila, da mu kralj na prvo polje šahovske igre da eno pšenično zrno, na drugo dve, na tretje štiri in tako vedno na vsako polje dvakrat toliko kot na prejšnje. Kralj se je nasmehnil na videz skromni želji modreca in ukazal, naj prinesejo vrečo pšenice, da bi za vsako polje lahko razdelili pšenična zrna. Kot vsi vemo, je bila izpolnitev te želje nemogoča niti za najbogatejšega princa na svetu. Vsi svetovni pridelki v tisoč letih ne bi zadostovali, da bi zapolnili 64 polj šahovnice.

[3] Očitno je 17:1 natančnejše, vendar morda Feder dopušča verjetnost, da se bo razmerje povečalo.

Machine Translated by Google

Še en primer: mnogi se bodo iz šolskih dni še vedno spominjali mučenja izračunavanja obrestnih mer; kako se peni, vložen ob Kristusovem rojstvu, pri obrestnih merjenjih pomnoži, tako da se vsakih 15 let podvoji. V 15. letu po Kristusovem rojstvu je peni zrasel na 2 penija, v letu 30 n. št. na 4 penije, v letu 45 n. št. na 8 penijev in tako naprej. Le redki se bodo spomnili, kakšno vrednost bi ta peni predstavljal danes: količina zlata, ki bi ustrezala prostornini Zemlje, Sonca in vseh planetov skupaj, ne bi bila zadostna za predstavitev vrednosti tega penija, vloženega pri obrestnih merjenjih.

Tretji primer: premoženje hiše Rothschild, najstarejše mednarodne plutokracije, je danes ocenjeno na približno 40 milijard. Dobro je znano, da je okoli leta 1800 v Frankfurtu stari majer Amschel Rothschild, brez lastnega bogastva, vrednega omembe, postavil temelje za ogromno premoženje svoje hiše s posojanjem milijonov z delnimi rezervami, ki mu jih je grof Viljem I. Hessejski zaupal v varno hrambo.

Če bi se kopičenje denarja z obrestmi in obrestmi na obresti pri Rothschildu povečevalo le po zmerni stopnji penija, se krivulja ne bi tako strmo vzpenjala. Če pa predpostavimo, da se je skupno premoženje Rothschildov povečevalo le po stopnji penija, bi bilo premoženje Rothschildov leta 1935 80 milijard, leta 1950 160 milijard, leta 1965 320 milijard, s tem pa bi že daleč preseglo celotno nemško nacionalno premoženje.

Iz teh treh primerov je mogoče izpeljati matematični zakon. Krivulja, ki predstavlja vzpon Rothschildovega bogastva, krivulja, ki jo je mogoče izpeljati iz števila pšeničnih zrn za šahovnico, in število, ki ga predstavlja množenje penija.

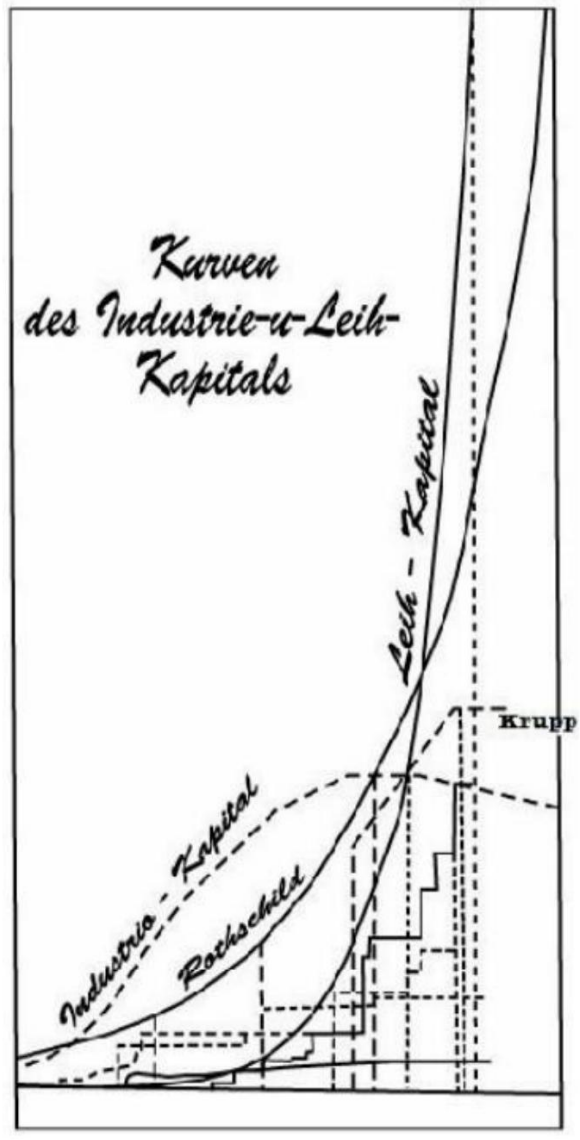

prinese obrestno mero, so preproste matematične krivulje. Vse te krivulje imajo enak značaj. Po začetnem zmernem in postopnem naraščanju krivulja postaja vse strmejša in se kmalu praktično približa skoraj tangencialni neskončnosti.

Povsem drugače pa poteka krivulja rasti industrijskega kapitala.
Prav tako izvirajo večinoma iz majhnih začetkov, kmalu pa se pojavi močna eskalacija krivulj, dokler ni dosežena določena nasičenost kapitala.
Nato krivulje postanejo bolj položne, v nekaterih panogah pa se bodo morda celo nekoliko znižale, če so novi izumi povzročili razvrednotenje obstoječih tovarn, strojev itd.
Tukaj bi rad izbral le en primer, razvoj tovarn Krupp. Leta 1826 je starec Krupp umrl skoraj brez premoženja. Leta 1855 je Alfred Krupp v imenu egiptovske vlade prejel svoje prvo naročilo za 36 topov.

Leta 1873 je Krupp zaposloval že 12.000 delavcev. Leta 1903 je gospa Berta Krupp prodala celotno tovarno in posest podjetju Alfred Krupp.

Machine Translated by Google

delniška družba za 160 milijonov. Danes skupna vrednost delniškega kapitala znaša 250 milijonov. Kaj ime Krupp pomeni za nas Nemce? Vrhunec našega industrijskega razvoja. Prvi proizvajalec [jeklenih] topov na svetu. Ogromna vsota najbolj vztrajne, namenske in intenzivne produktivnosti. Za stotine tisoč naših tovarišev je Kruppovo prizadevanje pomenilo kruh in delo. Za naš narod orožje in obrambo – pa vendar je v primerjavi z milijardami Rothschildov pritlikavec. Kakšen pomen ima rast Kruppovega premoženja v stoletju v primerjavi z rastjo Rothschildovega premoženja z lahkotnim in neskončnim naraščanjem obresti in obresti na obresti?

Dve krivulji, narisani z odebeljenimi črtami, predstavljata obresti od posojil in zgornja krivulja dejansko prikazuje razvoj premoženja Rothschildov, spodnja krivulja, sprva ravna, nato pa hitro naraščajoča, pa na zelo splošen način prikazuje značilen razvoj vseh takšnih krivulj, pri katerih lahko majhen napredek na vodoravni osi povzroči podvojitev vrednosti na navpični osi. Šrafirana črta prikazuje krivuljo razvoja naše celotne industrije v zadnjih 40–50 letih. Različno šrafirane tanke črte prikazujejo razvoj več naključno izbranih velikih industrijskih podjetij, iz katerih izhaja splošni značaj šrafirane krivulje industrijskega kapitala.

Izrecno je treba opozoriti, da so krivulje posojilnega kapitala prikazane močno stisnjene. Tako je treba na primer krivuljo Rothschildovega premoženja postaviti 80-krat višje od Kruppove krivulje. Namen prikaza krivulj je seveda le prikazati bistveno drugačen značaj obeh vrst kapitala. Krivulje posojilnega kapitala sprva kažejo precej postopen naraščajoč razvoj; razvoj nato gre hitreje, dokler se, vedno bolj divji in vse skupaj vleče s seboj, ne dvigne daleč preko človeških pojmovanj in stremi proti neskončnosti.

Krivulja industrijskega kapitala pa ostaja končna! Ne glede na to, kako velika so odstopanja, ki jih sled lahko pokaže v podrobnostih, bo temeljni značaj industrijskega razvoja vedno takšen, da po močnem začetnem razvoju sledi določeno obdobje zrelosti, nasičenosti, po katerem prej ali slej pride do upada.

卐卐卐卐卐

Nič nam ne pokaže bolj jasno globoke bistvene razlike med posojilnim kapitalom in industrijskim kapitalom. Nič nam ne more bolj jasno pokazati razlike med uničujočimi učinki posojilnega kapitala in poslovnimi dobički (dividendami) poslovnega kapitala, vloženega in tveganega v velikih industrijskih podjetjih, kot ta primerjava.

Ni mogoče dovolj poudariti, da nam že samo spoznanje matematičnih zakonov, ki jim sledita posojilni in industrijski kapital, kaže jasno pot, kje uporabiti vzvod za popravljanje našega uničenega finančnega gospodarstva. Jasno prepoznavamo, da ne kapitalistični gospodarski red, ne kapital sam po sebi in kot tak ni nadloga človeštva. Nenasitna potreba po obrestih velikega posojilnega kapitala je prekletstvo vsega delovnega človeštva!

Kapital mora obstajati! Delo mora obstajati! Delo samo po sebi lahko naredi malo. Kapital sam po sebi ne more storiti ničesar!

Kapital brez dela je lahko le sterilen! Zato je najpomembnejša zahteva, najplemenitejša naloga revolucije, najsmiselnejši smisel svetovne revolucije odprava suženjstva obrestim od denarja.

Hiša Rothschild je danes ocenjena na 40 milijard. Milijarderji ameriških visokih financ, gospodje Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt in Astor, so ocenjeni skupaj.

Machine Translated by Google

vsaj 60–70 milijard. Pri obrestni meri le 5 % to pomeni dohodek za teh osem družin v višini 5–6 milijard, kar je po raziskavah Karla Helffericha približno 75 % letnega dohodka, ki so ga imeli vsi davkoplačevalci v Prusiji leta 1912. (Takrat je bilo okoli 21.000.000 davkoplačevalcev, 75 % od tega bi bilo približno 15.000.000. Na vsakega davkoplačevalca pride v povprečju 1,56 sorodnika; torej 23 milijonov sorodnikov.)

Približno 38.000.000 Nemcev je tako moralo živeti od letnega dohodka prej omenjenih milijarderjev. Ameriški milijarderji zagotovo niso čisti posojilojemalci v enakem smislu kot hiša Rothschild in tako naprej. Sploh se ne želim prepirati o tem, ali so ameriški milijarderji res "stomilijonski milijonarji" ali "tisočmilijonski milijonarji".
milijonskih milijarderjev«; v prvem primeru bi morali računati le še z enim ali dvema ducatoma dodatnih Krezov. Ali pa preprosto sprejmimo Rathenaujevih »300«; potem bo naš popis zagotovo urejen. Tukaj ni pomembno navesti natančne številke, vendar nam priznano razmerje 300 proti 38.000.000 odpira oči glede brutalne vladavine mednarodnega posojilnega kapitala.

Zato odvrzimo te strašne verige, ki lahko le zadušijo vsako energično delo; odtrgajmo denarju moč, da obrestuje, in to vedno znova, dokler ne bo vse človeštvo povsem zavezano k obrestovanju mednarodnega posojilnega kapitala.

Tako nam prav te tri točke prvič jasno pokažejo, kje je edini vzvod
se lahko učinkovito uporabi za lajšanje naših notranjih finančnih stisk.

Poleg tega se zavedamo, da je bil napad celotnega socialističnega sveta idej na industrijski kapital popolnoma zgrešen, saj je celo predvidena popolna regulacija ali socializacija vsega podjetniškega dobička – ob predpostavki neoslabljenega gospodarstva –
bi prineslo smešno pičlo vsoto v primerjavi z ogromnimi finančnimi bremeni proračunov našega rajha in naše države.

Z odpravo suženjstva obresti na denar se lahko vsa finančna tegoba odpravi z enim samim udarcem. Takoj spet začutimo trdna tla pod nogami; takoj nam mora in bo postalo jasno, da smo se s to bedno obligacijsko ekonomijo le najbolj groteskno prevarali.

Kaj drugega je namreč posojeni kapital kot dolgovi? Posojeni kapital so dolgovi! Tega ni mogoče dovolj pogosto ponoviti. Kakšna norost je to, ko si je nemško ljudstvo v celoti izposodilo 150 milijard za svojo vojno? Ko si je za to celo obljubilo znesek v višini 7,5 milijarde obresti in se zdaj čuti pahnjeno v neroden položaj, ki je bil od začetka neizogiben, da poskuša teh 7,5 milijarde izterjati od sebe v obliki povsem namišljenih davkov?

卐 卐 卐 卐 卐

Tragična stvar pri tej samoprevari pa ni toliko neumnost celotnega gospodarstva vojnih obveznic, ki smo ga vedno toliko bolje uporabljali kot preostali svet, temveč dejstvo, da ima od tega ogromne koristi le relativno majhno število velikih kapitalistov, medtem ko mora celotno delavsko ljudstvo, vključno s srednje velikimi in manjšimi kapitalisti, pa tudi podjetji, trgovino in industrijo, plačati obresti. In tu pride na dan politična plat celotne ideje. Tukaj lahko spoznajo, da je v resnici velik posojilni kapital in samo ta [tj. ne industrijski kapital] prekletstvo vsega delavskega človeštva. Lahko se stvari obračajo, kakor se želi, toda vedno mora masa vseh delavnih ljudi na koncu nositi stroške plačila obresti za posojilni kapital. Srednji in manjši kapitalisti nimajo ničesar pokazati za svoja lepa plačila obresti; ne morejo imeti ničesar pokazati za vsote ...

Machine Translated by Google

Obresti je treba v celoti odpraviti obdavčitvijo. Naj bo to v obliki neposrednih davkov ali posredno v obliki posrednih davkov, znamk, carin ali drugih bremen za trgovino, so delavci vedno naivneži , veliki kapital pa tisti, ki imajo od tega korist. Zdaj je precej osupljivo videti, kako se je socialistični idejni svet Marxa in Engelsa

Zdaj je precej osupljivo videti, kako socialistični idejni svet Marxa in Engelsa, od Komunističnega manifesta do Erfurtskega programa (zlasti Kautskyja), in celo sedanji socialistični voditelji, prizanašajo interesom posojilnega kapitala, kot da bi jim to bilo na ukaz. Svetost obresti je tabu; obresti so najsvetejše od najsvetejših; nihče si jih še ni upal postaviti pod vprašaj. Medtem ko so lastnina, plemstvo, varnost osebe in imetja, zakoni krone, privilegiji in versko prepričanje, čast častnikov, domovina in svoboda bolj ali manj prepovedani, so obresti svete in nedotakljive. Zaplemba bogastva in socializacija, torej odkrite kršitve zakona, ki so le nekoliko olepšane, kolikor so storjene navidezno v imenu vseh posameznikov, so na dnevnem redu: vse to je dovoljeno, toda obresti, obresti so noli me tangere, "ne dotikaj se me".

Plačilo obresti na dolg Reicha je alfa in omega državnega proračuna. Njegova ogromna teža vleče državno ladjo v brezno, pa vendar ... je vse skupaj velika prevara ... pošastna samoprevara, ki se a spodbuja le in izključno v korist velikih denarnih sil.

Tukaj bi se rad na kratko dotaknil ugovorov v zvezi z nizkimi upokojenci, o katerih bom razpravljal kasneje, da se ne bi preveč obremenjeval z razmišljanjem o njih. Pri obravnavi zelo pomembnih vprašanj se ta ne upoštevajo, vendar je samoumevno, da bodo ta nadomestila zagotovljena z najširšo razširitvijo storitev socialnega varstva.

Prevara, sem rekel! Prevara z obrestmi! Močna beseda. Če pa ima ta beseda, ki je bila med vojno morda najbolj uporabljena beseda na bojišču in doma, opravičilo, ima največ opravičila v zvezi z prevaro z obrestmi.

Kaj pa vojne obveznice? S prvimi 5 milijardami je rajh iz žepov ljudi vzel prihranke, ki so dejansko obstajali. Denar se je spet stekel nazaj. Nato je prišlo novo posojilo, ki je spet posesalo denar, in s tem še zadnje preostale prihranke. In spet je prišla črpalka in posesala milijarde, in spet so se milijarde umirile, dokler si rajh po devetih ponovitvah te očarljive igre veselo ni nakopal 100 milijard dolgov.

V zameno so ljudje seveda v rokah držali 100 milijard v drobno tiskanem papirju – sprva smo si predstavljali, da smo postali veliko bogatejši – potem pa pride država in reče: "Soočam se s stečajem."

Da, ampak zakaj? – Sam zagotovo ne morem bankrotirati, četudi občasno vzamem bankovec za sto mark iz zgornjega desnega žepa in ga vtaknem v levega. Zagotovo bi bila največja neumnost od vseh, če bi nadaljevali neumnost našega gospodarstva vojnih obveznic z razglasitvijo bankrota4 .

Prekinimo suženjstvo obresti od denarja! Razglasimo certifikate vojnih obveznic za zakonito plačilno sredstvo z odpravo obresti in nočna mora državnega bankrota se bo stopila pred nami kot marčevski sneg pod soncem.

4 Feder tukaj nemški narod obravnava kot enotno entiteto in ne zgolj kot skupek posameznikov: denar, ki je bil prenesen od nekaterih Nemcev k drugim Nemcem, ostane znotraj nemškega naroda, kar pomeni, da ima nemška vlada moč prilagoditi razdelitev, morda v neposredno škodo nekaterih posameznikov, vendar v dobro naroda kot celote.

Machine Translated by Google

Ljudje mi pravijo; odpoved plačila obresti je prikrit državni bankrot.
Ne, to ni res! – Strah državnega bankrota je v resnici le pravljica in strašilo, ki so si ga izmislile mamonistične sile.

Knjiga Franza Röhra z naslovom Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Kaj bi moral vsak vedeti o državnem bankrotu] je popolnoma obtičala v mamonističnem načinu razmišljanja.
Čeprav avtor na splošno precej jasno prepoznava ekonomske probleme, ki nam grozijo s socializacijo, in čeprav odločno in pravilno svetuje, da nas lahko na koncu reši le obnova našega gospodarstva – se ne more osvoboditi vraževernega prepričanja o svetosti interesa, zato državni bankrot prikazuje povsem v skladu z interesi mamonizma kot popolnoma grozljivo katastrofo.

Zanimivo je opaziti, da se Röhr kljub boljšemu zgodovinskemu poznavanju ne more osvoboditi mamonističnega pogleda in v svoji sklepni besedi ugotavlja: »Če se uničujoča gospodarska katastrofa ne prepreči, ji nihče ne bo prizanesel,« medtem ko na strani 81 priznava, da so bile posledice slabega upravljanja javnih financ delno zelo hitro odpravljene, na strani 68 pa pravi, da v vsakem primeru ne bi smelo biti dvoma, da je Rusija (v prejšnjem stoletju) te valutne krize premagala brez trajnih težav. Na strani 76 med preučevanjem učinkov državnih bankrotov pravi, da čeprav so se seveda pojavile globoke gospodarske težave itd., v veliki meri ni prišlo niti do uničenja države niti do uničenja njene gospodarske moči. Nasprotno, dovolj pogosto je bilo opaženo hitro oživitev nacionalnega gospodarstva in okrevanje javnih financ. Ko avtor nato nadaljuje še tri vrstice, da državni bankrot absolutno pomeni gospodarsko katastrofo in povzroča neskončno bedo; obžalujem, da ne morem slediti tej logiki.

Ampak nazaj k našemu konkretnemu primeru! Kaj bi bilo bolj pošteno? Farizejsko govoriti o nedotakljivosti vojnih obveznic, medtem ko ljudi zatiramo z nezaslišanim davčnim bremenom?
Ali, če bi si finančni minister upal odkrito nagovoriti ljudi in izjaviti: »Ne morem plačati obresti za vojne obveznice oziroma jih lahko plačam le, če od vas poberem natanko enak znesek davkov.« ... Toda takrat med vojno sem nujno potreboval denar; nič pametnejšega (glej Anglijo) mi ni prišlo na misel, zato sem izvedel goljufijo z visoko obrestovanimi vojnimi obveznicami. Odpustiti mi morate, ljubljeni ljudje; navsezadnje je bilo vse za vas, če pa se ne želimo več igrati skrivalnic ... Jaz, država, ne bom več plačeval obresti, vi, davkoplačevalci, pa vam ni treba plačevati davkov za kritje teh plačil obresti ... To naše transakcije povsem poenostavi; izognemo se ogromni davčni birokraciji in prav tako ogromni birokraciji za plačevanje obresti, s čimer prihranimo ogromno denarja in delovnega potenciala.«

Dolgo sem okleval z razkritjem te prevare, vendar jo smatram za absolutno temeljno.
tukaj nikakor ne smemo izgubiti izpred oči širše slike.

卐 卐 卐 卐 卐

Glede na bavarske davčne napovedi bi bil krog ljudi, ki bi utrpeli škodo – recimo ravno tisti, ki so po svojih davčnih napovedih prejeli več kot 30.000 mark obresti – 822 ljudi, kar je le 0,4 % tistih, ki so dolžni plačevati davke (Bayr. St-Z. 1913) v vsej Nemčiji, torej približno 10.000. (Zgornjih 10.000!)

Naj si zdaj čim na kratko razjasnimo najpomembnejše vidike te revolucionarne zahteve in najprej preučimo vprašanja z našega nacionalnega vidika.

Machine Translated by Google

Za to je najprej potreben jasen pogled na naše trenutne razmere. Državni sekretar Eugen Schiffer je v svojem velikem govoru v berlinski gospodarski zbornici izjavil, da jih je "nemogoče prezreti". To je le delno pravilno. Možno je prezreti ogromno zadolženost našega nacionalnega gospodarstva in nezaslišano devalvacijo naše valute – skratka, dejstvo, da smo čez noč postali osiromašeno ljudstvo.

Vendar pa bremen, ki nam jih nalaga mirovna pogodba, ne moremo prezreti. Trenutno veljavni certifikati o zadolženosti, kot smo videli, znašajo približno 250 milijard. Najprej predpostavimo, da nam antanta naloži dodatnih 50 milijard vojnih reparacij v neki obliki: to skupaj znaša približno 300 milijard dolga.

Ne glede na to, kako močno to presega ozke okvire te razprave, je treba vseeno povedati nekaj besed o obsegu nemškega nacionalnega bogastva. Raziskavi Helferricha in Steinmann-Bucherja ocenjujeta nemško nacionalno bogastvo na približno 350 milijard. Takšnim ugotovitvam lahko pripišemo le zelo omejeno vrednost, ne glede na to, kako skrbno so bile izpeljane. Veljajo le za obdobja nemotene gospodarske dejavnosti. Vendar so tudi precej zavajajoče, saj so vključene državno in občinsko premoženje, na primer tudi popravila cest, spremembe vodnih poti itd. Jasno je, da čeprav je izdelava takšnih del morda stala ogromno denarja, kljub temu strogo gledano nimajo nobene notranje vrednosti. Boljše merilo za nacionalno bogastvo je tako imenovano obdavčljivo premoženje, kot izhaja iz davčnih napovedi za obrambni prispevek ali davek na premoženje v vojnem času. To pomeni skupno vsoto 192 milijard, kar je veliko manj od Helfferichove številke. K tej vsoti pa je mogoče, glede na izkušnje, dodati približno 10 % za zakonito neobdavčena majhna premoženja in približno enak znesek za »tihe rezerve « .5

V vsakem primeru se mi zdi preveč optimistično govoriti o nacionalnem bogastvu, večjem od 250 milijard. Toda tudi ta številka ima le zelo omejen pomen. Najbolj pravilno bi bilo, da se popolnoma odmaknemo od ideje o nacionalnem bogastvu, ki ga je sploh mogoče numerično dojeti, in da pridemo do spoznanja, da se nacionalno bogastvo izraža izključno v duševnem in fizičnem delovnem potencialu celotnega naroda in zato spada v red velikosti, ki nima nobene zveze z ožjim konceptom kapitala. Dejansko moramo videti še en vir nacionalnega bogastva v prisotnosti mineralnih virov, bogastva gozdov in rodovitne zemlje, vendar teh stvari tudi ni mogoče numerično dojeti, saj njihova vrednost niha med ničlo in neskončnostjo, odvisno od tega, ali mineralni viri ostajajo neizkoriščeni ali pa jih je na podlagi geološkega poročila mogoče oceniti na milijarde ton premoga in ...

tako naprej.

Ne pozabimo, da je Nemčija resnično revna država. Skoraj nima monopolov. Po bogastvu mineralnih virov daleč zaostaja za večino svojih sosedov, da ne omenjamo neprimerljivih mineralnih virov kitajskega, indijskega in ameriškega imperijev. Po rodovitnosti tal daleč zaostaja za blagoslovljenimi polji ruske črne zemlje in v primerjavi z brez težav produktivnimi območji tropske in subtropske zemlje. Zato imamo na koncu vedno le potencial in voljo naših ljudi do dela, pa tudi razpoložljivost zadostnega števila delovnih mest, in jasno moramo razumeti, da v takšnem stanju ni mogoče govoriti o zavarovanih dolgovih, o poroštvu za naše dolžniške instrumente ...

5 »Tihe rezerve« so posledica podcenjevanja pozitivnih vrednosti in precenjevanja negativnih vrednosti v računovodstvu, zato da bi ustvarili videz najnižje možne neto vrednosti.

Machine Translated by Google

Naj gre za obrestovane vojne obveznice ali neobrestovane bankovce Reicha, za njimi stoji le in izključno davčni potencial celotnega ljudstva – in kaj je davčni potencial drugega kot funkcija delovne sile celotnega delovno aktivnega prebivalstva?

卐卐卐卐卐

Zdaj si moramo razjasniti še en pomemben sklop vprašanj in seveda glavne postavke naših državnih prihodkovnih virov in odhodkov. Obstaja izjemen kontrast med širokim prostorom, ki ga skrb za zaslužek zaseda v našem zasebnem življenju, in pozornostjo, ki jo posvečamo velikim vprašanjem našega državnega finančnega upravljanja, pa vendar med individualnim gospodarstvom in nacionalnim gospodarstvom ni nobene bistvene razlike.

Glavni vnosi v državne prihodke so: prvič, čisti dobiček pošt in železnic; drugič, dobiček rudnikov, gozdarskih uprav in drugih državnih podjetij; tretjič, cestnine in posredni davki; četrtič, neposredni davki.

Da ne bi spodbujal zgolj teoretičnih razprav o tako izrazito praktičnih vprašanjih, želim pojasniti posamezne postavke bavarskega državnega proračuna za leto 1911 po njihovem vrstnem redu velikosti. Pošta, telegraf in železnice so prinesle 120 milijonov; gozdovi, rudniki itd. okoli 40 milijonov; posredni davki 53 milijonov; neposredni davki 60 milijonov. Dodatnih 67 milijonov je prišlo iz davka na promet nepremičnin, pristojbin, davkov na dediščino, zemljiških davkov, prihodkovnih transferjev iz rajha itd.

Kaj pa izdatki? Tukaj najdemo predvsem plačila obresti za državni dolg, vključno z železniškimi dolgovi, ki znašajo 85 milijonov. Za kraljevo hišo 5 milijonov; za pravosodje 27 milijonov; za notranjo upravo 40 milijonov; za cerkve in šole 51 milijonov; za finančno upravo 13 milijonov; za izdatke za namene, povezane z rajhom, 50 milijonov; za pokojnine 36 milijonov. Razni izdatki 5 milijonov. Takrat, v tem srečnem letu bavarskih financ, je letni proračun pustil presežek prihodkov v višini 27 milijonov.

V okviru našega razmišljanja pa nas zadevajo le tisti izdatki, ki jih je mogoče izpustiti z odpravo obrestnega suženjstva. Tukaj je seveda na prvem mestu plačilo obresti za državni dolg s 85 milijoni mark; k temu dodajte še največji del naših plačil za finančno upravo s približno 10 milijoni; poleg tega je velik del plačil za namene, povezane z rajhom, od tega dodajte polovico, 25 milijonov, in končno 5 milijonov plačil za kraljevo hišo, ki so zdaj izginila: skupaj 125 milijonov.

Izginotje teh vnosov pomeni možnost opustitve vseh neposrednih in posrednih davkov, ki so, kot smo videli, prinesli 53 milijonov oziroma 60 milijonov mark, skupaj 113 milijonov mark!

Sploh nismo mnenja, da bi bilo treba popolnoma odpraviti neposredne in posredne davke; nedvomno v razumnih mejah služijo po eni strani izobraževanju, po drugi strani pa regulaciji. Zagotovo ni več kot prav in pošteno, da dobiček od nepremičnin, ki so v prosti lasti, ostane predmet zmernega, progresivnega davka, saj mora država seveda s svojimi policijskimi organi ohranjati tudi varno lastništvo. Zdi se prav tako priporočljivo, da se od trgovine in industrije zahtevajo davčni prispevki, ki ustrezajo njunemu dobičku od dela, saj mora država skrbeti tudi za vzdrževanje in razvoj javnih trgovinskih poti zanje. Ustrezen minimalni davek od glave za vsakega državljana, ki ima volilno pravico, je prav tako ...

Machine Translated by Google

zahteva po pravičnosti, saj se od države zahteva tudi skrb za varnost osebe in njenega premoženja.

Na področju posrednih davkov ima močna širitev vseh čistih davkov na luksuz regulativni učinek v najboljšem smislu, medtem ko bi morala biti vsa preprosta živila in potrebščine ljudi oproščena davkov!

Rezultat takšne davčne politike bi se manj kazal v visokih prihodkih – o katerih ni mogoče govoriti, saj za veliko maso prebivalstva obdavčitev ne bi smela biti resnično breme, temveč le opomin, da človek ni le individualno bistvo, ampak tudi državljan države in da ima poleg državljanskih pravic tudi državljanske dolžnosti.

Davčni prihodki bi morali biti manj potrebni za odplačilo dolgov državnih podjetij, katerih čisti dobiček, kot smo videli, zadostuje za kritje običajnih državnih izdatkov za šole, univerze, pravosodje, notranjo upravo itd. Davčni prihodki bi se morali uporabiti za pospeševanje posebnih kulturnih nalog države, za katere v okviru običajnega državnega proračuna nikoli ni bilo na voljo ustreznih sredstev. Tukaj mislim predvsem na sirotišnice, zavode za slepe in invalide, dnevne centre za varstvo otrok, oskrbo nosečnic, boj proti tuberkulozi, alkoholu in spolnim boleznim ter gradnjo vrtnih mest in naselij, zlasti za nastanitev in humano oskrbo naših vojnih invalidov.

卐卐卐卐卐

Naš pogled se širi. Vidimo deviško zemljo. Ali bi lahko odprava obrestnega suženjstva pomenila odpravo vseh davkov? To bi pomenilo, da če bi iz tega velikanskega boja izšli kot zmagovito ljudstvo. Kakor koli že, ne slavimo prezgodaj; bremena, ki so nam jih naložili naši sovražniki, bodo poskrbela, da tega ne bomo storili. Kakor koli že, deviško zemljo vidimo na podlagi resda precej preprostega primera našega bavarskega državnega proračuna, ki smo ga pravkar uporabili ...

Na splošno najdemo precej podobna razmerja tudi v drugih nemških zveznih deželah in ni pretirano reči, da bi se iz presežkov državnih podjetij, železnic, poštnih uradov, telegrafov, gozdov, rudnikov itd. brez težav lahko pokrili vsi državni izdatki za celotno pravosodje, za vso notranjo upravo, vključno z državnimi gradbenimi projekti, vsi izdatki za šole in univerze, pa tudi za kulturne namene. Torej popolnoma idealno stanje.

Zakaj ni tako? Obresti so se prikradle. Zaradi plačevanja obresti so živila prebivalstva postala draga; zaradi obresti sladkor in sol, pivo in vino, vžigalice in tobak ter nešteto drugih potrebščin vsakdanjega življenja so obremenjene s posrednimi davki.
Zaradi obresti je treba zvišati neposredne davke, ki se delijo na zemljiške davke, ki se prenašajo v obliki višjih cen žita, davke na hiše, ki zvišujejo najemnino, in davke na podjetja, ki ...
obremenjujejo produktivno delo z dohodnino, ki neizogibno znižuje življenjski standard javnih uslužbencev in ljudi s fiksnimi plačami, in končno na samem koncu, skromen v dajanju, a nenasiten v jemanju, posojilni kapital plačuje davke na kapitalske dividende. Glede na davčne napovedi za leto 1911 je bilo od 253 milijonov kapitalskih dividend, prejetih na Bavarskem, vseh 8,1 milijona plačanih v obliki državnih davkov.

Videli smo, da je treba vse kapitalske dividende, vse obresti od kapitala, navsezadnje zbrati z delom celotnega ljudstva. Videli smo, da je plačilo obresti od javnih dolgov

Machine Translated by Google

predstavlja največji vnos v naš državni proračun, videli pa smo, da tisti, ki so dolžni plačevati davke na obresti, prispevajo le izjemno omejeno k državnim prihodkom.

Glede na relativno velikost je kapitalist plačal 8 milijonov od skupno 60 milijonov neposrednih davkov, kar je le osmina do šestina neposrednih državnih davkov, plačanih na Bavarskem leta 1911. Neposredni davki pa predstavljajo le približno petino celotnih državnih prihodkov. Zato posojilni kapital prispeva le približno tridesetino do oseminštiridesetino celotnih potreb države.

Ne gre zanikati, da se je davčna zakonodaja med vojno, zlasti v zadnjih letih, zatekla k močnejšemu davku na kapitalske dividende, vendar je močnejše posredno obdavčenje bolj ali manj sledilo temu, tako da se relativna velikost skoraj ni spremenila.

Slika postane obupna, ko pogledamo proračun rajha. Tukaj so razmerja sama po sebi že precej manj ugodna. Rajh nima enakih davčnih virov kot posamezne zvezne dežele. Neposredni davki so rezervirani za zvezne dežele; podjetja rajha so omejena na pošto in železnico rajha (upoštevajte, da to ne vključuje pruskih državnih železnic), zato ostanejo le cestnine in posredni davki.

Viri prihodkov Reicha (glej Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich za leti 1917 in 1918) so bili leta 1915 v višini 1 milijarde posrednih davkov, 0,8 milijarde posebnih prihodkov (vojni prispevki, matrične pristojbine) in tako naprej. Tudi tukaj je spet ista slika. Več kot tretjino, natančneje 1,3 milijarde, je že leta 1915 požrlo plačilo obresti na dolg Reicha. Tudi tukaj si je znova prislužil posojilni kapital. Tudi tukaj potrebuje vse neposredne davke, da ga zadovolji. Sladkor plača 163 milijonov, sol 61 milijonov, pivo 128 milijonov, tobak, žganje, peneče vino, gorivo za svetilke, vžigalice, igralne karte in nešteto drugih artiklov je bilo treba obdavčiti, da bi zbrali milijardo mark, ki nato v celoti steče v žepe kapitalistov.

Danes je uganka, kako plačati obresti na dolg Reicha. Samo plačila obresti požrejo 8 milijard [letno], od tega 100 milijard vojnih obveznic in drugih vojnih kreditov. Prihodkov od pošte in železnice je težko še povečati. Nadaljnje zvišanje cestnin bo težko tolerirano; zato verjetno ostane le pet- ali desetkratno zvišanje posrednih davkov – nemogoče! – ali pa jasen vpogled, da nam lahko odrešitev prinese le in izključno odprava suženjstva obrestim od denarja. Celotno gospodarstvo vojnih obveznic je bila ogromna samoprevara. Nemški narod si je za svojo vojno izposodil sto milijard. Za to si je obljubil 5 milijard obresti; zato mora plačati 5 milijard davkov. Vse koristi gre velikemu kapitalistu, ki prejema toliko kapitalskih dividend, da jih nikakor ne more porabiti, pa vendar se z davkom na kapitalske dividende, kot smo videli, odvzame le precej skromen odstotek.

卐卐卐卐卐

Upam, da sem s svojimi glavnimi poudarki že pregnal človeško razumljiv strah, ki ga imajo mnogi bralci, da bodo sčasoma izgubili obrestne prihodke od svojih lepih certifikatov. Naj na kratko pokažem z enim primerom, da je celotna obrestna ekonomija velika samoprevara, in ob tem si želim ogledati višjo raven solidnega dohodka srednjega razreda.

Predpostavimo, da ima glava gospodinjstva dohodek od dela v višini 10.000 mark, poleg tega pa še 5000 mark od kapitalskih dividend. Najprej bo približno 1500 mark od tega plačanih neposrednih davkov; nato bo vsaj 1000–1200 mark v obliki visokih najemnin.

Machine Translated by Google

odvzeto za večne obresti. Nadaljnjih 1000 mark bo verjetno odteklo v obliki posrednih davkov za pet- ali šestčlansko družino in že zdaj se zavedamo, da od lepih kapitalskih dividend, ki so jih mali in srednje veliki kapitalisti uživali pod ugodnimi davčnimi stopnjami prejšnjih let, ni ostalo veliko. Pravzaprav že danes ni več govora o "presežku"; nasprotno, če danes sami preučimo trenutne fantastične davčne predloge, bo verjetno obdavčenega precej več dohodka od dela.

Seveda se zdi, da je situacija precej drugačna za velikega kapitalista, ki recimo na primer pobere le 1 milijon kapitalskih dividend. (Takšnih ljudi je danes v Nemčiji kar nekaj.) Od davka na kapitalske dividende ta srečnež plača največ 50–60 tisoč mark. Tudi od posrednih davkov ne plača več kot družinski oče iz prejšnjega primera. Navsezadnje lahko v svojem proračunu še vedno precej udobno živi s 40–50 tisoč markami, tudi v sedanji dragi dobi. Če mu ostane približno lepih 900.000 mark gotovine, bo za to s 5-odstotnimi obrestmi na posojila v naslednjem letu dobil še 45.000 mark, in to po zakonu na račun delovnega prebivalstva.

Majhen upokojenec, ki živi le od svojih obresti, bi bil nedvomno oškodovan. Če je sposoben delati, se mora seveda odločiti, da bo zaslužil z delom. S tem se potem znajde v veliko boljšem položaju kot milijoni njegovih tovarišev, ki nimajo ničesar drugega kot svoj fizični ali duševni delovni potencial. Če tega ne želi, mora svoje bogastvo požreti. Navsezadnje ima 20 let časa, da ga vedno znova grizlja, če bo še naprej porabljal letni znesek, ki ga je prejemal s 5-odstotno obrestno mero. Za osebe, ki niso sposobne delati ali so oslabljene zaradi bolezni ali starosti, je treba očitno zagotoviti ustrezno preživetje z razvojem socialnega varstva za vse segmente prebivalstva.

Družbeno varstvo si predstavljam takole:

Predpostavimo, da starejša gospa, vdova, ki je do sedaj morala živeti od obresti kapitalske naložbe v višini 60.000 mark, z zakonsko razglašeno odpravo obrestnega suženjstva odvzame svoj vir dohodka. Tukaj bi se z najširšo razširitvijo pokojninskega sistema prej omenjeni osebi ponudila možnost prejemanja pokojnine, ki ustreza njenemu kapitalu, s čimer bi se letna pokojnina lahko celo povečala glede na prejšnji obrestni donos, s čimer bi se tudi temu krogu ljudi zagotovilo določeno nadomestilo za zmanjšano vrednost denarja. Tako bi se na primer v zameno za predanih 60.000 mark v dolžniških instrumentih rajha, držav ali v kritih obveznicah lahko dodelila letna dosmrtna pokojnina v višini 4000 mark. Če ima vdova otroke in jim želi zapustiti del premoženja, se ji lahko dovoli, da se le 40.000 mark pretvori v pokojnino, preostalih 20.000 pa bi se obdržalo za otroke. Od 40.000 mark se lahko letno izplača do 1/12 prejetega kapitala, odvisno od starosti prosilca za pokojnino. Poleg tega je treba opozoriti, da se bodo z odpravo zatiralskih davkov zaradi odprave obrestnega suženjstva življenjski stroški vdove precej znižali.

Podrobna preučitev osebnih interesov vsakega sloja prebivalstva bi močno presegla obseg tega eseja. Takšna revolucionarna zahteva ne more biti povezana z osebnimi interesi; kljub temu pa bomo, ko bo ideja začela veljati, ugotovili, da zdrave posledice na koncu osebno koristijo vsakemu posamezniku.

Prav s problemom, ki sem ga že omenil zgoraj, kako doseči oprostitev obresti na vojne obveznice, sem že poskušal pojasniti, da mali kapitalisti – s čimer mislim na vse stotine tisoče, ki jih je spodbudilo hiperameriško oglaševanje –

Machine Translated by Google

kampanjo za namenitev svojih prihrankov za vplačilo vojnih obveznic – ne le da ne bodo imeli nobene koristi od obresti, saj jih morajo seveda plačati sami z davki, ampak bodo morali z davčno zakonodajo, prilagojeno zaščiti velikega kapitala, podpirati plačilo obresti za vplačila v višini milijonov mark.

Zdi se mi, da mora poleg teh neposrednih premislekov že sam poziv vsem zaradi blaginje njihovih otrok prepričati zaskrbljenega imetnika obveznic, da sprejme kot povsem naravno odpoved večnim obrestim od dolgov Reicha. Kaj v tem primeru domoljub, ki je svoji domovini v največji stiski dal 10.000 mark, zares izgubi, razen oderuške zahteve, da bo v sto letih prejel 50.000 mark obresti, ne da bi pri tem zmanjšal glavnico? Njegovi otroci in vnuki morajo večno delati, samo da plačajo vse obresti.

卐卐卐卐卐

Vprašanje odplačevanja posojenih zneskov je mogoče rešiti na različne načine. V svojih na kratko predstavljenih glavnih idejah o obravnavanem problemu, ki sem jih 20. novembra lani [1918] predložil vladi Ljudske države Bavarske [pod vodstvom Kurta Eisnerja], sem preprosto predlagal, da se namesto plačila obresti izvaja odplačevanje po letni obrestni meri 5 % za 20 let. Verjamem, da lahko v nadaljevanju podam celo veliko boljši predlog, ki si zaradi svoje preprostosti zagotovo zasluži prednost: »Vojne obveznice bodo po preklicu obresti razglašene za gotovino.« To je Kolumbovo jajce. Prednost tega ukrepa je predvsem v tem, da od njega nihče v resnici ničesar ne čuti. Vojne obveznice še vedno počivajo v skladiščih; vendar jih noben mladi ne dobi, nič bolj kot knjige, omare ali kakšnega drugega uporabnega predmeta, ki bi ga nekdo posodil svojemu prijatelju.

Če kdo potrebuje denar, preprosto vzame vojno obveznico in plača z njo.
Navsezadnje imajo bankovci vojnih obveznic prav toliko lepote in papirnate vrednosti kot naši drugi bankovci za 10, 20, 100 in 1000 mark. Zagotovo ne more biti govora o tem, da bi bil trg preplavljen z gotovino v tako nemotenem prehodu iz obrestnega gospodarstva v nacionalno gospodarstvo brez obresti.
gospodarstvo. Vsi certifikati vojnih obveznic so res že dobro zaščiteni in shranjeni v bančnih trezorjih ali drugih skrivališčih, ki jih ljudje smatrajo za varna, kot so volnena nogavica ali kup gnoja. Pravzaprav ni mogoče zanikati, da naš izdani papirnati denar, kar približno 40 milijard, prav tako ni v obtoku, ampak je večinoma kopičen na zgoraj opisani način. Tudi naša potreba po valuti v času gospodarskega razcveta pred vojno je bila le približno 4–6 milijard in nepredstavljivo je, da bi danes v vse bolj običajnem brezgotovinskem gospodarstvu potrebovali več kot dvakrat toliko6 .

卐卐卐卐卐

Odpis obresti se izvede na popolnoma enak način za vsa sredstva s fiksno obrestno mero. Za ta sredstva se, tako kot za sredstva, ki prinašajo dividende, priporoča prvotno predlagano "odplačilo" v 20- ali 25-letnih letnih pokojninah, zlasti za hipoteke.

Odprava obrestnega suženjstva za hipoteke nedvomno pomeni rešitev stanovanjskega problema, osvoboditev od pretiranih najemnin. Sploh ni očitno, zakaj imetnik

6 V kasnejšem razdelku Feder navaja, da se je odločil, da preprosto dopuščanje uporabe certifikatov vojnih obveznic kot valute ni najboljša ideja. Predlaga, da se namesto tega pretvorijo v bančne kredite.

Machine Translated by Google

Če bi morala imeti hipoteka večno korist od obresti od enkrat posojenega zneska, zakaj bi ji moral biti zagotovljen nenapoten in neskončen pritok blaga, zakaj bi velika množica ljudi samo zaradi tega nezdravega načela obresti plačevala visoke najemnine iz leta v leto. Naj na kratko dodamo, da se samo po sebi ne more govoriti o popolni odpravi najemnine, saj seveda upravljanje in vzdrževanje hiš zahtevata nenehno delo in denar. Znižanje najemnin se torej lahko zgodi le, če je samo od sebe posledica opravljenega odplačila hipoteke.

Le eno stvar je treba ostro poudariti, da odprava suženjstva obresti nima niti najmanjše zveze z našim celotnim delom, ki ustvarja vrednost, kolikor ni na noben način ovirano podjetniškemu duhu, produktivnemu delu, proizvodnji blaga, pridobivanju bogastva. Nasprotno, kot smo videli, je celotno delovno ljudstvo osvobojeno zadušljivega, nerazumnega, težkega bremena; naše duševno življenje je očiščeno opojnega strupa.

卐 卐 卐 卐 卐

Kako pravilno je bila plodnost problema obresti prepoznana skozi zgodovino, lahko vidimo iz dejstva, da so se z njim ukvarjali umi vseh časov in vseh ljudstev ...

V različnih odlomkih Stare zaveze, kot sta Levitik 25 in Peti Mojzes 15, najdemo predpise o prenehanju obresti v obliki, da naj bi bilo sedmo leto vedno leto sprejetja ali jubileja, v katerem naj bi se odpisali vsi dolgovi ljudskih tovarišev.

Solon je leta 594 pr. n. št. z zakonodajo odpravil osebno dolžniško suženjstvo. Ta zakon se je imenoval velika Seisachtheia (otresanje bremen).

V starem Rimu je Lex Gemicia iz leta 332 pr. n. št. rimskim državljanom ostro prepovedal zaračunavanje obresti.

Pod Justinijanom je bila uzakonjena prepoved obrestovanja, s predpisom, da se ne sme zahtevati nobenih nadaljnjih obresti, ko zapadle obresti dosežejo višino prvotno posojenega zneska.

Papež Leon I. (Veliki) je leta 443 izdal splošno prepoved jemanja obresti; do takrat je bilo le klerikom prepovedano zahtevati obresti za posojilo. Prepoved obresti je bila zdaj del kanonskega prava in tudi zavezujoč predpis za laike. Tudi posvetna zakonodaja se je postopoma uskladila s kanonskimi pogledi in je celo grozila s kaznijo za zaračunavanje obresti. To najdemo v policijskih odlokih Svetega rimskega cesarstva za leta 1500, 1530 in 1577.

Seveda so takšni zakoni naleteli na veliko nasprotovanje in so jih pogosto zaobšli, v tej precej kratki zgodovinski retrospektivi pa lahko kot presenetljivo zgodovinsko dejstvo omenimo le, da je bilo po kanonskem pravu od 11. do 17. stoletja zaračunavanje obresti kristjanom prepovedano, Judom pa dovoljeno.

Izjemno očarljivo bi bilo v vsakem primeru raziskati, kateri ekonomski tumorji so privedli do te močne odprave bremen. Še posebej dragoceno bi bilo videti, katere oblasti in sile so vedno znova kršile prepovedi obresti.

V srednjem veku so oderuhi pogosto hitro delali; kmetje ali meščani, ki so bili izkrvavljeni, so se združili in oderuhe pretepli do smrti. Danes imamo

Machine Translated by Google

vstopil v povsem drugo fazo problema interesov. Takšni pogromi so najbolj neodobravani.

Prav tako ne gre več za posamezne lokalno omejene simptome bolezni, ki bi jih lahko odpravili z odstranitvijo gnojnega žepa; to, kar se dogaja, je resna bolezen celotnega človeštva.

卐卐卐卐卐

Zelo odločno je treba poudariti, da prav naša sodobna kultura, prav mednarodnost gospodarskih odnosov, dela načelo obresti tako morilsko.
Zgornje zgodovinske retrospektive tudi ne bi smeli razumeti kot analogijo za današnje okoliščine. Ko so Babilonci premagali Asirce, Rimljani Kartažane, Nemci Rimljane, ni bilo več suženjstva obrestim; ni bilo mednarodnih svetovnih sil. Vojne tudi niso bile financirane z zadolževanjem, temveč z zakladi, nabranimi v miru. David Hume v svojem Eseju o javnem kreditu poda zelo lep pregled tega. Šele moderna doba s svojo kontinuiteto lastništva in mednarodnim pravom omogoča, da se posojilni kapital stopnjuje v neskončnost. Peni, ki je bil vložen z obrestmi ob Kristusovem rojstvu, ne obstaja več, ker so se od takrat vse lastninske pravice morale večkrat umakniti nasilju; nasprotno pa peni, ki ga je stari Rothschild vložil z obrestmi, še vedno obstaja in bo obstajal, če obstaja mednarodno pravo, vso večnost.

Poleg tega je treba upoštevati, da so široki deli Zemlje šele v moderni dobi prešli iz naravnega v denarno gospodarstvo. V zvezi s tem je še posebej pomembno, da so bile šele sredi 19. stoletja odpravljene vse omejitve glede obračunavanja obresti in prav tako vse prepovedi glede obresti: tako Anglija leta 1854, Danska 1856, Belgija 1865, Avstrija 1868.

Torej današnji koncept obresti kot neločljive povezave z lastništvom denarja ni starejši od veliko več kot pol stoletja. Toda prav ta koncept obresti je prvič povzročil, da se je denar spremenil v demonsko moč takšne univerzalne prisile, ki jo poznamo.

Začetna in nato vedno večja zadolženost držav kapitalistom sega prav tako šele v sredino 19. stoletja. Šele od takrat vidimo, kako se je država degradirala iz skrbnika ljudske skupnosti v skrbnika kapitalističnih interesov. Ta razvoj je dosegel vrhunec v vojnih obveznicah, ki jih srečujemo v vseh deželah in ki, kot smo spoznali, služijo izključno mamonističnim interesom, ki bi jih morali kronati z velikansko kreditno zgradbo svetovnega posojila.

卐卐卐卐卐

Ti kratki retrospektivi bi nam morali olajšati končno opustitev predpostavke, da je treba posojilnemu kapitalu posoditi nadzemeljsko moč, da večno in neskončno raste iz samega sebe. Obdarjen je s strašnim potencialom, da se izčrpa. Opustiti moramo idejo, da bi moral posojilni kapital, ki ga ne bi prizadela posvetna dejanja in prestopki, sedeti nad oblaki, ne bi ga prizadela minljivost, ne bi ga prizadela uničevalna sila, ne bi ga prizadeli streli naših velikanskih topov. Kajti tudi če bi se hiše in koče, železnice in mostovi, razbiti od granat, pogreznili v prah in pepel, bi hipoteke še vedno obstajale;

Machine Translated by Google

Železniške obveznice in javni potrdila o zadolženosti s tem niso izbrisani. Če bi vasi in mesta, celotne province postale žrtve norega uničenja vojne, kakšen bo rezultat? Novi potrdila o zadolženosti so tisto, kar to pomeni. Z očmi, ki žarijo od pohlepa, Zlata internacionala, ki stoluje nad oblaki, opazuje nori naval človeštva. In ni daleč čas, ko bo vse človeštvo končno služilo le še kot suženj obresti mamonizmu.

Ideja je mednarodna; osvoboditi mora ves svet. Slava narodu, ki je prvi
si drzne narediti drzen korak. Kmalu mu bodo sledili še drugi.

Vprašanje, ki mi ga pogosto zastavljajo, ali je ideja sploh nacionalno uresničljiva,
Odgovorite z da. Smo notranje zadolženi.

Proti tujim obrestnim zahtevkom smo zaenkrat seveda nemočni; te je treba preprosto plačati. Prekomerni odliv kapitala je treba čim bolj blokirati, toda tako malo, kot se zakonodajalec vzdrži oblikovanja zakonov proti umorom, ubojem iz malomarnosti, goljufijam itd., ker bi vedno obstajali lopovi, tako malo se ljudstvo v celoti ne bi smelo vzdržati koraka, ki ga priznavajo kot potrebnega za ozdravitev svojih javnih financ, samo zato, ker ne ravno najboljši elementi ljudstva poskušajo svoj plen odnesti na varno v tujino. Če predpostavimo, da bi se na stotine milijonov, celo milijarde vojnih obveznic porabilo v tujini, tudi to ne bi mogla biti pomembna spodbuda za neuspeh pri odpravi suženjstva obresti; sorazmerno s tem mora biti od več kot 250 milijard mark domačih naložbenih sredstev s fiksno obrestno mero daleč večina še vedno v državi.

Naj še enkrat na kratko povzamemo. – Odprava suženjstva obresti je radikalno sredstvo za dokončno in trajno ozdravitev naših javnih financ. – Odprava interesne skupnosti pomeni možnost odpovedi zatiralskim neposrednim in posrednim davkom, saj bodo državna podjetja, zlasti po socializaciji nadaljnjih primernih sektorjev (notranja plovba, elektrika, zračni promet itd.), v javno blagajno dala zadostne presežke za podporo vsem socialnim in kulturnim nalogam države.

Poleg tega finančnega vidika bo odprava interesne skupnosti dala produktivnemu delu na vseh področjih delovanja prednost, ki si jo zasluži. Denar se bo spet vrnil v vlogo, ki mu ustreza, da bo služil v močnem pogonu našega nacionalnega gospodarstva. Postal bo spet to, kar je, potrdilo za opravljeno delo, in s tem se bo odprla pot do višjega cilja, do vzdržnosti od divje pohlepe po denarju našega časa.

Ideja kaže na vzpostavitev enotne fronte celotnega delovnega prebivalstva: od nelastniških delavcev, ki so, kot smo videli, zelo obremenjeni s posrednimi davki za zadovoljevanje posojilnega kapitala, prek celotnega meščanskega razreda javnih uslužbencev in namestnikov, kmečkega in obrtnega srednjega razreda, ki čuti neusmiljeno tiranijo denarja v obliki bednih stanovanj, najemnin za kmetijska zemljišča, bančnih obresti itd., vse do vodilnih poglavarjev, izumiteljev in direktorjev naše velike industrije, ki so vsi bolj ali manj skupaj ujeti v krempljih velikega posojilnega kapitala, za katere je prva naloga življenja vedno delo zaradi pokojnin, dividend in obresti za denarne sile, ki igrajo v zakulisju. V to skupino spadajo tudi vsi krogi inteligence – umetniki, pisatelji, igralci, znanstveniki in drugi neodvisni strokovnjaki.

Čeprav si veliki posojilni kapital kot skupina fizičnih oseb ali kot poosebitev obrestnega načela zavestno ali nagonsko prizadeva prikriti dejstvo svoje brezmejne pohlepe po nadzoru in čeprav je celotna naša pravna tradicija, ki temelji na rimskem pravu, torej na pravu, ki služi zaščiti plutokracije, vedno tako močno poudarjala zaščito lastnine in s tem prežemala čut za pravičnost našega ljudstva, je odprava suženjstva obresti na

Machine Translated by Google

Denar mora priti kot edina pot iz grozečega ekonomskega zasužnjevanja celotnega sveta s strani Zlate internacionale, kot eden od načinov za izgon strupa mamonizma z njegovo korupcijo in kontaminacijo miselnosti našega časa.

Pretvorba vojnih obveznic v bančne kredite

Zahteva v §1, da se certifikati vojnih obveznic itd. pretvorijo v zakonito plačilno sredstvo, je bila večkrat deležna ugovora, da bi to pomenilo pretirano preplavljanje trga z valuto. Ta ugovor je sam po sebi precej napačen. Inflacija se pojavi že zaradi samega obstoja vojnih obveznic.

Res pa je, da kljub svoji zmotnosti skrb glede fizične prisotnosti teh papirjev, razglašenih za valuto, ne izgine, zato bi ta skrb, čeprav nerealna, lahko povzročila neželene stranske učinke, kot da bi dejansko prišlo do nove inflacije. Zato s spremembo 1. člena zahtevamo, da se po zakonodajni odpravi obveznosti plačila obresti certifikati vojnih obveznic skupaj z drugimi javnimi obveznicami pretvorijo [ne v valuto, temveč] v bančne kredite.

Ta formulacija ima veliko prednost, da bi fizični obstoj vojnih obveznic v obliki papirja prenehal; potrdila o vojnih obveznicah bi banke, bankirji, varčevalne ustanove itd. dostavljale Reichsbank in bi bila uničena po izdaji dobropisa za nominalno vrednost. S tem bi skoraj vsak prebivalec Nemčije prejel bančni kredit, odprt bančni račun, ki bi ga lahko uporabljal.

Takšen postopek bi imel tudi veliko prednost, da ne bi bilo mogoče zadržati večjih naložb v zasebni lasti, saj bi bila po izteku določenega roka neizročena potrdila razglašena za nična.

Poleg tega bi bilo vsaj mogoče nadzorovati, koliko vojnih obveznic se porabi zunaj države [kar bi vplivalo na nemško trgovinsko bilanco]. Zadnja točka pa nikakor ne sme ovirati izpolnitve odprave suženjstva obresti. Ker se v primerjavi s tujino resnično počutimo prešibke, moramo zadovoljiti (le) zahteve po obrestih, s katerimi se soočamo iz tujine. Osebno sem popolnoma mnenja, da bi morali podpreti tudi odpravo obresti za tuje imetnike obveznic. Ni se nam treba bati, da bi se tuje obresti uveljavljale z orožjem, saj je bil dosežen velik napredek pri vrnitvi [iz vojne norosti] k nečemu, kar spominja na samozavedanje, in še nikoli v zgodovini ni bila izvedena vojna akcija proti veliki državi zaradi finančnih ukrepov, ki vplivajo na posameznike.

Prav tako si ne bi smeli predstavljati, da bi celo Francozi postavili ultimat Nemčiji zaradi zahtevkov gospodov Mayerja, Schulzeja in Cohna po obrestih iz Nemčije, ki so temeljili na njihovih nemških vojnih obveznicah, prenesenih čez mejo.

Poleg tega bi bilo mogoče, da bi se izognili celo videzu državnega bankrota v preostalem svetu, izvesti loterijo vojnih obveznic, ki bi jo nato seveda lahko zlahka priredili na podlagi statističnih podatkov, pridobljenih z zahtevano dostavo potrdil, tako da bi najprej izžrebali in izplačali le številke, ki domnevno pripadajo ljudem v tujini, v bankovcih rajha.

Tretja stvar pa bi bila dobrodošla ugotovitev o razdelitvi vojnih obveznic in s tem povezana možnost, ki še vedno obstaja za izjemno preprosto pobiranje davka na premoženje, medtem ko bi morale štipendije seveda le naročiti uradim Reichsbank, naj račun g. NN bremenijo s toliko in toliko davčnimi markami. Na ta način davčno-

Machine Translated by Google

plačila bi bila veliko bolj neboleča – čeprav bi seveda pravica davkoplačevalcev do pritožbe še naprej obstajala v polnem obsegu.

S takšno preobrazbo (konverzijo) vojnih obveznic v bančne kredite bi se lahko dosegla tudi določena družbena izravnava, saj bi se manjše naložbe v vojne obveznice, torej vsi majhni vpisi vseh tistih, za katere naj bi vpis vojnih obveznic dejansko veljal za domoljubno dejanje; recimo do 5 ali 10 tisoč mark, poravnali po nominalni vrednosti, medtem ko bi se vsi večji vpisi lahko kreditirali po stopnji, ki bi jo bilo treba določiti. Krediti za vse druge državne papirje bi se obravnavali popolnoma enako.

Posebni komentarji o zahtevi po zakonu v Manifest

Glede

1. člena je popolnoma nujno, da se z vsemi državnimi in občinskimi dolgi ravna enako, saj je mogoče izvesti le takšno enotno obsežno regulacijo celotnega našega denarnega sistema, ki bo potekala skupaj z odpravo obrestnega suženjstva.

Glede 2. člena

Že zdaj je jasno, da je treba odpravo obrestnega suženjstva uporabiti hkrati za vse druge papirje s fiksno obrestno mero, da ne bi prišlo do absurdnega razcveta teh papirjev, do katerega bi očitno prišlo, če bi bili samo javni papirji razglašeni za brezobrestne. Zmanjšanje dolga kot takega bi se doseglo z letnim odplačevanjem, s čimer bi se doseglo stalno in dosledno razdolževanje vseh z dolgom obremenjenih predmetov.

O 3. členu

Ta odstavek je zelo tesno povezan s prejšnjimi, pa tudi z zahtevo po nacionalizaciji hipotekarnih posojil v 5. členu. Kmet ali lastnik stanovanja, obremenjen s hipotekami, še naprej plačuje znesek, ki ga je moral plačati svojim upnikom, vendar ne več kot večne obresti, temveč kot odplačilo. Tako bo po 20, 25 ali 30 letih, odvisno od obstoječe obrestne mere, lastništvo zemlje in stanovanja oproščeno dolga. (Hipotekarna banka lahko seveda tudi v tem času ustrezno plačuje obresti od kritih obveznic imetnikom kritih obveznic.) Z roko v roki s to osvoboditvijo dolga izhaja lastninska pravica skupnosti do nepremičnin, oproščenih hipotek.

Najprej bi moral biti vzpostavljen univerzalni register stanovanj oziroma kataster nepremičnin, saj ima lastništvo nepremičnin brez dolgov seveda tudi pravico do vračila vloženega kapitala in tudi trajno terjatev do dela najemnine, za plačilo vseh stroškov, izdatkov in tako naprej, ki so povezani z lastništvom nepremičnin, ter ustrezno nadomestilo za delo, ki ga lastnik sam opravi7 .

Oglejmo si to na splošno na primeru mestne stanovanjske hiše.
Hiša ima vrednost 100.000 mark. Nasproti tega je zabeležena naložba hipotekarne banke v višini 50.000 mark s 4 % obrestno mero v poziciji 1, naložba nekorporativnega podjetja v višini 20.000 mark s 5 % obrestno mero v

7 Povezava med registrom stanovanj in pravicami lastnikov brez dolgov je zagonetna, razen če je ideja v tem, da se rast najemnih nepremičnin obvladuje tako, da ostanejo razumno donosne.

Machine Translated by Google

položaj 2, 30.000 mark pa je znesek, ki ga je vplačal lastnik hiše sam. Prihodki od najemnine znašajo 7000 mark. Od tega je treba plačati 2000 mark za prvo hipoteko, 1000 mark za drugo hipoteko in 1000 mark za stroške, izdatke in tako naprej: skupaj 4000 mark. Tako lastniku hiše ostane 3000 mark kot obresti [tako rekoč] za njegov vloženi kapital v višini 30.000 mark.

Po uveljavitvi zakonske odprave obresti na denar je stanje po desetih letih naslednje: 1. hipoteka 30.000 mark, 2. hipoteka 10.000 mark. Lastnik hiše je v celoti povrnil svoj kapitalski vložek, po drugi strani pa obstaja nova, javna lastninska pravica v višini 50.000 mark. S tem se začne pravica države, da odloča o nadaljnjih prihodkih od najemnine in določa višino najemnine8 .

Glede odplačevanja bi bilo zdaj nepravično postaviti lastnika hiše na isto raven kot hipoteke. Njegov kapital namreč ni čisti posojilni kapital v ožjem smislu, na katerega bi morala vplivati odprava obrestnega suženjstva; tukaj govorimo o "tveganem" kapitalu, natančneje o denarju, pretvorjenem v dragoceno dobrino, natančneje v hišo. Zato je od lastnika hiše odvisno, ali bo odobril daljše obdobje odplačevanja ali pa bo ustrezen odstotek trajno vključen v obratovalne stroške hiše.

Namen tega ne more biti podajanje zavezujočih predlogov; tukaj se podajajo le predlogi o tem, kako bi lahko prišlo do nemotenega prehoda iz obrestnega gospodarstva v gospodarstvo brez obresti tudi na področju nepremičnin.

Da bi primer dopolnili, predpostavimo, da je stanje po 25 letih naslednje: do takrat so vse hipoteke odplačane; le stalni stroški so enaki ali pa so se zaradi večje starosti hiše povečali s 1000 mark na morda 1500 mark. Naj bo donos, ki ga lastnik hiše prejme od te vsote, prav tako približno 1000 do 1500 mark; torej se zdi, da gre približno 3000 mark prihodkov od najemnin za kritje nepogajanih stroškov, preostalih 4000 od prvotnih 7000 prihodkov od najemnin pa bi bilo prosto na voljo. Država ima tako možnost znižati najemnine za več kot polovico; to bo storila npr. v delavskih stanovanjih ali pa lahko država zniža najemnine le za 20, 30 ali 40 % in tako iz te razlike pridobi ogromen vir prihodkov za druge javne potrebe, predvsem seveda za javno gradnjo stanovanj. Za dvorce se najemnine ne znižajo ali pa se ne znižajo bistveno, s čimer se na voljo pojavijo velika dodatna sredstva tudi za boljšo gradnjo domov ali za posebne družbene namene. Vendar pa to prihodnje stanje stvari razkriva – in to smatram za zelo plodno perspektivo – notranjo upravičenost, da skupnost (država) že zdaj sodeluje pri določanju višine najemnine na način, ki sem ga orisal zgoraj, z znižanjem najemnine za delavska stanovanja.

V naraščajoči pravici države do sodelovanja pri lastništvu nepremičnin se skriva tudi temelj za zdravo izdajateljsko banko in izdajanje kreditov hipotekarnim upnikom.

Glede 4. in 5. člena

Ti odstavki zahtevajo socializacijo celotnega denarnega sistema. Denar je le in izključno potrdilo za opravljeno delo, ki ga izda skupnost, ki ima svoje lastne

8 Feder ne navaja, kako je izpeljal številko 50.000 mark: to je polovica vrednosti stanovanjske hiše, hkrati pa je enako znesku hipoteke podjetja. Verjetno najpomembnejše dejstvo je, da to ni več kot znesek, ki se dolguje v hipotekarnih posojilih, zato lastniku hiše ne povzroča težav. Glede na Federjev poudarek na nebolečem prehodu je mogoče domnevati, da če bi bil znesek, ki se dolguje za hišo, manjši od polovice vrednosti, država po Federjevem načrtu še vedno ne bi zahtevala večjega deleža lastništva od tistega, ki se dolguje v hipotekarnih posojilih.

Machine Translated by Google

država. Izdajanje denarnih žetonov je ena od suverenih temeljnih pravic države. Ponarejanje državnih denarnih žetonov je najstrožje kaznovano; zato je precej močna družbena zahteva, da se denarni sistem postavi pod nadzor kolektiva. Delovna sila kolektiva je edini substrat denarnih žetonov in le neupoštevanje tega temeljnega dejstva je na splošno privedlo do poslabšanja naših javnih financ in popolne anarhije denarnega sistema na splošno.

Z odpovedjo osebnih in komercialnih kreditov s strani zasebnih bankirjev, predlagano v § 5, se v celoten kreditni sistem naredi globlji rez. Za državni kreditni sistem, pa tudi za občinske in celo nepremičninske kredite, se je treba z največjo strogostjo in energijo lotiti odprave obrestnega suženjstva, ker je to nujni pogoj za socialno državo nasploh.

Pri osebnih kreditih je situacija drugačna. Tudi mi zahtevamo, samo po sebi, brezobrestnost osebnih kreditov; vendar ta zahteva nima enako ogromnega in glavnega pomena. Spominjamo se 250 milijard posojilnega kapitala s fiksno obrestno mero v primerjavi z
edinih 12 milijard delnic, ki izplačujejo dividende.

Vsi takšni krediti, delnice, udeležbeni certifikati, rudarski deleži, lastniški deleži in tako naprej so tvegani kapital. Donos tega kapitala je odvisen od marljivosti in učinkovitosti tistih oseb, ki jim je bil denar zaupan. Tukaj torej pride v poštev element tveganja in nevarnosti izgube, skupaj z vprašanjem osebnega zaupanja. Za to se zdi določeno nadomestilo posebne vrste še vedno nepogrešljivo. Lastnik delnic in tako naprej ni nikakor odškodnjen ali deležen koristi, če podjetje, ki mu je zaupal svoj denar, ne zasluži ničesar. Če podjetje propade, svoj denar v celoti izgubi.

Drugače je na primer z lastnikom obveznic Reicheisenbahna.
Železnice Reicha [v Elsaß-Lothringenu] so z izgubo Elsaß-Lothringena popolnoma izgubljene. Kljub temu imetnik železniških obveznic še naprej prejema obresti. Od koga? Iz davkov skupnosti. Železnice lahko delujejo s primanjkljajem kakršne koli velikosti, kot v Prusiji in na Bavarskem v zadnjem letu; vendar imetniki obveznic prejemajo obresti vseeno. Od koga? Iz davka, plačanega iz delovnega potenciala in porabe delovnega prebivalstva.

To temeljno razliko bi radi le popolnoma razjasnili, da bi končno
prepoznati, kje vampir izčrpava delovni potencial ljudi.

Osebni kredit bi torej moral ostati oziroma bi moral biti ponovno dodeljen osebnemu poslovanju prek zasebne banke. Osebna učinkovitost iskalca kredita, s katero je bankir osebno seznanjen, bi morala ponovno postati odločilni dejavnik za osebni kredit. Provizije, ki jih določa država, se bodo same od sebe regulirale v skladu s pretočnostjo denarja, ki se bo v vsakem primeru začela z odpravo suženjstva obresti.

O 6. členu

Glavna točka § 5 velja zlasti za dividendna sredstva. V interesu socialne države-skupnosti je treba zahtevati, da se tudi za velika industrijska podjetja poskuša vrniti nekoč posojeni kapital – da bi se s tem zmanjšala zadolženost posameznih industrijskih obratov do tistih, ki so le vlagatelji.

Kajti pravzaprav se to, kar smo lahko opazovali v odnosu posojilnega kapitala do vseh ljudstev, tukaj ponovi v manjšem obsegu. Tudi tukaj kapitalist izkorišča delavca,

Machine Translated by Google

delovodja, inženir, podjetnik, vsi enako, ker ima prisila po zaslužku dividend prednost9 .

Če pa dosežemo osvoboditev industrij in podjetij od večnega sesanja obresti, potem je pot prosta za znižanje cen izdelkov ter za dobavo in distribucijo presežne vrednosti, deloma skupnosti, deloma delavcem, srednjemu managementu in upravnim odborom posameznih podjetij, torej tistim, ki resnično edini ustvarjajo proizvodnjo in vrednosti.

O 7. členu

V tem odstavku seveda pride v poštev tudi celotno področje zavarovalništva, ki ga je mogoče zgraditi na analogni brezobrestni osnovi. Plačane premije se ne morejo povečevati z dodajanjem obresti; namesto tega bodo zavarovalnice postale varčevalne ustanove; z drugimi besedami, tveganje in prednosti zavarovanja se ohranijo. Za to mora biti odgovorna politična skupnost.

O 8. členu

Glede razvrednotenja našega denarja, ki je posledica le ogromne mase naših neštetih dolžniških potrdil, zahtevamo močno stopnjevan davek na premoženje. Pri tem poudarjamo "močno stopnjevan".

[Pavšalni] davek na premoženje [zaradi] zmanjšanja števila bankovcev in tako naprej ne bi bil nič drugega kot samoprevara, s katero se ljudem meče pesek v oči. Če namreč zaplenim tudi polovico vsega bogastva povsod in prejmem plačilo v obveznicah ter jih zmeljem, se s tem dejansko doseže le zmanjšanje količine papirja, medtem ko bo v zameno pretvorbeni faktor povečal fiktivno vrednost celotnega papirja v obtoku na enako raven kot prej. Realna vrednost vedno pripada le blagu za porabo in blagu za uporabo, nikoli pa papirnatim bonom za opravljeno delo.

Drugo vprašanje je, ali je mogoče izboljšati devizni tečaj naše valutne marke. Toda tudi to izboljšanje menjalnega tečaja je v končni analizi spet odvisno le od delovnega potenciala in proizvodnje, z drugimi besedami od možnosti proizvodnje celotnega nacionalnega gospodarstva.

Ugovori in njihova ovrženost

Še nikoli se nobena ideja ni mogla uveljaviti brez nasprotovanja, še najmanj pa ideja, ki bi se tako radikalno oddaljila od dolgo uveljavljenih predpostavk o svetosti in nedotakljivosti interesov. Ob že izrečenih in pričakovanih ugovorih je vedno treba podati dvojno ugotovitev: najprej se je treba vprašati, kateri del izrečenih ugovorov temelji na namernem izkrivljanju ideje o odpravi suženjstva interesov, in drugič, kaj je treba reči v odgovor na vse iskrene in na dejstvih temelječe dvome?

Najpogostejši ugovor je trditev: brez zaračunavanja obresti nihče ne bo posodil denarja.

9 To je problem delniških družb. Podjetja so v lasti družin, kar je običajno v Nemčiji, nimajo te lastnosti.

Machine Translated by Google

Pravzaprav nočemo, da bi nam kdorkoli več posojal denar. Trik je bil v kreditu, v past, v katero se je ujelo naše gospodarstvo in v kateri je zdaj nemočno ujeto.

Če ljudstvo resnično nujno potrebuje večji kapital, potem dobi potreben denar brez obresti v centralni državni blagajni, potrebno je le odplačilo. Sčasoma bo izdalo nove bankovce. Zakaj bi izdalo obrestne certifikate?! Ali papir prinaša obresti ali ne, ni pomembno! Njegovo edino in izključno kritje je delovni in davčni potencial ljudstva. Zakaj bi že od začetka obremenili vsak javni izdatek s svinčeno težo večnih obresti?

Da, ampak kako naj država izpolni svoja kulturna dela za skupnost? Še vedno potrebuje denar in je pri tej nalogi lahko pošten le s posojili, ki zaračunavajo obresti.

Ta trditev temelji na povsem mamonističnem načinu razmišljanja. Po temeljitem branju tega manifesta bi jo bilo treba namerno zavajati; prvič, saj smo dokazali, da se po odpravi obrestnega suženjstva vse kulturne in socialne naloge države lahko krijejo iz državnih podjetij, iz prihodkov pošte, železnice, rudnikov, gozdov itd., brez nadaljnjega. Drugič, suverena ljudska država [Volksstaat] ima moč, da kadar koli poskrbi za posebne kulturne naloge z izdajo brezobrestnih vrednostnih žetonov namesto obrestnih certifikatov, ki so v mamonistični državi razglašeni za pravilo. Popolnoma nemogoče je razumeti, zakaj bi država posebne kulturne naloge, npr. gradnjo železnic, kanalov in hidroelektrarn, podražila z večno obljubo obresti, ki je popolnoma nepotrebna. Če ne more plačati stroškov gradnje iz prihodkov svojih sedanjih državnih podjetij, potem ni razloga, da bi razumeli, zakaj država ne bi smela ustvarjati denarja; Suvereno ljudstvo mora za to res plačati, medtem ko prav ta denar priznava kot plačilno sredstvo. Zakaj pa bi ljudstvo z vsem svojim delovnim in davčnim potencialom stalo za še enim listkom (obrestnim posojilom), ki ljudstvu v celoti nalaga le večno obrestno obveznost v korist kapitalista!? Zato stran s to obsesijo mamonistične države!

Kapitalisti bodo potem preprosto vzeli izdane papirnate bankovce in kopičili papir denar.

To se ovrže na dva načina. Prvič, zahteva, da se samo posedovanje denarja naredi nedonosno, bi bila potem seveda že izpolnjena, odprava suženjstva obresti pa bi se prostovoljno podala s strani kapitalistov, saj se kapitalist sam odpove obrestim, če doma kopiči svoje bankovce. Drugič, kapitalistov strah za svoj denar to naredi malo verjetno; le predstavljati si moramo neprespane noči kopičenja denarja, ki doma hrani velike vsote denarja in mora nenehno gledati, kako njegovo posest ogrožajo tatovi, roparji, vlomilci, hišne preiskave, požari in poplave. Prepričan sem, da bi se pošten državljan teh skrbi v kratkem času naveličal in bi kmalu našel pot do državne banke. Državna banka izda potrdilo in je zdaj pravno odgovorna za račun, ne pa tudi za morebitna plačila obresti. Sicer pa seveda ostaja vsakomur odprta še tretja možnost, in sicer delo s svojim denarjem, ustvarjanje vrednot in izdelovanje blaga, sodelovanje v industrijskih podvigih, bogatenje in izboljšanje svojega življenja, podpiranje umetnosti in znanstvenega znanja, skratka, koristna uporaba svojega denarja, hkrati pa zavračanje kulta Mamona.

Vendar se še vedno lahko zgodi, da se za nekatere cilje nujno pojavi zasebna potreba po kapitalu, npr. za preizkušanje izumov, ustanovitev podjetij s strani mladih, kompetentnih obrtnikov ali poslovnežev itd.

Machine Translated by Google

Za začetek, to nima nobene zveze z odpravo obrestnega suženjstva!
Prvič, logično je namreč domnevati, da bo kapitalist, ki po odpravi suženjstva obresti seveda nima več možnosti, da bi svoj denar investiral na način, odporen proti bombam, in pričakovati brezdelno porabo obresti, raje, tako kot v prejšnjih časih, tvegal svoj denar za takšne namene, tako da bo pomanjkanje ali potreba v tej smeri zato veliko manjša kot doslej. Ali pa nismo od učinkovitih poslovnežev, od najpametnejših izumiteljev, vedno znova slišali prav pritožbo, kako težko je v mamonistični državi dobiti denar za takšne namene, razen če bi bila zagotovljena "dividenda"? Drugič, naloga prihajajoče države mora biti, da z velikodušno podporo spodbuja vsako kompetentno silo. V stari birokratski državi so bili sicer že prej začetki v tej smeri, vendar tako malodušni, da je namesto spodbude prišlo do zaviranja in zadržanosti zaradi nadležnih predpisov, ki so spremljali dodeljevanje javne podpore. Tretjič, naj omenimo, da bi se z dodelitvijo več milijonov mark dalo doseči ogromno. Veselje do dela, marljivost in vztrajnost nemškega izumitelja, inženirja, obrtnika itd. so tako veliki, da bi bili stroški zaradi pravice države do sodelovanja pri rezultatih srečnih izumov najverjetneje bogato poplačani (Anglija kot primer).

Odprava suženjstva obresti nujno vodi do izčrpavanja bogastva.

Oho! Kdo to trdi? Seveda! Kdor je svoje življenje prilagodil porabi obresti od kapitala in se ne more odločiti za delo, zanj zagotovo velja: če bo porabil 5 % letno, bo v 20 letih popolnoma izčrpal svoje bogastvo. Seveda, ampak to je res povsem v redu! Kar si želimo, je prav odprava suženjstva obresti; želimo, da življenje od pokojnine neha biti najvišji ideal državljana. Želimo končati to mamonistično dekadenco; pravzaprav nočemo več tolerirati, da lahko eden, da mnogi, trajno živijo v udobju le od obresti od posojil – z drugimi besedami, na račun drugih!

Ponavljam: prav tako sploh ne drži, da bi odprava obrestne oblasti vodila do odprave in izčrpanja bogastva. Nasprotno, odprava obrestnega suženjstva bi spodbudila ustvarjanje bogastva, ki temelji na delu, ki proizvaja blago in ustvarja vrednost, neobremenjeno in osvobojeno večnih obrestnih izdatkov. Odprava obrestnega suženjstva vodi, kot smo videli, k celovitemu znižanju stroškov v vsem življenju; razbremeni nas prekomerne davčne obremenitve, tako da mora biti za vsakega delavca možnost kopičenja prihrankov v prihodnosti večja kot doslej. Še nekaj! Odprava obrestnega suženjstva nikakor ne ovira, temveč ga v največji možni meri spodbuja nacionalno-gospodarsko delo industrije, trgovine in obrtništva.

Kaj dobi delavec, če kapitalisti ne prejemajo več obresti?

To vprašanje se res ne bi smelo več pojavljati! Prvič, seveda je bil to nenehen bojni krik delavcev, da bodo kapitalisti izkoriščali delavce; drugič, resnično smo jasno in nedvomno videli, da je delavec bolj kot kdorkoli drug tisti, ki mora plačevati obresti za posojila. [Z drugimi besedami, delavec dobi nižje davke in nižje življenjske stroške.]

Družinske vezi so oslabljene in poškodovane, če za seboj ne moremo zapustiti nobenega bogastva. otroci.

Ja, kakšna je tukaj realnost? Na splošno mislim, da denar nima veliko ali nič skupnega z občutkom družine. Ali pa je kdo že slišal, da se otroci bogatejših staršev oklepajo ...

Machine Translated by Google

svoje starše bolj kot starše revnih staršev? Ali pa bogati starši ljubijo svoje otroke bolj kot manj premožne? Kaj je verjetno pomembnejše za otroke, da jim starši poskrbijo za najboljšo možno vzgojo in se naučijo discipline, jih vzgojijo v marljive, zdrave in pogumne ljudi, ali da jim za seboj pustijo največjo možno vrečo denarja?

V posameznih primerih bo nedvomno treba priznati upravičeno prizadevanje za zagotovitev finančne prihodnosti otrok. To prizadevanje in s tem varčnost staršev do njihovih otrok nikakor ne bosta negativno prizadeta zaradi odprave obrestnega suženjstva; ravno nasprotno. Možnost varčevanja bo postala večja, ko bo naše nacionalno gospodarstvo osvobojeno vseobsegajočega pritiska obrestnega suženjstva.

Iz primera človeka z zaslužkom 10.000 mark in pokojnino 5000 mark smo videli, da so vsa srednje velika in manjša premoženja dejansko oropana vsakega koristnega učinka zaradi ovinkaste poti neposrednih in posrednih davkov na stanovanjsko najemnino in tako naprej. Ne morem dovolj pogosto ponoviti: obresti na obveznice za lastnike majhnega in srednjega bogastva so prevara, samoprevara, vrtenje v krogu, toda veliki kapital je s svojim predanim tiskom precej diabolično širil in oznanjal po vsem svetu vero v svetost in nedotakljivost obresti. Zdi se, da vsakomur omogoča sodelovanje v ljubki, anestezirajoči porabi obresti, da bi uspaval slabo vest, ki mora neizogibno spremljati brezdelno, neprimerno porabo obresti – in da bi rekrutiral tovariše za boj, za obrambo tega najvišjega dobrega mamonizma.

Javni uslužbenec, državnik, bo rekel: država se ne more odpovedati obveznosti, ki jo je prevzela do svojih upnikov.

Kaj pomenijo »obveznosti«? Ali je na kakršen koli način moralno sklepati obveznosti, o katerih mora država že od začetka vedeti, da jih lahko izpolni le, če upnikom odvzame obresti prek neposrednih in posrednih davkov v natanko enakem znesku? Kje je v tem morala? Ali pa ni morda bolj pošteno priznati: »Obresti lahko plačam le, če poberem prav toliko davkov – toda med vojno sem nujno moral imeti denar, in za to sem izvedel goljufijo z vojno obveznico; morate mi oprostiti, dragi ljudje; navsezadnje je bilo za vas, zdaj pa se nočemo več igrati skrivalnic; jaz, država, ne plačujem obresti, vi, davkoplačevalci, pa vam ni treba plačati davkov za obresti; to bo bistveno poenostavilo naše transakcije. Tako se bomo izognili ogromni davčni birokraciji in prav tako izjemni birokraciji, ki služi interesom. Kajne? Imamo dogovor?« In vi, gospod Scheidemann, ne objavljajte več svojega imena na vsakem oglasnem stebru kot državni sekretar stare kompromitirane vlade sredi neumnih izjav o varnosti in nedotakljivosti vojnih obveznic. S tem se samo osramotite: korist od celotne prevare je dejansko šla samo in izključno velikemu posojilnemu kapitalu.

Finančni uradniki in bančni strokovnjaki izjavljajo, da je odprava suženjstva obresti na vojne obveznice in javne dolgove nemogoča, ker je sinonim za javni bankrot.

Oprostite mi: po vaših govorih smo v javnem bankrotu tako ali tako ali pa moramo postati. Odkrita razglasitev javnega bankrota pa bi bila največja neumnost, ki bi jo lahko storili: dejanski nesposobnosti sedanjih oblastnikov bi to prezgodaj potrdilo zgodovinsko nesposobnost.

Zakaj razglasiti stečaj? Če sem dal 3 znamke iz desnega žepa hlač v levega,
Zaradi tega še vedno ne smem razglasiti bankrota desnega žepa hlač!

Machine Translated by Google

Z vojnim posojilom ni bilo nič drugače! Rajh je ljudem iz žepov vzel prve dejansko prisotne milijarde, nato pa se je denar spet vrnil; nato je prišlo novo posojilo in denar se je spet vrnil; spet je prišla črpalka in posesala milijarde, te pa so spet upadle, dokler država po devetih ponovitvah igre ni veselo ustvarila 100 milijard dolgov. Za to so imeli ljudje v rokah 100 milijard drobno tiskanega papirja. Sprva so si ljudje predstavljali, da so postali veliko bogatejši; nato pa je prišla država in rekla: "Grozno je; imam 100 milijard dolgov in mi grozi bankrot." – Da, ampak zakaj? To je v vsakem primeru le samoprevara! Sam res nikoli ne morem bankrotirati, če vsake toliko časa vzamem denar iz enega žepa in ga dam v drugega. Zato smo lahko mirni glede državnega bankrota glede naših notranjih vojnih dolgov. Zato nam res ni treba razglasiti javnega stečaja in si lahko resnično prihranimo ogromno delo z neumnimi obrestmi in velikimi, a še bolj neumnimi davki.

Končno se res osvobodimo izpolnjevanja ukazov velikega posojilnega kapitala! Samo veliki posojilni kapital ima korist od te davčne goljufije z obrestmi na posojila, saj mu ostane lepši kos zlata, delavsko ljudstvo pa ta presežek plača v obliki posrednih davkov; medtem pa mali in srednji kapitalist preprosto lovi svoj rep.

Svetovni ekonomski uradnik pravi: Odprave suženjstva obresti ne moremo doseči samo v Nemčiji; to je treba storiti mednarodno; sicer bomo izgubili ves kredit, kapital bo odtekel in še vedno bomo morali izpolnjevati svoje obveznosti glede obresti do preostalega sveta.

Priznam, da sem bil sam dolgo časa zmeden glede tega vprašanja. To je najtežje vprašanje, ker zadeva naš odnos s preostalim svetom; medtem ko ima zadeva dve plati. Po eni strani je ideja o odpravi suženjstva obresti bojni klic vseh produktivnih ljudstev proti mednarodnemu zasužnjevanju obresti od denarja; po drugi strani pa je to radikalno zdravilo za naše notranje finančne težave. Vendar to res ni razlog, da se vzdržimo uporabe zdravila samo zato, ker ga enako bolan sosed ne uporablja hkrati. Vendar bi bila še večja neumnost, če bi se v Nemčiji še naprej vrteli v norem krogu in plačevali davke in obresti, ko smo jasno spoznali, da ta absurdna dejavnost koristi le velikim kapitalistom in nikomur drugemu. Zato ukažimo pot s svojim osvobajajočim zgledom; osvobodimo se suženjstva obresti od denarja in kmalu bomo videli, da bo moč te zmagovite osvobajajoče ideje spodbudila ljudstva sveta, da nam sledijo.

Pravzaprav sem prepričan, da naša pobuda – če je ne bo zatrla
Nemški mamonisti – bodo z neustavljivo nujnostjo pometli s seboj tudi druga ljudstva.

Spartakist pravi: Celotna ideja se nanaša le na zaščito kapitala; še vedno
ostane torej tako, kot je bilo: revež nima ničesar, bogat pa ostane.

Da, prijatelj moj; na splošno je zelo težko razpravljati s tabo – če si v globini duše resnično komunist in boš zato dejansko trdil, da »vse pripada vsem ljudem«.
, in če poleg tega resnično poznate dejanske ideje velikih boljševiških voditeljev v Rusiji, zlasti Lenina, in jih smatrate za pravilne, ter zato naslednje naloge Sovjetske republike, ki jih je določil Lenin, "splošno vodenje računov in nadzor nad vso proizvodnjo in distribucijo", smatrate za človeško mogoče.

10Peter Kropotkin, Osvajanje kruha

Machine Translated by Google

Če pa vam je popolnoma jasno, da je ta naloga resnično izvedljiva le, če sploh, pod grozno tiranijo, in če v dnu srca še vedno ostajate prepričani komunist ali spartakist in tako naprej, potem se ne prepirajmo več; preprosto se ne razumemo in govorimo različne jezike, prihodnost pa bo odločila, ali za državo prisilnega jopiča, ki lahko na koncu nastane iz kaosa boljševizma, ali za novo državo, za katero upam, z nacionalnim gospodarstvom, osvobojenim suženjstva obresti.

Če pa v globini svojega komunističnega srca – če ste iskreni – ugotovite, da še vedno razmišljate, hrepenite po ženi in otroku, po človeški duši, ki vam je bližje kot Eskim ali Zulu kafir, če med tovarniškim delom pod poveljstvom sovjetskega direktorja mislite, da bi bilo še vedno lepo imeti svojo majhno kočo, majhen vrt, če res v globini vaše duše ne bi dalo pravega zadovoljstva, da bi bili kot pes na ulici upravičeni do vsake prasice, ki vam prekriža pot, če želite nekoga imenovati svojo ženo, če samo razmišljate o tem, da bi nekaj prihranili od svoje plače, kar bi potem moralo pripadati samo vam, potem že niste več komunist; potem ste se v srcu že zlomili od svojega tako glasno razglašenega slogana "Vse stvari pripadajo vsem ljudem"; potem ravno tega, česar nočete, je, da bi vse stvari pripadale vsem ljudem; želite si, da bi ravno to, kar si želite zase – žena, otrok, hiša, kmetija, prihranki – ne glede na to, ali jih že imate ali le upate, da jih boste dobili, tudi takrat pripadalo samo vam.

In razumeš, prijatelj moj, če samo v srcu sumiš, da bi ti lahko kaj spremenilo, če bi prišel kakšen naključen posameznik in ti preprosto vzel prihranke v imenu "vseh", in če bi ti pripeljal še enega otroka in s seboj vzel tvojega, ker so vsi otroci pripadali "vsem", potem prijatelj moj, ne govoriva več popolnoma mimo drug drugega.

Morda bi vas lahko prosil, da razmislite, ali komunistično sporočilo, da bi morale vse stvari pripadati vsem ljudem, ne bi nujno pomenilo konca vsake kulture, saj mora pomanjkanje kakršnega koli koncepta lastništva s prepričljivo logiko človeka spustiti na raven zveri.

Če bi vse pripadalo vsem ljudem, če bi bilo mogoče prisiliti k obračunavanju in nadzoru nad vso nadzemno proizvodnjo in distribucijo v Leninovem smislu, bi v najboljšem primeru nastala mravljinčja kolonija. Toda v tem primeru lahko shajamo tudi brez jezika, duše in misli; nemo in nagonsko lahko opravljamo prisilno delo. Konec človeka je tu.11

Ampak dovolj zdaj, prijatelj Spartak. Naj se ta temeljni premislek globoko vtisne v tvojo glavo in srce. Natančnejši odgovor na tvoje vprašanje bo potem rezultat pogovora z drugimi stranmi.

In zdaj, tovariši obeh socialističnih usmeritev, zmerne in neodvisne!12

Ne morem si predstavljati, da bi z vaše strani prišlo resno nasprotovanje ali ugovori proti odpravi obrestnega suženjstva, pa vendar moram z vami kategorično ravnati, skupaj s celotnim socialističnim svetom idej, od Marxa do sedanjih voditeljev Eberta, Scheidemanna, Kautskega in tako naprej.

1. Socialistična volja: dvig delavskega razreda je ideja, ki bo brezpogojno prevladala; zaenkrat se strinjamo.

11 »Konec človeka« je iz Ezekiela. Tam pomeni človekov namen, tukaj pa bi lahko imel dvojni pomen. Človekov namen pod komunizmom postane brezsmiselno suženjstvo, ki je uničenje človeka.

12 Feder se tukaj sklicuje na Socialdemokratsko stranko in njeno pacifistično vejo, Neodvisno socialdemokratsko stranko.

Machine Translated by Google

2. Poti, prehojene za dosego tega velikega cilja, so skoraj povsem napačne, ker oni

3. temeljijo na napačnih predpostavkah.

4. [Marksistična] socialistična ideja o državi nujno vodi v komunizem, torej v upad.

5. Ker pa ima socialna demokracija drugačen cilj, povzdignjenje delavskega razreda, vseh delavcev nasploh, se sooča s strašnim notranjim konfliktom, ker logične posledice marksizma vodijo v ravno nasprotje praktičnega cilja delavskega gibanja.

6. Iz te notranje delitve izhaja očitna negotovost glede smeri vlada.

7. Zaradi velikega praktičnega cilja (vzpenjanja delavskega razreda) je treba potegniti ostrejšo mejo proti Spartaku in boljševističnemu komunizmu ter se z vso močjo boriti proti njihovim metodam. Toda socialna demokracija, organizirana prek sindikatov, se danes počuti šibko pred temi radikalnimi skupinami, ker je marksistično mišljenje sprejela za temeljno načelo vzgoje in ker vsi marksistični načini mišljenja logično vodijo v komunizem.

Sedaj pa dokaz: 2. točka pravi, da so poti, ki jih utira socialna demokracija, skoraj povsem napačne.

Celotna agitacija, ki je potekala po vsej državi, je privedla do globokega razkola znotraj prebivalstva našega naroda. Nenehno ponavljajoče se obrekovanje delodajalcev vseh vrst, pravzaprav vseh meščanskih poklicev, kot izkoriščevalcev in krvosesov ročnih delavcev, ki delajo navidezno sami, je privedlo do neupravičene zagrenjenosti in ošabnosti dela, ki se danes nujno izraža v zahtevi po "diktaturi proletariata" (Komunistični manifest). Bistvena zahteva Erfurtskega programa – prenos proizvodnih sredstev iz zasebne lastnine v lastništvo in upravljanje skupnosti – je danes stisnjena v krik po "socializaciji".

Vsakemu resnemu politiki je popolnoma jasno, da bi popolna socializacija našega gospodarskega propada pomenila popoln državni bankrot. Vendar si tega nihče ne upa odkrito in svobodno priznati ljudem.

Geslo ne bi morala biti socializacija, temveč desocializacija. Tako se poskuša očitni neuspeh vsake socializacije nadomestiti z blodnjavimi davčnimi projekti in na ta način drugič "razlastiti razlaščevalce". Vse to ne pomeni nič drugega kot prepustitev celotnega nacionalnega gospodarstva popolnemu propadu. Namesto rasti (podvojitev proizvodnje, kot je obljubljala celotna socialistična literatura za obdobje po revoluciji, ne pride v poštev) se je zgodilo ravno nasprotno.

Najhuje pa bi bilo, če bi sedanja socialistična vlada pomislila na sprejemanje velikih tujih posojil. S tem ne bi le zapečatili našega gospodarskega propada, ampak bi se tudi povsem izročili v obrestno suženjstvo Antante, iz katerega ne bi bilo vrnitve.

Temeljni neuspeh, osnovna napaka, na kateri je zgrajena vsa ta napačna veriga pogodb, zahtev in obljub ljudstvu, je povsem napačen odnos do industrijskega kapitala in posojilnega kapitala. Komunistični manifest, Erfurtski program, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky niso prepoznali radikalne razlike med industrijskim kapitalom in posojilnim kapitalom.

Na tej točki se mora celotna socialna demokracija ponovno naučiti; to temeljno napako je treba jasno prepoznati in odkrito priznati brez zadržkov. Potem pa je treba tudi neusmiljeno potegniti edine možne zaključke. Ti pa pomenijo radikalno odpoved nesmiselnemu, ker je popolnoma zmoten, besu proti industriji, proti delodajalcu. Delavec in delavec spadata skupaj; imata isti cilj – delo, proizvodnjo; kajti brez proizvodnje, brez dela ni življenja, kulture, napredka in vzpona. Samoumevna in neizogibna nasprotja, ki obstajajo med ljudmi, samo zato, ker so ljudje, so veliko manj pomembna kot veliki skupni interes delodajalca in delojemalca. Ta nasprotja so in so bila rešljiva s pomočjo pogodb o plačah in trgovinskih organizacij v obojestransko zadovoljstvo obeh strani.

Vendar ne bomo nadaljevali s temi vprašanji, ki so v okviru naše razprave o največjih političnih silah nepomembna, in poudarimo le, da je interes delavcev kot celote popolnoma usklajen z našo nacionalno industrijo, z nacionalnim gospodarstvom naših ljudi.

Kdor uči drugače in nasprotja med delodajalcem in delojemalci predstavlja kot pomembnejša, se izkaže za neodgovornega prav do delavcev; s tem namreč seka sekiro h koreninam drevesa, ki hrani in podpira delavca.

Socialdemokracija pa je to storila in s tem si je nakopala večno krivdo pred nemškim delom; s tem je našemu ljudstvu prinesla neizrekljivo bedo, ker ne more držati vseh svojih obljub, ker nam ne more prinesti miru v medsebojnem razumevanju, ker nam ne more ustvariti dela, ker mora proti nam celo postaviti oboroženo silo, ker ne more brez državne službe, ker mora zahtevati obveznost dela, ker splošna enaka in neposredna volilna pravica za moške in ženske, starejše od 20 let, nikomur ne pomaga pri zaslužku, ker brez državnega jamstva za varnost osebe in premoženja morajo nastati kaotične razmere, ker brez integracije in podrejenosti posameznika v družbo ni mogoča vitalnost države.

Tako skozi celotno ljudstvo preplavi globok, obupan val razočaranja. Če posamezniki tega še vedno ne razumejo, ministri, člani parlamenta in ljudski odposlanci še naprej veselo lažejo drug drugemu, da je treba »pridobitve revolucije« braniti pred »reakcijo«: kaj ta dva izraza pomenita, če sploh kaj, ljudem ne bi mogel jasno povedati noben iskren državnik.

Negativna dejanja revolucije, odstavitev vrste zastarelih dinastij, odstavitev častnikov, ukinitev plemstva, razpustitev vojske, skratka, »veliko rušenje«, v resnici niso noben »dobiček«.

In reakcija?! Zmetenost, gniloba doktrine o božji pravici nima nikjer v celotnem ljudstvu dovolj moralne podpore, da bi privedla do kakršne koli odločne akcije; buržoazija je, kar zadeva pravo buržoazijo, preveč strahopetna, preveč moralno pokvarjena, da bi se zbrala proti razredno zavednemu delavstvu: zato ni treba, da bi se vladajoči razred delavcev bal dinastične ali buržoazne reakcije.

Toda globoko razočaranje ljudstva nad tako imenovanimi dosežki revolucije, z drugimi besedami, nad pomanjkanjem kakršnega koli resničnega izboljšanja položaja ljudstva, to je velika nevarnost. To razočaranje vodi v odliv velikih množic vse dlje na levo, kjer so že dane obljube daleč prekošene.

Machine Translated by Google

Konec koncev ni več mogoče dajati obljub, kot je »vse vsem ljudem«. To je čista norost, toda vsaka ideja, vsak pojav, vsaka dejavnost, ki je do skrajnosti raztegnjena in pretirana, na koncu postane norost in se nato spremeni v svoje nasprotje. Podobno je s komunistično idejo, da bi moralo vse pripadati vsem, kajti ta se na koncu konča in se razreši v to, da vsi ... nimajo ničesar. Lakota, obup, beda, bolezen in stiska so prispeli v Rusijo; ljudje so izgubili še zadnje ostanke poguma in veselja do življenja.

Ponavljam: ogromna temeljna napaka v socialističnem idejnem svetu je navsezadnje posledica nezmožnosti prepoznavanja globoke bistvene razlike med industrijskim kapitalom in posojilnim kapitalom. Posojilni kapital, ki požira obresti, je nadloga človeštva. V izkoriščanje ljudstev vodi večna, lahkotna in neskončna rast velikega posojilnega kapitala, ne pa produktivnega, blagovno-proizvodnega, industrijskega obratnega kapitala.

Tukaj ne morem opustiti preučitve vprašanja, zakaj ta bistvena razlika ni bila prepoznana; ali res ni bila prepoznana ali pa je bila morda prikrita v korist velikega posojilnega kapitala; ali so voditelji in prvaki v boju proti kapitalizmu, avtorji Komunističnega manifesta, Erfurtskega programa in sedanji voditelji vedno ravnali s potrebno vestnostjo.

Najhujša in najstrašnejša stvar je, ko podvomimo v absolutno resnost in trdno prepričanje drugega; zdi se toliko hujše, bolj ko skrbno iščemo vzroke in odnose, ki se nanašajo na življenjske dogodke. Zato tudi na to vprašanje ne želim odgovoriti, temveč le namigovati na velike, nejasne povezave s citatom izjave Disraelija, največjega angleškega predsednika vlade, lorda Beaconsfielda. To piše v svojem romanu Endymion:

»Nihče ne bo ravnodušno obravnaval načela rase. To je ključ zgodovine, in razlog, zakaj je zgodovina pogosto tako zmedena, je ta, da so jo pisali ljudje, ki niso poznali tega načela in vsega znanja, ki ga vključuje.« [Baron Sergij Endimionu]

Buržoazija.

Buržoa, ki se mu počitek zdi njegova buržoazna dolžnost, zagotovo vznemirja vsaka nova revolucionarna zahteva, kot vedno vsaka nova ideja. Zanj to pomeni nemir; morda bi moral o tem celo nekaj premisliti. Vsaka sprememba se mu gnusi; hoče počivati, gorje pa tistemu, ki si želi njegove denarnice. Zdaj pa od njega res hočejo njegove obresti, njegov dohodek od najemnin za hiše, obresti od njegovih kritih obveznic, obresti, ki jih pobira od hipotek; skratka, to, kar sestavlja njegov počitek, njegovo zadovoljstvo in njegovo srečo.

Kljub temu se moramo vprašati, kaj bodo imeli povedati člani razredov, ki imajo v lasti posojilni kapital. Poleg pravega buržoazije tvorijo ... Buržoazija je človeški tip, s katerim se ne sme ničesar več uvajati; buržoazija je veja na drevesu človeštva, ki jo je treba odrezati, čim prej, tem bolje. To so samozadovoljni, samozadovoljni Babbitti s svojimi žalostno ozkimi obzorji, ki niso zmožni nobenega navdušenja. Dneve preživljajo v večni monotonosti s kavo, jutranjim časopisom, jutranjo pijačo, opoldanskim časopisom, kosilom, popoldanskim spancem, izrezovanjem kuponov, popoldansko pijačo, prijatelji v gostilni in občasno v kinu. Brez razumevanja za vse, kar giblje svet, vse, po čemer hrepeni mladost, vse, kar muči ljudstvo, državo in družbo, brez skrbi za vojno in zmago, vegetirajo in propadajo, hkrati arogantni in servilni – toda buržoazija je tako širok razred, da je ni mogoče prezreti.

Machine Translated by Google

Tako se z odpravo suženjstva obresti uniči varčnost; ljudje končajo v ubožnici.

Da bi odprava suženjstva obresti na splošno lahko vplivala na varčnost, je treba odločno zanikati. Varčnost ima prav tako malo opraviti s prevladujočimi ekonomskimi pogledi kot npr. potratnost. Varčnost in potratnost sta človeški lastnosti, ki sta bodisi prisotni bodisi ne, ne glede na to, ali doba odobrava ali ne odobrava idejo obresti.

V prehodnih časih je morda mogoče spodbujati povečanje ali zmanjšanje varčnosti. V danem primeru pa se veliko bolj nagibam k stališču, da si bo racionalna, ekonomsko razmišljujoča oseba rekla naslednje: »V prihodnosti ne morem več računati na to, da bom živela samo od svojih obresti. Vendar želim živeti v poznejših letih in hkrati nekaj zapustiti svojim otrokom; zato moram zdaj več varčevati.« Odprava suženjstva obresti mora po mojem mnenju imeti ta učinek na večino ljudi. Kar zadeva starejše, bodo seveda napoteni na javno podporo.

Tudi tukaj moram še enkrat odločno poudariti, da glede na trenutno breme neposrednih davkov na premoženje in breme posrednih davkov na vsak življenjski slog ne ostane nič od lepih plačil obresti, razen v primeru osebe, za katero – in to je resnično nekaj krivičnoga in proti čemur se je treba boriti – vsi dohodki izvirajo le iz večnih plačil obresti. Zato se verjetno ni treba bati upada varčnosti.

Je (gnusni) veliki kapital res tako popolnoma nerodovit? Ali ni ustvaril tudi sredstev za obsežen napredek, ki človeštvu prinaša večje sadove od tistih, ki jih uničijo obresti na posojilni kapital?

Ne! Postavitev vprašanja le dokazuje, da nam je mamonistična frazeologija zameglila jasen vid.

Veliki kapital ni ustvaril sredstev za velik napredek; temveč je velik kapital zrasel iz dela! Ves kapital je akumulirano delo. Veliki kapital je sam po sebi neproduktiven, ker je navaden denar sam po sebi popolnoma neplodna stvar. Iz uma, dela in razpoložljivih ali že razvitih surovin ali mineralnih virov se proizvajajo vrednosti in izdelujejo dobrine – z delom in samo z delom.

Kajti če nekdo vloži toliko denarja v najrodovitnejšo kmetijsko zemljo, v najbogatejši premogovnik, potem kmetijska zemlja zaradi tega ne rodi žita in premogovnik sam ne bruha premoga! To dokončno potrdimo.

Če so ljudje izumili denar, je ta zato precej uporaben in razumen; kajti v vsakem
V kompleksnem gospodarstvu potrebujemo ta (splošno priznan) »bon za opravljeno delo«. Toda dejstvo, da so ti »denarni imperiji« sposobni večno rasti iz sebe v ogromnost – in denar to počne, če lahko prinaša obresti – je tisto, proti čemur se upira jedro našega bitja; to je tisto, kar denar povzdiguje daleč nad vse druge zemeljske manifestacije; to je tisto, kar denar spreminja v idola. In vse to je v resnici le največja samoprevara človeštva!

Nič, prav nič, ne more izvirati samo iz denarja. Miza, omara, oblačila, hiša, orodje, skratka vse okoli nas ima neko vrednost; navsezadnje lahko še vedno uporabimo polomljen kos pohištva kot drva za ogrevanje, toda z bankovcem za dvajset mark ne moremo storiti ničesar;
Niti kosa sira ne morem vanj zaviti. Šele ko se ljudje razumno dogovorijo o olajšanju izmenjave dobrin za porabo, o pisanju bonov za opravljeno delo, šele s tem listek papirja dobi smisel in namen, in zelo razumno je, da kmet za svoje žito od premogovniške družbe ne prejme premoga, ampak denar; torej

Machine Translated by Google

bon za drugo opravljeno delo, npr. vile, posodo, plug in koso. Toda s tem bi se morala moč denarja končati.

Tako obsežnega napredka človeštva ni dosegel denar, temveč ljudje sami, njihov drzen duh, njihova ponosna drznost, njihov bistri um, moč njihovih rok, njihovo skupno, zato družbeno, marljivo delo. Tako ponosno in tako jasno moramo videti. Ljudje so bili tisto, kar je, zagotovo ne bedni kosi papirja, ki so si jih ljudje izmislili za poenostavitev trgovine.

Nadaljnji program

Čeprav odprava suženjstva obresti ni končni cilj novega državništva, je to resnično najbolj odločno dejanje, edino dejanje, ki je sposobno združiti vse ljudi v pravo ligo narodov proti tiraniji mamonizma, ki zajema vse ljudi. Vendar to ni konec.
Nasprotno, odprava suženjstva obresti mora voditi k nadaljnjim korakom, saj, kot smo videli, zadeva globalno zlo pri korenu, in to prav pri glavni korenini.

Šele ko bo izpolnjena temeljna zahteva po odpravi obrestnega suženjstva, bo prvič v zgodovini odprta pot za socialno državo. To je treba jasno prepoznati in doseči kljub vsem mamonističnim silam. Klic po socializaciji [medtem ko obrestno suženjstvo še vedno obstaja] ni nič drugega kot poskus oblikovanja trusta vseh industrij in ustvarjanja velikanskih konglomeratov povsod, nad katerimi bo veliki posojilni kapital, kljub vsem davkom na premoženje, v prihodnosti seveda spet imel odločilni vpliv. Socialistična država na mamonističnih temeljih je absurd in po naravi vodi h kompromisu med socialno demokracijo, ki je že močno kontaminirana z mamonizmom, in velikim kapitalom.

Mi pa nasprotno zahtevamo radikalno zavrnitev mamonistične države in rekonstrukcijo države v skladu s pravim duhom socializma, v katerem je vladajoča osnovna ideja obveznost prehranjevanja – v kateri lahko stara osnovna zahteva komunizma najde svojo racionalno in koristno zadovoljitev – v obliki, da vsak član ljudstva prejme svojo dodeljeno pravico do domovinske zemlje z državno dodelitvijo najpomembnejših živil.

Nadalje zahtevamo, kot ogrodje nove države, zastopstvo ljudstva prek Zbornice ljudskih predstavnikov, ki naj bi bila izvoljena na najširši osnovi, in poleg tega stalno Zbornico delavcev, osrednji svet, v katerem imajo delavci naroda glas sorazmerno z njihovo porazdelitvijo po poklicih in ekonomskem razredu.

Končno zahtevamo najvišjo odgovornost direktorjev države. Ta nova konstrukcija države na socialistično-aristokratski osnovi bo obravnavana v dodatnem delu.
ki bo kmalu izšla pri istem založniku. Predpogoj za vso to konstrukcijo pa ostaja odprava suženjstva obresti.

Moje neomajno prepričanje, še več, moje znanje mi jasno daje vedeti, da odprava suženjstva obresti ni le uveljavljiva, ampak se bo in mora sprejeti povsod z nepopisnim veseljem. Ne pozabite namreč: v nasprotju z vsemi drugimi idejami, gibanji in prizadevanji, pa naj bodo še tako dobronamerna, ki si prizadevajo za izboljšanje človeštva, moj predlog noče poskušati izboljšati človeške narave; temveč se upira strupeni snovi, pojavu, ki je bil spretno – ne, diabolično – izumljen, popolnoma v nasprotju z najglobljim človekovim čustvom, da bi človeštvo zbolelo, da bi ga ujeli v materializem, da bi mu odvzeli najboljše, kar ima, dušo. Z roko v roki poleg nje.

Machine Translated by Google

Vlada strašna, neusmiljena tiranija denarnih sil, za katere so ljudje le sužnji obresti, obstajajo le zato, da delajo za dividende, za obresti.

Globoko zaskrbljeni prepoznavamo strašljivo jasnost in resničnost starih biblijskih pregovorov, po katerih judovski bog Jahve obljublja svojemu izbranemu ljudstvu: »Želim ti dati v last vse zaklade sveta; pred tvojimi nogami bodo ležala vsa ljudstva na zemlji in ti jim boš vladal.«

To globalno vprašanje je zdaj postavljeno pred vsemi vami. Globalnih vprašanj se ne rešuje z zamahom roke, ampak ideja je jasna kot beli dan. In dejanje je treba marljivo širiti; jasno moramo razumeti, da se soočamo z najstrašnejšim sovražnikom, svetovno obvladujočimi denarnimi silami. Na drugi strani je vsa sila, na naši strani pa samo pravičnost, večna pravičnost produktivnega dela.

Iztegnite roke k meni, delovni ljudje vseh držav, združite se!

Machine Translated by Google

Nemška država na nacionalni ravni

Socialistična fundacija

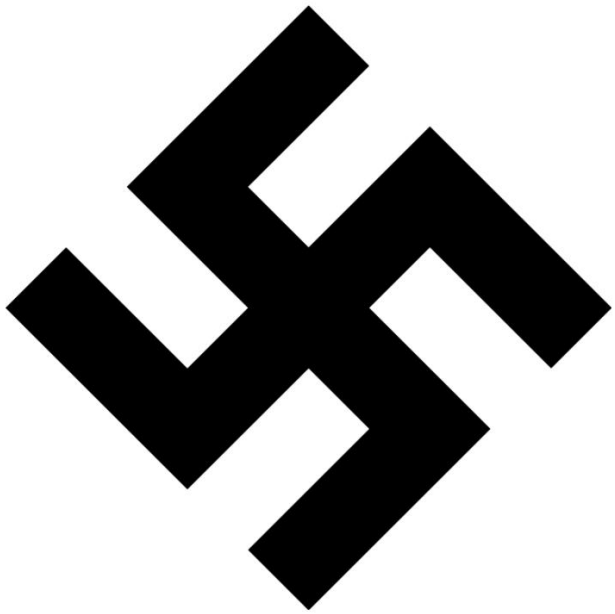

Machine Translated by Google

Predgovor od Adolf Hitler

Vsaka velika ideja potrebuje dve stvari, voljo do moči in jasne cilje. Volja do moči, do osvoboditve, žari in je močna v naših srcih, Gottfried Feder je v svoji knjigi Nemška država na nacionalnih in socialističnih temeljih jasno, preprosto in na način, ki ga lahko razume vsakomur, predstavil naše cilje. V njej je upanje in hrepenenje milijonov našlo obliko in močan izraz. Literatura našega gibanja je v njej dobila svoj katekizem.

München, 8. november 1923

Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Predgovor
do pete izdaje

Tukaj je moje delo, Nemška država na nacionalnih in socialističnih temeljih, objavljeno v seriji "Nacionalsocialistična knjižnica". Besedilo je ostalo v bistvu in načeloma nespremenjeno, vendar so bili odlomki, ki so se nanašali na okoliščine časa, ko je bilo to delo objavljeno (1923), in izposojeni primeri, izbrisani, razlage judovskega vprašanja pa skrajšane, saj bo slednjemu posvečeno posebno delo.

Nova izdaja naj bi še posebej dokazala dejstvo, da se v osnovnem programu ni spremenilo nič.

Murnau, oktober 1931

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Blagor ljudem, ki jih je pretresla huda nuja
vsiljuje vzvišeno politično idejo, ki
biti odličen in preprost,
sili vsako drugo idejo dobe v svojo službo.'

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Uvod
k prvi izdaji

V prihodnost zremo polni močnega upanja in hrepenenja. Nemčija bo živela, Nemčija ne more propasti. Nemčijo pretresajo, kot da bi jo pretresale nepremagljive porodne bolečine nove dobe. Grozljive spone lastne krivde, pa tudi tuji mučitelji, bodo padle in se bodo otresle z močnim skomigom ramen, Nemčija pa bo korakala na čelu narodov.

Če s propadom in padcem ne bi bilo povezanih toliko trpljenja in stiske, bi lahko z določenim občutkom sreče sodelovali v dneh ustvarjanja nove dobe. Če pogledamo na degradacije časa, na zmedo sedanjosti, vidimo povsod močno voljo, resno delo, navdihnjeno intuicijo. Nemška duša dvigne svoja krila v nov visok let.

Današnje naloge so močne, večje in težje kot kdaj koli prej v tako boleči zgodovini Nemcev.

Torej je treba rešiti dvojno nalogo – ne le "obnoviti" državo in gospodarstvo –
ampak jim dati novo obliko. In s tem novo obliko tudi za kulturno in intelektualno življenje našega ljudstva.

Staro nemško hrepenenje po združeni Nemčiji se mora končno uresničiti, pojavil se bo nov ekonomski zakon, ki bo odpravil nočno moro obrestnega kapitalističnega gospodarstva.

Tako obsežne in nepremagljive so naloge, ki nas čakajo. Za nami stoji resen in svarilni duh preteklosti; poln strahospoštovanja pred tem, kar se je zgodilo v zgodovini, na trdnih tleh najboljše nemške tradicije, ki temelji na najzgodnejši arijski modrosti, je treba na novo ustvariti ljudstvo in državo, gospodarstvo in kulturo.

Tukaj se morajo delavci zavedati svoje ogromne odgovornosti, saj jih nosi upanje celotnega naroda - v svobodo!

Toda nacionalsocialistična ideja je veliko več kot le vrnitev ali ovinek k starim predniškim običajem, ona prekinja verige marksistične države in gospodarske oblike, ona kot prva in najbolj odločna ideja zavestno bije najtežji boj proti mamonističnim silam, proti svetovno obsegajoči moči vsejudovskega imperializma, proti duhu pohlepnosti, sebičnosti in brezbrižnosti.

To univerzalno in veliko nemško gibanje za svobodo ima svojega najmočnejšega, najmočnejšega in najzavestnejšega zagovornika v Nacionalsocialistični nemški delavski stranki. Stranka je svoje cilje predstavila v kratkem programu, ki v 25 členih jedrnato povzema temeljne zahteve gibanja. Alfred Rosenberg, glavni urednik Nationalist Observerja13, polemičnega organa nacionalsocialističnega gibanja Velike Nemčije, je na način, vreden zahvale, posamezne programske točke pojasnil v kratkem delu14 .

---

13 Volkischer Beobachter je leta 1920 kupila NSDAP kot organ stranke, urejal pa ga je Dietrich Eckart.
do svoje smrti leta 1923, ko ga je vodil Alfred Rosenberg.

14Rosenberg je najprej objavil svoje Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung leta 1923.

Machine Translated by Google

Na podlagi tega dela je vsaj mogoče prijateljem in sovražnikom povedati, kaj si želi Nacionalsocialistična nemška delavska stranka. Po drugi strani pa v literaturi o nacionalsocializmu manjka celovito delo, ki bi podalo pregled političnih in ekonomskih idej, iz katerih izhaja nacionalsocializem, in katere poti namerava utrti glede nacionalne politike, da bi dosegel svoj končni cilj, nacionalsocialistično nemško državo, državo dela in uspešnosti. Pričujoče delo želi izpolniti to nalogo.
Zato bomo morali osvetliti izhodišče, pot in cilj nacionalsocializma, pokazati bomo, v čem se bo nemška nacionalsocialistična država bistveno razlikovala od obstoječe države, katera področja bodo ostala v bistvu nedotaknjena, na katerih področjih bodo izvedene bistvene reforme in kje bo treba stopiti na bistveno nove poti.

Iskati in odkrivati bomo morali nove poti za javno življenje, zlasti za nacionalno finančno politiko, za obravnavo rasnega vprašanja in z njim povezanih vprašanj. Nadalje se bomo morali temeljito spopasti s sovražnimi ugovori, izkrivljanji in lažmi, ki so že postale glasne.

Naloga, ki smo si jo zadali, je izjemno velika in vendar le majhen del celotnega obsega nemške prenove.

Ves trud bi bil zaman, če bi bila odločnost do smrti in nebrzdana volja
vodja ni delal za učinkovitost idej.

Najmočnejša volja bi bila zaman zapravljena, če ne bi v svojih srcih neomajno nosili jasne podobe o tem, kako naj bi ta nemška država – Nemčija, dežela naših očetov in otrok – izgledala v skladu z našo voljo – po naši zmagi!

Machine Translated by Google

1. Temelji

Moralni temelji

Temelj nacionalsocialističnega državništva je popolna odgovornost do ljudi in do samega sebe.

"Javni interes pred lastnim interesom" je prvi zakon nacionalsocializma.

Morda se zdi nenavadno, da mora biti takšno načelo splošno uveljavljeno za državo, saj iz zgodovine poznamo obdobja, v katerih je bila blaginja celote v mislih vladarjev temelj njihovega državnega vodenja. Če je danes treba to načelo postaviti pred vse druge premisleke, je to le izraz dejstva, da so današnje javne razmere vse prej kot izraz tega edinega pravilnega političnega čustva. V tem prvem načelu vidimo tudi, kako tesno sta morala in ekonomija medsebojno povezani.

Javni interes pred lastnim interesom je najprej moralna zahteva. Hkrati pa z odlično jezikovno jasnostjo izraža hierarhično ureditev med blaginjo celote in upravičenim prizadevanjem posameznika za osebno pridobitev in lastnino. To nacionalsocialistično načelo torej nikakor ne izključuje zasebne lastnine. Nasprotno: nacionalsocializem v celoti in popolnoma priznava pomen lastnine. Zaveda se, da je osebna lastnina in pravica do prostega razpolaganja s pridobitvijo temelj vsakega gospodarstva in poleg tega tudi vsake višje kulture; vendar je nacionalsocializem prav tako priznal, da je za priznanje zasebne lastnine treba postaviti povsem jasne meje, torej kjer lastnina postane zgolj instrument oblasti in se uporablja na izkoriščevalski način proti blaginji celote.

Verjetno ni niti enega resno mislečega človeka, ki bi želel v tej splošni obliki nasprotovati temu prvemu načelu. Težava bo v pravilni presoji javnih interesov v primerjavi z interesi posamezne zasebne osebe. Kljub nedvomno obstoječim
soglasje, da morajo imeti javni interesi prednost pred zasebnimi interesi, je presenetljivo, da v skladu s pravnimi idejami, ki veljajo pri nas, prav glede oblike uporabe lastnine ni določena nobena moralna omejitev onkraj kaznivega dejanja. Seveda je prepovedano ravnati z nasiljem proti bližnjemu (izsiljevanje - umor -

uboj iz malomarnosti - izdaja in nezakonita obogatitev itd.), vendar nikoli in nikjer ni bilo prepovedano kopičiti neizmernega bogastva in pri tem uporabljati pogosto precej dvomljiva bančna in borzno-tehnična sredstva. Poleg tega zakon daje vsakemu upniku pravico, da neusmiljeno odvzame neplačniku njegov dom in premoženje, kadar so neugodne okoliščine -
bolezen, smrt, deformacije, slaba letina in lakota - onemogočajo izpolnitev prevzetih obveznosti. Vsak izkušen sodnik lahko navede nešteto primerov, v katerih je naša toga zakonodaja uničila gospodarski obstoj, v primerih, v katerih se je vsak zdrav čut za pravičnost uprl temu, da bi delavnega, marljivega človeka, ki ga je začasno preganjala smola, izročili brutalnemu pritisku in primežu upnika.

Neomejeno priznavanje osebne pravice do ustreznih in pravnih zahtevkov na splošno mora logično voditi v škodovanje javnemu interesu s sebičnim izkoriščanjem te v osnovi obrnjene antisocialne pravne ideje v nasprotju z našim državnim načelom "Javni interes pred lastnim interesom".

Machine Translated by Google

V nasprotju z lažno temeljno formulacijo, ki vlada med nami, kapitalistično, stoji druga skrajnost, marksistična ideja o državi in ekonomiji. Temeljna ideja te ekonomske oblike je zanikanje zasebne lastnine. Marksistična doktrina gre celo tako daleč, da lastnino neposredno razlaga kot "krajo" (Proudhon)15. Zahteva, v tujem žargonu, ki je tako nejasen zlasti nemškim proletarcem, "razlastitev razlastilcev"16 - z drugimi besedami, odvzem lastnine! Ta doktrina, ki uničuje državo, ljudstvo, kulturo in gospodarstvo, je našla svojo skrajno, a logično uresničitev v ruskem boljševizmu. V svojem ekonomskem vidiku lahko to skrajnost povzamemo v stavku:

"Vse pripada vsem".

Tukaj imamo opravka z depersonalizacijo lastnine, s prenosom vse lastnine v anonimno lastnino celote.

Skrajnost, ki med nami še vedno vlada neomejena lastninska pravica, pa nas je že pripeljala do zadnjega koraka pred templjem boga Mamona, na čigar vratih z zlatimi črkami piše: "Vse pripada Enemu". Celo ta strašljiva ekonomska oblika mora prav tako voditi do razosebljanja lastnine - le na drugačen način - tako da je končno vse delovno človeštvo tukaj potisnjeno v strašno dolžniško suženjstvo anonimni finančni oblasti.

V ostrem nasprotju s pravkar opisanimi ekonomskimi skrajnostmi marksističnega socializma in visokokapitalističnega mamonizma zahodnih demokratov ekonomski ideal nacionalsocializma zahteva uresničitev načela "Vsakomur svoje".

Prav v tem načelu sta morala in ekonomija ponovno najbolj tesno prepleteni. Odstranitev moralnih načel iz gospodarskega življenja je resnično tako značilna za sodobno gospodarstvo, v katerem ravno superiorna moč večje posesti, večja zvitost, umetnost izogibanja državni oblasti tudi v najbolj tveganih poslih prevesi tehtnico. Pogled na tisoče večinoma mračnih življenj, ki počnejo svoje vragolije v vseh velikih mestih, ki razpolagajo s fantastičnimi vsotami, pogled na številne tožbe, ki pridejo do sojenja kljub vsemu odporu udeležencev, nam pokaže, kako strašno izprijena je današnja gospodarska morala. Poglejmo si v nasprotju s tem strašno bedo v krogih srednjega razreda in poročenih delavcev, ki ne morejo več plačati mleka in kruha za svoje dojenčke in odraščajoče otroke, bodimo jasni, da si v mnogih, mnogih primerih s častnim delom komajda lahko prislužimo osnovne življenjske potrebščine, še posebej ...

ko je treba skrbeti za otroke in jih vzgajati. Stiska intelektualnih in svobodnih poklicev presega vse mere; umetniki prvega reda, še posebej, če njihova usmerjenost ne ustreza judovski usmerjenosti okusa, ki danes vlada, so popolnoma prepuščeni lakoti; pristne nemške pesmi ne morejo doseči javne uprizoritve. Toda povsem nepopisna je stiska tistih, ki so bili zaradi slabega upravljanja države glede finančne politike ogoljufani za svoje prihranke, upokojencev in pokojnikov z majhnim kapitalom, vojnih invalidov, tistih, ki so bili prisiljeni pomagati v dobrodelnih namenih, pa tudi vseh tistih, ki so se zanašali na gotovost javnih obveznic, pa tudi na stabilnost naše nacionalne valute in zlato kritje marke. Takšno stanje je razkroj gospodarstva - anarhija. Delavnost se poplača z nezadostnim plačilom, lenoba se nagradi, častna trgovina trpi v stiski, nezdrava trgovina, posredniška trgovina, dobičkarstvo uspevajo najbolje. Bolj ko je produkcija kulturno vrhunska, toliko slabše je plačilo, ki ga je mogoče dobiti. Zaupanje se poplača z

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) je v svojem delu iz leta 1840 izjavil Qu 'est-ce que la propriete? da "la propriete c'est le zv".

16 Ta fraza, izposojena iz francoskega izraza »Texpropriation des expropriates« (razlastitveni izrazi), je Marx uporabil v Kapitalu, I, poglavje 24: "Zadnja ura zasebne lastnine udari, razlastitelji so razlaščeni."

Machine Translated by Google

izdaja, in to s strani države, ki bi morala biti zaščitnica prava in pravičnosti, odvetnica javne morale.

Sploh nam ni treba več kazati na korupcijo v javnem življenju, judaizacijo in osiromašenje tiska ter bedno nemočno in nevredno vodenje naše zunanje politike, da bi pokazali skrajno razvrednotenje našega javnega življenja in naše gospodarske morale.

Proti tej materialistični osiromašitvi in kontaminaciji javnega življenja nacionalsocialistična ideja o državi postavlja dolgo preizkušeno načelo države in gospodarstva: »Vsakemu svoje «, predvsem pa »Javni interes pred lastnim interesom«. Z dvigom tega načela na vodilno mesto nacionalsocialistične države se nacionalsocializem zavezuje k najboljšim in najslavnejšim obdobjem nemške zgodovine.

»Suum cuique«17 je bilo že ekonomsko načelo zdravega nemškega zgodnjega srednjega veka, a še posebej dolgo časa je bilo zagotovljeno z ureditvijo cehov, kjer je bil vsakemu dodeljen njegov delež. Skupno delo med mojstrom in vajencem za vsaj polovico ali tretjino penija je delavcu zagotavljalo dohodek, boljše delo in uspešnost sta bila priznana in nagrajena, v primeru izjemne uspešnosti pa tudi slavo in bogat zaslužek.

»Suum cuique« krasi tudi najvišji pruski red, Red črnega orla, čeprav tukaj v posebnem smislu, da je njegova krona zaslužena za posebne zasluge. Prav ta razlaga še posebej ustreza nacionalsocializmu – ne toliko zato, ker bi tukaj šlo za dvorne odlikovalce ali enostransko počastitev vojaške službe, temveč zato, ker se v njej izraža moralna vsebina nagrajenega izpolnjevanja dolžnosti do države in ljudstva, izpolnjevanja dolžnosti, ki se opravlja nesebično, brez načrta in brez predhodnega upoštevanja nizkih plač, s potiskanjem osebnih interesov v ozadje, rojenih iz notranjega občutka odgovornosti do države in ljudstva.

Mi, nacionalsocialisti, to načelo razširjamo tudi v drugo smer, k "vsakemu svoje" iz nemškega srednjega veka in ideji "zaslužiti si krono" Friderikove države dodajamo z največjim poudarkom: "Zločincu svojo kazen!". Vsakemu svoje, da si zasluži krono, vsako urejeno in častno delo svoje ustrezno plačilo, vsaka posebna uspešnost svoje višje plačilo, vsakemu revnemu človeku in vsakemu, ki je nedolžno padel v stisko, zadostno pomoč iz javnih sredstev, a enako vsem, ki delujejo proti javni morali in gospodarski uglednosti - zasluženo kazen.

Vendar poudarjamo, da nikakor ni v pristojnosti nacionalsocialistične države, da individualno nadzoruje državnega državljana v gospodarskih zadevah, saj gospodarstvo najbolje uspeva, kolikor je le mogoče brez birokratskega tutorstva. Vemo tudi, da bi zmanjšanje tveganja za vsakega posameznega državnega državljana s strani države – bolj v smislu Naumannovega "človeka brez tveganja", torej človeka, za katerega bi morala država poskrbeti za osnovno eksistenco – doseglo ravno nasprotno od tistega, kar je Naumann od nje pričakoval.18 Dolžnost države mora biti omejena na ustvarjanje predpogojev za gospodarstvo, ki se samo obdrži.

---

17 Vsakemu svoje

18 Friedrich Naumann (1860–1919) je bil protestantski teolog in liberalni politik, ki je leta 1896 ustanovil gibanje in s svojo revijo Die Hilfe širil obliko socialnega liberalizma. Po prvi svetovni vojni je Naumann postal prvi predsednik Nemške demokratične stranke (DDP).

Machine Translated by Google

čim bolj osvobojeni grozljivih oderuških pojavov, ki jih poznamo v današnji obrestni kapitalistični državi.

Blaginja države mora torej ponovno postati najvišji zakon, učinkovitost države pa mora postaviti načelo "Javni interes pred lastnim interesom" pred vse druge vidike.

Vendar pa to načelo med državniki, državnimi uslužbenci in tistimi, ki zasedajo vidne položaje v javnem življenju, zahteva značilnost, ki je danes skoraj popolnoma izginila iz vlade in javnega življenja – odgovornost.

Celotno naše javno življenje je danes neposredno pod znamenjem neodgovornosti. Delegati niso odgovorni – nekdo pravi, da so »imuni« – za to, kar počnejo in govorijo v parlamentu.
Obupan izraz, če se spomnimo, da je ta izraz vzet iz medicine, kjer piše, da je telo že tako prepojeno s strupi, da mu na novo vbrizgani strupi škodujejo veliko manj ali sploh ne, medtem ko bi zdravo telo zaradi njih umrlo. Frakcije niso odgovorne za odločitve večine, ministri niso odgovorni za opravljanje svoje funkcije, saj so le funkcionarji strank, ki sodelujejo prav pri oblikovanju vlade. Če gre kaj narobe, ljudje res utrpijo največjo škodo, toda tako imenovanega odgovornega ministra le nadomesti drug, enako neodgovoren strankarski funkcionar. O resnični odgovornosti ni govora.

Že sklicevanje na Vsemogočnega v dobi božanske pravice kraljev je bilo žal prepogosto precej posebna oblika neodgovornosti vladajočih gospodov – (redke izjeme, za katere je bila odgovornost do svojega boga sinonim za njihov občutek odgovornosti do svojega ljudstva, so izrecno priznane). Na splošno pa je bil ta dragi bog v končni analizi vedno le udoben zaščitni ščit, za katerim se je lahko na stopnicah uradnika, odgovornega le svojemu nadrejenemu, ministra, odgovornega le svojemu kralju, in vladarja, odgovornega le svojemu bogu, skrivala najbolj neverjetna neodgovornost vladajočega razreda in njegovih predstavnikov glede dejanskih življenjskih potreb ljudstva.

Nacionalsocializem bo moral radikalno odpraviti to državno sankcionirano neodgovornost.

Nad vhodnimi vrati v nacionalsocialistično državo bo z železnimi črkami visel napis »Najvišja odgovornost« . Tisti, ki ima čast, da stoji na vodilnem položaju v interesu velikega ljudstva, si ne moremo dovolj močno zapomniti njegove odgovornosti. Dejansko je lahko le tisti vodja, ki v sebi nosi ta najgloblji občutek odgovornosti. Za vse državne uslužbence in tiste, ki delujejo v javnem življenju, je treba to odgovornost še posebej določiti in jo tudi izvajati z neusmiljeno strogostjo. Le na ta način je mogoče, tako rekoč, dejansko prisiliti k okrevanju.

Le tako se lahko oživi in zraste najdragocenejše, kar lahko voditelju in ljudstvu omogoči, da ponovno postaneta resnična nacionalna in zgodovinska skupnost – zaupanje. In iz zaupanja lahko nato ponovno zraste vera, ki bo z odgovornostjo voditelja prinesla okrevanje in prenovo Nemčije, ponovno prebujenje nemške duše v nacionalističnem stanju dela in delovanja, v katerem bo vsak našel svoje.

Machine Translated by Google

Ekonomski temelji

V zdravem gospodarskem telesu morale in nacionalnega gospodarstva ni mogoče ločiti. Sicer gospodarstvo trpi na najhujši način, še posebej kar zadeva najčastnejšo nalogo vsakega gospodarstva – izpolnjevanje povpraševanja. Brez vere v trgovino, brez delavnosti, brez zvestobe uradnikov in delavcev nobeno delo ne more uspevati.
Učinkovitost, pravičnost, podjetniški duh, energija in medsebojno zaupanje med vsemi, ki sodelujejo pri gospodarskem projektu, so nepogrešljivi predpogoji za blaginjo vsakega gospodarstva. Vse te stvari je treba le povedati, da bi jih priznali v njihovem izjemnem pomenu. Vsak, ki je moral biti v sedanjosti in nedavni preteklosti gospodarsko aktiven, ve, v kolikšni meri te lepe stvari danes manjkajo. In kdo na koncu trpi škodo zaradi odrešujočih doktrin marksizma in njegovih operativnih metod, stavk, sabotaž ter malomarnega in površnega dela? – Toda na koncu le prebivalstvo samo, ki je zaradi takšnih doktrin, ki razgrajujejo državo in ljudstvo, izgubilo vsakršen občutek skupnosti in vidi svoje najpomembnejše delo v razrednem boju. Zato je treba na to stran nasloviti tudi pritožbe, ki se pojavljajo zlasti iz nacionalističnih taborov, da nismo več ljudstvo, da moramo najprej spet postati ljudstvo, če želimo ponovno pridobiti izgubljeni položaj moči in mednarodni ugled.

Te pritožbe so upravičene, a s pritožbami se ne gre naprej. Marksizem ni okleval uresničiti svojega ekonomskega in političnega ideala, ko je imel za to moč, ni se obotavljal brutalnega zatiranja disidentov: v Rusiji je svoje sovražnike za vedno utišal s pobojem celotne meščanske inteligence, med nami pa z zakoni za zaščito republike.19 Pridobitev politične moči je očitno predpogoj vsake ekonomske ali nacionalne politične reforme. To vemo tako dobro kot komunisti in socialni demokrati, vendar si politične moči ne želimo zaradi nje same, ne zato, da bi izkoristili pridobljeni položaj moči proti določenemu razredu, temveč zato, da bi ustvarili predpogoje za ekonomski mir med nacionalnimi tovariši, povezanimi v delovno skupnost. Izpolnjevanje povpraševanja20 je naloga nacionalnega gospodarstva – ne dobičkonosnost, ki je danes skoraj izključno odločilna pri proizvodnji blaga. S to temeljno držo nacionalsocializma vstopamo v odločno nasprotje z osnovnimi ekonomskimi idejami kapitalistične države. Ni bilo proizvedeno tisto, kar je bilo potrebno, ampak tisto, kar je bilo dobičkonosno. Vse, kar ni obljubljalo zadostnih obresti in dividend, ni bilo od začetka izkoriščeno. Kot posebej jasen primer dobičkonosne norosti sedanjega kapitalističnega gospodarstva lahko služi dejstvo, da se stanovanjska gradnja kljub strašni potrebi po stanovanjih – torej kljub najnujnejši potrebi – preprosto ne izvaja, ker ni dobičkonosna! Da bi bila stanovanjska gradnja, obravnavana v nacionalnem političnem smislu v višjem smislu, na tem mestu resnično dobičkonosna, ne potrebuje nadaljnje razlage, temveč je takoj jasno iz povedanega, zlasti glede socialnih nalog države. Nadalje, če ljudje lačnijo in zmrzujejo, potem kapitalistično gospodarstvo, usmerjeno v dobiček, nikakor ne vidi svoje dolžnosti v zadovoljevanju te potrebe s proizvodnjo poceni in dobrih čevljev, oblačil in spodnjega perila itd., saj to z zmanjšano kupno sposobnostjo prebivalstva ni "dobičkonosno". Po drugi strani pa je industrija luksuznih dobrin na vseh področjih polno zaposlena, saj še nikoli prej ni bilo mogoče tako brez truda pridobiti bogastva.

---

[19] Povojna Nemčija ima podoben zakon, Zvezni zakon za zaščito ustave (Bundesverfassungsschutzgesetz), ki je bil sprejet leta 1950.

[20] Z izpolnjevanjem povpraševanja je treba razumeti zadovoljevanje življenjskih potreb po dostopnih cenah. celota vseh, ki so povezani v nacionalno skupnost.

Machine Translated by Google

željni obdati se z razkošjem, kot danes. Toda kapitalistična ideja dobičkonosnosti dejansko postane ekonomski nesmisel v panogah našega gospodarstva, ki danes vladajo vsemu, v bančnem in borznem sistemu. Dejstvo vladajočega položaja bank najbolj presenetljivo dokazuje ekonomski nesmisel kapitalistične ideje. Z "produkcijami" bank in borz še nikoli ni bil nahranjen otrok, še nikoli ni bil oblečen premrznjen človek, na splošno še nikoli ni bila zagotovljena niti najmanjša potreba, ki je potrebna za življenje. Ta izjava sploh ni demagogična fraza, ne vključuje niti nepotrebnosti institucij denarnih transakcij, ampak le z vso jasnostjo kaže, kakšna ogromna razlika obstaja med resnično nacionalno-gospodarskim izpolnjevanjem povpraševanja, kot si to želijo nacionalsocialisti, in popolnoma zasebno-kapitalistično usmerjenim gospodarstvom, ki temelji na dobičku.

Tudi nacionalsocialistična država bo imela svoje banke in druge finančne institucije, vendar te ne bodo več vladarji nacionalnega gospodarstva, temveč njihovi služabniki, denar ne bo več gospodar države in ljudstva, temveč le nujna pomoč za menjavo blaga.
Natančno vemo, da bo ta boj proti bančnemu in borznemu kapitalu pomenil najtežji boj za nacionalsocialistično gibanje, saj je danes v bančnem in borznem kapitalu skoncentrirana največja polnost moči, kar jih je kdaj imel svet.

Tukaj gre za boj na življenje in smrt za oblast, kar nasprotnik ve bolje kot večina naših prijateljev in privržencev. Ta boj bo veliko težji, saj so celi deli prebivalstva še vedno ujeti v norost dobičkonosnosti.

Temeljno vprašanje, na katerega bi bilo treba na tem mestu še enkrat z vso jasnostjo odgovoriti, je vprašanje, kako se nacionalsocializem v osnovi znajde v odnosu do lastnine. Iz temeljnih ugotovitev prvega poglavja in zlasti iz tam opisanega temeljnega nasprotovanja marksističnemu socializmu za nacionalsocializem izhaja z naravno posledico temeljno priznanje lastnine. To priznanje zasebne lastnine je pregloboko zasidrano v arijsko življenje. Ustvarjalni um, ki prepoznava okolje, ki premišljuje o okolju, da bi iz njega ustvaril in oblikoval svoj svet, ustvarjalni človek, ki s trdim delom iz zemlje iztrga njene sadove, ki se naseli, si gradi domove in mesta, ki se je, ko se je ustalil in ukoreninil v krogu svojih sorodnikov, svojih rasnih tovarišev, človek, ki nato po takšni infrastrukturi, ukoreninjeni v zemlji, nadaljuje do višje kulture in si ustvarja svoj – ta – svet v višjem intelektualnem smislu na področju filozofije, poezije, glasbe, umetnosti in kiparstva – ta človek si tega zagotovo ne more predstavljati drugače kot to, da so dela njegovih rok, ki so se rodila iz njegovih, tudi njegova lastnina. Iz tega znanja ustvarjalnega človeka neposredno izhaja spoštovanje do lastnine drugih in izhaja pravo.

V temeljnem in nezdružljivem nasprotju z ustvarjalnim umom stoji pohlepni, tatinski um drugih, drugače razpoloženih ljudi, ki nikoli niso poznali diha stvarjenja, ki se nemirno selijo iz kraja v kraj, ki se nikoli niso mogli nikjer ukoreniniti, ki se niso ekspanzivno dvignili iz zemlje v dolgem razvoju do vedno višje kulture, ampak so se s svojim nemirno gibljivim umom in denarjem selili iz države v državo, ko so "popasli" posamezna mesta ali zemljišča. Tudi na poljih ustvarjalnih narodov je bil Jud v bistvu precej oddaljen od dejanske proizvodnje, Juda ne poznamo kot kmeta, ne kot obrtnika, ne kot inženirja ali gradbenika, ne kot tovarniškega in mezdnega delavca, pravi ustvarjalni genij pa mu je tuj celo v likovni umetnosti in znanosti. Gibajoči se um začne svojo značilno dejavnost šele tam, kjer je delo ustvarila ustvarjalna roka, kjer je bil predmet izdelan, tam pohlepni um ve, da si mora te dobrine priskrbeti.

Machine Translated by Google

sebe in jih preusmeriti v svojo denarno korist. Ne da bi zadovoljila nacionalno gospodarsko povpraševanje, temveč da bi iz tega prometa proizvodnje in potrošnje ustvarila čim večji dobiček zase, se je postavila med proizvajalca in potrošnika – pojavil se je trgovec. Danes je trgovec in menjalec denarja postal upravni odbor in bančni gospodar. Gospodarstvo celotnega sveta se je na najbolj nesmiseln način obrnilo na glavo. Pametni, iznajdljivi, drzni, ustvarjalni in produktivni um ne vlada več; vlada pokvarjen um, ki ni sposoben ustvariti ničesar lastnega, izkoriščevalski in pohlepni. Denar vlada nad delom in krvjo.

Gibljivi um Juda je uspel narediti vse mobilno, celo zemljo s hipotekami, največje dolgoletne industrije z anonimizacijo in prek delniških družb, mednarodni kapital pa je s pomočjo gospodarstva državnih obveznic celo ločil vlade od njihovih ljudstev. Danes so vse vlade odvisne od velikega posojilnega kapitala in so v odnosu do svojih ljudstev le pobiralke obresti za svoje anonimne gospodarje na Wall Streetu, v Londonu in Parizu.

Ta kratka opažanja so nam razkrila najglobljo skrivnost nezdružljivega nasprotja med ustvarjalnimi ljudstvi in pohlepnim Judom. »Arijec ustvarja, Jud si prisvaja svet.«

Tukaj lahko na kratko dodamo, da obstaja zelo tanka razlika med lastnino in posestjo. Posest sploh ni nujno lastnina, posest ne more biti samoustvarjena. V primeru posesti izvor posesti ni vprašljiv. Žid si je prisvojil posest lastnine arijskih ljudstev in zdaj s svojo finančno močjo vlada ustvarjalcem. Ta abstraktna oblika lastnine v obliki pravnih zahtevkov, obveznic, hipotek itd. je danes ves svet podredila kapitalu z obrestmi. Obrestna kapitalistična gospodarska oblika na splošno ne pozna meja posesti, saj dopušča, da so celi narodi z vsem svojim delom podvrženi obrestim peščice bančnih in borznih magnatov.

Proti temu nemalo zastrašujočemu interesno-kapitalističnemu roparskemu gospodarstvu nacionalsocializem postavlja omejitev pravice do lastnine. Načelo te omejitve je v stavku: "Javni interes pred lastnim interesom". Da je to mejo lastnine mogoče dvigniti zelo visoko, izhaja iz dejstva, da nacionalsocializem nikakor ne bo zavrnil niti največjih industrijskih del, dokler ostanejo v zasebni lasti ustvarjalcev (pomislimo na Kruppa, Mannesmanna, Thyssena itd.), kot da bi bila v nasprotju z interesi celote, še posebej, če imajo lastniki teh velikih del čut in razumevanje za družbena vprašanja ter so sposobni najti prave meje med ustreznim lastnim dobičkom od proizvodnje, ustreznim oblikovanjem cen za prodajo in zadovoljevanjem povpraševanja nacionalnega gospodarstva ter ustrezno in dostojno obliko sodelovanja delovne sile pri prihodkih del.

Tukaj pridemo do kratkih temeljnih opažanj o zunanjih oblikah proizvodnje.
Močno rastoče nemško gospodarstvo pred vojno je odlikovala zelo srečna mešanica velikih, srednjih in malih podjetij. Na splošno v nagnjenju k velikim podjetjem dejansko leži nevarnost za nacionalno gospodarstvo, saj naslednji korak nad velikimi podjetji ne služi več zadovoljevanju povpraševanja, temveč visokim kapitalističnim interesom prevlade trga in diktature cen. Kljub temu je jasno priznano, da lahko nekatere industrije delujejo le kot velika podjetja. To velja za tiste industrijske panoge, ki jih na splošno označujemo kot težka industrija. Brez želje po podrobnostih na tej točki lahko v osnovi trdimo, da nacionalsocialistična država nima razloga, da bi si prizadevala za temeljne spremembe v teh zunanjih oblikah gospodarstva. Nacionalsocializem zavrača vse vrste "socializacije ali nacionalizacije" v marksističnem smislu. Naš ekonomski ideal zahteva čim večjo

Machine Translated by Google

število ekonomsko svobodnih življenj prav v srednje velikih in malih podjetjih. Vemo, da so le svobodni in neodvisni ljudje, ki lahko svobodno razpolagajo s svojim delom in dohodkom od dela, napolnjeni z resnim občutkom odgovornosti do svojega dela, da le na teh tleh vznikajo močne osebnosti in da le na tleh svobode in odgovornosti uspeva občutek skupnosti, ki združuje tiste, ki jih skupno delo veže v skupnost življenja in usode, in jih s tem dela svobodni, samozavestni narod.

Le na takšnih tleh se lahko blaginja posameznika združi z blaginjo celote.

Na mejah države in gospodarstva

Manchestrizem21 in državni socializem sta si popolnoma nasprotna, ko gre za določanje meja, ki jih mora država upoštevati pri svojem poseganju v gospodarstvo. Prva doktrina zahteva čim večjo svobodo od vsakega državnega skrbništva, država pa bi bila najraje degradirana na vlogo nočnega čuvaja. Državni socializem verjame, da večino podjetij najbolje vodi in upravlja sama država. Najbolj skrajne oblike socializacije ali nacionalizacije, kar je ruski izraz za vodenje podjetij s strani vseh, so vsem, ki so nepristransko in z dokončno jasnostjo opazovali socialistične poskuse, pokazale, da so takšne komunistične oblike proizvodnje dolgoročno neizvedljive.

Kdor je sledil našim razlagam o temeljih gospodarstva, bo brez težav prepoznal notranje razloge za ta pojav. Po eni strani zatiranje podjetniške pobude, pomanjkanje dobičkonosnega motiva, odprava konkurence, po drugi strani pa prisila k delu, ki so jo Sovjeti izvajali z neusmiljeno silo, mora zmanjšati prednost proizvodnje na minimum.

Postopna, milejša oblika "državnega nadzora" nad podjetji, kot jo poznamo iz našega nemškega gospodarskega življenja, se lahko uspešno uporablja le na različnih področjih javnega gospodarstva. Na področjih, ki delujejo v konkurenci s svobodnim gospodarstvom, zlasti na področju velike industrijske proizvodnje (premog), je komercialni uspeh močno omejen v primerjavi s svobodnim gospodarstvom, ki je sposobno sprejemati vse pomembne odločitve hitreje in neodvisno, kot je to nujno mogoče v primeru državnih podjetij. Da bi pravilno presodili, katera podjetja so na splošno primerna za državni nadzor, moramo biti na jasnem, kakšno stališče država zavzema v celotnem delovanju nacionalnega gospodarstva.

Pojasnili smo, da nacionalsocializem vidi nalogo ekonomije v zadovoljevanju povpraševanja. Proizvajalec in potrošnik, izdelovalec in uporabnik sta dva glavna udeleženca v vsakem gospodarstvu. Zdaj vemo, da je uporaba v končni fazi vedno in povsod zgolj individualna oziroma zelo jasno izražena: vsak kos kruha lahko dejansko porabi le ena oseba, tudi oblačila so namenjena le osebni uporabi, fiat kadar koli zagotavlja streho le majhnemu, povezanemu krogu, delovno mesto kadar koli daje položaj le morda večjemu, a še vedno omejenemu številu delovnih tovarišev, zato sploh ne moremo govoriti o skupni porabi ali uporabi izdelkov. Če je torej poraba v končni fazi individualna, velja enako tudi za proizvodnjo, za proizvodnjo blaga. Bolj dragocen kot je produkt produktivnega dela, bolj jasno je, da ta izhaja le iz zelo osebne ustvarjalne sile.

Za dela uma na področju znanosti in likovne umetnosti, na področju tehničnih izumov in odkritij je to takoj jasno, toda tudi pri sestavljenih delih v

21 Manchesterizem je šola ekonomske misli, ki je nastala v 19. stoletju v Manchestru kot reakcija na protekcionistične zakone Cora iz let 1815 in 1846. Zagovarjala je prosto trgovino in podpirala industrialce proti agrarnim interesom zemljiške aristokracije. Glavna zagovornika tega gibanja sta bila Richard Cobden (1804–1865) in John Bright (1811–1889).

Machine Translated by Google

tovarniško podobna podjetja, v katerih mehanizacija s stroji skoraj v celoti zatira individualno človeško delo, končno še vedno velja, da lahko par čevljev, ki jih izdela prav ta delavec, izdela samo ta in ne drug. Kakovost izdelkov pa z naraščajočo mehanizacijo pada. Že v kmetijstvu velja staro pravilo: "Gospodovo oko redi živino", torej le osebna skrb rejca doseže najvišje rezultate.

Vsi poskusi komunističnega gospodarstva so se vsakič končali s popolnim neuspehom.
Zato moramo načeloma razglasiti, da sta tako potrošnja kot proizvodnja v nasprotju s socializacijo. Takoj ko je človeštvo opustilo prvotne ekonomske oblike individualnega gospodarstva v družini in prešlo na bolj zapletene ekonomske oblike z delitvijo dela ter oblikovalo velike državne skupnosti, se je med proizvodnjo in potrošnjo vmešalo nekaj novega – trgovina in finančni sistem.

To zelo preprosto ekonomsko-filozofsko opažanje nam daje najjasnejši dokaz o področjih, na katerih mora država omejiti svojo gospodarsko dejavnost. Takoj je jasno, da gre tukaj za zadeve, ki enako zanimajo vsakega posameznika. In logično je, da bo država tukaj našla svoje dolžnosti kot utelešenje skupnih interesov.

Če je naša ekonomska filozofija pravilna, je morala država na enem od teh področij narediti nekaj zglednega, če se je že kdaj preizkusila. To je storila tudi na področju prometa. Delovanje nemških železniških oblasti pred vojno je bilo prav zgledno in je še danes, kolikor še vedno vladata stara zvestoba dolžnosti in vestnost. Pogosto se pripisuje posebna popolnost nedržavnemu železniškemu sistemu v Ameriki; to je v določenem kontekstu tudi točno, saj promet poteka precej bolj svobodno in se mnogim majhnim težavam, ki so pri nas povezane z birokratskim sistemom, težko izognemo. Celo gradnja lokomotiv velikih dimenzij v Ameriki je pri nas prej vzbujala začudenje, vendar je bil glavni razlog za to, da je širša tirna širina ameriškega železniškega omrežja to tehnično olajšala. Vendar to ni vidik prometa, temveč tehnično dejstvo, ki ne spada v okvir naših opazovanj. Po drugi strani pa je za naše vprašanje veliko pomembnejša varnost železniškega prometa. Na tem področju so se nemške železnice nenehno zavedale te najvišje naloge državnega prometa in si lahko prislužijo sloves, da so tehnično in organizacijsko storile vse, kar je bilo mogoče. S kakšno neodgovorno brezskrbnostjo so bila na tem področju ogrožena življenja potnikov prav na ameriških in francoskih železnicah, kaže zgodovina železniških nesreč na ameriških in francoskih železnicah pred nacionalizacijo, dokler so te služile brezskrbnemu zasledovanju dobička pariških Rothschildov. – Tudi tukaj torej ponovno vidimo temeljno nasprotje med kapitalistično idejo dobičkonosnosti in idejo dolžnosti gospodarstva, ki izpolnjuje povpraševanje.

Naloga trgovine je predvsem služiti narodnemu gospodarstvu z varnim, hitrim in poceni prevozom blaga in oseb do mest uporabe ali dela. Vprašanje dobičkonosnosti pride v državnem podjetju šele na drugo mesto ali pa je le vprašanje tarifne politike. K trgovini seveda spada tudi poštni in telegrafski sistem. Tudi tukaj je potreben le častni spomin na delovanje nemške poštne in telegrafske uprave, da se pokaže, kako varno, hitro in zanesljivo je država izpolnila to pomembno narodnogospodarsko nalogo.

Machine Translated by Google

Trgovina pa je bila vedno obravnavana kot izključna naloga zasebne podjetniške pobude. Danes o trgovini ni mogoče govoriti tako nedvoumno kot o prometnem sistemu. Za državno regulacijo pride od začetka v poštev le določena vrsta blaga, pravzaprav blago za množično potrošnjo. Kakor malo razumevanja, kot bi lahko pričakovali pred vojno za državno regulacijo trgovine z najpomembnejšimi živilskimi izdelki – saj je doktrina proste trgovine vladala našemu narodnogospodarskemu načinu razmišljanja – tako malo lahko pričakujemo danes, glede na nesramno oderuštvo pri najpomembnejših živilskih izdelkih v še vedno nepozabljenem povojnem obdobju, da bo ideja, da je naloga države, da poskrbi za pripravo, prenos in distribucijo najpomembnejših živilskih izdelkov, padla na rodovitna tla. Izjemoma najdemo, celo med našimi antipodi na gospodarskem področju, boljševisti, poskuse rešitve tega problema, torej z državnim nadzorom proizvodnje in njene distribucije. Kar je pri tem narobe, kot smo že pokazali, je želja, da bi proizvodnjo vodili ali jo vedno razumeli na državno nadzorovan način. Po drugi strani pa je pravilna porazdelitev proizvodnje nedvomno še posebej pomembna državna naloga. Omeniti velja, da so se v Rusiji ohranile le kmetijske proizvodne in potrošniške zadruge, torej tiste organizacije, ki so si natančno zadale nalogo skladiščenja in zbiranja najpomembnejših živil v skupnem interesu ter po drugi strani oskrbe potrošnika v skupnem interesu. Pregled našega nemškega

Gospodarsko življenje nam zdaj kaže, da ta ideja niti med nami ni povsem nova, temveč da se zadružna ideja vse bolj uveljavlja povsod in s tem ustvarja predpogoje, ki jih ima nacionalsocializem v mislih za ureditev tega izjemno pomembnega vprašanja. Zadružna uporaba kmetijskih pridelkov zagotavlja kmetu po eni strani odkup njegovih pridelkov po ustreznih cenah, zagotavlja zadružni nakup gnojil, kmetijske opreme itd. in si še posebej prizadeva zagotoviti zadovoljitev povpraševanja z ustanovitvijo kmetijskih skladišč. Po drugi strani pa so potrošniške zveze s svoje strani sprejele povsem praktične ukrepe za čim bolj neposredno oskrbo potrošnikov s proizvodi in predvsem z zatiranjem posredniške trgovine. Združitev proizvodnih in potrošniških zadrug pod državnim nadzorom naj bi to vprašanje rešila.

Tudi tukaj je jedro vprašanja spet: Ne dobičkonosnost, temveč zadovoljevanje povpraševanja je prva naloga gospodarstva.

Za trgovino je še vedno dovolj prostora, še posebej na vseh področjih, kjer pride v poštev osebni dejavnik tveganja. Za živilski izdelek, ki je vedno in v vseh okoliščinah prodaje varen, so dejavniki, ki so značilni za poslovneža, že od začetka odpravljeni.

Finančni sistem je tretja in najpomembnejša stvar, ki jo je treba uvesti pod državno regulacijo. Mnogi finančni teoretiki denar razlagajo kot menjalno sredstvo za izmenjavo izdelkov; ta razlaga sicer ni napačna, ampak tudi ni celovita in jasna. Kljub temu ta definicija izraža pravilen občutek, da je denar pripomoček za promet z blagom. Že dejstvo, da si država lasti privilegij kovanja kovancev, dokazuje, da država denar obravnava kot še posebej pomembno področje javnega življenja. Dejstvo, da je država v kazenskem zakoniku ustvarila celo vrsto členov, ki obravnavajo ponarejanje, prav tako dokazuje, da gre za javno zadevo prvega pomena. Pravzaprav je država že dolgo časa s svojo avtoriteto določala, kaj naj bi veljalo kot denar v javnosti.

Machine Translated by Google

trgovina. Posebna usmeritev finančnih teoretikov – chartalisti22 – predstavlja državno teorijo denarja, ki na kratko trdi: »Denar je tisto, kar država razglasi za denar«. S tem je denar popolnoma ločen od substance denarja, pečat državne suverenosti pa zadostuje za izdelavo »denarja« iz železa, aluminija, porcelana in predvsem papirja. Sedanjost nas uči, da je ta teorija dejansko postala resničnost. Nasprotniki teh finančnih teoretikov – metalisti23 – se oklepajo stare ideje, da mora imeti denar notranjo vrednost, torej mora biti iz plemenitih kovin (zlata in srebra). Razmerja sedanjosti te usmeritve ne potrjujejo, saj država pravzaprav celo izdeluje denar iz papirja, in sicer denar, s katerim je mogoče resnično nekaj kupiti, tudi če so bankovci narejeni iz precej ničvrednega papirja. Toda vprašanje kupne moči tega denarja je druga zgodba. Tukaj se zdi, da padajoča kupna moč denarja, ki je obratno sorazmerna z naraščajočo količino papirnatega denarja, dokazuje, da imajo metalisti prav, saj zlati in srebrni kovanci pravzaprav niso povzročili izgube kupne moči papirnatega denarja. Vendar je to posledica drugega razloga, in sicer blagovnega značaja zlatega denarja. Zlati denar ne ohranja svoje kupne moči zato, ker je pravo zlato, ampak zato, ker je tudi zlati denar blago. Dvajset mark danes svoje kupne moči sploh ne črpa iz žigosanega znaka državne valute '20 mark', temveč iz svoje vsebine blaga, rafiniranega zlata. Vendar se tukaj ne moremo dlje zadrževati pri teh finančno-teoretično kontroverznih vprašanjih, o teh vprašanjih bomo morali podrobneje spregovoriti v predstavitvi državnega finančnega sistema v skladu z argumentacijo nacionalsocialistične reforme. Tukaj gre za to, da priznamo, da finančni sistem, v primeru vprašanja, ki nas trenutno muči o mejah države in gospodarstva, v vsakem primeru spada med področja, ki morajo biti kot izjemno pomembna zadeva celotnega gospodarskega življenja, tako kot trgovina in trgovina z najpomembnejšimi prehrambenimi izdelki, vsekakor podvržena najskrbnejši fiduciarni regulaciji s strani države.

Pomen finančnega problema sam po sebi danes ne potrebuje posebne razlage.
Moč velikih finančnih sil, ki vladajo vsemu, je očitna vsakomur, ki si jo želi ogledati. Pronicljiv človek je že zdavnaj spoznal, da je prav nesposoben, lažen način, kako se je država postavila glede finančnega sistema, osnovni razlog za sedanje katastrofalne razmere v državnih financah. Dejstvo, da večina tako imenovanih državnih centralnih bank sploh niso zgolj državni zavodi, temveč delniške družbe, v katerih so vlade zase ohranile le nekatere nadzorne pravice, že daje predstavo o zmedenih razmerah na področju javnega finančnega sistema.

Nacionalne politične fundacije

Ni države brez moči in ni vlade brez avtoritete. Nič ni bolj samoumevnega in bolj očitno za zdrav razum. Če med nami v vladnih krogih kdo še danes verjame, da je sploh sposoben vladati s popolnim pomanjkanjem vojaške in politične moči, je treba to pripisati popolni zanemarjanju naše javne misli.

Oblast brez instrumenta moči je nepredstavljiva; politična moč in vojaška sredstva moči se medsebojno pogojujejo prav tako tesno, kot se ne moreta ločiti gospodarstvo in morala. Da bi ponovno pridobili izgubljeno moč, obstaja le edino sredstvo, in sicer ustvarjanje vojaškega instrumenta moči.

22 Chartalisti podpirajo uporabo fiat denarja oziroma žetonov, ki jih izdaja vlada (latinsko: charta), kot nacionalne valute.
23 Metalisti menijo, da denar črpa svojo vrednost iz plemenitih kovin in nasprotujejo fiat denarju, saj nima intrinzične vrednosti.

Machine Translated by Google

Kako strašno je bila kaznovana naša uboga domovina, ker se je odpovedala ideji moči in se prepustila pacifistični fanfari, ki jo doživljamo vsak dan in vsako uro. »Da bi preprečili slabše razmere«, smo se sami predali in uničili svoje orožje, »da bi preprečili slabše razmere« smo podpisali Versajski diktat, »da bi preprečili slabše razmere« je berlinska vlada rekla da in amen vsemu, kar se je od nas zahtevalo, »da bi preprečili slabše razmere« smo dovolili, da se proti nam izvaja vsaka zloba, vsako ponižanje, vsako izkoriščanje. S tem brezsramnim geslom strahopetnosti in ponižanja je bilo nemško ljudstvo popeljano v vedno globljo bedo. Izpolnili smo, kar se je od nas zahtevalo, in ...

Minister, ki je želel biti Nemec, dr. Rathenau24, si je drznil javno izjaviti: Absolutne nezmožnosti za izpolnitev ni, gre le za to, kako globoko lahko ljudstvo pade v stisko! To z drugimi besedami pomeni – čeprav so Rathenaujeve besede že dovolj jasne: nemški narod je popolnoma brez obrambe, politično popolnoma nemočen, intelektualno skoraj onesposobljen, lahko preprosto nadaljuje z delom. Dovolil si je, da so ga obremenili s tako velikanskim bremenom krivde, da lahko člani Izbranega ljudstva na podlagi teh reparacij za vedno živijo glamurozno življenje brez dela v vseh državah sveta na račun nemškega dela. Toda zdaj obstaja nevarnost, da se celo ogromna nemška delovna sila zlomi pod fantastičnim bremenom. Zato je treba Nemce nenehno ohranjati pri življenju s stimulansi in jih prav na ta način vzdrževati na meji svojih fizičnih zmogljivosti, da lahko delajo z vso močjo, vedno v varljivem upanju, da se bodo nekega dne osvobodili svojih bremen. "Gre le za to, kako globoko lahko ljudstvo pade v stisko!" To je bilo politično mnenje ministra Rathenaua, ki so ga tako slavili vsi republikanci.

Če smo se spomnili te paradigme sodobnega nemškega državništva, je bilo to le zato, da bi potrdili ta tako grozljiv primer, ki nam leži tako blizu – nemočnega in brezorožnega naroda, ki mora preprosto prenašati vse, celo vsako posmehovanje. Nasprotno temu je za nas veljavna vera v zunanje močno državo, ki edina lahko zagotovi mir in svobodo. Zgodovinskih razlogov se odpovedujemo, to ni naloga manifesta, temveč stvar zgodovinarja.

Proti ideji zunanje usmerjene politike moči je notranje usmerjena toga ustavna država. Temu idealnemu stanju smo se precej približali v Bismarckovi državi moči, toda na področjih, ki so se nanašala na finančni sistem in neomejeno priznavanje zasebne lastnine ter iz tega izhajajočih zahtev, so bile naše pravne ideje popolnoma podrejene kapitalistični ideji.

Ni treba posebej poudarjati, da nacionalsocializem v notranji politiki brezpogojno stoji na stališču zakona, saj morajo biti vsi enaki pred zakonom in ne sme biti razlik v družbenih redih. Vendar pa je potrebna bistvena preobrazba.

uresničiti glede na osnovno idejo prava, ki za Nemca pomeni notranjo potrebo, prostovoljno podreditev višjim interesom celote, medtem ko se predpisi prava, ki veljajo pri nas danes, zdijo preprosto kot zapoved oblasti in pravzaprav kot zapovedi oblasti, ki ne stoji v službi celote, ampak je prav v zvezi z vprašanji lastnine postavila zaščito lastnine pred zaščito

24 Walther Rathenau (1867–1922) je bil judovski industrialec in politik, ki je bil leta 1922 minister za obnovo in zunanji minister. Njegovo vztrajanje, da mora Nemčija izpolniti svoje obveznosti iz Versajske pogodbe, je izzvalo sovražnost nemških nacionalistov in junija 1922 je bil umorjen. Weimarska vlada se je na ta atentat odzvala z razglasitvijo Zakona o zaščiti republike (Republikschutzgesetz) julija 1922, na katerega se Feder pogosto sklicuje.

Machine Translated by Google

osebe. Vprašanje nove ureditve javnega prava bo treba podrobneje obravnavati v drugem poglavju.

Sedaj se na kratko posvetimo vprašanjem zunanje oblike države. Končna odločitev o tem vprašanju nikakor ni nujna. Na splošno ga je mogoče rešiti šele po povsem temeljnem čiščenju naših notranjepolitičnih razmer. Edina možna pot do tega notranjepolitičnega čiščenja se nam zdi izključno diktatura, ki s popolno odločnostjo odreže in požge vire razkroja in bolezni v našem narodnem telesu.

Zahteve, ki jih postavljamo takšnemu voditelju, so izjemno visoke; odlikovati ga mora strastna ljubezen do svojega ljudstva, neomajna volja, skoraj somnambulna gotovost v vseh svojih odločitvah. Da se morajo njegove intelektualne sposobnosti dvigniti nad povprečje, je samoumevno, vendar znanje in sposobnosti na različnih področjih niso odločilni dejavnik. Znanje in učenje lahko uresničijo tudi drugi – koliko ljudi ima visoko znanje, veliko jasnost misli, veliko intuicijo, najboljši umetniški talent – če pa jim manjka še zadnja stvar, strastna volja, neomajni impulz, ki temelji na najgloblji moralni resnosti, potem ne bodo nikoli stopili naprej na čelu narodov, kot pionirji in voditelji, do novih višin. Pomislimo na verske genije, kot sta bila Kristus in Luther, Savonarola25 in Mohamed, državnike, kot sta bila Bismarck in Cromwell, generale, kot sta bila Friderik Veliki in York26 itd. Diktator mora biti popolnoma prost vseh nepotrebnih omejitev in oklevanja, zanj ne more biti nobenih neizogibnosti, saj mora biti on tisti, ki ustvarja zgodovino in z drzno odločno roko zgrabi, ko udari njegova ura, on uteleša hrepenenje naroda in zato nikoli ne zmoti in ga nosi fanatična ljubezen tistih, ki jim njegovo dejanje prinaša osvoboditev. Znati mora sovražiti, tako močno in neusmiljeno, kot ljubi svoje ljudstvo in svojo sveto nalogo. V odnosu do svojih pomočnikov in sodelavcev stoji kot prvi med svobodnimi in enakopravnimi ljudmi.

Ta stara nemška ideja tvori temelj te železne povezave med voditeljem
in njegovi prijatelji zaradi cilja.

Je vodja, ker se je dokazal, in dokler se dokazuje.

Zdi se, da je vsaka moč zaradi njegove prisotnosti kot podvojena
Izvlekel je vsako skrito energijo,
Vsakemu pokaže svoj edinstven talent,
Vendar pa pustimo vse tako, kot jih je ustvarila narava,
In gledajo le, da niso nič drugega
Na pravem mestu in ob pravem času.

(Schiller, Wallenstein)27

Do sebe je strog in strog, ravna po svojih zakonih. Ima čas za vsakogar in ga posluša, vendar je povsem sposoben ločiti med pomembnim in nepomembnim. Za dosego svojega cilja se morda ne boji.

---

25 Girolamo Savonarola (1452–1498) je bil dominikanski menih, ki je pridigal proti korupciji države in duhovščine ter prerokoval, da bodo Firence postale mogočen Novi Jeruzalem, če bodo popravile svoje moralne razvade. Njegova dodatna zavrnitev podpora Sveti ligi papeža Aleksandra VI. proti Franciji je leta 1497 izzvala njegovo izobčenje in naslednjo usmrtitev leto.

26 Ludwig Grof Yorck von Wartenburg (1759–1830) je bil pruski feldmaršal, ki je nasprotoval sodelovanju pruskega generala Juliusa von Grawerta s Francozi med Napoleonovo invazijo na Rusijo leta 1812 in je tako imel ključno vlogo pri oblikovanju Šeste koalicije proti Napoleonu, ki se je končala z Napoleonovim izgnanstvom na Elbo leta 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, prva igra v njegovi trilogiji Wallenstein (1799). Prevod je delo Samuela Taylorja Coleridgea.

Machine Translated by Google

kri in vojna, ne sme počivati in se sprostiti, dokler ne doseže svojega cilja, nato pa svojo stvaritev še bolj zavaruje, kolikor je to človeško mogoče, lahko pa se tudi sam umakne, kot je to storil diktator Sula, in s tem svoje delo zavaruje na dva načina, saj deluje od daleč, a kljub temu ne sili vsega skozi svojo močno osebnost, da bi ga merili z izjemnimi standardi; po drugi strani pa se bo lahko razvilo svobodnejše in bolj neodvisno sledenje, če Titan ne bo nenehno določal političnega vsakdanjega življenja, temveč bo ostal vodja v duhovnem smislu. Takšna briljantnost delovanja bo odlikovala diktatorja, ki bo Nemčijo znova popeljal na višave. Če se nato izhod iz blata najde z dosežki izjemnega vodje, bodo ponovno vzpostavljeni notranji in zunanji predpogoji za neodvisno nacionalno življenje, potem se bo narod lahko znova odločil o zunanji obliki države.

Na naš pogled na prihodnjo državno obliko bo bistveno vplival način, kako bodo oblikovane nekatere oblike javnega življenja, zlasti volilna pravica in iz nje izhajajoče ljudsko zastopstvo. Zagotovo bi lahko razmišljali o možnosti zdrave republikanske državne oblike, podobno kot v starem Rimu. Dejansko skoraj vsi zgodovinski spomini v Nemčiji kažejo na monarhično državno obliko. Vendar pa z monarhično državno obliko nikakor ni neločljivo povezana dinastična ideja. Nasprotno, zdi se, da so se dinastični interesi prepogosto razvili v škodo narodov. Drug dejavnik nas opozarja na skrajno previdnost pri vprašanju morebitne ponovne uvedbe monarhične državne oblike – posledice dednosti med dinastijami. V boleči zgodovini nemškega ljudstva lahko večkrat najdemo, da je tretja generacija po pomembnem vladarju zapravila dediščino svojih prednikov, škodovala časti in dostojanstvu naroda, izgubila položaj moči cesarstva ter uničila mir in blaginjo državljanov. Kar si Nemec predstavlja, ko govori o prednostih monarhije, zlasti pod dedno vladajočo hišo, je vedno misel na tiste, ki jim je zgodovina dala vzdevek "Veliki". Pri tem pomislimo na Karla Velikega, Otona Velikega28, Friderika Velikega29 in redke, ki so postavljeni na enako raven s temi resničnimi vladarji; ampak le bežen spomin na galerijo nesposobnosti, lenobe, sebičnosti, razsipnosti, fantazije, oddaljenosti od ljudstva in drugih nevarnih lastnosti, ki so povezane z imeni Ludvika Pobožnega30, Otona III.31, Venčeslava32, Karla VI.33

,

[28] Karel Veliki (ok. 742–814) je leta 768 postal frankovski kralj in razširil svojo oblast izven Francije na karolinško oblast.
imperij, ki je obsegal večino zahodne Evrope.

29 Oton Veliki (912–973) je bil saški vojvoda, ki je leta 936 postal nemški kralj, leta 955 premagal Madžare in leta 961 osvojil italijansko kraljestvo. Leta 962 ga je papež Janez XII. kronal za cesarja in vladal iz Rima kot sveti rimski cesar.

30 Ludvik Pieux (778–840) je bil sin Karla Velikega, s katerim je od leta 813 vladal kot socesar. Leta 817 je svoje cesarstvo razdelil med svoje tri sinove in nečaka Bernarda, ki je vladal kot italijanski kralj. Vendar se je Bernard uprl svojemu stricu in bil kaznovan z oslepitvijo, kmalu zatem pa je umrl. Ludvik se je javno odkupil za svojo krutost in s tem izgubil velik del svojega ugleda kot vladar. Frankovsko cesarstvo so v preostalem delu njegove vladavine zaznamovale državljanske vojne.

[31] Oton III. (980–1002) je bil od leta 996 vladar Svetega rimskega cesarstva in se je med svojim vladanjem soočil z velikim nasprotovanjem slovanskih ljudstev, tako da je bil prisiljen zapustiti cesarska ozemlja vzhodno od Labe, čeprav mu je kljub temu uspelo utrditi vpliv krščanstva na Poljskem in Madžarskem.

[32] Václav I. (ok. 907–935) iz dinastije Přemyslovcev je bil od leta 921 češki vojvoda. Leta 929 je Bohemijo napadel vzhodnofrankovski kralj Henrik Ptičar in jo prisilil, da mu je ponovno začela plačevati davke. Václava je umorila skupina plemičev, ki so bili v zavezništvu z njegovim bratom Boleslavom, ki je postal naslednji češki vojvoda.

33 Karel VI. (1368–1422) so imenovali tako 'le bien-aime' (Ljubljeni) kot tudi 'le fou' (Nori). Trpel je zaradi napadov norosti, njegovo vladavino pa so zaznamovali nenehni konflikti tako imenovane stoletne vojne. Karlov nenehen spor z Burgundijo je izkoristil Henrik V. Angleški, ki je leta 1415 v bitki pri Azincourtu premagal Francoze.

Z Troyesovo pogodbo, podpisano leta 1420, je Henrik dobil za poroko hčerko Karla VI., Katarino, in nasledstvo francoskega prestola.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 zadostujeta za jasno spoznanje, da dinastična oblika države nikakor ne vključuje jamstva za blaginjo naroda.

Kar izraža nagnjenost Nemca k monarhiji, je potreba Nemca po vodji in pripravljenost, da se mu podredi. Prav ta zadnja značilnost je morda še posebej tipična značilnost Nemca, to lastnost nemškega značaja predobro poznamo v njenih dobrih in slabih vidikih. Zvestoba do smrti mu je omogočila, da se je boril in dosegal najmočnejše zmage, omogočila mu je, da je sledil celo tujim zastavam; vključuje pa tudi veliko pomanjkanje neodvisnosti med šibkejšimi tipi do točke ničvrednosti in suženjstva, ljubezen do tujih stvari in pomanjkanje presoje.

Vprašanje nasledstva torej v sami Nemčiji ni težko rešiti.
Veliko težje vprašanje se skriva v problemu vodje.

Izbira vodje je bila do sedaj bolj ali manj vedno prepuščena čistemu naključju. Knežja zakonska postelja nikakor ni zagotovilo za intelektualne sposobnosti in potrebne značajske lastnosti, ki se vsekakor zahtevajo od monarha. In če se spomnimo sodobnega nemškega gospodarstva, kjer že samo članstvo v stranki odloča o kvalifikaciji za najvišje uradniške položaje, moramo temu vprašanju posvetiti posebno pozornost.

Težava je v vsakem primeru v varovanju moralnih in značajskih lastnosti tistega, v čigar roke je zaupana usoda ljudstva. Medtem ko diktator prevzame vodstvo od sebe kot nosilec nacionalnega hrepenenja, mora bodoči voditelj dejansko izhajati iz zavestne volje naroda kot najboljši in najbolj primeren.
Pri tem lahko ostane popolnoma odprto vprašanje, ali naj se najvišja vrednota združi v eni osebi ali pa naj bo državno vodstvo sestavljeno iz dveh ali več oseb. Kakor koli že, eno je za nas trdno, da bo tisti, ki mu je zaupano vodenje najvišjih državnih zadev, pa naj gre za kronane glave ali konzularni duumor triumvirat, v najboljšem primeru nosil najvišjo odgovornost, zasidrano v ustavi. Najvišja odgovornost bo torej najpomembnejši nacionalni politični temelj, ki bo nacionalsocialistično državo razlikoval od prejšnjih oblik vladavine.

Poseben vidik nacionalnih političnih temeljev nacionalsocialistične države je zahteva po nacionalistični državi, v kateri so pripadniki tujih držav in ras izključeni iz vodenja državnih zadev in prevzemanja javnih funkcij.

Veliki nauk celotne nemške zgodovine lahko povzamemo v dejstvu, da je bila Nemčija vedno revna, šibka in bedna, ko so njeni vladarji zasledovali tuje interese in ko so bile ozke, majhne skrbi posameznih dežel in mest postavljene nad skupne zadeve rajha; in prav tako je bila Nemčija vedno močna in mogočna, ko je bila združena in so njeni vladarji razmišljali in čutili na nemški način, dežele in mesta pa so se čutila kot člani velike skupne domovine. Zaprtje naroda navzven z vso svobodo in raznolikostjo navznoter. To je pravilna ideja nemške države. Bismarckov rajh je že

34 Friedrich Wilhelm III. (1770–1840) je bil pruski kralj od leta 1797. Čeprav si je v napoleonskih vojnah prizadeval za politiko nevtralnosti in se ni pridružil tretji koaliciji, ga je provojna stranka, ki jo je podpirala njegova kraljica Lujza, prisilila, da se je leta 1806 pridružil četrti koaliciji, kar je privedlo do bitke pri Jeni, v kateri je Napoleon porazil Prusijo.

35 Viljem II. (1859–1941) je bil zadnji nemški cesar in je vladal od leta 1888 do novembra 1918. Viljem ni podpiral Bismarckovih strogih protisocialističnih zakonov in je leta 1890 odstavil kanclerja. Ko je bila Avstrija po atentatu na nadvojvodo Franca Ferdinanda v Sarajevu prisiljena napasti Srbijo, se je odločil podpreti Avstro-Ogrsko, čeprav se je zavedal nevarnosti vojne, v katero bi lahko bile vpletene Rusija, Francija in Anglija.

Machine Translated by Google

zelo blizu temu idealu ideje nemške države, le da so naši rasni bratje v nemški Avstriji36 še vedno ostali zunaj rajha.

Združitev vseh nemških plemen v zaprti nacionalni državi je zato naš najpomembnejši nacionalnopolitični cilj. V notranjepolitičnem smislu je treba ohraniti ali obnoviti federativni in zvezni značaj večjih provinc, kot se je zgodovinsko oblikoval. Nacionalnopolitična izhodišča v tem pogledu so naslednja: Vse funkcije rajha, pri katerih gre za politični položaj moči nemškega rajha v odnosu do tujine, so zadeve rajha. To so zunanje ministrstvo, veleposlaništva in konzulati, sistem potnih listov, nadzor zunanje trgovine, carinski sistem in predvsem vojska in mornarica.

Na notranji politični strani pa je treba spodbujati idejo o čim bolj daljnosežni neodvisnosti posameznih provinc ali zveznih držav. Finančna neodvisnost je predpogoj za neodvisen obstoj naroda, zato bo treba davčno zakonodajo prenesti predvsem na province.

Zakonodajo za civilno, trgovinsko in kazensko pravo bo urejalo pravo ...
Reich, vendar v praksi podrejen deželnim pravosodnim in policijskim oblastem.

Na podoben način bodo prometne ustanove zagotovo urejene v skladu z direktivami rajhovega prava, vendar bodo kljub temu ostale finančno, upravno in operativno pod deželno suverenostjo.

Da bi morala ustava v celoti spoštovati versko svobodo, ni treba posebej omenjati; po drugi strani pa religije, katerih spisi niso v celoti napisani v nemškem jeziku in dostopni vsem ter katerih vsebina vsebuje doktrine, nevarne za državo, ne bodo uživale te zaščite.

Ustavna oblika osnovnega socialističnega značaja rajha je poudarjena zlasti na področju delovnega prava, pa tudi na področju zdravstvenega, nezgodnega, starostnega in invalidskega zavarovanja ter bo bolje uresničena kot danes.

Vpogledi in postavljanje ciljev

Če vsaka temeljita obravnava zadev, povezanih s časom, zahteva odgovor na tri vprašanja: Kako je zdaj? Kako je do tega prišlo? in Kaj zdaj? – kajti brez te temeljne raziskave ni nikoli pričakovati popolnega in vestnega dela – to velja v višjem smislu, ko gre za gradnjo nove države. Opis današnjega stanja v okviru tega dela ima seveda svoje mesto le, če gre za izluščitev bistvenih značilnosti današnjih kritičnih razmer v državi in gospodarstvu. Pri takšni nalogi se je treba še posebej izogibati jemanju kakršnih koli simptomov kot vzrokov. Prav to je umetnost vsake diagnoze, ki je ne zavedejo zunanje okoliščine ali izrastki, temveč globlje pogleda v vzrok stvari. To postane najbolj jasno v medicinskem primeru ali v primeru živega človeka. Če se nekje v telesu pojavi oteklina, je treba vzrok najprej iskati v bolezni zadevnega dela telesa; dejstvo, da je ta del telesa bolan, ima svoj vzrok v slabem stanju krvi; vendar tudi tega spoznanja ne smemo šteti za zadnji vzrok, temveč bo slabo stanje krvi posledica slabe ali nezadostne prehrane. Zdravljenje ne bi moglo biti uspešno, če bi se zdravnik boril proti

36 Republika Nemška Avstrija je bilo ime za državo, ki je nastala leta 1918 po prvi svetovni vojni iz nemško govorečih dežel Avstro-Ogrske. Poleg sedanjih avstrijskih ozemelj je vključevala še Južno Tirolsko in Trbiž (danes v Italiji), južno Koroško in južno Štajersko (danes v Sloveniji) ter Sudete in Nemško Češko (danes na Češkem).

Machine Translated by Google

le zunanji pojav; s tem bi v najboljšem primeru prišlo do začasnega olajšanja, pomiritve bolečin, vendar bi bolezen nadaljevala. Tudi poskus ozdravitve s čiščenjem krvi ne bi mogel prinesti trajne ozdravitve, če ne bi bil odpravljen osnovni vzrok, namreč pomanjkljiva ali slaba prehrana ali druge škodljive okoliščine. Le takšno zdravljenje od znotraj navzven lahko prinese resnično ozdravitev. To je jasno vsakomur. Prav tako je treba opraviti preiskavo, če imamo opravka z bolnim narodom. Tudi tukaj je zelo malo koristno, če se borimo proti zunanjim simptomom bolezni. Človek le preveč dobro čuti kot žalostno resnico dobro znani rek: "Majhne lopove obesijo; velike izpustijo na prostost." Pogostost kršitev skupnega interesa je le zunanji znak dejstva, da se v ozadju dogajajo stvari, ki v veliki meri škodujejo skupnemu blaginji. Kajti le če je v državi nekaj gnilo, lahko tako velika škoda traja in postane trajna nevarnost za obstoj same države. Če je država sama po sebi bolna, je z največjo verjetnostjo domnevati, da je vzrok za to napačna intelektualna stališča glede ljudskih skrbi in glede dejanskih funkcij in avtoritete same države. Zdravilo lahko torej v končni analizi pričakujemo od nove zdrave ideje o državi, z ustanovitvijo zdravega, močnega državnega vodstva, ki je popolnoma neodvisno in neobremenjeno z grehi preteklosti. Vsaka rešitev, ki izhaja iz kompromisa z obstoječimi oblastmi ali se skuša ponovno vezati na propadle oblike prejšnje države, nosi v sebi seme lastnega propada. V zvezi s tem je treba biti opozorjen tudi na to, da se ne vežemo na zgodovinske državne oblike, ki same po sebi res niso bile slabe, a so vseeno zelo hitro podlegle propadu.

Katere so zdaj najbolj presenetljive značilnosti sedanje krize?

Navzven in površno – kot v primeru vročine – visoka temperatura ali, prevedeno v ekonomsko-politični izraz: vznemirjenost, napetost ob vsaki priložnosti, nemir in nered. Izjemno pomembno je, da je vsak zadržan in len človek, pa tudi celotna vojska dejanskih dolžnikov, vedno z najglasnejšim glasom hvalila "počitek in red" kot zdravilo za vse. Počitek in red seveda nista politični cilj na splošno, temveč le stanje, ki kaže, da v narodu vladajo zdravi pogoji. Če pa je narod bolan, je povsem naravno in samoumevno, da se to kaže v nemiru in neredu. Politično stališče, ki pridiga in si prizadeva vzpostaviti le "počitek in red", je zato popolnoma napačno usmerjeno; po drugi strani pa le pomaga, da bolezen prodre vedno globlje, dokler smrt ne vstopi z najstrašnejšimi krči.

Tudi razjede in gnojenja, če jih poosebimo, si seveda želijo, da bi bolnik ostal precej miren, saj se bacili lahko tako čudovito hitro razmnožijo in razširijo po celem telesu ter ga popolnoma razgradijo tudi od znotraj. Ne, ravno nasprotno: stran z gnojenjem! To je treba odstraniti, bolečin operativnega posega ni mogoče navajati kot protiutemeljitev; bolnika je treba rešiti iz njegovega slabega okolja in predvsem mora prejemati zdravo in krepko prehrano.

Nadaljnji simptomi so zapolnjevanje državnih položajev z neprimernimi elementi, razpolaganje z državnimi zadevami z večinskimi odločitvami, pojav takšnih večinskih odločitev v parlamentu, ki ne nosijo nobene odgovornosti, izvolitev takšnih parlamentov po volilni pravici, ki je navzven resda najbolj svobodna in univerzalna, a navznoter špekulira z
pomanjkanje presoje množic in preprosto zavira boljši vpogled in večji občutek odgovornosti. Vlada, ki je odvisna od parlamentarnih večin – ki nastanejo zgolj po naključju in za katere so odločilni le strankarsko-politični vidiki – seveda ne more biti več objektivni varuh skupne blaginje, ampak je

Machine Translated by Google

tla za ambiciozne strankarske politike in trmaste doktrinariste. Vse te simptome lahko povzamemo z besedo "parlamentarizem".

Ta parlamentarizem je velika demokratična laž o sposobnosti ljudstva za samoupravo. Seveda lahko mislimo, da so odgovorni državljani povsem sposobni avtoritativno presojati o javnih zadevah in voditi usodo svoje skupnosti ali države, toda volilna pravica, kot je splošna, neposredna in tajna za osebe, starejše od 21 let, obeh spolov, nujno nosi v sebi seme podle vladavine manjvrednih in brezvestnih.

Ob podli vladavini parlamentov in od njih odvisnih vlad danes v resnici vlada, kljub vsem protikapitalističnim sloganom marksistov, veliki posojilni kapital. Visoke finance so neomejeni vladar države in gospodarstva. Nobena vlada si ne upa sprejeti nobenih drastičnih ukrepov proti dobičkonosnim interesom bančnega in borznega sveta. Vsi narodi so se z obrestmi in davki zavezali tej nadnacionalni svetovni sili prek gigantskih nacionalnih dolgov. Posledice tega obrestnega suženjstva so ogromne, pretresajo ves svet do temeljev v gospodarskih in nacionalnopolitičnih odnosih. Pobiranje obresti je resnično postalo glavno delo vlad. To za narode pomeni strašno davčno izkoriščanje in izčrpavanje z različnimi metodami neposrednih in zlasti posrednih davkov, z neustavljivo progresivno inflacijo, ki je na vrhuncu pripeljala do ropa prihrankov celotnega srednjega razreda. Ta neomejena vladavina denarne vreče izvaja za masko zakonitega zahtevka po obrestih najbolj brutalno vladavino, kar jih je kdajkoli vladalo svetu. Vodi v osiromašenje in pauperizacijo množic, še posebej tistih krogov, za katere pridobivanje denarja ni samo po sebi cilj in zato ni osrednja točka celotnega njihovega mišljenja. Šele iz tega izhaja najstrašnejša posledica te absolutne finančne vladavine, to je moralna degradacija ljudstev, ki so pod to vladavino. Vsi nagoni so usmerjeni k pridobivanju in posedovanju, vsi koncepti zvestobe in vere se pogrezajo v neusmiljeno zasledovanje dobička, ugleden človek je prisiljen izkusiti, da se mora kot nagrada za svojo uglednost pogrezati vedno globlje, medtem ko brezvestnost prinaša ogromne dobičke v primeru vseh možnih in nemogočih poslov. Obupno veliki krogi se borijo za preživetje, znosen dohodek zgolj z delom pa postaja vse težji.

V zaprtih frontah si delavci prizadevajo izsiliti vedno višje plače, stavke pretresajo ekonomska delovna mesta, hromijo njihovo proizvodnjo in s tem posredno škodujejo predvsem tistim, ki so odvisni od čim večje proizvodnje dobrin za nacionalno gospodarstvo, torej prav delavcem samim.

Kot celoten pojav lahko te razmere povzamemo pod pojmom "mamonizem".

Hrbtna stran tega mamonizma je marksistični svetovni nazor, ki se je rodil iz intelektualnega razpoloženja žrtev mamonističnega nasilja. Dobro vemo, da so mojstri marksistov to intelektualno razpoloženje spretno izkoristili zase kot manipulatorje mednarodnega kapitala in hkrati odvrnili od sebe sovraštvo do izkoriščanih, vendar imamo tukaj opravka z intelektualno naravnanostjo, ki ne le ovira, ampak je tudi zelo sovražna do ponovne vzpostavitve zdravega nacionalnega

država.

Bistvo marksizma moramo razbrati v dejstvu, da zanika zasebno lastnino in s tem odreže tla vsakemu gospodarstvu in, onkraj tega, vsaki višji kulturi; nadalje v dejstvu, da je spodbujal idejo razrednega boja in s tem raztrgal ljudstvo na

Machine Translated by Google

različni razredi, ki se medsebojno borijo. Dovolj je opozoriti na neimenovano bedo ruskega ljudstva, kjer se je v sovjetski državi ta zmotna doktrina, ki ubija narod in gospodarstvo, v najvišji meri uresničila.

In če sedaj poiščemo dejanske povzročitelje bolezni, nenavadno povsod naletimo na Jude kot voditelje in glavne upravičence.

Judovsko vprašanje postaja svetovno vprašanje, od katerega rešitve je odvisna blaginja in gorje narodov bo odvisno.

Temu vprašanju bo v tej seriji Knjižnica posvečeno posebno delo37 .

Pregled zgodovine nam pokaže, da so se obupani narodi vedno znova poskušali osvoboditi tega zla s krvavim zatiranjem in iztrebljanjem posameznih Judov – toda po nekaj generacijah so se Judje po takšnih pogromih vrnili močnejši in finančno močnejši.

Zato se moramo izogibati iskanju rešitve judovskega vprašanja na ta primitiven način – kužnega bacila namreč ni mogoče ubiti posamično, izkoreniniti ga je mogoče le tako, da mu odrežemo življenjske potrebščine.

Antisemitizem, ki se razplamti po vsem svetu, je bakla, da so narodi prepoznali svojega največjega in najsmrtonosnejšega sovražnika, vendar je zdaj naša naloga, da to pravilno čustveno znanje usmerimo na pravilen in razumen način.

Boj proti marksizmu in s tem proti Judom uspeva z neutrudno vzgojo zastrupljenih množic. To je prva faza našega boja.

Razbijanje obrestnega suženjstva je zadnja in najtežja bitka na gospodarskem področju za osvoboditev ljudstva in države iz zlate mreže nadnacionalnega finančnega sistema.
moč.

Šele po preboju skozi te faze in ko bo zmaga v celoti izvoljena in zagotovljena, bo čas za izvedbo vseh nadaljnjih reform, ki bodo oslabljenemu in bolnemu narodu dale novo voljo do življenja in novo življenjsko silo, ki bo najprej spoznala, kaj je v vseh naših glavah, v kar vsi verjamemo z gorečimi srci in za kar si prizadevamo z neomajno voljo:

Ponovno rojstvo Nemčije.
Nova, svobodna, združena Velika Nemčija v zdravem, trdnem in močnem stanju dela in uspešnosti.

37 Federovo delo o Judih, Die Juden, je bilo objavljeno leta 1933 kot vol.45 Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. Program

Izvor programa

Vsako delo zahteva načrt, vsaki uresničitvi mora predhoditi intelektualno ustvarjanje.
Bolj ko so gradbeni načrti jasni in bolje izdelani, lepše in hitreje bo stavba postavljena. Tudi nove politične strukture zahtevajo jasen gradbeni načrt, ki se tukaj imenuje politični program.

Zahteve, ki jih je treba postaviti političnemu programu, so zelo visoke in zelo raznolike. Gre za nalogo najvišje odgovornosti, saj je od tega, ali je bil načrt dober, odvisno blaginjo in gorje lastnega ljudstva. Program mora nadalje v najkrajši možni meri obravnavati vsa pomembna področja javnega življenja, mora prenesti vsako kritiko, se ne sme izgubljati v podrobnostih, nasprotnikom ne sme ponujati nepotrebnih šibkih točk, ne sme prebujati utopičnih upov, ki jih kasneje ni mogoče izpolniti. Program mora biti zvesta podoba prihajajoče države in novega gospodarstva. Vsem mora v obrisih prikazati skico želenega državnega in gospodarskega reda, vendar ne sme tudi omejevati ali predvidevati izvedbe v svojih podrobnostih.

Vsak program ima tudi zgodovino in razvoj, a zagotovo je preizkusni kamen temeljne pravilnosti gibanja, če se po toliko letih v njegovih osnovnih značilnostih ne sme spremeniti ničesar bistvenega in se morajo odpraviti le nekatere nejasnosti. Le najpomembnejša in najpomembnejša programska točka starega programa z dne 24. februarja 1923, št. 11, "Odprava dohodka brez dela in truda, odprava obrestnega suženjstva", nujno zahteva temeljito programsko obravnavo v nacionalno-, finančno- in ekonomsko-političnem smislu. Podrobna obravnava te točke takrat ni bila tako nujno potrebna, ker so bili takrat podrobnejši spisi, povezani s tem, Manifest za odpravo obrestnega suženjstva in državni stečaj, njegova rešitev, skoraj edini obstoječi spisi in so bili ustanovitelji in prvi privrženci gibanja popolnoma znani in seznanjeni. Na nek način je bila prav intelektualna vsebina teh spisov tista, ki je dodala socialistični obseg delovanja -

z načrti, ki so bili takrat že določeni v svojih temeljnih značilnostih - do volje do prenove, ki je združila majhen krog okoli Antona Drexlerja38 in Adolfa Hitlerja, do kroga nacionalističnih in populističnih idej.

Prav s temi programskimi točkami in zahtevami se nemško osvobodilno gibanje nacionalsocializma bistveno in temeljno razlikuje od vseh drugih populističnih in nacionalističnih skupin, gibanj in strank, predvsem pa od vseh tako imenovanih parlamentarnih strank, ki so po svoji strani le manifestacija mamonistično-plutokratske vladavine.

Nadaljnja nujnost pri novi formulaciji programa je bila pridobitev jasnejše
oblika in jasna strukturiranost glede posameznih področij javnega življenja. To se je zgodilo.

Moja dolžnost je, da se tukaj spomnim še enega prelomnega dela, ki svoj izvor dolguje vzporedni manifestaciji nacionalsocializma v Avstriji in na Češkem, mislim na knjigo

38 Anton Drexler (1884–1942) je bil skupaj z Dietrichom Eckartom in Federjem eden od ustanoviteljev nemškega dvojnika prvotno avstrijske Deutsche Arbeiter Partei v Münchnu. Drexler je bil častni predsednik stranke, katere nedvomni vodja je Hitler že leta 1921 postal Hitler. Drexler je stranko zapustil leta 1923 in se ji ponovno pridružil, ko je Hitler leta 1933 prišel na oblast.

Machine Translated by Google

inženir Jung39, predstavnik sudetskih Nemcev na Češkoslovaškem v praškem parlamentu.

Avstrijski nacionalsocializem v svojih začetkih segajo daleč nazaj v čas pred vojno. Njegovo idejno področje je bolj temeljilo na poskusu uskladitve socialističnega sveta idej z nacionalistično idejo, medtem ko je nemški nacionalsocializem rajha, ki je nastal šele po propadu – pravzaprav brez vednosti o obstoju tega avstrijskega nacionalsocializma – že od samega začetka zavzel temeljno bojno stališče proti marksizmu.

Danes sta se obe gibanji združili v skupnih ciljih.

[39] Inženir Rudolf Jung, delegat iz Troppaua

Machine Translated by Google

Nacionalni in gospodarski program NSDAP

Naš cilj je – ponovno rojstvo Nemčije v nemškem duhu k nemški svobodi.[40]

Pot do tega glavnega cilja je:

I. Nacionalno politično načelo: Nemški rajh je domovina Nemcev.

1. V zunanji politiki:

1. Vzpostavitev zaprte nacionalne države, ki vključuje vse Nemce.

2. Močno zastopanje nemških interesov v tujini.

2. V rasni politiki:

3. Odstranitev Judov in vseh nenemcev z vseh odgovornih položajev v javno življenje.

4. Prepoved priseljevanja vzhodnih Judov in drugih parazitskih tujcev. Problematične tujce in Jude lahko deportirajo.

3. V državljanski politiki:

5. Samo Nemec, ki se zaveže nemški kulturi in skupnosti, lahko uveljavljati pravice državnega državljanstva.

6. Kdor ni Nemec, lahko v nemški državi živi le kot gost in je podvržen tujemu pravu.

7. Pravice in interesi Nemcev imajo prednost pred pravicami in interesi pripadnikov tujih narodi.

II. Ekonomsko-politično načelo: Naloga nacionalnega gospodarstva je zadovoljevanje povpraševanja in ne čim višja donosnost posojilnega kapitala.

8. Nacionalsocializem v osnovi priznava zasebno lastnino in jo postavlja pod državna zaščita.

9. Blaginja ljudstva pa omejuje nezmerno kopičenje bogastva v rokah posameznikov.

10. Vsi Nemci tvorijo delovno skupnost za spodbujanje skupne blaginje in kultura.

11. V okviru te splošne delovne obveznosti vsakega Nemca in ob temeljnem priznavanju zasebne lastnine je vsakemu Nemcu dovoljena svobodna možnost pridobivanja in prostega razpolaganja z dohodkom od dela.

12. Zdrava kombinacija malih, srednjih in velikih podjetij na vseh področjih gospodarskega življenja, torej tudi v kmetijstvu, se še naprej ohranja.

13. Bojovali se bodo proti gigantskim podjetjem (korporacijam, sindikatom in skladom).

14. Oderuštvo in izsiljevanje ter brezobzirno bogatenje na račun in v škodo ljudstva se bodo kaznovali s smrtjo. 15. Uvedba enoletnega obveznega dela za vsakega Nemca.

[40] Za podrobno razpravo o teh točkah glej Federjev Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, München, 1927; tr. ETS Dugdale, Program NSDAP in njegove splošne zasnove, München, 1932

Machine Translated by Google

III. Finančnopolitično načelo: Finančni sistem je v službi države, finančne sile ne smejo tvoriti države znotraj države; zato je naš cilj: Razbiti obrestno suženjstvo z:

16. Osvoboditev države in s tem ljudstva od dolga, vezanega na obresti, do velikih posojilni kapital.
17. Nacionalizacija Reichsbank GmbH. in centralnih bank.
18. Financiranje vseh velikih javnih nalog (razvoj hidroenergije, cest itd.) z izogibanjem posojilom z izdajo brezobrestnih državnih bonov ali z brezgotovinsko metodo.
19. Uvedba stabilne valute na kriti osnovi.
20. Ustanovitev neprofitne Gradbeno-gospodarske banke (valutna reforma) za odobravanje brezobrestnih kreditov.
21. Temeljito prestrukturiranje davčnega sistema po socialističnih, nacionalno-gospodarskih načelih. Osvoboditev potrošnje od bremena posrednih davkov in proizvodnje od omejujočih davkov (davčna reforma in davčne oprostitve).

IV. Socialnopolitično načelo: Skupna blaginja je najvišji zakon.

22. Velikodušen razvoj zavarovanja za starost z nacionalizacijo sistema življenjskih rent. Vsakemu nemškemu narodnemu tovarišu v stiski bo zagotovljena ustrezna pokojnina od določene starosti ali v primeru prezgodnjega nastopa trajne nezmožnosti za preživetje.
23. Sodelovanje vseh ljudi, ki sodelujejo v produktivnih podjetjih, glede na uspešnost in starost pri prihodkih dela s pripadajočim deležem odgovornosti za izpolnjevanje narodnogospodarskih nalog dela.
24. Zaplemba vseh vojnih in revolucionarnih dobičkov, ki ne temeljijo na poštenem delu, ter premoženja, pridobljenega s kopičenjem in oderuštvom, in njihova uporaba za razvoj socialnega zavarovanja.
25. Odprava stanovanjskega pomanjkanja z gradnjo celovitih novih stanovanj po celotnem rajhu s pomočjo nove neprofitne Gradbeno-gospodarske banke, ki bo ustanovljena v skladu z 21. členom.

V. V kulturni politiki: Razcvet vseh znanosti in likovne umetnosti na temeljih politično svobodne, gospodarsko zdrave države je naš glavni kulturni cilj.

To bi bilo treba doseči prek:

26. Vzgoja mladine v telesno zdrave in intelektualno svobodne moške po velikih tradicijah nemškega intelektualnega življenja.
27. Popolna svoboda veroizpovedi in vesti.
28. Posebna zaščita krščanske vere.
29. Zatiranje in izključevanje verskih doktrin, ki so v nasprotju z nemškim moralnim čutom in katerih vsebina ima državo in narod uničujoč značaj.
30. Zatiranje vseh škodljivih vplivov v literaturi in tisku, na odru, v umetnosti in kino.
31. Svoboda pouka na nemških univerzah, oblikovanje vladajočega razreda značajnih mož.

Machine Translated by Google

VI. Vojaško:

32. Ustvarjanje obrambne sposobnosti naroda z uvedbo vojaškega prava za vse svobodne Nemec.

33. Odprava najemniških čet.

34. Ustanovitev milice za obrambo domovine pod okriljem profesionalnega častniškega zbora, ki bi jo gradili s strogo hierarhično disciplino.

VII. Druge reforme:

35. Reforma tiskovnega sistema. Zatiranje vseh tiskovnih instrumentov, ki so v nasprotju z interesi nemškega ljudstva. Najstroža odgovornost za vse novice, ki so lažno ali tendenčno popačeno.

36. Reforma volilne pravice z odpravo sedanjih koruptivnih oblik volilne kampanje in pomanjkanja odgovornosti izvoljenih (imunitete).

37. Razvoj poklicnih zbornic.

38. Reforma sodstva na področju

Zemljiško pravo – (temeljno priznanje lastninske pravice na zemljiščih, nemogoče oddati zemljišča v najem s strani zasebnega kapitala, predkupna pravica države in vrnitev zemljišča državi v primeru malomarnega upravljanja).

Civilno pravo - (veliko strožje varstvo osebne časti in zdravja v primerjavi z enostranskim pravnim varstvom premoženja, ki velja danes).

39. Ustavne reforme:

Ustava: Ustava, ki ustreza nemškemu značaju, je suvereno državno vodstvo, osredotočeno na najvišji položaj. - Ali bo ta najvišji položaj zasedel monarh, ki ga izvoli ljudstvo, ali dva ali trije odgovorni najvišji uradniki rajha, mora ljudstvo odločiti pozneje.

Zvezni značaj rajha: Sestava nemškega ljudstva iz različnih provinc, ki so notranje povezane s plemeni in zgodovino, pogojuje celovito neodvisnost posameznih zveznih dežel glede njihovih notranjih zadev.

Skrb rajha je zastopanje nemškega ljudstva navzven, potni listi in cestnine ter nadalje vojska in mornarica.

Trije glavni nasprotniki stojijo na poti do uresničitve tega nacionalnega in gospodarskega programa nacionalsocializma: marksizem, parlamentarizem in, še posebej, veliki posojilni kapital.

Naš protimarksistični boj je usmerjen proti doktrini prvega Juda Karla Marxa, ki razgrajuje državo, proti doktrini razrednega boja, ki razgrajuje ljudstvo, proti doktrini zanikanja zasebne lastnine, ki razgrajuje gospodarstvo, in proti zgolj ekonomsko-materialističnemu pojmovanju zgodovine.

2. Naš protiparlamentarni boj je usmerjen proti neodgovornosti tako imenovanih ljudskih predstavnikov, ki – imuni – dejansko nikoli ne prevzamejo odgovornosti za posledice svojih odločitev, pa tudi proti vsej škodi, ki iz tega izvira (korupcija, nepotizem, podkupljivost) in kot najhujša posledica – vladi, ki je odvisna od takšnega parlamenta.

Machine Translated by Google

3. Naš protimamonistični boj, ki se uvršča nad drugi dve bojni fronti, je usmerjen proti svetovni finančni moči, torej proti nenehnemu finančnemu in gospodarskemu izčrpavanju in izkoriščanju našega ljudstva s pomočjo velikega posojilnega kapitala.

Ta boj pa je po drugi strani tudi močan intelektualni boj proti dušo uničujočemu materialističnemu duhu egoizma in pohlepa z vsemi njegovimi spremljajočimi pokvarjenimi manifestacijami na vseh področjih našega javnega, gospodarskega in kulturnega življenja.

V zadnji in najgloblji analizi gre za boj dveh svetovnih nazorov, ki se izražata skozi dve bistveno različni intelektualni strukturi – produktivnega in ustvarjalnega duha ter mobilnega, pohlepnega duha. Ustvarjalni duh, ki je ukoreninjen v zemlji in znova premaga svet v metafizični izkušnji, najde svoje glavne predstavnike v arijskem človeku – pohlepni, brezkoreninjeni komercialni in materialistični duh, usmerjen zgolj v tozemsko, najde svojega glavnega predstavnika v Judu.

Nacionalsocializem, tako kot antisemitizem, v judovskem materialističnem duhu zagleda primarni koren zla, a hkrati ve, da ta najmočnejša bitka svetovne zgodovine ne more ostati zgolj pri negativnih antisemitskih zahtevah, zato se celoten nacionalni in gospodarski program nacionalsocializma dviga daleč nad zagotovo prelomno, a negativno antisemitsko bitko, saj pozitivno daje ustvarjalno in konstruktivno podobo tega, kako naj bi izgledala nacionalsocialistična država dela in uspešnosti.

Če bo ta glavni cilj dosežen, bo Nacionalsocialistična stranka razpuščena. Nacionalsocializem bo takrat postal življenjska vsebina celotnega nemškega ljudstva. Nacionalsocialistična nemška delavska stranka na splošno ni parlamentarna stranka v običajnem pomenu besede, temveč le odločen, napreden in v prihodnost usmerjen del prebivalstva, ki se je zbral okoli voditelja z močno voljo in umom, da bi Nemčijo popeljal iz sramu in nemoči navzven, iz uničenja in korupcije navznoter, v močan in impozanten položaj navzven, navznoter pa v ekonomsko zdravo, kulturno cvetočo, intelektualno in moralno visoko narodno skupnost.

Želimo zgraditi rajh nemškega hrepenenja, kot ga poje Geibel41:

Eden navzven, z mogočnim mečem,
Zbirajo se okoli visokega transparenta,
Notranje bogat in mnogoter,
Vsako pleme na svoj način!

41 Emanuel Geibel (1815–1884) je bil nemški pesnik in dramatik, ki je napisal več domoljubnih pesmi, ki jih je napadel sodobni liberalni literarni krog »mladih Nemcev« okoli judovskih pisateljev Heinricha Heineja in Ludwiga Borneja, kasneje pa so jih zagovarjali nacionalsocialisti.

Machine Translated by Google

3. Državna struktura nacionalnega Socialistična država

Nacionalsocialistična ideja nemške države

Že v poglavju o političnih temeljih moči smo opozorili na dejstvo, da je vsako odstopanje nemških vladarjev od njihovih povsem nemških nalog spremljalo najhujše posledice za nemški narod. Če pregledamo nemško zgodovino, vedno znova ugotovimo, da se je nemška hrepenenje po zaprti nacionalni državi uresničilo le v kratkih zgodovinskih obdobjih, vedno znova so te nemške sanje zbledele in vedno znova se je Nemčija pogreznila v nemoč in razpad. Iz celotne nemške zgodovine torej trdno stoji nauk, da le zaprtje naroda znotraj močno vodene države omogoča Nemčiji, da se upre ogromnim nevarnostim, ki ji izhajajo zgolj iz njenega neugodnega geopolitičnega položaja. Nemčija skoraj nikjer nima naravnih meja, skoraj povsod leži svobodna in nezaščitena pred sovražnimi vdori. Niti morje, ki obdaja Anglijo, niti visoke gore, ki ločujejo Španijo in Italijo od njenih sosed, Nemčiji ne dajejo naravne obrambe. Francija ima proti nam le eno odprto stran, Rusija enako. Le Nemčija leži na sredini med drugimi narodi - kot srce - in kot bojišče Evrope. Na nemških tleh so se bojevale španske, francoske, angleške, švedske, ruske in mongolske vojske, na nemških tleh so se bile strašne verske vojne tridesetletne vojne in obratno so Nemci krvaveli v tuji službi za tuje interese v vseh deželah. Mati Nemčija je krvavela zaradi tisočih ran, ki so ji jih zadale njene tuje vojske in ki so ji jih zadali boji njenih lastnih sinov. Neskončno tragična je nemška zgodovina, tako tragična, da je bila nemška hrepenenja po enotnem, zaprtem nemškem rajhu vključena v pravljice, v sage starega Barbarosse v Kyffhäuserju42. Skozi stoletja je ostala uresničitev nemške državne ideje – hrepenenje in upanje najboljših ljudi naroda, dokler leta 1871 ni mogočni kovač skoval nemške enotnosti. Pri uresničitvi velike nemške države, ki naj bi vključevala vse Nemce, ki živijo v teritorialni povezavi z domovino, je bilo še veliko zaželenega. Toda že ta delna uresničitev nemškega hrepenenja nam je zagotovila visok razcvet nemške zgodovine, kot le redko prej.

Vendar se nam ni treba ukvarjati s "če" in "ampak", temveč se moramo učiti iz zgodovine. Politika je zgodovina, ki nastaja, in če naj bi iz "ustvarjanja zgodovine" za naše ljudstvo zacvetela odrešitev, se mora naša državnost, naša nacionalna politika, s spoštovanjem do tega, kar se je zgodilo v zgodovini, izogniti napakam prejšnjih časov in se zavezati najboljši tradiciji. Človek, politik brez zgodovine, ki dogmatično ustvarja zgodovino iz svojega naslanjača, bo lahko ljudstvu prinesel le nesrečo, kot smo jo doživeli v zadnjih letih od novih nemških marksističnih vladnih šovmenov. Kakor katastrofalen in poguben je popoln razpad stare družbene oblike, še posebej, ko je to uničenje enako sili marksističnega gibanja, tako malo se sme ohraniti starega zgolj zato, ker je staro.

V tem se spet skriva tragedija konzervativnega duha, ki je ustvarjalno neploden in

42 Hribovje Kyffhäuser med deželama Turingija in Saška-Anhalt velja za počivališče svetega rimskega cesarja Friedricha Barbarosse (1122–1190), ki se je med tretjo križarsko vojno utopil v reki Salep v Turčiji.

Machine Translated by Google

Brez domišljije zavrača vse novo samo zato, ker je novo, in ker se trdovratno oklepa zastarelih oblik, ki so že zdavnaj izgubile svojo vsebino. Ljudje in država niso mumije in konstrukcije, temveč živa bitja; oblačila, ki so enkrat skrojena, ne ustrezajo večno.
Skozi usodo narodov so potegnjene le nekatere precejšnje osnovne poteze, in zanemarjanje takšnega osnovnega znanja se je narodom vedno grenko maščevalo. Za nas Nemce je temeljna zgodovinska nacionalnopolitična doktrina: "Bodite enotni!"

Beseda »združen«43 pa ne pomeni »enotnosti«44 , temveč »soglasja«45. Šele iz soglasja germanskih plemen o načelih zunanje in notranje politike lahko kot najlepši cvet zraste notranje svobodna, navzven močna in mednarodno težo vredna država.

Za nemško državo torej ne sme biti nobenih evropskih ali mednarodnih ekonomskih, cerkvenih ali humanitarnih motivov, temveč izključno blaginjo celotnega nemškega naroda. Mislim na "motive" za politično delovanje. Ob tem seveda tečejo tudi vplivi cerkvenega, ekonomskega in splošno človeškega značaja, ki jih je treba ustrezno ovrednotiti in upoštevati. Vendar mora načelo biti in ostati, da mora nemška nacionalna država zastopati le Nemce, in to tako v notranji kot zunanji politiki.

Naš nacionalni politični cilj je torej:

1. Vzpostavitev zaprte nacionalne države, ki vključuje vse Nemce.

2. Močno zastopanje vseh nemških interesov v tujini.

Nacionalistična ideja

Predpogoj za prebujenje ali, bolje rečeno, za ponovno prebujanje močne nacionalne zavesti je

odstranitev vseh Judov in Nenemcev z vseh odgovornih položajev v javnem življenju.

Odločen obrambni boj proti vdoru Judov na skoraj vsa področja našega javnega življenja z vso energijo izvaja le nacionalsocializem. Boj proti judovstvu je zavesten boj za nemški duh in za nemško svobodo.

Vpliva in učinka Judov na njihova gostiteljska ljudstva sploh ni mogoče primerjati z odnosi moči in bitkami drugih ljudstev, temveč le z bojem za življenje in smrt med zdravim telesom in smrtonosnimi strupenimi mikrobi, ki so ga napadli. Ko živi organizem napadejo strupeni bacili, je vprašanje le: ali bo zdrava sila telesa postala gospodar tujih vsiljivcev – nato jih bo izločila – ali pa jim ne bo več gospodar in bo zaradi njih umrla. Tako je tudi za gostiteljska ljudstva Judov povsod po svetu samo to: ali izločiti Jude iz narodnega telesa – ali pa umreti zaradi Judov.

Prav primerjava s človeškim telesom in mikrobi nam zelo nazorno pokaže, kako zmotno je priljubljeno zavajajoče mnenje, da so se Judje prebili povsod le zaradi svoje večje učinkovitosti in da je zaradi tega zelo napačno in nepravično napadati in preganjati jih. Ne moremo kar tako reči, da je bacil kolere prav tako veliko močnejši in učinkovitejši od človeka in da je zato premagal zdravega človeka – ne,

43 'einig'
44 'Einheit'
45 'Einigkeit'

Machine Translated by Google

To je strup za človeka. In prav tako kot se v tem boju živega organizma proti vdirajočim strupom pojavijo posebni simptomi zastrupitve, ki jih spremljajo vročina, krči, simptomi paralize itd., se tudi boj narodov, ki jih napadajo Judje, izraža v precej podobnih simptomih bolezni – nemir in vznemirjenost v državljanskem in političnem življenju, močni krči v narodnem telesu, nemir, teror, državljanska vojna, ki se izmenjujejo s precej tipičnimi simptomi paralize, zlasti v intelektualnih delih narodov – v vladah. Potem je le še eno vprašanje, ali bodo nacionalno zavedni krogi, ki prepoznajo sovražnika, uspeli opozoriti in razsvetliti vlade ali pa oblikovati vlado in nevtralizirati same Jude – potem bo ozdravitev zagotovo prišla; če jim to ne uspe, bo prav tako zagotovo prišla nacionalna smrt. Tretje poti ni. Začasna izolacija – če ostanemo pri medicinski podobi – prinaša le navidezna zdravila: prej ali slej bacili ponovno izbruhnejo v krvne žile telesa, konec tega drugega boja pa je za bolnika smrtonosen.

Odločilna za končni uspeh – tako kot v življenju nasploh – je volja do moči. Brez te volje do moči – brez te volje do ohranitve naroda je narod nemočno izročen propadu. Kar dobesedno ne propade, postane suženj, felah, hlapec in služabnik vsejudovske svetovne oblasti.

To je bitka na življenje in smrt. Mnogi učinkoviti vojaki so se odpravili na boj – toda večina naših narodnih tovarišev še vedno spi. Rešitev je vedno znova neutrudna vzgoja. Kar to vzgojo dela še posebej težko, je preprostost in mehkoba Arijcev prav v teh ključnih rasnih vprašanjih.

Močna rasna mešanica znotraj našega nemškega ljudstva je nedvomno skoraj popolnoma pokopala jasno in visoko rasno zavest pri preveč ljudeh, tako da je namesto natančnega poznavanja rasnih zakonov ostal le še nedoločen občutek odpora do rasno tujih Judov. Jud pa se je svojih rasnih zakonov najstrožje držal več kot dva tisoč let, saj se je jasno zavedal izjemnega pomena ohranjanja čistosti krvi za značaj in narod.46

Po drugi strani pa je rasno vznemirjenje lahko predstavil kot zastarelo neumnost, kar mu je bilo glede rasne mešanice v Nemčiji žal mogoče z določenim videzom upravičenosti. Namesto da bi se Nemci z odločnostjo uprli judovskemu preziru do rasne znanosti z zahtevo: "Nemec, ohranite čisto kri!", so bili Nemci celo na tem področju slabši od psihogogičnih veščin47 Judov . Stoletje razsvetljenstva s svojimi humanitarnimi ideali je Judom resda prineslo osvoboditev od verig, ki so jih naši predniki v svoji višji modrosti skovali proti vdoru judovskega duha ropa in oderuštva, nam pa le zmedo in negotovost glede tega temeljnega vprašanja. S stavkom: "Tudi Judje so ljudje" – stavkom, ki ga nihče ni in ga pravzaprav nikoli ne oporeka – je bil Judom omogočen vstop v državljanske enake pravice. S tem je bil uspavan nacionalno-rasni odpor proti judovskemu tujemu ljudstvu povsem drugačne intelektualne strukture in s tem je bil boj proti državljanski emancipaciji že od samega začetka ohromljen.

S te platforme se je zdaj začela osvojitev celotnega našega gospodarstva in, v zadnjem času, javno življenje do sedanjega stanja neomejene vladavine Judov.

46 Glej zvezke Nacionalsocialistične knjižnice o rasi in Judih!

47 Umetnost prepričevanja.

Machine Translated by Google

Cela vrsta pričevanj samih Judov razkriva, da se čutijo kot država znotraj države, da se čutijo tesneje povezane s svojimi rasnimi tovariši v drugih državah kot z ljudstvi gostitelji.

Iz tega judovskega občutka tesne pripadnosti med ljudstvi neposredno izvirajo nevarnosti za domorodna ljudstva na področju zunanjepolitičnih odnosov narodov v vojni in miru.

Sprva pa je bila pozornost Judov usmerjena v zahtevo po ekonomskih prednostih. Tudi tukaj jim je bilo v veliko pomoč neomejeno prizadevanje za dobiček, ki ga ni oviralo nobeno socialno čustvo do gostiteljskih ljudstev.

Kot izumitelji in nosilci sodobnega kreditnega sistema so kmalu zlahka spravili pod svoj vpliv celotno finančno gospodarstvo držav in prek bank in borz tudi večinoma zasebni sektor.

Od tu naprej, torej po vzpostavitvi svojega finančnega položaja, je judovstvo iztegnilo prste tudi do intelektualno-kulturnih produktov naroda; tu so jim na pomoč priskočili njihov ganljiv duh, njihova bistra duhovitost, njihovo kritično razumevanje – lastnosti, ki se pogosto zdijo nedvomne prednosti resnega, težkega, prizemljenega arijskemu duhu.

V resnici pa je šlo le za tatovski nagon, njihovo pomanjkanje vesti in brezvestnost – kar je že oznanjeno v njihovih verskih doktrinah. Za Juda je po doktrinah Schulchan Arucha48 lastnina nejuda kot lastnina brez gospodarja – tam je zato, da si jo Jud lahko prisvoji! Jud je v svojo službo postavil vsa sredstva bančne in borzne tehnike. Anonimizacija – depersonalizacija našega gospodarstva prek borzno tržne oblike delniške družbe – je do neke mere ločila kapital od dela, delničar v najredkejših primerih ve nekaj o svoji tovarni, ima le enostranski interes za donosnost svojega denarja.

ko ga je investiral v obliki delnic. Ta pojav je treba na tem mestu omeniti, ker s to depersonalizacijo našega gospodarstva gre z roko v roki tudi njegova degradacija. Podjetnik in proizvajalec, ki je svoje podjetje zgradil iz nič, ki pozna zahteve svojih strank, ki še vedno ohranja staro poslovno častnost in meni, da je njegova dolžnost proizvajati trden, dober in trajen izdelek, ki ustreza dejanskim potrebam gospodarstva, ta resnično trden podjetnik je nekaj tako bistveno drugačnega od sodobnega velikega delničarja, ki s čisto kapitalističnim posedovanjem velikega paketa delnic pozna le en interes, in sicer cilj čim višjega donosa. Ali se v podjetjih izdelujejo dobri in poceni predmeti, ali delniška družba na splošno ustvarja proizvodne vrednosti ali, kot v primeru kreditnih družb (bank) na splošno, se ne ustvarjajo nobene vrednosti, je za kapitalista - delničarja skrajno vseeno. To ima za nadaljnjo posledico, da je proizvodnja manj usmerjena na potrebe, temveč je treba z ogromnim oglaševanjem spodbujati le navidezno potrebo. Prej je bilo v častnem kodeksu podjetnikov popolnoma prepovedano hvaliti lastne izdelke; kdor je to počel, je bil tržnik, in takšno tržniku podobno hvaljenje svojega blaga je tržni poslovnež imel za nepošteno konkurenco. Judovski trgovec pa je prav tovrstne tržno hvaljene posle opravljal s popolno vztrajnostjo, pri čemer mu je prišla prav njegova umetnost prepričevanja . Danes je namesto vsiljivega judovskega oglaševalca prišlo judovsko oglaševanje.

48 Šulhan Aruh je najbolj avtoritativni zakonik judovskega prava, ki ga je leta 1563 v severni Palestini sestavil Josef Karo.

Machine Translated by Google

Na področju znanosti se je zgodil podoben razvoj, zlasti na področju ekonomske znanosti – tako imenovane nacionalne ekonomije. Postopoma se je naloga nacionalne ekonomije začela obravnavati kot ne več raziskovanje nacionalnih ekonomskih legitimnosti in potreb ter izpeljava smernic za gospodarsko vodenje iz rezultatov raziskav, temveč se je vse bolj izvajal le opis stanja, ne da bi se preučilo, ali so ugotovljeni ekonomski pojavi in oblike tudi dobri, primerni in uporabni za dejanske potrebe nacionalnega gospodarstva. Na ta način je ljudem uspelo, in danes uspeva bolj kot kdaj koli prej, povzročiti strašno škodo gospodarstvu in s tem nacionalni skupnosti – znanstveno gledano – in zato na nespremenljiv način. Na to področje vstopa zlasti doktrina o državni in zasebni kreditni industriji ter zlasti doktrina o obrestih. To vprašanje smo podrobneje obravnavali že drugje, tukaj pa bo morda dovolj opozoriti na dejstvo, da je tisto, čemur danes pravimo nacionalno gospodarstvo, v osnovi le zasebno kapitalistično navodilo za osebno bogatenje in dobro organiziran poskus upravičevanja oderuškega kapitalističnega ropa delovne sile produktivnih narodov.

Omeniti velja, da je med predavatelji nacionalne ekonomije zelo veliko odstotek Judov.

Za laika je bolj presenetljiv vdor Judov v literarno in umetniško polje.

Kdor pomisli na naše današnje gledališče, bo šokiran nad nizkotnostjo in cinizmom, ki se tam širi. To še posebej velja za sodobni fenomen filma. Drama razuzdanih in pohlepnih ljudi vlada našim odrom; z subverzivno in premeteno dialektiko se dobremu Nemcu pridiga, da so morala in etika, čast in vest v osnovi čista neumnost, brez katere se ne da iti dlje. Te napade na javnost spremljajo judovske gledališke agencije, v katerih znanje umetniško nagnjenih ponavadi odloča manj kot hvaležnost gledališkim in koncertnim agentom tistih, ki iščejo službo.

Nato pa je sledila obsežna manipulacija javnega mnenja prek dnevnega tiska. Skoraj vsi veliki časopisi so postopoma prešli v judovsko lastništvo.
S tem se je krog okoli nemškega ljudstva zaprl. Ekonomski vladavini se je pridružila še intelektualna. Vse, kar je škodovalo judovskim interesom, je bilo javnosti čim dlje časa prikrito in utišano; če so se ideje ali predstave kljub temu uveljavile, se je začel pravi lov na čarovnice, sprva s poskusom, da bi takšna prizadevanja naredili smešna, in če niti to ni pomagalo, so morale delovati laži in napačno predstavljanje ter osebno omalovaževanje. Poskušali so podkupovati, groziti in nazadnje se niso obotavljali niti ekonomskega izkoriščanja neprijetnega nasprotnika ali opominjalca ali celo njegovega uboja.

To zadnje, najstrašnejše orožje se običajno ni uporabljalo ali pa se je uporabljalo le redko proti posameznikom, saj je le redko kdaj reakcija pravega prijatelja ljudstva brez političnega ali državnega položaja moči dosegla stopnjo učinkovitosti, preden ga je že zlomil plaz laži in obrekovanja v javnih glasilih Judov.

V strankah so s skrajnim pretiravanjem podžigali nezadovoljstvo množic in razplamtevali razredno sovraštvo do premožnih in njihovih domnevnih zaščitnikov, državne oblasti in vojske. Tudi tukaj – kot povsod v primeru teh napadov na nacionalno državo – so bili Judje tisti, ki so večinoma agitirali in podžigali. Spomnimo se le, da je bil Karl Marx, ustanovitelj marksistične doktrine razrednega boja, res Jud (Mardochai

Machine Translated by Google

(je bilo njegovo pravo ime). Njegov glasnik v Nemčiji, Ferdinand Lassalle49, prvotno Feist Lasal, je bil prav tako Jud.

V vojni in revoluciji je bilo judovsko delo uničenja nemške države dokončano. Knezi so bili pregnani, častnikom so strgali epolete, uradniki pa so bili zaradi lakote podrejeni, da bi lahko dali na voljo svojo delovno silo – nepogrešljivo celo za socialistično-visokokapitalistično državo sodobne Nemčije. Na ta način je bil nemški narod razorožen, oslabljen, oropan svojih voditeljev, razlaščen in posiljen, demoraliziran in oslabljen, medtem ko so si Judje povsod v javnem življenju, v gospodarstvu in politiki, v umetnosti in gledališču, prisvojili nedvomno hegemonijo.

Temelj njihove vladavine je njihovo ogromno bogastvo.

Kljub majhnemu številu v primerjavi z gostiteljskimi narodi so uspeli prenesti vse pomembne položaje v javnem življenju v roke svojih judovskih rasnih tovarišev ali Nemcev, ki so tesno povezani z Judi. Kljub temu pa je odstranitev Judov iz nemškega narodnega telesa povsem mogoča – toliko bolj, ker je resnično življenjsko pomembna proizvodna dejavnost v industriji in kmetijstvu, v poklicih in upravi skoraj v celoti brez Judov.

Odstranitev Judov iz našega narodnega telesa ne bi motila kmetijske proizvodnje – še nisem videl nobenega Juda za plugom, ki bi krožil po brazdi – niti tovarne ne bi morale zastati zaradi pomanjkanja delavcev – delovna sila bo resnično vedela, da noben Jud ne dviguje premoga s težkim delom ali stoji pri kovačnici – naša delovna mesta kovačev in kovinarjev, tesarjev in čevljarjev ne bi osirotela – hiše po izgonu Judov nikakor ne bi morale ostati ruševine, statistika ne omenja ničesar o judovskih zidarjih in tesarjih, krovcih ali steklarjih. Toda tudi v trgovini in gospodarstvu ne bi prišlo do stagnacije, če Judov ne bi bilo več. Na področju prometnega sistema je država do zdaj zgledno skrbela za osebni in tovorni promet, in kdo je sploh videl Jude kot železniške sprevodnike ali strojevodje –

ali kot sprevodniki tramvajev, ali kot vagonarji ali delavci v prometu?

Toda tudi na področju tipične nagnjenosti Judov k trgovini in financam so vojaške upravne službe pred vojno pokazale, da so znale skrbno izvajati skladiščno in oskrbovalno službo, v sami trgovini je aktivnih na stotine tisoč komercialnih uradnikov in nemških poslovnežev, ki razumejo resnične vidike in potrebe trgovine, v državni banki in poštni banki pa imamo institucije, ki bi lahko tvorile osnovo zdravega nacionalnega gospodarstva, osvobojenega judovskega roparskega gospodarstva.

Če smo v tem dokaj kratkem pregledu videli, da Judje nikakor ne predstavljajo nenadomestljive funkcije v našem državnem in narodnem življenju, da pa po drugi strani svojo prevlado zlorabljajo na najbolj brezobziren način v škodo svojih gostiteljskih ljudstev, potem kot očitna in logična posledica izhaja zahteva po izgonu Judov iz našega naroda.
Državljan je lahko le tisti, ki se zaveže nemški narodni skupnosti50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825–1864) je bil nemško-judovski socialist, ki je poznal Marxa, čeprav ga je slednji zaradi njegove pripravljenosti na kompromis s konservativnim Bismarckom imel za oportunista. Marx zato ni podprl Lassalla, ko je slednji ustanovil Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Splošno nemško delavsko združenje).
Združenje) leta 1863 si je prizadevalo predvsem za dosego splošne neposredne volilne pravice.

50 Ta določba je bila že vključena v drugi del nürnberških zakonov z dne 15. septembra 1935, »Zakon o državljanstvu rajha«, 2. člen: »Državljan rajha je le tisti podložnik, ki je nemške ali sorodne krvi in ki s svojim vedenjem kaže, da je tako željan kot sposoben zvesto služiti nemškemu ljudstvu in rajhu.« Popolna ločitev Judov od nemške družbe je bila določena v prvem delu teh zakonov, »Zakoni za zaščito nemške krvi in nemške časti«.

Machine Translated by Google

Iz tega pregleda rasnega vprašanja naravno in nujno sledijo tudi druge posledice prepovedi priseljevanja vzhodnih Judov. Popolno nerazumevanje judovskega vprašanja je, če kdo verjame, da je dovolj, da vzhodne Jude odžene s prepovedjo priseljevanja. Nujno je hkrati Jude, ki so sovražni do našega ljudstva in so naseljeni med nami, postaviti pod tujo oblast. Vzhodni Judje so seveda velik rezervoar, iz katerega se Judje nenehno obnavljajo. Velika nevarnost, ki jo to priseljevanje vključuje, se je jasno pokazala skozi izkušnje zadnjih let. V nekaj letih so ti vzhodni Judje z vsemi možnimi poslovnimi triki in prebrisanostmi prišli do ogromnega bogastva. Naše sodne dvorane so polne prevar, ki jih izvajajo takšni tuji elementi. Država se niti najmanj ne zanima za priseljevanje takšnih ljudi, ki se nikakor ne izkažejo za produktivno koristne.

To stališče nacionalsocialistične države do vzhodnih Judov ne izključuje tega, da celo pripadniki drugih narodov, ki so paraziti na narodnem telesu, so lahko izgnani.

Razprava o teh vprašanjih nas sedaj pripelje do tretjega dela državne politike Nacionalsocializem: k državljanski pravici.

Pravica do državljanstva

Pravico do državljanstva je treba pridobiti. V tem načelu se nacionalsocializem precej razlikuje od trenutno veljavne pravice, po kateri lahko vsak odrasel Nemec, starejši od 20 let, moškega in ženskega spola, uveljavlja pravice do državnega državljanstva. Prav tako je danes po weimarski ustavi ta možnost odprta za pripadnike judovske rase. Podobno lahko to državno članstvo pridobi vsak tujec z izpolnitvijo nekaj površinskih formalnosti.

Weimarska ustava na splošno ne razume pojma državnega državljana, temveč v 110. členu govori o pripadnosti državi, v 109. členu pa o enakih pravicah pred zakonom za vse državne pripadnike moškega in ženskega spola. Nejasnost tega pojma seveda izključuje zahtevo po moralnih in rasnih predpogojih za pridobitev državljanske pravice. V nasprotju s tem 113. člen ustave rajha jemlje tuje govoreče "dele naroda" (!) pod posebno zaščito; "ne smejo biti v slabšem položaju pri svojem svobodnem tradicionalnem razvoju, zlasti pri uporabi maternega jezika v izobraževanju, pa tudi pri notranji upravi in pravosodju".

Če s to najobsežnejšo obravnavo tujih državljanov primerjamo prakso našega Zakona za zaščito republike pred lastnimi narodnimi tovariši, obveznost izročitve tako imenovanih vojnih zločincev sovražniku, z gotovostjo, zagotovljeno v 112. členu, da "noben Nemec tuje vlade ne sme biti izročen preganjanju ali kaznovanju", in če primerjamo prav ta zadnji člen z zloglasnimi sodbami Francozov proti Kruppu51 in njegovim direktorjem, morda zadostuje že sklicevanje na dejstvo, da je bil avtor te ustave Jud Preuss52, da dokončno osvetli vse te dogodke.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870–1950) je od leta 1909 do 1941 vodil vojaško enoto Friedrich Krupp. V sodelovanju z Reichswehrom pod vodstvom Hansa von Seeckta (1866–1936) se je Krupp lotil tajnega ponovnega oboroževanja Nemčije, s čimer je kršil Versajsko pogodbo. Leta 1923, ko so Francozi in Belgijci zasedli Porurje, so Kruppa kaznovali tudi zaradi organiziranja
velik javni pogreb trinajstih delavcev tovarne Krupp v Essnu, ki so jih Francozi med okupacijo ustrelili.

52 Hugo Preuß (1860–1925) je bil nemško-judovski minister za notranje zadeve Weimarske republike in je imel ključno vlogo
pri oblikovanju Weimarske ustave iz leta 1919.

Machine Translated by Google

Vodilna ideja nemške države ne more biti »srečnejša prihodnost Poljakov«, kot je Betthmann-Hollweg53 dejal v enem od svojih nesrečnih parlamentarnih govorov, niti izboljšanje položaja Judov v Romuniji (po Kuhlmannu)54, temveč le blaginja nemškega ljudstva. Ta vodilna tema je izražena v nacionalnem in gospodarskem programu NSDAP (Program, str. 35) pod št. 7: »Pravice in interesi Nemcev predhodijo pravicam in interesom pripadnikov tujih narodov« in pod št. 6: »Kdor ni Nemec, lahko v Nemčiji živi le kot gost in je podvržen zakonu o tujcih«.

V skladu s tem je treba pravico do državnega državljanstva pridobiti. Lahko pa se izgubi tudi zaradi nevrednosti. To je pravica, iz katere so Judje v osnovi izključeni, iz katere so lahko izključeni tudi pripadniki drugih narodov.

Notranji pogoj za prosilca za nemško državno državljanstvo je prisega nemški kulturi in skupnosti. Kdor se na ta način ne priseže nemškemu narodu, kdor se razglasi za sovražnika nemške države, kdor se čuti tesneje povezanega s pripadniki drugih narodov kot s svojim ljudstvom, ne more prejeti nobenih pravic nemškega državnega državljanstva, saj v resnici ne želi imeti ničesar skupnega z nemško skupnostjo.

Zdi se resnično norost, ko ljudje, ki javno izjavijo, da ne poznajo domovine z imenom Nemčija, kot sta to storila Crispien55 in drugi, še vedno želijo svetovati o usodi te države, ko kot predstavniki ljudstva, kot delegati trdijo, da še vedno uživajo posebne privilegije in ko še vedno uživajo zaščito še posebej strogih zakonov (zaščito republike), če bi bili iz tega parlamenta napredovani na vladne položaje.

Nacionalsocialistična nemška država bo prav od takšnih ljudi zahtevala najtežje obračunavanje, člani revolucionarnih vlad in parlamentov pa bodo morali retroaktivno prevzeti odgovornost za svoja dejanja ali opustitve. Zakoni, ki bodo razviti na podlagi odgovornosti vseh oseb, ki delujejo v javnem življenju, bodo zato morali imeti retroaktivna pooblastila.

Tukaj ne gre, kot v primeru zmote nemške revolucije, za boj za plače lačnih "proletarcev" proti sitim in nenasitnim kapitalistom, torej ne za zavajanje zdravih in pravilnih čustev delavskega ljudstva z idejo razrednega boja, temveč gre za moralno zahtevo, da se mora končati neodgovornost sedanjih upravičencev sedanjega parlamentarnega in vladnega sistema in da bodo tisti, ki so se na potrebo ljudstva nezmerno obogatili ali tisti, ki so podpirali spletke drugih krogov, zasluženo kaznovani.

Slogan: "Male lopove obesimo; velike spustimo na prostost" se ne sme izkazati za pravilnega. Nacionalsocialistična država bo, nasprotno, pri določanju kazni upoštevala dejstvo, da so bili majhni lopovi zapeljani, kot zelo olajševalno okoliščino, po drugi strani pa bo velike zločince proti nemškemu ljudstvu privedla pred sodišče s popolno strogostjo zakona.

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856–1921) je bil nemški kancler od leta 1909 do 1917. Med vojno je Zdelo se je, da Betthman-Hollweg daje prednost zmernejši politiki od tiste, ki so jo zagovarjali vojaški voditelji.

54 Richard von Kuhlmann (1873–1948) je bil nemški državni sekretar za zunanje zadeve od avgusta 1917 do Julij 1918. Maja 1918 je z Romunijo pogajal o miru v Bukarešti.

55 Arthur Crispien (1875–1946) je bil leta 1920 izvoljen za socialdemokratskega poslanca in leta 1922 postal sopredsednik Socialdemokratske stranke (SPD).

Machine Translated by Google

Očistilno delo tega državnega sodišča se zdaj nikakor ne sme ustaviti pri tistih, ki so z revolucijo prvi prišli na oblast. Ciljati bo moralo tudi na tiste pod cesarsko vlado, ki so s svojo malomarnostjo omogočili ta nemški propad. Glavni odgovorni – Bethmann-Hollweg – je bil resnično odvzet svojim zemeljskim sodnikom, enako velja za naslednjega najbolj krivega – Erzbergerja56, ki je kot oče bedne parlamentarne revolucije julija 1917 ponovno dvignil upadajočo voljo sovražnikov do zmage. Celo Eisner57

in Rathenau sta bila odstranjena s prizorišča njune narodo-uničujoče dejavnosti, seveda na nezakonit način, a po železnih zakonih zgodovine. Toda mnogi od tistih, ki so z organizacijo strelske stavke januarja 1918 zarili bodalo v hrbet bojeviti vojski, še vedno živijo tisti, ki so z govorom in pisanjem zlomili voljo do zmage, še vedno živijo tisti, ki so oznanjali "mir brez zmagovalcev in poraženčev", še vedno živijo tisti, ki so zlorabili stisko ljudstva v vojni in revoluciji za lastno nezmerno bogatenje.

Seveda bo takšna nacionalna politična zahteva širila strah in grozo, desettisoči pa se bodo bali za svoja življenja, ker niso čistega srca. Toda za nacionalsocializem je s to zahtevo po socialni pravičnosti vprašanje usode nemškega ljudstva, ali lahko nemško ljudstvo najde pot do plemenitega naroda ali pa bo kot felaški narod bedno živelo v degradaciji in korupciji. Za nacionalsocialistično gibanje je njegov razlog tudi to vprašanje.

Pravica do državnega državljanstva torej ni nekaj, kar bi bilo položeno v zibelko vsakomur, rojenemu v Nemčiji; prej ta pravica do državnega državljanstva sama po sebi vključuje tudi najvišje moralne obveznosti do države in naroda. Spoštovanje te odgovornosti do države in naroda pa mora biti zaščiteno tudi z možnostjo, da se ta pravica v primeru nevrednosti ponovno izgubi.

Po drugi strani pa pridobitev pravice do državnega državljanstva ne bo dejanje usmiljenja, temveč zahteva, ki jo lahko uveljavlja vsak marljivi Nemec, ki se izkaže za vrednega nemške skupnosti in se zaveže nemški rasni in zgodovinski skupnosti.
Kdor je izpolnil svojo vojaško in delovno obveznost, kdor je aktiven kot častен delavec v svojem poklicu, ima pravico do pridobitve pravice do državnega državljanstva.

Toda s to pravico do državnega državljanstva je povezana tudi obveznost, da pri vsem svojem delu ne pozabimo na pogled na širšo celoto in da se pri svoji gospodarski dejavnosti vedno zavedamo dejstva, da moramo svoje delo vključiti v celoto, torej da tudi pri popolni svobodi na posameznih področjih dejavnost nemškega državnega državljana ne sme biti usmerjena proti blaginji celote.

---

56 Matthias Erzberger (1875–1921) je bil član Deutsche Zentrumspartei (katoliške sredinske stranke), ki je veljal za Betthman-Hollwegovo desno roko. Med vojno, sredi leta 1917, se je zavzemal za pogajanja o koncu vojne in spodkopal zaupanje v nemško vojsko. Erzberger je podpisal premirje, s katerim se je končala prva svetovna vojna, in kot finančni minister v Weimarski republiki je podprl Versajsko pogodbo. Leta 1921 so ga ubili ultranacionalistični člani »Organizacije konzul«, ki jo je ustanovil poveljnik Freikorpsa Hermann Ehrhardt (1881–1971).

57 Kurt Eisner (1867–1919) je bil nemški judovski socialist, ki je organiziral revolucijo, ki je strmoglavila Wittelsbachove. dinastijo Bavarske novembra 1918. Postal je republikanski premier Bavarske in na Bernski konferenci socialistov napadel zmerne socialiste, ker niso priznali nemške krivde za začetek prve svetovne vojne. Februarja 1919 ga je umoril nacionalistični grof Arco von Valley.

Machine Translated by Google

Nacionalno gospodarstvo

Naloga nacionalnega gospodarstva je zadovoljevanje povpraševanja in ne doseganje čim višjega obrestnega donosa za posojilni kapital.

Mislili bi, da je to načelo samoumevno za vsako gospodarstvo, pa vendar se nacionalsocialistično gospodarstvo prav v tem vodilnem načelu razlikuje od sedanjega interesno kapitalističnega gospodarstva. Za brezskrbnega človeka ni tako enostavno predstavljati si nacionalnega gospodarstva, ki ne služi zadovoljevanju povpraševanja; pa vendar je treba zdaj jasno povedati, da je za sedanje gospodarje gospodarstva – bančni in borzni kapital – zadovoljevanje povpraševanja v bistvu zelo majhnega pomena. Mednarodni kapital ima interes.
v njem le, kolikor je to izpolnjevanje povpraševanja mogoče izkoriščati na oderuški kapitalistični način.

Pravzaprav imamo tukaj opravka z dvema bistveno različnima pogledoma na gospodarstvo. Edina nujna zahteva celotnega gospodarstva s strani celotnega prebivalstva je seveda zadovoljevanje potreb po hrani, nato zadovoljevanje potreb po stanovanju in oblačilih, šele nato pa so v razponu razvrščene vse druge vsakodnevne potrebščine do višjih umetnosti in kulturnih užitkov. Vmes so podporne storitve, celoten prometni sistem in vse, kar je z njim povezano, trgovina in finančni sistem. Proizvodnja blaga ima v zdravem gospodarstvu najpomembnejši cilj, da na najboljši možen način pokrije potrebe s plačilom, ki pokriva proizvodne stroške in vključuje ustrezen dohodek od dela za podjetnika ter primeren delež dobička, iz katerega se lahko pokrijejo tako neizogibne izgube kot tudi izboljšave in prenove v podjetju.

Pozornost pravičnega podjetnika ni usmerjena v doseganje nezmernega dobička v posameznih primerih, četudi bi to lahko omogočila srečna naključja. Pravični podjetnik se popolnoma zaveda svojih narodnogospodarskih nalog, da vzpostavi proizvodnjo tako, da se potrebe lahko pokrijejo z najmanjšimi stroški za uporabnika, da hkrati podjetje raste in cveti, da se proizvodni stroški vedno bolj zmanjšujejo, ne da bi se plače zniževale.

Morda najbolj osvetljujoč primer takšnega pravega načina podjetniškega razmišljanja je Ernst Abbe58, soustanovitelj in direktor tovarne Zeiss v Jeni. Ta mož je do visoke stopnje popolnosti razumel to nacionalnogospodarsko nalogo podjetnika in si jo je prizadeval uresničiti po svojih najboljših močeh.

Vendar pa v tem pogledu na splošno nimamo razloga, da bi se posebej pritoževali nad našimi podjetniki pred vojno. Možje, kot so Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 itd. so si v zgodovini nemške industrije zagotovili celo družbeno častno mesto. Vsi niso bili vodeni enostranskim prizadevanjem za dobiček,

---

58 Ernst Abbe (1840–1905) je bil fizik in podjetnik, ki ga je najel Carl Zeiss, ustanovitelj podjetja Jena.
podjetje Carl Zeiss AG, ki je proizvajalo optične instrumente in sisteme. Abbe je postal solastnik podjetja.

59 Alfred Krupp (1812–1887) je bil sin Friedricha Kruppa (1787–1826), ki je leta 1811 ustanovil podjetje Krupp Cast Steel Company. Med njegovim direktorstvom je podjetje postalo vodilno podjetje za proizvodnjo orožja tistega časa.

60 Podjetje Mannesmann je bilo ustanovljeno leta 1890 in je prvotno proizvajalo brezšivne jeklene cevi.

61 Werner Siemens (1816-1892) je bil izumitelj in ustanovitelj podjetja Telegraphen-Bauanstalt leta 1847. Danes
Siemens AG je eno največjih elektrotehnoloških podjetij na svetu.

62 August Thyssen (1842–1926) je leta 1867 ustanovil železarno Thyssen-Foussol in prevzel druga podjetja težke industrije, ki so se leta 1926 združila v Vereinigte Stahlwerke, največji rudarski in jeklarski kartel na svetu pred drugo svetovno vojno.

63 Borsig je bilo podjetje za lokomotive, ki ga je leta 1837 ustanovil August Borsig (1804–1854).

64 Krauss-Maffei je podjetje za proizvodnjo strojev, ustanovljeno leta 1838.

Machine Translated by Google

Vsi so ostali preprosti in skromni zase, le blaginja njihovih del je bila njihova vodilna zvezda.

Dejansko je neutrudna produktivna in iznajdljiva moč nemške industrije privedla do dejstva, da ni le velikansko povečanje prebivalstva našlo dela in kruha, ampak da so kljub naraščajočim plačam, kljub celovitemu izboljšanju življenjskega standarda vseh slojev prebivalstva, najpomembnejši izdelki postali cenejši zaradi vedno novih izboljšav in izumov. Nemški fizični delavec ne sme nikoli pozabiti, da to dolguje možganskim delavcem.

In še nekaj je treba tukaj znova in z vso močjo poudariti: da je bil temelj in predpogoj za ta visok razcvet nemškega gospodarstva močno voden Bismarckov rajh. Ta dva dejavnika, enoten in zato močan politični položaj nemškega rajha ter brez primere marljivost nemških podjetnikov in delavcev, sta omogočila, da se je zabeležil celovit dvig življenjskega standarda celotnega prebivalstva, da se je lahko prehranilo, obleklo in nastanilo ogromno povečanje prebivalstva Nemčije ter da se je število izseljevalcev iz Nemčije zmanjšalo na neznatno.

Število nemških migracij v desetletjih po letu 1870 je vključevalo le zdrav presežek nemškega podjetniškega in trgovskega duha, ki se je širil v svet kot pionirji nemške delavnosti in nemške uspešnosti.

Celotno nacionalno gospodarstvo nemškega rajha je večinoma izpolnjevalo temeljne zahteve, ki jih mi postavljamo tudi zdravemu nacionalnemu gospodarstvu.

Povpraševanje je bilo v zadostni meri pokrito. Kljub temu se je že takrat zdelo veliko škodo v našem gospodarstvu, ki se je izrazila na različne načine.

1. Naše državne finance so se vedno bolj zadolževale, hkrati ko je nemško ljudstvo postajalo vse bogatejše in močnejše, ko so izdelki nemške industrijske in trgovinske učinkovitosti osvajali prodajne trge po vsem svetu, v času, ko je naše notranje gospodarstvo korakalo od uspeha do uspeha in so se zdravstvene in življenjske razmere iz leta v leto izboljševale.

Seveda ni dober znak, če dolgovi postajajo vedno večji. Takšen pojav vedno kaže na dejstvo, da nekaj ni v redu. Zares je treba šteti za popolnoma absurdno in nesmiselno, če se država, katere državljani uživajo v naraščajočem bogastvu, hkrati ne znajde v stanju zdravih in cvetočih državnih financ. To mora biti še toliko bolj presenetljivo, ko so Nemškemu rajhu in zveznim deželam pritekali izjemno veliki prihodki od železnic, poštnih in rudniških obratov ter državnih gozdov itd., ne glede na dejstvo, da so si rajh in zvezne dežele zaradi svoje finančne suverenosti lahko prislužile znatno davčno sposobnost svojih državljanov.

2. Nadaljnja globoko zakoreninjena gospodarska škoda je bila naraščajoča zadolženost naših kmetijskih in mestnih nepremičnin. Gibanje zemljiške reforme, ki je bilo uporabljeno proti temu, je pravilno prepoznalo zelo pomemben del celotnega problema, a žal ni doseglo popolne učinkovitosti.

3. Dejstvo inflacije naše industrije zaradi vseh vrst kreditov bi moralo vznemiriti tudi ostrovidne opazovalce. Seveda v času naraščajoče blaginje trgovska in industrijska podjetja sprejemajo tuji denar in z njim povezane obresti zlahka, saj močno povečane možnosti dela in dohodka dejansko omogočajo nošenje teh bremen.

Machine Translated by Google

Gorje pa, če pride do gospodarskih kriz! Takrat se uporaba obrestno vezanih kreditov pokaže v vsej svoji ekonomski pogubnosti.

Oblika delniške družbe, ki se je pojavila v teh letih z dejansko ločitvijo kapitala od dela, ki je nanj vezano, torej ločitvijo čistih kapitalističnih interesov upnikov za donosnost denarja od zdravega sodelovanja posameznega podjetnika in od celotne identifikacije njegovega obstoja s svojim podjetjem, je prav tako zasejala seme globoke ekonomske škode.

4. Naraščajoča moč denarnih posredniških institucij, bank, bi morala častitega prijatelja naroda napolniti z zaskrbljenostjo. Iz služabnikov gospodarstva so banke postale neomejeni gospodarji celotnega nacionalnega gospodarstva. Na omembe vreden in pomemben način te naraščajoče moči bank nikakor ni spremljala sočasna blaginja našega nacionalnega gospodarstva, temveč nasprotno, bolj ko je postajalo naše gospodarstvo obžalovanja vredno, bolj so se banke poveličale.

Tukaj se ne želimo podrobneje poglabljati v ta razvoj, o tem bo veliko povedati v razpravi o zgolj finančnem in monetarnem gospodarstvu. Omemba štirih vzrokov velike nacionalne gospodarske škode zaradi finančnega in kreditnega sistema je bila zelo pomembna, ker je prav ta vidik celotnega gospodarstva postal nasprotje pravega nacionalnega gospodarstva, namreč enostranskega roparskega gospodarstva finančnih sil.

Nekdo, ki si ga podoba telesa, okuženega s paraziti, ne vsiljuje spontano, mora biti zelo zainteresiran za ohranitev sedanjega stanja ali pa odvisen od upravičencev te izkoriščevalske ekonomije. Žal je slednje prisotno pri zelo velikem številu ljudi. Zato se notranji odpor do tega sodobnega ekonomskega sistema roparskih baronov ne pojavlja na ustrezen način.

Še posebej slabo je, da je celo znanost, in pravzaprav še posebej tista, ki se mora s temi stvarmi vestno ukvarjati, z nekaj izjemami (Othmar Spann65) še vedno pod vplivom trenutnega interesnega kapitalističnega gospodarstva in se znajde v odvisnosti od njega. Današnje nacionalno gospodarstvo ni vodilo k resnici in pravilnemu znanju, temveč je postalo glasnik nacionalne gospodarske kriminalitete.

Vse velike resnice in modrosti lahko vsak preprost človek razume in premišljuje v njihovih bistvenih vidikih. S tem pa ne gre zamenjevati dejstva, da do takšnega temeljnega znanja seveda ni tako preprosto priti. Seveda je samo znanje, intuicija, kot svetla luč, ki sije v duši, ki večno hrepeni po znanju. Težko pa je nadaljnje delo razuma, ki mora mukotrpno zlagati opeko na opeko, da bi z najskrbnejšo izbiro materialov zgradil celotno miselno strukturo, tako da se končno delo vsem zdi samoumevno.

V takih primerih ni boljše pohvale, kot če človek občasno sam pride do takšnih misli. Tako sem bil med delom na tem delu (poletje 1923) deležen

65 Othmar Spann (1878–1950) je bil avstrijski antisocialistični ekonomist in sociolog, na katerega so vplivale ekonomske teorije Adama Mullerja (1779–1829), ki je nasprotoval materialistični liberalni ekonomiji Adama Smitha. Bil je profesor na Univerzi na Dunaju od leta 1919 do 1938, ko so mu nacionalsocialisti po ... prepovedali profesuro. Anschluss (priključitev) Avstrije. Čeprav je Spann simpatiziral z nacionalistično usmeritvijo NSDAP, nacionalsocialisti niso v celoti podpirali njegovih pogledov na korporativistično državo.

Machine Translated by Google

odlično delo zdaj že starejšega avstrijskega inženirja W. Schoberja66, v katerem je bil celoten katastrofalni razvoj avstrijskih finančnih in kreditnih razmer z neprimerljivo jasnostjo napovedan že pred 30 leti.

Schober je opozoril na dejstvo, da lahko le popoln odmik od v osnovi napačnih nacionalnoekonomskih doktrin ustavi katastrofalen razvoj nacionalnega gospodarstva – žal brez najmanjšega uspeha.

Glavni razlog je bil takrat v tem, da so se Schoberjevi prijatelji iz krščansko-socialistične stranke po začetnem navdušenem soglasju obrnili stran od njega z lenobnimi izgovori: "Čas še ni zrel", v resnici pa zato, ker to ni ustrezalo krščanskim visokim financam.

Banka že zdavnaj ni več zaupanja vreden posrednik med varčevalnim kapitalom in terjatvami gospodarstva ter obratnim kapitalom. Danes imajo velike banke svoje direktorje in delegate, ki sedijo v vseh delniških družbah. Nič se ne more zgoditi brez vednosti banke. In kakšen interes ima banka zdaj v gospodarstvu? Njen edini interes je, da kapital prinaša čim večji dobiček; na kakšen način ji je povsem vseeno. Ne vidi svoje naloge v oploditvi gospodarstva s posojanjem denarja po najnižjih obrestnih merah ravno takrat, ko nacionalno gospodarstvo ogrožajo krize najhujše vrste – to pa bi bila njena najvišja naloga –; velike banke se veliko raje oglasijo ravno takrat, ko predelovalna industrija najbolj nujno potrebuje predhodni kredit za svoje delo.

Nadalje bi lahko razmislili o naslednjem: Katere potrebe pokrivajo banke? – Nekdo bi rekel: potrebo po denarju. Seveda. Toda kako in pod kakšnimi pogoji? Pekar, čevljar, lastnik tovarne, poslovnež dejansko pokrivajo dejanske potrebe po hrani, oblačilih itd. in za to prejmejo enakovredno vrednost, ceno, v denarju ali s prenosom denarja.
S tem je potreba pokrita in lastnik tovarne itd. ima spet obratni kapital za nakupe, izplačilo plač in nadaljnjo proizvodnjo. Tukaj vidimo sklenjen ekonomski krog. Proizvajalec pokriva potrebe uporabnika, denar izpolnjuje svojo nalogo kot posrednik v menjalnem poslu in v rokah proizvajalca na novo gnoji gospodarstvo.

Pri posojanju denarja je precej drugače. Prvič, za nobeno banko ne obstaja obveznost, da bi podarila svoje blago – denar – tako kot taka obveznost obstaja na primer za vsakega trgovca. Zato lahko zagotovi, da denar daje le tistim, ki so ji naklonjeni. Nadalje banka v največjem številu primerov zahteva zavarovanja, ki daleč presegajo vrednost posojila, zahteva pa tudi dolžniški certifikat, po katerem se mora dolžnik zavezati k odplačilu dolga z vsem, kar ima in bo zaslužil. Z drugimi besedami, banka proti razdeljevanju denarja v svojo oblast pritegne sredstva, ki so daleč večja od posojenega zneska; dovoli tudi izdajo dolžniškega certifikata, ki ji izpostavi dohodke od dela dolžnika. Vendar to ni dovolj: za to dvojno in velikokrat zavarovano posojilo denarja si banka dovoli plačati še več v obliki obresti, ki sčasoma postanejo ogromne. Torej imamo tukaj opravka s postopkom, ki z ekonomskega vidika sploh ni produktivna izvedba, saj se povračilo – zastava, dolžniški certifikat – da takoj, poleg tega pa se mora dolžnik strinjati z nadaljnjim plačilom, ki čez nekaj let preseže vrednost prejetega denarja, ne da bi zastavitelj ...

66 Wenzel Schober (1846–1928) je bil avstrijski železniški inženir, ki je – tako kot dunajski profesor Josef Schlesinger (1830–1901) – v svojih ekonomskih spisih opredelil odvisnost od judovskih mednarodnih financ kot glavni vzrok za gospodarske težave Avstrije. Med njegovimi glavnimi deli sta Die Noth und ihre Ursachen, 3 zv., Dunaj, 1880–82, in Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

postati osvobojen ali pa se dolg reši. Takšno finančno poslovanje je naravno z nacionalnega gospodarskega vidika absurd, je čisto oderuštvo.

Pravi občutek kredita, prepričanje o večji ekonomski učinkovitosti drugega, je v tem, da lastnik prihranjenega denarja ne vidi, da je sam v položaju, da bi svoj denar uporabil na donosen način, zato se obrne na nekoga, ki mu lahko zaupa, da mu lahko ta denar zaupa in ki mu ponuja jamstvo, da mu bo na zahtevo vrnil svoje prihranke v celoti in nezmanjšano. Če posojilo okrepi dolžnikovo ekonomsko delovno sposobnost, da bi lahko ustvaril bistveno večji dobiček, lahko to štejemo za dejanje pravičnosti ali hvaležnosti, če dolžnik upniku poleg vračila denarja da tudi določen delež svojega dobička. Ta koncept zasebnega denarnega in kreditnega gospodarstva vlada celotnemu srednjemu veku in je bil jedro cerkvene doktrine o obrestih. Zahteva po obrestih je veljala za oderuštvo. Danes so obresti, ki jih je Cerkev označevala za oderuštvo, postale aksiom celotnega našega gospodarstva – nacionalnoekonomski občutek kredita je postal nacionalnoekonomski nesmisel. Seveda je za bogatega človeka takšna doktrina vir trajne in lahkotne obogatitve. Ne zato, ker bi zlato – kot bi se rado zdelo – v resnici ustvarjalo denar, nadčloveški pojav, ki, osvobojen zemeljskih zakonov minljivosti, vse neminljivo in za vedno podreja svojemu uroku, temveč zato, ker se v sodobni finančni in mednarodni ekonomiji čuti preprosto kot zakon, da vsaka vrsta finančne posesti nosi v sebi pravico do obresti, ki je do neke mere prirojena denarju, je ta najbolj pošastna preobrat razmerja med delom in denarjem sprejet kot zakon, kot nekaj, česar se ni mogoče dotakniti, kot nekaj, za kar mora znanost, ki se s tem ukvarja, predložiti veliko število upravičalnih razlogov.

Le tako je bilo mogoče celotno nacionalno gospodarstvo odvrniti od njegove edine in naravne naloge pokrivanja potreb ter s tem ustvarjanja dela in hrane za vse ter ga zlorabiti predvsem kot orodje za osebno bogatenje lastnikov bančnega in borznega kapitala.

Zdaj je priljubljena zvijača političnega boja proti našemu gibanju, da se to naše nasprotovanje visokokapitalističnemu izkoriščanju našega nacionalnega gospodarstva in naš boj za nacionalno gospodarstvo, ki zadovoljuje zahteve socialne pravičnosti, prikazuje kot nasprotovanje med lastnino in drugimi oblikami posesti, da se naša zahteva "Javni interes pred lastnim interesom" označuje za komunistično. Proti temu bi morali nenehno opozarjati na 8. člen nacionalnega in gospodarskega programa (Program, str. 35):

"Nacionalsocializem v osnovi priznava zasebno lastnino in jo postavlja pod vladna zaščita".

Vendar pa bo naloga zakonodaje, da določi omejitve glede kopičenje nezmernega bogastva v rokah posameznikov na račun celote.

Pozitivno in za samo gospodarstvo se kot zahteva za celotno gospodarstvo in njegove naloge v duhu nacionalsocializma pojavlja zahteva št. 10 "Nacionalnega in gospodarskega programa": Vsi Nemci tvorijo delovno skupnost za spodbujanje skupne blaginje in kulture nemškega ljudstva.

Iz tega izhaja moralna zahteva, da mora vsak Nemec delati intelektualno in fizično po svojih močeh, vendar da mora biti to njegovo delo vključeno v celoto.

Poudarjam, da gre za moralno zahtevo. Ne gre torej za vzpostavitev prisilno delo, kot je bilo uvedeno v Sovjetski Rusiji. Nekaj povsem drugega je

Machine Translated by Google

uvedbo leto dni obveznega dela za vsakega Nemca, preden pridobi polne pravice državnega državljanstva.

Spet je povsem drugače, da je naš glavni cilj prav v tem, da zagotovimo brezskrbno starost vsem narodnim tovarišem, ki so v mladosti in odrasli dobi pridno delali.
Prav v primeru nacionalnega gospodarstva, ki ni nenehno pod krvoproličem obresti in davka na posojilni kapital, bo, in mora in je mogoče zlahka doseči, da podari velike presežke tako, da se vsem nacionalnim tovarišem ob dopolnitvi določene starosti ali v primeru prezgodnje invalidnosti za delo zagotovi primerna in zadostna starostna pokojnina – podobna pokojnini uradnikov.

To družbenopolitično zahtevo sem vnesel, ker izpolnitev te naloge spada k uspešnosti celotnega nacionalnega gospodarstva, ker je to točka, ki delavcu ne le nenehno govori v najširšem pomenu besede: Delati moraš!, ampak ker za delovno prisilo vzpostavlja nekaj tolažilnega in spravljivega - možnost varne starosti za vsakogar, ki je vse življenje opravljal svojo dolžnost.

V okviru temeljnega priznanja zasebne lastnine kot temelja našega gospodarstva seveda spada tudi dejstvo, da je vsak Nemec zaščiten v svoji svobodni možnosti zaslužka in v svobodnem razpolaganju s svojim delovnim dohodkom in pridobljenim premoženjem (št. 11 "Nacionalnega in gospodarskega programa"). Omejitev te osnovne pravice je dovoljena le z zakonom, pri čemer je treba upoštevati smernico, da se za delo šteje le tisto delo, ki ni usmerjeno proti interesom skupnosti. Tudi verižna trgovina in oderuštvo nedvomno povzročata veliko dela; podobno bo vlomilec pri svojem "delu" pogosto prelil več kapljic znoja kot zidar pri gradnji hiše, vendar je takšno "delo" res usmerjeno le v enostransko osebno bogatenje na račun in v škodo drugih. Takšno "delo" je zato na splošno škodljivo in ga je zato treba strogo kaznovati.

Takšna izrecna določitev nikakor ni odveč, saj je iz pravne prakse prepogosto in v strašljivi meri razvidno, koliko stvari je tam označenih kot pošteno delo. Obstaja pa tudi cela vrsta dejavnosti, ki so zelo blizu meje, kjer je težko reči, da se to delo še vedno usklajuje "s celoto".

V vsakem primeru je treba ustvariti pravna orodja, s katerimi se lahko zatrejo vse te dejavnosti ali podvigi, ki so fizično ali intelektualno usmerjeni proti narodnemu zdravju. Enako velja za izkoriščanje stiske prebivalstva z oderuštvom in oderuštvom.

Za takšne škodljivce, ki so sovražni do naroda, zahtevamo smrtno kazen. Finančno Kazen ali celo zapor je neučinkovita proti takim brezvestnim ljudem.

Skratka, ekonomska politika nacionalsocializma si bo prizadevala za odpravo v osnovi napačne osredotočenosti ekonomije na dobičkonosnost in zato ponovno vzpostavila spoštovanje edine prave in razumne naloge nacionalnega gospodarstva: zadovoljevanja povpraševanja.

To nikakor ne izključuje dohodka in dobička za trgovca, lastnika tovarne in poštene poslovneže; nasprotno, nikakor se ne smejo ustvarjati težave upravičenemu prizadevanju za zaslužek, dokler je to prizadevanje v okviru javnega interesa.

Gre torej za odvajalno delovanje in nato za ohranitev nemškega gospodarstva, ki je neoporečno tako glede svojih oblik kot glede svojih učinkov. S tem je treba razumeti, kar zahteva 12. člen "Nacionalnega in gospodarskega programa": Zdrava kombinacija velikih, srednjih in malih podjetij na vseh področjih gospodarskega življenja, torej tudi v kmetijstvu, ostaja podprta.

Machine Translated by Google

S tem je podan tudi temeljni položaj nacionalsocializma do različnih družbenih redov.

Nacionalsocializem bo na vse načine podpiral in spodbujal kmetijstvo kot temelj močnega naroda in prehrane prebivalstva.

Če 17. točka programa vsebuje klavzulo, ki predvideva prosto razlastitev v posebnih okoliščinah, je bilo s tem mišljeno le, kot je 13. aprila 1928 razglasil Adolf Hitler, "ustvarjanje pravnih možnosti za zaplembo zemlje, če je to potrebno, ki je bila pridobljena na nezakonit način ali ni bila upravljana v skladu z vidika blaginje ljudstva. To je torej usmerjeno predvsem proti judovskim špekulativnim podjetjem z zemljišči". Ta klavzula je bila torej zasnovana le za zaščito domačega prebivalstva.

Nacionalsocializmu sta še posebej dragi tudi blaginja in neodvisnost zdravega komercialnega in trgovskega srednjega razreda.

In celo v oblikah proizvodnje tako imenovane težke industrije ni z vidika nacionalsocializma ničesar bistvenega, čemur bi lahko ugovarjali. Prav ta velika industrija je vse zgledno racionalizirala, torej se ni izognila nobenim stroškom, da bi uvedla boljše in enostavnejše proizvodne metode. Sedanja preobremenjenost podjetij –

Ciljanje na komunizacijo – s prekomernim številom ljudi, ki so resnično nepotrebni (tukaj mislimo predvsem na nujnost ohranjanja lastnih davčnih in zavarovalniških uradnikov itd.) seveda deluje neposredno proti prizadevanjem za nacionalizacijo industrije.

Ob zaključku teh ekonomsko-političnih nalog nacionalsocializma stoji še ena velika organizacijska predstava: "Uvedba enega leta delovne obveznosti za vsakega Nemca".

Tudi tukaj je to globoko moralno načelo tisto, ki sili k tej zahtevi – dolžnost.

Kdor želi uveljavljati pravice državnega državljanstva, mora služiti državi, dokazati mora tudi svojo dolžnost in zvestobo svoji državi z dejanji in to brez plačila, torej z možnostjo obogatitve, natanko tako, kot vojak služi svoji domovini.

V ideji obveznega dela vidimo popolnoma dopolnilno idejo k ideji splošne vojaške službe.

Čeprav bi radi menili, da je mogoče bistveno skrajšati usposabljanje za učinkovite vojake v primerjavi s prejšnjim dvo- in triletnim služenjem vojaškega roka, se nam zdi nujno in priporočljivo, da se vsak mladi Nemec seznani z eno ali več komercialnimi dejavnostmi, v katerih lahko služi državi.

Zavest o dolžnosti glede kakovosti dela je pod vladavino stroja in še bolj uničujočo doktrino o razrednem sovraštvu delavcev do podjetnikov tako močno trpela, da se zdi poučevanje na tem področju pod strogim državnim vodstvom po enotnih načelih popolnoma nujno. Prav podjetniki bodo takšno institucijo v dobrem smislu pozdravili in je nikakor ne bodo imeli za konkurenco. Takšna delovna vojska ne more biti konkurenca že zato, ker mora biti po izkušnjah vsaka produktivna gospodarska dejavnost države pretirano obremenjena z njenim uradnim aparatom, ker zaposlovanje in usposabljanje mlade neizkušene delovne sile porabi preveč njene učinkovitosti.

Po drugi strani pa bo naloga tega leta delovne dobe, da mlade v vzorčnih državnih podjetjih bolje seznani z vsem tehnološkim napredkom. Če bo mogoče, bi morali

Machine Translated by Google

po možnosti pokrivajo dejanske potrebe delovne sile in narodnih tovarišev, ki služijo v vojski.

Tako državna konkurenca s preostalim nacionalnim gospodarstvom ne pride v poštev, kvečjemu bi lahko na določenih področjih delovala kot regulator cen s tržnimi cenami, ki svobodnim obrtnikom in podjetnikom še vedno puščajo širok prostor za razumen dobiček.

Naloga tega manifesta ne more biti, da bi se poglobil v podrobnosti. Kljub temu jih je treba na kratko orisati in osvetliti, saj vemo, da bo pravilna rešitev tega vprašanja izjemno koristna za okrevanje naše gospodarske morale, ne glede na korist, ki jo bo celotno gospodarstvo imelo od dejstva, da se bo prebudila ideja dolžnosti do dela kot moralna dolžnost do naroda.

Glede položaja države-državljana v odnosu do nacionalnega gospodarstva
Bismarck je nekoč izjavil:

"Ne živimo zato, da bi bili srečni, ampak da bi opravljali svojo dolžnost."

To moralno načelo je tudi osnova našega stališča do države in
gospodarstvo.

Machine Translated by Google

Nacionalna finančna reforma – Denar in kredit v Nacionalsocialistična država

'Pravilo obresti.'

Zahteva po odpravi obrestnega suženjstva je v političnem programu prelomna novost. Že samo to dejstvo bi bilo dovolj, da bi najširši krogi sprožili najbolj odločno nasprotovanje nacionalsocializmu.

Daleč največji del nasprotnikov sestavljajo tisti, ki so zaradi sedanjega obrestnega kapitalističnega gospodarstva dejansko izgubili vse in ki se, vzgojeni v teh idejah, še vedno bojijo izgube že izgubljenih privilegijev. Ta opozicija resnično nima nobenega zagona, saj je prav pomanjkanje kakršnega koli notranjega zagona značilno za krog, ujet v idealu kapitalske pokojnine.

Nadaljnja skupina so tisti, ki so odvisni od posojil ali vsaj verjamejo, da so.
Ta skupina se seveda ne boji odprave obveznosti plačila obresti, temveč se boji, da ne bo prejela več obratnega kapitala, če ne bo vse ostalo tako kot prej.

Druga skupina so čudoviti nacionalni ekonomisti, za katere je nasprotovanje problemu osvoboditve od obresti je alfa in omega njihove nacionalne gospodarske modrosti.

Nadaljnja skupina so zlonamerni, ki sicer nimajo boljšega stališča, vendar se iz osebnih ali strankarskih taktičnih razlogov borijo proti tej osnovni zahtevi nacionalsocializma z lažnimi trditvami in napačnimi predstavitvami.

Da krogi mednarodnih financ, ki izvajajo pravilo obresti, prav na
Zaradi te zahteve so naši najbolj nespravljivi in zagrizeni sovražniki samoumevni.

Z izjemo zlonamerne in profesionalno zainteresirane opozicije so glavni razlogi za sovražen in nezaupljiv odnos - nevednost in intelektualna lenoba, neumnost.

Tu imamo opravka s precej močnimi nasprotniki, z nasprotniki, med katerimi propade vsak sistem, ki ga poskušamo uveljaviti, ki se kot meduze umaknejo pred pritiskom prepričljivih razlag, a se takoj po sprostitvi pritiska spet vrnejo k starim načinom razmišljanja.

Kaj torej razumemo pod pojmom "obrestno suženjstvo"? Z obrestnim suženjstvom je treba razumeti z obrestmi vezan dolg države in ljudstva do nadnacionalnih finančnih sil. Tukaj gre torej za novo obliko suženjstva, za suženjstvo vladavini financ. To suženjstvo je bolj strašno in kruto kot katera koli oblika vladavine pod vladavino absolutnih knezov, ker se izvaja na neosebni način, brez kakršnega koli človeškega čustva, obsedeno le z nenasitno nagonom po širjenju in povečevanju, s pohlepom po moči brez primerjave.

Običajni izraz za obstoj tega pravila je: "Denar premika svet".
Toda denar se tukaj uporablja le kot simbol obvladovanja finančne moči. Denar sam, kovinske in papirnate valute, sam po sebi ni ne dober ne slab in ne izvaja nobene vladavine. Denar kot valuta je nepogrešljiv za izmenjavo blaga in storitev. Zato so vsi poskusi, da bi se z vladavino finančnih sil spopadli zgolj z vidika denarja, že od samega začetka napačni in obsojeni na neuspeh, saj v primeru te vladavine v resnici ne gre za vprašanje ozkega monetarnega sistema, temveč za vprašanja moči.

Denar kot orodje moči sam po sebi, kot že omenjeno, ni ne dober ne slab, odvisen je le od njegove uporabe. Dejstvo, da ga je mogoče uporabiti tudi morilsko, torej zlorabiti, ne pomeni, da ...

Machine Translated by Google

na kakršen koli način nevtralizirati njegove neskončno raznolike in nepogrešljive uporabne možnosti. Tudi denar, uporabljen na koristen način, blagodejno vpliva na nacionalno gospodarstvo. Denarja ne po pomoti imenujejo kri v nacionalnem gospodarskem telesu. Dokler denar ostaja zvest svoji nalogi kot menjalno sredstvo, dokler se prejeti ali zasluženi denar spet usmeri nazaj v gospodarstvo, ne more imeti nobenega škodljivega vpliva na nacionalno gospodarstvo.

Zdaj pa pride na vrsto še en dejavnik: želja po uporabi denarja kot načina varčevanja. Ta želja je sama po sebi povsem upravičena, nasprotno, le iskreno si je treba želeti, da bi se čut za varčevanje spet povrnil, če bi – da, če bi – varčevanje v današnjih okoliščinah sploh bilo mogoče. Trajna, grozeča devalvacija našega nemškega denarja zaradi neodgovorne državne finančne politike resnično spreminja varčevanje v neumnost, saj lahko vrednost denarja po nekaj tednih ali dneh pade na delček svoje prejšnje vrednosti. Če naj torej denar izpolnjuje svojo nalogo varčevalnega denarja, mora imeti stabilno vrednost.

Ker nemški denar iz razlogov, ki jih bomo morali še raziskati, trenutno nima stabilne vrednosti in tudi ne more imeti stabilne vrednosti, nemški varčevalec v vsakem nestabilnem obdobju išče tak denar stabilne vrednosti. Tak denar stabilne vrednosti so tako imenovane plemenite valute, dolarji, švicarski franki in nizozemski guldeni, denar skandinavskih ljudstev itd., pa tudi kovinski denar iz plemenitih kovin.

Toda zdaj nacionalnoekonomska naloga denarja kot obratnega kapitala gospodarstva stoji v nasprotju s to željo po kopičenju stabilnega denarja. Da bi to vprašanje razumeli v celoti, se moramo držati dejstva, da denar po svojem bistvu ni in ne sme biti nič drugega kot "znamenje opravljenega dela". Običajna razlaga: "Denar je menjalno sredstvo" nikakor ni napačna, vendar ne izčrpa vprašanja. Naloga denarja, in pravzaprav njegova najpomembnejša, je posredovati pri menjavi blaga. Toda to nalogo izpolnjujejo tudi druge stvari, kot so čajne vrečke Kitajcev, školjke kaurijev črncev itd. Najgloblje bistvo denarja, ki ga danes razdeljuje država, pa tudi denarnih nadomestkov, je, da so žetoni – lahko bi rekli tudi boni – za neko delo, ki ga opravijo druge osebe. Z "opravljenim delom" moramo povsem celovito razumeti vsak gospodarski proizvod, torej tudi surovine, saj imajo tudi te komercialno ali prodajno vrednost le, če so pridobljene in če so pripeljane na trg. Da bi olajšali to izmenjavo blaga med seboj, pravzaprav da bi to sploh bilo mogoče v zapletenem gospodarstvu, je bilo treba izumiti način menjave, ki bi neposredno omogočil, da bi proizvajalec samo enega blaga lahko zadovoljil svoje raznolike potrebe s tem načinom menjave, ki je imel splošno veljavo. Čevljar izdeluje čevlje in škornje leto za letom - vendar potrebuje svoj vsakdanji kruh, meso, mleko, jajca, potrebuje oblačila in tako naprej. Pekar, od katerega čevljar kupuje kruh, morda res potrebuje en ali dva para škornjev na leto, vendar v resnici ne more biti celo leto plačan za ves kruh, ki ga vsi pojedo, samo s škornji, res mora plačati tudi svojemu mlinarju in dobavitelju drv za moko in gorivo, vendar tudi ta ne moreta uporabljati več škornjev, ker sami že dobijo škornje in čevlje od drugega čevljarja.

Toda pek seveda ne more plačati mlinarju za moko s svojimi izdelki, pek mora speči kruh za skupnost. Z drugimi besedami: čisto menjalno gospodarstvo je v razvitem nacionalnem gospodarstvu z obsežno delitvijo dela povsem nemogoče. Menjalni posrednik
je torej nepogrešljiv. V najsplošnejši obliki mora biti ta menjalnica splošno priznana, s strani države zaščitena evidenca produkcij nacionalnega gospodarstva; s to evidenco mora biti mogoče tudi nekaj kupiti in vsakdo mora biti dolžan zagotoviti svoje komercialne izdelke za ta menjalnico.

Machine Translated by Google

Napačno je na primer tudi trditi, da je denar zapis opravljenega dela.
Seveda ta denar sprejmemo kot opravljeno delo, vendar ne zato, ker bi bil z njim že zaključen gospodarski cikel, temveč zato, ker je ta denar dejansko zapis vsakega od mnogih opravljenih delovnih procesov – zapisov, s katerimi lahko vsakdo zadovolji svoje življenjske potrebe in druge potrebe. Šele ko je ta potreba pokrita in se denar vrne v gospodarstvo, se osnovni cikel denarja zaključi. Če pa denar ostane ležati kot kopičen ali prihranjen denar v eni roki, se izvede le polovica menjave, le polovica cikla. Denar še ni izpolnil svojega namena, nasprotno, umaknjen je bil od cilja, za katerega je bil izumljen in za katerega obstaja. Moramo načeloma izjaviti, da je ta prekinitev nacionalnoekonomske naloge denarja iz nacionalnoekonomskih in nacionalnopolitičnih razlogov nedopustna. Očitno ni mogoče, da bi moral biti vsak prejeti finančni znesek takoj izplačan, da bi moral biti finančni trg tako obilno oskrbljen z denarjem, da bi lahko vsaka zasebnica svoje ekonomske ureditve uredila tako, da bi si prihranila zneske za kritje svojih mesečnih potreb ali zneske za večje enkratne letne storitve, temveč je treba z nacionalnega vidika razglasiti za popolnoma nedopustno, da se valuta, ki jo država izdaja za blaginjo skupnosti, umakne iz javnega obtoka kot kopičen denar.

Finančnemu sistemu torej ustreza tudi dolžnost porabe, torej dolžnost
vrniti pridobljeni denar v obtok.

Tukaj lahko še enkrat precej ostro poudarimo, da s tem varčevanje nikakor ni onemogočeno. Pravilno razumljeno varčevanje nikakor ni pohlepno in skopuško kopičenje denarja, temveč – če želimo uporabiti priljubljeno kombinacijo ideje varčevanja z otroško pomočjo –
, Gre za ustvarjanje in pridobivanje dobrin, nakup ali gradnjo majhne hiše, nakup dragocenih predmetov, zbirk, knjig, slik, gospodinjskih izdelkov, širitev in izboljšanje podjetja, povečanje zalog itd., in to je veliko boljši "prihranek" kot kopičenje zlata.

Prav mi Nemci smo se morali o tem vprašanju izobraziti v najveličastnejšem svetovnem nazoru. To pravkar opisano pravilno "varčevanje" se je najbolje obrestovalo, lažno, osredotočeno na denar, pa je bilo bridko maščevano.

Ta nezmotljivo pravilen občutek ljudi, tudi za te zadeve, se je povsem pravilno odražal v sagah in pravljicah. Nakopičen denar se spremeni v ničvredno kepo ali pa izgine ali pa prinaša neskončno nesrečo. Po drugi strani pa vedno in povsod tisti, ki je s svojo pridnostjo "nekaj dosegel" – in s tem zdravim razmišljanjem vedno razume cvetoče zasebno gospodarstvo, pa naj bo to trgovsko, komercialno ali industrijsko –

si je pridobil spoštovanje in ugled. Takšen razvoj bogastva ni sporen, ni usmerjen proti duhu denarja, je kot uspešen član celotnega gospodarstva socialen v najboljšem smislu.

Po teh kratkih, a potrebnih, saj bistvenih, opažanjih o finančnem sistemu se vrnimo k izhodišču našega vprašanja: "Kaj mislimo s suženjstvom obresti?"

Če zaradi zadrževanja denarja v rokah ljudi, ki se ne zavedajo nacionalnoekonomske naloge denarja, ali še bolj v rokah tistih, ki želijo zbrani denar uporabiti kot orodje oblasti, pride do zastoja, denarja, ki ostane v obtoku, postane manj, pojavi se denarna stiska. Toda tisti, ki imajo denar, ga še vedno ne vrnejo v obtok na nacionalnoekonomsko zdrav način, ker so sami zadovoljili stalne potrebe in si zgradili hiše ali kupili druge.

Machine Translated by Google

komercialnih ali industrijskih izdelkov. Zato poslovnežu ali lastniku tovarne, ki obratni kapital za vzdrževanje svojega podjetja vsekakor potrebuje, ne odvzamejo njegovih izdelkov, temveč mu dajo denar, ki so mu ga nezakonito zadržali v nacionalnoekonomskem smislu, proti posebni dajatvi – proti obrestim. Nacionalnoekonomski pritisk se začne.

Razmerje med proizvodnjo blaga – proizvajalcem – narodnega gospodarskega delavca in denarjem se v trenutku obrne na glavo. Denar, ki naj bi po svojem bistvu in izumu služil gospodarstvu, se je nenadoma osvobodil in izvaja pritisk na proizvodnjo blaga. Začne se finančno pravilo. Seveda je zasebno gospodarstvo veselo, da lahko vsaj na ta način ohranja svoja podjetja, saj se čuti dolžno služiti proizvodnji v nacionalnem gospodarstvu. Kopilec denarja iz tega občutka narodne gospodarske dolžnosti narodnega gospodarskega delavca izvleče dvojno korist: prvič, da mu sestavi dolžniško potrdilo – torej pravni naslov – po katerem dolžnik z vsem svojim premoženjem odgovarja za nezmanjšano odplačilo posojenih zneskov, v večini primerov so povsem zastavljeni drugi določeni predmeti premoženja, in drugič, dolžnik se mora dodatno zavezati k nenehnemu dodatnemu plačilu, ki ga imenujemo obresti.

Zajamčeni kredit torej ni dan iz razlogov, ki bi ustrezali dobesednemu pomenu besede kredit, torej zaupanju v večjo ekonomsko učinkovitost in zmogljivost, temveč zgolj z namenom izkoriščanja potrebe podjetnika, da si brez truda priskrbi del svojega dohodka od dela. Kredit tudi ni dan za spodbujanje proizvodnje, temveč zgolj za to, da bi posedovanje denarja postalo "donosno". Za upnika je v osnovi popolnoma vseeno, za katera podjetja se kredit uporabi; če ga to zanima, se to zgodi le zato, da se prepriča, da je njegov denar varen in predvsem, da je tudi dejansko obrestovan.

Na splošno je kreditni sistem, ki ga posredujejo banke, danes zgrajen tako, da je kapitalist, lastnik denarja in kredita, na splošno popolnoma ločen od dela. Nima nobenega osebnega odnosa do različnih proizvodnih panog, v katerih "pusti delati svoj denar", kot pravi priljubljen zavajajoč izraz. Kaj delničar ve o "Girmesu", "Pögeju", "Weserju", "Riebeck Montanu", "Otaviju", "Salitreri", "Steaui Romani"67, kaj ve, kaj se v teh tovarnah proizvaja? Za to nima nobenega interesa, ima le enostranski interes, ali delnice rastejo ali padajo in kako visoke so dividende, ki jih prinaša njegov kapital. Prav tako je popolnoma vseeno, ali delniške družbe ali druge oblike kapitalistične dejavnosti (delniška družba, družba z omejeno odgovornostjo, sindikat itd.) služijo proizvodnji na splošno. Glavna stvar, edina odločilna stvar je - "dobičkonosnost". Dokaz za to je ogromna priljubljenost, ki jo uživajo bančne delnice. Velike banke, pa tudi vsaka kreditna institucija, na splošno ne opravljajo nobenega produktivnega dela v smislu proizvodnje blaga. Tukaj, v sistemu velikih bank, ideja obresti – torej možnost prenosa velikanskega deleža dohodkov od produktivnega dela v posest golega lastnika denarja, in sicer za slednjega popolnoma brez napora – slavi prave orgije. Danes skoraj ni več podjetja, ki ne bi bilo v neki obliki odvisno od banke, ki ne bi bilo vodeno v povsem obrestno-kapitalistični obliki. Celotno nacionalno gospodarsko delo je odvisno od bančnega in borznega kapitala ter je nanj vezano z obrestmi.

67 Girmes je tekstilno podjetje, ki ga je ustanovil Johannes Girmes (1854–1912); Weser je bilo ladjedelniško podjetje, Riebeck-Montan je bilo rudarsko podjetje, Otavi je bilo rudarsko in železniško podjetje, Salitrera je bilo čilsko podjetje za proizvodnjo solitra, Steaua Romana pa je romunsko podjetje za rafiniranje nafte.

Machine Translated by Google

Gospodarji bank – visoki finance – so s tem tudi gospodarji proizvodnje. Od njih je odvisno, ali se bo delo ustavilo ali pa bo trg preplavljen z ogromno količino smeti. Za organiziran zasebni sektor je izpolnjevanje povpraševanja povsem stranska zadeva.

V primeru te obrestno kapitalistične ekonomske oblike sodobnega kreditnega sistema imamo torej opravka z najpopolnejšo nacionalnoekonomsko nemoralnostjo, s popolno perverzijo pomena finančnega in kreditnega sistema kot služabnika gospodarstva v položaj absolutnega gospodarja gospodarstva.

Ustvarjalno in produktivno delo je postalo suženjstvo, svetu pa vlada pretkano grabežljiv, večno mobilen judovski duh oderuštva. Izsiljevanje, ki je mogoče le z ustvarjanjem umetnega izrednega stanja z nacionalnim ekonomsko nelegitimnim zadrževanjem denarja. In to se danes šteje za pravično, za pravico, ki se je nihče ne upa dotakniti, ker ga to spravlja v konflikt s svetovno oblastjo velikega posojilnega kapitala.

Suženjstvo zanimanja je bilo izpopolnjeno!

Izpopolnila se je z dejstvom, da je zapeljiva umetnost mobilnega duha uspela celo državo, dano zaščitnico finančnega sistema, privezati na obrestno suženjstvo, tako da tudi ta z zvezanimi rokami priznava mednarodni kapital za svojega gospodarja in se pusti odvrniti od svoje dejanske naloge zaščitnice nacionalnega gospodarstva v položaj izvršitelja, izterjevalca obresti za velik posojilni kapital.

Machine Translated by Google

Nacionalno finančno gospodarstvo

Zdaj je naša posebna naloga, da sledimo temu razvoju nacionalnega finančnega gospodarstva.

Tudi tukaj bo pravilno začeti z ugotovitvijo dejstev, kot so danes.

Izjemen pojav v nacionalnem življenju narodov zahodnega kulturnega kroga je ogromen dolg vseh držav. Ne glede na to, ali so zmagovalke ali poraženke, vse nosijo ogromna dolžniška bremena v svojih nacionalnih gospodarstvih, ki jih je vojna močno prizadela.

Najpomembnejše statistično delo Britanskega imperija je The Statesman Yearbook; ta uradni nacionalni letopis daje posameznim državam natančen pregled stanja njihovih javnih dolgov itd.

Po njem je dolg Anglije – torej angleškega delavskega razreda – mednarodnemu kapitalu – 31. marca 1930 znašal 7.596.000.000 funtov šterlingov z letnim plačilom obresti v višini približno 350 milijonov funtov šterlingov. Precej koristno je to vsoto pretvoriti v nemške marke, saj se na ta način najbolje vidi, da gre pri tem obrestnem vprašanju za mednarodno vprašanje najširšega obsega.

Francija svojim domačim in tujim upnikom dolguje približno 279 milijard zlatih frankov.

Združene države Severne Amerike, blagoslovljena dežela dolarja, nosijo javni dolg
breme v višini približno 16 milijard dolarjev.

V Kanadi, Avstraliji, Indiji, Italiji, Češkoslovaški, Poljski, povsod najdemo isto bedno sliko brezupnega dolga držav in s tem ljudstev mednarodnemu kapitalu. Povsod se nacionalno življenje vrti okoli enega vprašanja: Kako plačati obresti za naša posojila, torej za naše dolgove do mednarodnih financ, do velikega posojilnega kapitala?

Finančna ministrstva v vseh državah so neutrudno zaposlena z iskanjem novih davčnih virov, parlamenti mesece svetujejo o novih davčnih zakonih, a vsak odpor je zaman. Pred veličino mednarodnega oderuškega kapitala in njegovih potrjenih "zakonitih" zahtevkov do plačil obresti se parlamenti in vlade vedno znova sesuvajo in zatirajo svoje ljudi z davčnimi bremeni brez primere, namesto da bi si drznili narediti konec tej ogromni mednarodni goljufiji z odločnim "ne".

Krivica je postala zakon, gospodar pa suženj.

Kako so stvari v naši revni domovini, doživljamo vsak dan in vsako uro.

Mladi nemški delavski velikan se je nasilno in močno dvignil, potem ko je s krvjo in železom dosegel narodno enotnost. Njegovo neutrudno delo, njegov ustvarjalni duh sta prinašala vedno nove izume. Nemški podjetniški duh in drznost sta osvojila svetovne trge. Z začudeno tesnobo se je francoski in angleški posojilni kapital Rothschildov in drugih bančnih magnatov, pa tudi trustovni kapital ameriških finančnikov, Kahnov, Loebov, Speyerjev itd., čutil najresneje ogrožene v svoji donosnosti. Vrednost nemške marke, torej kakovost in poceni nemških izdelkov, je še naprej naraščala, lahko smo si predstavljali, kdaj bo marka dosegla vrednost dolarja, dokler Nemčija ne bo prehitela angleške svetovne trgovine, videli smo, kako so po vsem svetu za model vzeli nemške prometne objekte, nemške izobraževalne ustanove, nemške sanitarne organizacije, nemške mestne uprave, nemške vojaške metode, videli smo, kako so povsod po svetu nemški inženirji kot pionirji nemške delovne zmogljivosti gradili železnice, mostove in ulice. A vse to je pomenilo, da je bila donosnost posojenega kapitala ...

Machine Translated by Google

po vsem svetu je bila ogrožena zaradi mednarodnih financ. Tedaj so se mednarodni finance s pomočjo mednarodnega prostozidarstva odločile, da bodo obkolile Nemčijo in jo z uporabo vseh sredstev laži in obrekovanja predstavile kot sovražnika sveta. – Edvard VII. je bil v tej šahovski igri le figura, potisnjena naprej. Nacionalistične strasti so se razplamtele proti Nemčiji, tako v Angliji kot v Franciji. Nakazovanje politične predzgodovine svetovne vojne sem ne spada, vendar je v vsakem primeru gotovo, da je bila nemška stran kljub svoji vojaški moči izgubljena, saj na splošno ne more biti govora o politični protiigri proti igri spletk sil Antante (prim. Rosenberg, Mednarodno prostozidarstvo 68).

Celo edina skupina, ki je v Nemčiji še imela tujopolitični nagon, Vsenemška69, ni imela pojma, da ta močan boj med oboroženimi narodi ni bil namenjen političnemu uspehu, temveč je bil usmerjen k cilju finančne podreditve nemških delavcev obrestnemu suženjstvu mednarodnega kapitala. Militaristična prevlada nad Nemčijo je bila seveda poseben cilj Francije, uničenje nemške mornarice poseben cilj Anglije, toda nad obema imperialističnima ciljema Francije in Anglije je vedno stala težnja po svetovni prevladi mednarodnega kapitala.

Medtem ko so se narodi tako v divjem boju trgali med seboj in je kri najboljših tekla v potokih na bojiščih, se je judovstvo vsega sveta gibalo. Za vso Judo je prišel čas žetve.

Visoke finance so financirale svetovno vojno; v vseh narodih sveta so judovski pisarji sedeli v uredništvih mednarodnega tiska in lagali ter spodbujali narode k vedno novim prizadevanjem drug proti drugemu. 26 držav je bilo na ta način vpletenih v vojno proti centralnim silam. Z vzhoda je v nemška ozemlja pritekel tok vzhodnih Judov; ti so se prebijali naprej, se barantali, kradli in bogateli, si prilastili stanovanja v mestih in si prisvojili vse, kar so lahko dobili. V vojaško-industrijskih podjetjih so za to plenjenje in slabo upravljanje nemške delovne sile poskrbeli pripadniki judovske rase, Judje pa so se vsiljevali naprej in navzgor na vse položaje v državi in gospodarstvu. Notranjo demoralizacijo so prav tako zavestno vodili Judje, Haasovi, Dittmannovi, Cohnovi, Luxemburgovi, Barthovi, nato Parvus-Helphandovi, Eisnerji, Levieni, Gradnauerji70, ki so jih vznemirjali in hujskali, podpirali pa so jih ambiciozni ljudje, bedaki in oblastni zločinci proti nemškemu ljudstvu.

---

68 Alfred Rosenberg je objavil delo z naslovom Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), pa tudi Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) v seriji Nationsozialistische Bibliothek, zv.9.

69 Alldeutscher Verband je bila nemška nacionalistična organizacija, ustanovljena leta 1891. Med prvo svetovno vojno je združenje spodbujalo nemške ekspanzionistične cilje, po vojni pa je podpiralo generala Ericha Ludendorffa (1865–1937) v njegovi trditvi, da je bila Nemčija v vojni izdana (»zabodena v hrbet«) s strani socialistov in demokratov.

70 Hugo Haase (1863–1919) je bil judovski socialist, ki je leta 1911 skupaj z Nemcem Augustom Bebelom postal predsednik Socialdemokratske stranke Nemčije (SPD). Izjavljal se je za pacifista in je julija 1914 organiziral velik protivojni shod. Wilhelm Dittmann (1874–1954) je bil pomemben član SPD, ki je bil februarja 1918 obsojen na zaporno kazen zaradi sodelovanja v stavki berlinskih oboroževalnih delavcev. Med in po novembrski revoluciji po koncu prve svetovne vojne je Dittmann igral aktivno parlamentarno vlogo kot član Neodvisne socialdemokratske stranke Nemčije (USPD). Leta 1933, po Hitlerjevem prihodu na oblast, je Dittmann pobegnil v Švico. Oskar Cohn (1869–1934) je bil judovski politik, ki je sodeloval s Karlom Liebknechtom, ustanoviteljem Spartakistične lige, in je bil odločen sionist. Pobegnil je.

v Pariz leta 1933. Rosa Luxemburg (1871–1919) je bila judovska marksistka, ki je skupaj z Liebknechtom ustanovila Spartacistično ligo, ki je sčasoma postala Komunistična partija Nemčije (KPD). Tako Luxemburg kot Liebknechta so leta 1919 umorili Freikorpsi. Emil Barth (1879–1941) se je leta 1917 pridružil USPD in bil eden od šestih članov Sveta poslancev ljudstva (Rat der Volksbeauftragten), ustanovljenega novembra 1918 po padcu nemške monarhije (drugi člani so bili Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann in Otto Landsberg iz SPD ter Haase in Dittman iz USPD).

Aleksander Parvus (rojen kot Israel Helfand) (1867–1924) je bil getoški Jud iz Belorusije, ki je imel ključno vlogo pri uresničevanju marksistične strategije »permanentne revolucije« prek različnih mednarodnih stikov z Rozo Luxemburg, Leninom, Trockim in ...
Mladi Turki. Max Levien (1885–1937) je bil ruski judovski boljševik, ki je leta 1913 postal nemški državljan in član

Machine Translated by Google

Na ta način se je nemški narod dokončno sesul od znotraj. Judova zvezda je vzšla krvavo rdeča. Zadnji narod, ki se je trdno uprl mednarodnim financam in njihovim čarovništvom, se je sesul, odložil je orožje in se priklonil pred strašnim jarmom versajskega diktata. Krvaveč iz tisočih ran, brez voditelja, ne prav zaradi izgona knezov, kajti prav ti so popolnoma odpovedali kot pravi voditelji, so nemški narod s svojimi parlamenti in parlamentarnimi vladami z usodno obsodbo, ki jo je v takih časih vedno mogoče uporabiti, z besedno zvezo "Da bi se izognili najhujšemu", vodili v obrestno suženjstvo posojilnega kapitala.

KPD (Komunistične partije Nemčije). Aprila 1919 je Levien skupaj z drugim ruskim judovskim članom KPD, Eugenom Levinom (1883–1919), ustanovil Bavarsko sovjetsko republiko. Toda ta »sovjetski« eksperiment je zatrl predsednik Friedrich Ebert, ki je za vzdrževanje reda v Münchnu uporabil Freikorps. Levina so Freikorpsi maja 1919 aretirali in usmrtili, Levien pa je pobegnil v Avstrijo in Sovjetsko zvezo, kjer je bil tudi on usmrčen leta 1937 med Stalinovo veliko čistko. Georg Gradnauer (1866–1946) je bil judovski član SPD, ki je bil po ukinitvi Kraljevine Saške prvi minister-predsednik Saške. Kot zmerni socialist je s pomočjo Freikorpsa poskušal zatreti radikalce v Leipzigu, po zgledu Eberta v Münchnu. To ga je stalo volitev in je bil leta 1920 prisiljen odstopiti.

Machine Translated by Google

Versajski diktat, Dawesov pakt in Youngov načrt

Cilj svetovne vojne je bil dosežen: Nemčija, najbolj marljiva in učinkovita država na svetu, je bila odstranjena kot konkurent na svetovnem trgu, vojaško premočena, brez vodstva, zapeljana in zastrupljena z lažnimi marksističnimi doktrinami, moralno razkrojena in pokopana pod goro dolgov, ki jih nikoli več ne more odstraniti, ampak je morala za vedno služiti kot suženj obresti mednarodnega kapitala.

V skladu z londonskim načrtom odplačevanja je morala Nemčija priznati obresti-dolg v višini 132 milijard zlatih mark, k temu dolgu pa so bile prištete še obresti.

Bilo bi smešno, če ne bi bilo tako strašno resno in če sovražniki tega ne bi vzeli tako neusmiljeno, ravno v nasprotju z vsemi klišeji pacifistov, "ampak ne bo tako hudo" in "zmagala bo razumnost". Ne! Ne bo zmagala! In mednarodni finance bodo storile vse, da bodo Nemčijo nenehno držali v tem interesnem suženjstvu. Samo mi se lahko osvobodimo.

Globoka tragedija nemškega naroda je, da čeprav je na splošno učinkovit v svojem ozkem delovnem krogu, takoj postane negotov, ko dvigne pogled onkraj meja vsakdanjega dela in se postavi pred velike svetovne dogodke. Tukaj vesten in natančen Nemec izgubi vso mero, postane vizionar in navdušenec. "Nemški profesor", ki v svoji specializaciji dosega izjemne stvari, postane, soočen s stvarmi sveta, predmet humorističnih časopisov, od pozabe dežnika do bujnega dolgovezenja ideologov; nemški častnik, ki zaupa v odlično učinkovitost svojih čet, je nagnjen k podcenjevanju duhovnih nepredvidljivosti politične narave in moči idej ter s tem dvomi o končnem uspehu; nemški uradnik se nagiba k temu, da se ima za šefa prebivalstva namesto za služabnika celote.

Torej, v velikem in malem vidimo to katastrofalno lastnost nemškega značaja: Nemci so specialisti in sanjači. Posamezno bolj učinkoviti in marljivi na vseh posebnih področjih kot kateri koli drug narod, celo popolnoma sposobni navdušiti se nad vsako veliko idejo in z junaškim pogumom dati življenje za idejo, vendar manj spretni v tem, da bi videli in našli pravo rešitev znotraj vmesnega kroga mednarodnih gospodarskih in političnih zadev.

Odraz te temeljne značajske lastnosti Nemca na političnem področju je njegovo tako pogosto objokovano pomanjkanje nacionalnega čuta in njegova politična nesposobnost. Povprečnemu Nemcu do neke mere manjka čut za velika naročila; zato tudi večinoma ne razume, da so te številke dolgov v resnici njegova usoda, da so te številke, da je priznanje tega dolga ter pripravljenost in poskus plačila tega dolga v denarju in materialnih dobrinah osnovni razlog za celotno obupno stanje nemškega naroda.
Veliko manj pa vidi, da upravičenci te nemške plačilne obveznosti niso pravzaprav drugi narodi, temveč izključno – mednarodne finance.

Za mednarodne finance pa odplačilo posojila nikakor ni pomembno, temveč le trajna obveznost plačila obresti. To in samo to je razlog, zakaj so mednarodne finance, ki so sestavljale Versajski diktat v njegovem finančnem delu, že od začetka določile osnovni znesek tako fantastično visoko, da o odplačilu nikoli ni mogoče razmišljati, toda tudi v primeru morebitnega znižanja osnovnega zneska (vsekakor le ob sočasnem dvigu obrestne mere) bo Nemčija trajno ostala v obrestnem suženjstvu.

Machine Translated by Google

Vsiljevanje te obrestne vladavine našim revnim delavnim ljudem je bil končni cilj svetovne vojne je bil to cilj visokih financ in ta cilj je bil v celoti dosežen.

Ustrezne določbe Versajskega diktata so tako grozljive, tako jasno kažejo vso resnost in uničujočo trdoto te obrestne vladavine, ki vse, kar imamo in za kar delamo, izroča v roke mednarodnih financ, da jih v nadaljevanju navajam v odlomkih:

> Člen 231. Zavezniške in pridružene vlade izjavljajo, Nemčija pa priznava (!), da so Nemčija in njeni zavezniki kot povzročitelji (!) odgovorni za vse izgube in škodo, ki so jih zavezniške in pridružene vlade ter njihovi člani utrpeli zaradi vojne, ki jim jo je vsilil napad Nemčije in njenih zaveznikov.

Čeprav je v 232. členu precej cinično priznano, »da nemška sredstva ne zadostujejo za zagotovitev popolne restitucije vseh teh izgub in škode«, se kljub temu zahteva obveznost, »da se vse te izgube in škoda nadomestijo«.

> Člen 233 pravi: "Obseg škode bo določila Komisija za odškodnine."

> Člen 234 pravi: »Komisija za reparacije bo občasno preverjala plačilno sposobnost Nemčije ... Vendar ne more odpovedati nobenega zneska brez odobritve različnih vlad, zastopanih v Komisiji.«
>
> Člen 234 določa: "Nemčija bo pred določitvijo končnega zneska odškodninskega zahtevka plačala ... 20 milijard mark v zlatu (v zlatu, blagu, ladjah, vrednostnih papirjih ali na druge načine)"
>
> Nemčija bo poleg tega izdala obveznice, navedene v členu 12c Priloge II.

In zdaj pride na vrsto, lepo pospravljeno in blizu konca tega člena 12c Priloge II v VIII. razdelku tako imenovane Versajske mirovne pogodbe, finančno-politično zadušitev Nemčije. Ta člen 12 v svojih najpomembnejših točkah pravi naslednje:

> Komisija ima vsa pooblastila in izvaja vsa pooblastila, ki so ji zagotovljena s to pogodbo.
>
> Komisija ima na splošno najobsežnejša pooblastila za nadzor in izvrševanje v zvezi z vprašanji odškodnine. Upoštevati mora naslednje pogoje in določila:
>
> a) Vsak del celotnega zneska določenih terjatev, ki ni plačan v zlatu, ladjah, vrednostnih papirjih ali blagu ali na drug način, mora Nemčija zavarovati pod pogoji, ki jih določi Komisija, s prenosom ustreznega zneska v obveznice ali obveznosti katere koli vrste, da se doseže priznanje dolgovanega zneska.
>
> b) Komisija bo periodično ocenjevala plačilno sposobnost Nemčije in preučevala nemški davčni sistem (!), tako da se bodo najprej vsi prihodki Nemčije, vključno s prihodki, določenimi za obresti in servisiranje dolga njenih domačih posojil, po možnosti (!) uporabili za plačilo zneskov, ki jih dolguje na podlagi naslova oz.

Machine Translated by Google

odškodnine, in drugič, da bi se prepričali, da je nemški davčni sistem natanko (!) tako zatiralski kot sistem katere koli druge oblasti, zastopane v Komisiji.

Ta odstavek je diabolično osredotočen na trajno zatiranje Nemčije, praktično vsebuje možnost, s sklicevanjem na neko majhno roparsko državo, v kateri so uvedeni neomejeni davki, da se preprosto določi uvedba enakih davkov celo v Nemčiji. Hkrati pa z brutalno odkritostjo priznava, da bi morali biti tudi drugi narodi držani v istem dolžniškem suženjstvu. In zdaj pride na vrsto zloglasni odstavek c.

c) Da bi olajšala in izvedla obnovo gospodarskega življenja v zavezniških in pridruženih državah, bo Komisija, kot je določeno v 232. členu, od Nemčije prejela prvo plačilo kot jamstvo in priznanje krivde, ki ga sestavljajo obveznice imetnikom, plačljive v zlatu, ki so proste vseh davkov ali dajatev kakršne koli vrste (!), ki jih uvedejo ali jih lahko uvedejo vlade rajha ali nemških držav. Te obveznice se dajejo v obrokih (!) in to v treh obrokih, kot je določeno spodaj: 1. 20 milijard zlatih mark se plača takoj. 2. 40 milijard zlatih mark se da v obveznicah, ki se obrestujejo z dodatno obrestno mero 5 % + 1 % za amortizacijo od leta 1926. 3. Takoj se izda pisna obveznost plačila dodatnih 40 milijard zlatih mark v obveznicah, s 5-odstotnim obrestnim kritjem.

Ta klavzula je jedro celotnega versajskega diktata. Vemo, da je londonski Ultimatum71 ni določil le manj plačil, temveč je, nasprotno, celoten znesek določil na 132 milijard zlatih mark. 16. člen nato izrecno določa: "Od 1. maja 1921 mora nemška vlada plačevati obresti na svoj dolg." Obrestna mera je določena na 5 odstotkov.

Sledi 17. člen, ki obravnava vsako kršitev:

Člen 17. Če bi Nemčija zamudila z izpolnitvijo katerega koli dolga, ki ji ga nalaga prejšnji del pogodbe, bo Komisija o tej neizpolnitvi nemudoma obvestila vse udeleženke in hkrati predlagala ukrepe, ki jih je treba sprejeti proti njej.

In zdaj sledi ena najbolj nezaslišanih določb celotne pogodbe:

Člen 18. Nemčija se zavezuje, da ukrepov, ki jih zavezniške in pridružene sile upravičeno sprejmejo proti namerni (!) neupoštevanju dogovorov Nemčije, ne bo razlagala kot sovražno ravnanje (!). Ti ukrepi bi lahko vključevali prepovedi uvoza ter gospodarske in finančne sankcije in na splošno (!) vse ukrepe (!), ki bi se zadevnim vladam zdeli zahtevani zaradi okoliščin.

S to klavzulo se seveda odpirajo vrata vsakemu, tudi najbolj brutalnemu terorju, nemška vlada pa je nadalje izrecno podpisala, da ne sme upoštevati niti

71 Potem ko je Medzavezniška komisija za reparacije januarja 1921 določila znesek, ki ga mora Nemčija plačati kot reparacije, na 269 milijard zlatih mark, je britanski premier David Lloyd-George 5. maja 1921 nemškemu veleposlaniku v Londonu predstavil šestdnevni ultimat, po katerem bi zavezniki, če Nemčija ne bi priznala vračila 132 milijard mark (nekoliko drugačen izračun kot 269 milijard januarja) ter drugih določil Versajske pogodbe, zasedli Porurje.

Machine Translated by Google

največje zatiranje, poboji Nemcev, najbrutalnejši izgoni, plenjenje, uničevanje itd. "kot sovražno ravnanje"!

Ta pisna izročitev nemškega ljudstva krutemu, maščevalnemu in neusmiljenemu sovražniku je, nadalje, predvideno za vedno, saj člen 23 pravi:

> Komisija bo razpuščena, ko bodo Nemčija in njeni zavezniki plačali vse zneske, ki jih dolguje za izvajanje te pogodbe ali v skladu z odločitvami Komisije, in ko bodo vsi ti zneski ali njihovi ekvivalenti razdeljeni med udeležence.

To je večno suženjstvo obresti Nemčije.

Morda bodo naši politični prijatelji in sovražniki zdaj razumeli, kaj je treba razumeti pod obrestnim suženjstvom, morda bomo razumeli, zakaj je odprava tega strašnega obrestnega suženjstva v središču naših zahtev. Morda bomo razumeli tudi, zakaj je v primeru te zahteve to mednarodno vprašanje prvega reda. Za Nemčijo je to preprosto vprašanje usode in celo za druge narode je to najodločilnejše vprašanje za okrevanje.

V primerjavi s tem mednarodnim vprašanjem vsa druga vprašanja potonejo v nič, saj brez prekinitve obrestnega suženjstva vzpon produktivnih narodov na splošno ni mogoč. Če bi se obrestno suženjstvo, ki se je začelo zdaj, ohranilo, bi bog Mamon zasedel prestol. Bog je mrtev, duše narodov umirajo, svet polni človeška zmešnjava kot obrestni sužnji mednarodnih financ. Denar vlada svetu.

Predpisi Versajskega diktata so bile bistvene točke, ki jih je leta 1924 nadomestil Dawesov pakt. Po strahu pred inflacijo naj bi se nadaljnje plenjenje Nemčije nadaljevalo "na trdnejših temeljih". Visoke finance so omogočile izdajo vseh vrst zagotovil, med katerimi je treba omeniti najpomembnejša in daljnosežna zagotovila o denacionalizaciji Reichsbanke in Reich železnic. Kljub vsem prerokbam o "srebrnem oblaku" se je nemško gospodarstvo še naprej sesuvalo, nemožnost plačil v skladu z Dawesovim paktom pa so končno zaznali celo slepo besni sadisti izvajanja. Namesto Dawesovega pakta je prišel Youngov načrt. Prinesel naj bi "olajšave". Zdaj je konec.

pridi.

O grozotah Dawesovega pakta. Zvezek 7 Nacionalsocialistične knjižnice (cena 1,80 marke) ponuja najbolj natančne informacije, ki vsebujejo ponatis izvirnega besedila skupaj z obsežnim kritičnim komentarjem. Zvezek 13 te serije obravnava glavne točke Youngovega načrta.

Machine Translated by Google

Posojilno gospodarstvo

»Če država potrebuje denar, si ga mora izposoditi od tistih svojih državljanov, ki ga imajo več, kot ga lahko sami porabijo. Seveda mora za vračilo tega denarja plačati obresti, sicer ga ne bo prejela, saj ima že tako dovolj težav z odplačevanjem posojil.«

To formulacijo je uporabil nekdanji socialistični minister dr. David72 v razpravi z mano v Berlinu. To formulacijo sem tukaj namenoma postavil, ker na zgleden način odraža zanimanje za kapitalistični način mišljenja našega časa; dejstvo, da je bil on od vsega marksist, daje celoti posebno privlačnost.

Iz stotin razprav in predavanj vem, da zgornja formulacija tako v celoti izhaja iz sedanjega obrestno-kapitalističnega sveta idej, da bi komaj kdo začutil lažnost te razlage obrestne in dolžniške ekonomije države, kaj šele, da bi nanjo našel pravilen odgovor.

To ima zelo preprost psihološki razlog, in sicer, da se zgornja razlaga nanaša na kritje denarnih potreb zasebnika v okviru obrestno-kapitalistične oblike gospodarstva.

Za posameznega zasebnega človeka, kot tudi za zasebno gospodarstvo na splošno, velja stavek: "Če kdo potrebuje denar, si ga mora izposoditi z obrestmi od tistih, ki imajo več denarja, kot ga lahko sami porabijo."

Vendar se moramo res izogibati odgovarjanju na vprašanja nacionalnega finančnega gospodarstva z vidika zasebnega kapitalizma, temveč z državniškega vidika. Mislim, da bi bila resnično velika nesreča, če bi ta način razmišljanja o zasebnem gospodarstvu preprosto brezpogojno prenesli na nacionalno gospodarstvo.

Države z njenimi instrumenti moči, njeno suvereno močjo, res ne gre enačiti z nobenim naključnim zasebnikom. Država ima tri močne možnosti, s katerimi lahko na podlagi svoje suverenosti pokrije svoje potrebe po opravljanju svojih nalog. To so njena storitvena suverenost, njena suverenost kovanja denarja in njena finančna suverenost.

S služenjem vojaškega roka je treba razumeti suvereno pravico države, da svoje državljane pozove k brezplačni službi. Ta suverenost države nad posameznikom se v svojem najmočnejšem obsegu razkrije v obveznem vojaškem roku in še bolj v vojni službi. Soočeni z zahtevami, ki jih država lahko zahteva od svojih državljanov v vojnem času, se morajo vsi zasebni premisleki umakniti. Družina, poklic, posel in zaslužek, vse mora utihniti, ko država pokliče svoje sinove pod zastavo. Toda država lahko pokliče svoje državljane ne le k vojni službi, ampak jih lahko pokliče celo k velikim gospodarskim podvigom, spomnimo se zakona o pomožni službi, ki pa je žal, v nasprotju z vojaško službo, določal visoko in vedno večje plačilo za opravljene storitve, tako da je kmalu nastal globok razkol med frontnimi vojaki, ki so morali vsak dan darovati svoja življenja za domovino – brez plačila – in tistimi, ki so bili zaposleni v domovini, zaščiteni za fronto, za visoko plačo. Mimogrede se lahko spomnimo tudi močnih dosežkov drugih narodov, ki so temeljili na služenju vojaških obveznosti: spomnimo se gradnje kitajskega zidu, obzidja naših srednjeveških mest.

Praktično bi torej bilo popolnoma v pristojnosti države, da

72 Eduard David (1863–1930) je bil od junija do oktobra 1919 minister za notranje zadeve v Weimarski republiki.

Machine Translated by Google

oživiti in razširiti staro ročno in ekipno službo73 ter z njimi na ta način reševati velike gospodarske naloge za razpolaganje z obstoječimi silami.

Kovanska suverenost države je drugi vir moči, s katerim lahko država neposredno pokrije svoje denarne potrebe. Nihče ne oporeka pravici države do kovanja kovancev ali izdajanja državnih obveznic, pravzaprav je država na podlagi svoje suverenosti proizvajala denar iz vseh možnih virov. Iz bakra, niklja, železa, porcelana, aluminija in predvsem iz – papirja. Spomnim se le časa, ko je naša vlada Reicha menila, da je upravičeno dnevno izdajati 100.000.000.000.000 mark in vedno več papirnatega denarja. Tukaj se ne bomo podrobneje spuščali v vprašanje, ali je bilo to pravilno in sprejemljivo, tukaj moramo le povedati, da lahko država dejansko pokrije svoje potrebe na podlagi svoje kovne suverenosti in da ni prisiljena "si izposojati denarja z obrestmi od tistih svojih državljanov, ki ga imajo več, kot ga lahko sami porabijo".

Finančne ali davčne suverenosti države prav tako nihče ne bo mogel izpodbijati, in tisti, ki bi to izpodbijal in bi to poskušal praktično izvajati kot posameznik, bi lahko občutil avtoriteto države v obliki sodnega izvršitelja. Finančna ali davčna suverenost države, torej pravica države, da svoje državljane pokliče na finančne storitve, je tako očitna in stara kot državne strukture. Ta oblika je tudi najbolj naravna in zdrava, čeprav je bilo na tem področju našemu času pridržano, da razumno obdavčitev spremeni v popoln nesmisel in davčni sistem spremeni v sredstvo za popolno plenjenje ljudstva v korist nadnacionalnih finančnih sil. Tudi tukaj nas vprašanje dopustnosti davkov ne bi smelo bolj zaposlovati, temveč le dejstvo, da je država zelo dobro sposobna pokriti svoje denarne potrebe z davki, torej spet na način, ki ni odprt za zasebno gospodarstvo, vendar državi absolutno odvzame potrebo, da bi svoje denarne potrebe pokrila s sprejetjem obveznosti plačila obresti kapitalistom.

Seveda ima država, tako kot vsak zasebnik, seveda še dodatno možnost, da pokrije svoje potrebe z zadolževanjem. Toda to je za zasebnega človeka že dvorezen meč; za državo pa je to, če se izrazim preprosto in dobro nemško, najbolj neumna stvar, ki jo sploh lahko stori. Vendar to ni le najbolj neumna stvar, ampak je naravnost zločinsko glede na poslanstvo države kot zaščitnice skupnih interesov.

Posojilno gospodarstvo držav je države praktično uničilo in jih izročilo v roke mednarodnih financ, bogastvo narodov je izročilo finančnim silam, danes pa so državna posojila strašna pijavka, iz katere se narodi ne morejo osvoboditi in zaradi katere se bodo nemočno sesuli, če tej strašilni zmoti ne bomo odločno naredili konca z razbitjem suženjstva obresti.

S tem smo sredi področja nacionalne finančne politike, torej na področju, kjer se povprečen Nemec sploh ne počuti kot doma. Kaj naj zdaj storimo z vsemi temi številnimi in velikimi številkami? Povprečen državljan na splošno ne bere proračunskih razprav in ima tako religiozno spoštovanje do skrivnih poti in zavajajočih načinov finančne umetnosti, da bi se jim rad popolnoma izognil. V podzavesti je to zagotovo povezano tudi z dejstvom, da vsak posameznik nosi v sebi tako rahel občutek za davčno suverenost države in nihče se ne želi spominjati številk. Šele ko davčni papirji priletijo v njegovo hišo, sodobni človek pripomni, da ga te stvari dejansko precej zadevajo in da je vedno žrtev vsakršne lažne nacionalne finančne politike.

73 Kmetijske storitve, bodisi ročne bodisi z živalmi, ki so jih od kmetov zahtevali njihovi gospodarji v srednjem veku

Machine Translated by Google

Izjemno presenetljivo je, da zadeve nacionalne finančne politike v osnovi sploh niso tako nepregledne in skrivnostne, kot se zdijo na prvi pogled, pravzaprav so v osnovi tako jasne in preproste, da jih lahko vsaj v grobem razume vsak povprečen človek.

Zato ni potrebnih velikih ustavnih razlag, da ima država opisane možnosti za kritje svojih denarnih potreb, saj vsakdo ve in je na lastnem življenju izkusil, kakšna je narava službene suverenosti države, in vsakdo dnevno prejema v roke papirnate bankovce, ki jih izdaja država, in nihče ni prihranjen davka. Zato bi bilo najbolj naravno na svetu, če bi država svoje denarne potrebe pokrivala izključno na te tri načine.

Za zasebnega človeka pa te tri poti niso odprte, saj ne bi mogel uspešno poklicati bližnjega na delo ali davčno službo, niti ne bi bil varen, če bi poskušal sam tiskati denar in ga spraviti v obtok. Zanj obstaja le pot do zadolževanja z obrestmi, če že trdno misli, da je lahko srečen le z denarjem drugih in se zadolževanju ne more izogniti.

Da pa država na splošno vidi kot pravilno edino sredstvo za sprejemanje obrestovanih posojil – torej dolgov, ko potrebuje denar – in svoje druge suverene pravice danes uporablja le na prikrit način, da bi od ljudi izterjala nastale dolgove, so to razmere, za katere zaman iščemo razumno razlago. Za to res ni razumne razlage, temveč le dejstvo, da je celotno naše razmišljanje, tudi v nacionalnih finančno-političnih zadevah, usmerjeno ali pokvarjeno na zasebnokapitalističen način. Ob tako splošnem onesnaženju javnega mnenja igrajo takšne navidezno logične razlage za posojilno politiko države, kot sem jih omenil, veliko, pravzaprav izjemno pomembno vlogo.

Žid se je celo v teh zadevah izkazal za mojstra psihogogije. V takih primerih je vedno zelo težko, da ne bi takoj govorili o neposredni korupciji odgovornih državnikov, domneva je očitna, pa vendar v večini primerov ni bilo korupcije, temveč le negotovost v zadevah finančnega in kreditnega sistema, kratkovidnost in samozadovoljstvo, ki so privedle do tega, da so državne finančne uprave počasi, a vztrajno padle v kreditni delirij, iz katerega do zdaj ne vidijo izhoda.

K temu razvoju okoliščin je bistveno prispevalo dejstvo, da se je sprva financiranje velikih javnih del, kot je gradnja železnic itd., ki so obljubljala prihodek, s posojili štelo za neškodljivo. Odločili so se takole: Iz prihodkov železnic ali vodnih poti se lahko takoj pokrijejo obresti, potem imamo cene dejansko pod nadzorom. Država s svojimi sredstvi ne more naenkrat črpati tako velikih del iz svoje blagajne, zato z veseljem sprejema ponujeno kreditno pomoč bank. To vladi odvzame težave z odobravanjem novih davkov v državnem parlamentu, likvidna sredstva države se ne zahtevajo in železnice lahko zlahka plačajo obresti iz presežkov. Zapeljiva umetnost posojilnega kapitala, ki sam po sebi ne more ničesar storiti z denarjem, če ne najde nikogar, ki bi mu ga vzel in mu poleg tega plačal obresti, je uspela spremeniti črno v belo in državo samo narediti za pobiralko obresti za zasebni kapital.

Že najpreprostejši ekonomski razmislek vlade ali parlamenta, ki se zaveda svoje odgovornosti, pa bi moral privesti do naslednjega: če nekdo gradi železnice s tujim denarjem in mora za to vsako leto plačevati le 5-odstotne obresti z vsem, kar je s tem povezano, potem celoten znesek vrne že v 20 letih enkrat, v 40 letih ...

Machine Translated by Google

že dvakrat, pa je isti dolg še vedno neporavnan. Te izjemne zneske, ki večkrat presegajo začetne investicijske stroške, je treba res še enkrat posredno zbrati od ljudi, celotnega prebivalstva, ki mora plačati železniške prometne tarife, zvišane natančno v skladu s temi obrestmi. Enkratna napoved ljudem o veliki železniški dajatvi je, oziroma bi bila, boljša. Potem bi bile te dajatve seveda nekaj let precej zatiralske, a tudi ne dolgo dlje, saj bi transportni stroški in železnice zelo kmalu postali resnično dolgovano premoženje države, kar bi ji kasneje zagotovilo velike letne prihodke. Vendar je stara zgodba, da bi človek raje psu odsekal rep po koščkih, ker misli, da bi bilo zanj veliko manj boleče. Seveda velja ravno nasprotno. Investicijske stroške takšnega nacionalnega podjetja mora res plačati prebivalstvo, če pa se gradijo na posojilih, potem neizogibno pridejo poleg tega še obresti, ki v teku let večkrat presežejo sam dolg. Zato je čista finančna neumnost financirati takšna javna dela s posojili. Že tukaj lahko opozorimo na tisto, kar bo državo rešilo pred njeno posojilno norostjo: nihče ne more prepovedati državi, na primer za takšna produktivna podjetja, izdajanja kreditnih zapisov, državnih zakladniških kreditnih zapisov in s tem plačevanja del. Takšno ustvarjanje državnega denarja v primerih, ko sploh ne more biti govora o inflaciji, ker obstaja nova vrednost tudi za nove žetone, bi naenkrat rešilo vse težave in za vedno osvobodilo državo in ljudstvo obrestnega dolga zasebnemu kapitalu.

To problematiko bomo morali podrobneje obravnavati drugje. Spretna finančna uprava bi morala biti sposobna urediti stvari tako, da bi se tako velika dela izvajala iz posebnih davkov skupaj z uporabo drugih državnih prihodkovnih virov in le z delno izdajo novih bankovcev. Ta možnost bi se seveda v precejšnji meri uresničila le, če bi se vsi drugi državni izdatki, zlasti tako imenovani neproduktivni za upravo, pravosodje, izobraževanje itd., lahko krili iz presežkov državnih komercialnih podjetij.

Glede na sedanjo panično deficitarno ekonomijo železnic, pošte itd. se to morda sliši ironično, pa vendar nismo bili tako daleč od takšnih možnosti, kot sem že pokazal leta 1919 v svoji prvi objavi v Süddeutsche Monatshefte (februar) z naslovom »Kaj pa zdaj?« pod naslovom »Radikalna sredstva«. Le obrestna obveznost države do zasebnega kapitala nas je ločila od tega idealnega stanja nacionalnega finančnega gospodarstva. Že takrat veljajoča zmota, da mora država, ko potrebuje denar, denar preprosto črpati vase z obrestmi, je to preprečila.

Jasno je in vsi bi morali biti sposobni slediti mojim razlagam, da država nikakor ni usmerjena k tujemu denarju, torej k zadolževanju, ko želi nekaj izvesti, da bi lahko na primer zahtevala delo in timsko delo ter da bi bila končno nedvomno upravičena do izdajanja državnih zakladniških dobropisov za takšne cilje, da bi z njimi vzpostavila ta dela, ne da bi pri tem obremenila ljudi. Takšen postopek bi imel ogromno prednost, da bi taka dela že od začetka osvobodila vsakršne obveznosti obresti in cestnin; dela bi takoj postala prosta in dolgov prosta državna lastnina. Iz prihodkov del bi se izdani državni zakladniški boni dejansko lahko v kratkem času unovčili in uničili; proizvodi takšnih del oziroma cene tovornega in potniškega prometa bi se lahko precej znižali. S tem bi se lahko na splošno opravile največje storitve celotnemu nacionalnemu gospodarstvu, država bi lahko pridobila precejšnje vire prihodkov, ki bi bili v največjo korist celotni nacionalni skupnosti, in bi državo tudi naredili povsem neodvisno od visokih financ. Vendar pa bi morala biti tudi

Machine Translated by Google

Torej. Kajti država je gospodarica finančnega sistema in ne visokih financ, torej bo tako tudi v nacionalsocialistični državi prihodnosti.

Pravzaprav je šlo za psihogogično goljufivo zvijačo, s katero so banke uspele preprečiti tako očitne in samoumevne miselne procese, ki jim – ko so enkrat izraženi – ni več mogoče nasprotovati, ter zmedejo državo in gospodarstvo z zgoraj navedenim stavkom in ju zvijejo v suženjstvo obresti kapitala.

Vem, da čeprav so te stvari zdaj jasne kot beli dan, mnogi moji bralci še vedno ne zaupajo svojemu zdravemu človeškemu razumu in preprosto nočejo verjeti, kako je bila takšna absurdnost mogoča, ter raje domnevajo: "To ne more biti res, naši državniki ne morejo biti tako neumni – ampak jaz tega preprosto ne morem soditi." To priznanje pomanjkanja presoje glede tako očitne državne nesposobnosti v finančno-političnih zadevah je dvojno v nasprotju s sicer hitrim iskanjem napak in tarnanjem o državnih ukrepih ter z dejstvom, da gre tukaj za zadeve, ki vsakega posameznika najbolj prizadenejo.

Tem ljudem bi rad pustil v razmislek še eno stališče, ki je
povezano z načinom odobritve kreditov prek deželnega ali rajhskega parlamenta.

O tako velikih državnih nalogah se v parlamentih res temeljito razpravlja. Po dolgih razpravah so krediti končno "odobreni". Povprečen državni državljan zdaj verjame, da je zdaj vse v redu in da država, ki je res tako bogata in mogočna, že ima odobrene milijone. Precej pametni ljudje se bodo morda še vedno praskali za ušesom in si rekli: "To pomeni spet nove davke". Mislim pa, da lahko drzno trdim, da razen posvečenih - katerim ne smejo pripadati ne predstavniki ne ministri - morda kvečjemu le enemu postane jasno, da ta velika odobritev kredita v deželnem ali rajhskem parlamentu ne pomeni nič drugega kot dovoljenje, da si ta "kredit" posodi z obrestmi na ¯ , drug način. Ta "odobitev kredita prek parlamenta" tako pooblašča le zadevnega ministra, da ta kredit z obrestmi dobi pri velikih bankah. Na ta način "odobitev kredita prek parlamenta" seveda postane farsa, komedija, saj celotno prebivalstvo - ki mora navsezadnje plačati za kapital in obresti - ni bilo v položaju, da bi dejansko tudi zagotovilo "kredit", ne, najprej ga mora ustvariti velik posojilni kapital.

Edino logično in naravno bi bilo, da bi v primeru odobritve kredita s strani parlamenta hkrati in samodejno obstajala tudi odobritev, da bi zdaj državna banka izplačala ali avtorizirala odobrene zneske na podlagi plačilnih nalogov izvršilnih organov zadevnim podjetnikom.

Krediti so odobreni, za potrebno valuto je treba nekaj storiti; zato je nesmiselno, če je treba – kot je zdaj običajno – najprej odobriti posojilo, nato pa kapitalisti pravkar "odobrene" kredite na nek način odobrijo še enkrat.

Zdaj bi lahko kdo trdil, da se presežek denarja iz države črpa prav na ta način in da mora to blagodejno vplivati na splošno finančno stanje države, da bo takšno upravljanje kreditov delovalo na način, ki zmanjšuje inflacijo. Vendar to seveda nikakor ne drži, in sicer iz razlogov, ki jih noben bančni strokovnjak ne more izpodbijati. Lahko priznamo, da se precej manjši del takšnih menic in plačil takšnih posojil plača v gotovini, tukaj gre za krog malih varčevalcev, ki se s takimi menicami znajdejo v banki, ki so prihranili nekaj sto ali tisoč mark, ki bi jih zdaj radi vložili v obrestni certifikat, v takšen čarobni papir, iz katerega je treba vsako leto izrezati le košček, da se izplača določen znesek, ne da bi certifikat zaradi tega postal manj vreden. Toda denar, ki na ta način vstopa v banko, je precej ...

Machine Translated by Google

zanemarljivo. Poleg tega banke, pri katerih so taki denarni zneski deponirani, teh gotovinskih zneskov sploh ne posredujejo državni blagajni, temveč se prenos takšnih zneskov menic izvaja izključno s prenosom ali kliringom.

Toda vsa večja naročila za takšna posojila kapitalisti izvajajo že od samega začetka, v svojih bankah, z brezgotovinskim nakazilom ali prek bančnih transakcij,
itd.

V resnici torej država ne dobi gotovine in če jo prejme, jo mora takoj dati za izvedbo svojih del. Ta domnevna prednost torej ne obstaja. Nasprotno, sledi: Država, kot vemo, za posojene zneske izda tako imenovane varnostne certifikate ali obveznice. Te državne obveznice so natančno ali ne tako natančno natisnjeni papirji, ki vsebujejo dolžniški instrument, opremljen z vsemi državnimi jamstvi za prejete zneske, poleg tega pa še potrebne določitve datumov plačila obresti in na lastnih kuponskih listih kupone, na podlagi katerih se država zaveže, da bo četrtletno, polletno ali letno plačevala obresti za zneske, navedene na kuponskem listu.

Poleg tega je temu kuponskemu listu dodan še tako imenovani certifikat o podaljšanju (talon), ki imetniku daje pravico do prejema novega kuponskega lista, če je prvi potekel po določenem številu let.

Takšen varnostni certifikat, ki ga izda država in za katerega država odgovarja z vsem svojim premoženjem za kapital in obresti, zagotovo pomeni kupno sposobnost lastnika. Imetnik takšnih državnih certifikatov si lahko s temi certifikati dejansko kadar koli nekaj kupi, ne glede na to, ali jih da neposredno kot plačilo ali pa jih najprej proda na borzi ali svojemu bankirju in nato z izkupičkom plača v gotovini.

Nobenega dvoma ni, da izdaja novih varnostnih certifikatov s strani države pomeni ustvarjanje dodatne kupne sposobnosti – ali je to pravilno ali upravičeno, nas trenutno ne zanima –, povsem enako bi se zgodilo, če bi država na primer tiskala nov papirnati denar. Razlika bi bila v tem, da bi v enem primeru izdali varnostne certifikate, ki bi državo poleg dolga obremenili s trajno obrestno obveznostjo, medtem ko pri novi izdaji papirnatega denarja obrestna obveznost sploh ne pride v poštev. Torej že zdaj vidimo, da bi bila slednja oblika v vsakem primeru ugodnejša za državo in ljudstvo.

Če pa metodo takšnega financiranja spremljamo podrobneje, se izkaže, da neposredno financiranje velikih državnih del z izogibanjem posojilni poti razkriva nadaljnje ogromne prednosti.

Videli smo, da trenutno sprejeta oblika financiranja državnih del vodi k ustvarjanju dodatne kupne sposobnosti, ki jo predstavlja izdaja novih varnostnih certifikatov. V tem primeru bodo seveda celotni zneski novih posojil izplačani naenkrat, tudi če so železnice, vodne poti itd., ki bodo zgrajene na novo, šele v fazi gradnje in še vedno ne predstavljajo nobene resnične vrednosti, vredne omembe.

Če se preide na financiranje tako velikih državnih del na način, ki ga predlagam, potem najprej izginejo ogromni stroški oglaševanja posojila. Morda se spomnimo, koliko ogromnih vsot požrejo samo razpisi v časopisih. Nadalje izginejo odstotki, ki so bankam in drugim kreditnim ustanovam odobreni od začetka. Tudi ti so spet milijoni. Poleg tega se ponavadi izdajajo posojila pod nominalno vrednostjo, z drugimi besedami, za obveznico v vrednosti 1000 mark mora kupec teh certifikatov plačati le 970 mark več ali manj, pa vendar prejme celoten znesek z obrestmi. Tudi to so izgube, ki so od začetka ...

Machine Translated by Google

postanejo breme za državo ali podjetje in v korist kapitalista. Pravzaprav se takšna posojila ponavadi "okrasijo" z drugimi privlačnostmi, kot pravi borzni izraz, tako da se jim ponudijo posebne dodatne ugodnosti, ki lahko vključujejo celo davčno oprostitev. Tukaj se spominjam posojila s premijo za rudarstvo, ki je kazalo najbolj fantastično tovrstno privlačnost, do katere se je država kdaj spustila. Hudič loterije in iger na srečo je bil postavljen v službo oglasa za posojilo, saj je obljubljal izplačilo milijonskih dobitkov na zelo velikem številu obveznic po 1000 mark; poleg tega so bila izplačana tako imenovana bonusna plačila, nadalje pa je bila objavljena obrestna mera v višini 5 %, ki pa je bila zavarovana s klavzulami, poleg tega pa je bilo v primeru vrste davkov posojilo s premijo za varčevanje oproščeno vseh davkov! Od kod je bilo treba dobiti ogromne zneske za plačilo teh premij in ugodnosti, teh bajnih dobitkov na loteriji, nihče ni pomislil – čeprav je moralo biti vsakemu resnemu in pronicljivemu človeku jasno, da bo treba vse te zneske spet izvleči iz žepov ljudi. Saj so bili takrat prejeti zneski takoj uporabljeni za najnujnejše izdatke. Vse to so finančno-politični zločini proti ljudstvu, pri katerih se je treba le čuditi popolni predrznosti, s katero so uprizorjeni.

Če torej sploh ne bi izbrali poti posojila, temveč neposredno poti neposrednega ustvarjanja denarja, bi bile vse te težke in nepravične obremenitve državnega proračuna odpravljene – niti ne bi bilo treba zbrati potrebnih zneskov naenkrat v novem papirnatem denarju , ampak bi se to lahko zgodilo precej počasi, glede na to, kako napredujejo tudi nova dela. To bi imelo še dodatno ogromno prednost, da ne bi bilo govora o izdaji nekritega denarja, saj bo nov denar dan šele, ko bo končan še en precejšen del del. Tukaj bi imeli opravka z denarjem, ki je v celoti pokrit z realnimi vrednostmi, torej z denarjem, ki je stabilen, z denarjem, ki je poravnan s toliko urami opravljenega dela.

Toda tudi ta oblika zaporedne izdaje novega denarja za gradnjo, ki se že zdi veliko ugodnejša, nikakor ni zadnji korak. Sploh se namreč ne bo izkazalo za potrebno, da se v obtok spravi znesek denarja, ki je enak novo ustvarjenim delom, saj se novo izdani bankovci dejansko vrnejo nazaj v javne državne blagajne; tako jih je mogoče ponovno izdati, ne da bi bilo treba v obtok spraviti nove serije. In zdaj pojdimo še korak dlje, torej razglasimo izdajo lastnega novega denarja za takšno posebno državo.

naloge kot same po sebi v osnovi sploh niso potrebne, četudi bi lahko zelo dobro pojasnili dopustnost in predvsem jasnost postopka financiranja pri izdaji lastnega denarja za gradnjo in bi se ga želeli držati za določene namene.

Ta zadnji korak je popolno brezgotovinsko financiranje takšnih državnih nalog. Kot je že bilo prikazano zgoraj, je zmotno domnevati, da bi država s posojilom prišla do denarnih sredstev, s katerimi bi lahko plačala podjetnikom in delavcem pri gradnji železnic ali elektrarn.
Kljub temu bodo morali podjetniki tedensko iz svojih bank dvigovati potrebne zneske za plačilo svojega dela v gotovini. Banke pa morajo te izjemno velike zahteve po svojih lastniških delnicah ponovno kriti od centralnih bank ali Reichsbank itd. Zdaj, v normalnih časih, celotna obstoječa likvidnost že v celoti zadostuje za tedenska izplačila plač celotne delovne sile in je v osnovi vseeno, če se na primer začasno večje število delovnih sil koncentrira na enem mestu pri gradnji bavarske elektrarne Walchensee, saj bi, če ne bi bili tam zaposleni, tudi če bi bili razporejeni v druga podjetja, morali pričakovati in prejemati tedenska izplačila plač ali prejemati denar prek zavarovanja za primer brezposelnosti. To pomeni, da je precej splošna državna naloga, da skrbi za celotno potrebo po plačilnih sredstvih za celotno državo.

Machine Translated by Google

gospodarstvo, ne glede na to, ali je na enem mestu začasno zaposlena večja delovna sila za izvajanje velikih državnih del ali ne.

Zagotavljanje plačilnih sredstev za izplačilo plač in izvajanje drugih brezgotovinskih nakazil podjetnikom so naloge plačilnega prometa in nimajo nobene vzročne zveze s kreditnim stanjem.

Zato bi bilo najbolj očitno in naravno, če bi bila odobritev kredita za neko veliko državno delo prek zakonitega zastopanja celotnega prebivalstva hkrati vezana na pooblastilo, da lahko državna banka na podlagi teh odobrenih kreditov izvede potrebna plačila. Seveda na običajen način – da se ta plačila izvedejo šele, ko različni pogodbeni državni organi (kmetijski oddelki, oddelki za cestno in rečno inženirstvo, oddelki za gradnjo železnic, posebni oddelki za posebne namene itd.) pregledajo zneske plačil, ki jih zahtevajo podjetniki, in v skladu s predpisi in pogodbo odobrijo plačilo.

Celotna goljufija s posojili, ki je vmešana – saj ni nič drugega kot sodobna oblika goljufanja naroda – je popolnoma neuporabna in samo škodljiva.

Machine Translated by Google

Korporacija Reichsbank

Reichsbank ni, kot bi navsezadnje lahko verjel vsak lahkoverni državni državljan, v resnici državna banka, temveč delniška družba. Reichsbank torej nikakor ni državna institucija, četudi je imela država do junija 1922, ko je bila na zahteve Antante popolnoma "avtonomizirana", določene regulativne pravice. Celo uradnike banke je imenoval in plačeval Reich, vendar je bil svetovalni svet sestavljen izključno iz predstavnikov sveta velikih bank in mednarodnega judovstva – to je isti krog ljudi.

Že ob svoji ustanovitvi leta 1873 je prvi svetovalni svet med približno 15 člani zabeležil naslednja imena: baron Rothschild, tajni svetnik za trgovino Bleichröder, tajni svetnik za trgovino Mendelssohn, Theodor Plaut, tajni svetnik za trgovino Oppenheimer, tajni svetnik za trgovino Warschauer in tajni svetnik za trgovino Zwicker, svetnik za trgovino Stern, svetnik za trgovino Gelpke; torej enajst čistokrvnih visokih Judov in za okras še štirje gospodje z nemškimi imeni.

Spet je bila to pametna šahovska poteza, s katero je bankir, ki je svetoval Bismarcku, Bleichröder, staremu državnemu kanclerju priporočil, naj se Reichsbank ne razvija kot čisto državna institucija, ker si je sovražnik tako v primeru vojne ne bi mogel prisvojiti na podlagi mednarodno priznane varnosti zasebne lastnine, medtem ko bi bila kot čisto državna banka takoj izpostavljena napadu sovražnika.

V resnici si je pametni Jud skupaj z drugimi velikimi finančniki seveda želel le spraviti glavno finančno institucijo rajha v svojo sfero moči. Tudi to je gospodom uspelo in rajh se je s tem popolnoma odpovedal enemu najpomembnejših področij svoje kovniške suverenosti – pravici do izdajanja bankovcev.

Reichsbank danes zaseda precej poseben položaj v finančnem sistemu nemškega rajha, položaj, o katerem so si najmanj pomembni ljudje še danes jasni glede njegovih strašnih posledic za državo in ljudstvo.

Naloga posamezne preiskave mora biti natančno preučiti, na kakšen način so velike banke zlorabile svoj odločilni vpliv na Reichsbank od njene ustanovitve za svoje egoistične cilje.

Dokler je bil Bismarck na oblasti, sta njegov državniški pogled in spoštovanje do njega držala borzne hijene pod nadzorom; le enkrat v vsej zgodovini Reichsbank je Bismarck izkoristil kanclerjev veto, ki ga je določal zakon o Reichsbank, in sicer ko je prepovedal sprejemanje ruskih delnic. Danes je Reichsbank pod prijateljskim pritiskom mednarodnih bankirjev, kot je bilo že omenjeno na začetku, postala popolnoma neodvisna. Reichsova vlada tako nima več možnosti, da bi odločno vplivala na poslovanje.

Suženjstvo obresti narodov pomeni vladavino bank in borze. Razbijanje suženjstva obresti je daleč največja naloga nacionalsocializma.

Vse, kar se danes dogaja v državi in gospodarstvu – vse postane povpraševanje po obrestih velikega kapitala za produktivno delo. Če se zgradi železnica, iz tega izhaja posojilo, če se začne vojna, iz tega izhajajo vojna posojila, če se razvijajo naravni viri ali hidroenergija, iz tega izhajajo hidroenergetska posojila, če se razširi tovarna, izdajo nove delnice, če se ustanovi novo podjetje, se izbere neka oblika obresti kapitalistične družbe, ki omogoča, da delo in tveganje tečeta k podjetnikom, levji delež dobička pa k financerjem. Če se ne nadaljuje več s posojili, je veliko preprostejše in bolj ...

Machine Translated by Google

Izbran je ekstenziven način tiskanja denarja, kot v času inflacije leta 1923, ki prav tako zbira največje interese velikega kapitala. Kot v primeru kralja Midasa v sagi, za katerega se je vse, česar se je dotaknil, spremenilo v zlato, se danes vse, kar se zgodi, spremeni v obrestovane vrednostne papirje.

Žal imajo svetovni bankirji prekleto dober apetit in vrednostni papirji so res njihova najljubša hrana, kar jim očitno odlično ustreza. Ne moremo računati na to, da bodo lačni, kot kralj Midas, za katerega se je, kot je dobro znano, celo hrana v ustih spremenila v zlato. Nasprotno, delavci bodo najprej lačni, preden bodo to storili obrestni gospodje.

Prav tako sploh ne pomislijo na to, da bi se odpovedali svoji vladavini ali jo omilili, zato je treba to pravilo interesov prekršiti.

Zdaj moramo osvetliti še tretji vidik, ki bo celo za laika dopolnil in zaokrožil sliko o obrestnem kapitalističnem izkoriščanju, to je inflacija.

Machine Translated by Google

Inflacija

Inflacija je jasno viden izraz naše finančno-politične bede. Inflacija prizadene vsakogar – vsakogar, ki si mora služiti kruh – z grozljivo resnostjo.

Toda od kod prihaja inflacija? Na to vprašanje je mogoče slišati veliko razlag, ki so deloma vzete z ozkega vidika odgovarjajočega, deloma iz slovarja demagogičnih sloganov, deloma pa nakazujejo dejanske delne vzroke, ne da bi pravilno zadele končni motiv. Ko slišimo te vzroke inflacije, ki jih navajajo različne stranke, kmalu ni več družbenega reda in poklica, ki ga neka stran ne bi označila za vzrok inflacije.

Za tiste, ki so sledili razlagam v knjigi o obrestnem suženjstvu, odgovor ni težko najti. Prvotno krivdo za inflacijo nosi obrestna obveznost dela do kapitala.

Obresti – davek – inflacija, tako teče logična veriga, ki se začne z Katastrofalna in absurdna obljuba obresti s strani države sili v posledico, da mora država od ljudi izterjati sprejete obrestne obveznosti z davki; davki, in to pravzaprav davki vseh vrst, neposredni in posredni, dajatve, pa tudi najbolj sporni posredni davki, tisti od nekrite izdaje bankovcev, nato s seboj vlečejo inflacijo. Na ta način se nadaljuje v večnem ciklu, saj inflacija pogojuje vedno večje stroške države, za katere ta, ujeta v posojilni norosti, vedno misli, da jih lahko pokrije le s sprejemanjem novih dolgov, ti novi dolgovi sami po sebi nosijo nove obresti, novi interesi zahtevajo nove davke, davčna zakonodaja postopoma popolnoma odpove, saj v primeru takšnih valutnih zlomov vsi davčni prihodki daleč zaostajajo za devalvacijo valute in zdaj se država brez odpora preda finančnemu boljševizmu tiskarske stiskalnice denarja, kot smo grozljivo doživeli v inflaciji leta 1923.

Moja prva polemična dela so bila namenjena predvsem razkrivanju teh povezav. V Manifestu za razbijanje obrestnega suženjstva74 sem v grobih obrisih razvil na splošno vseobsegajoči pomen problema obresti, v državnem stečaju: Rešitev sem precej konkretno razkril neumnost sistema državnih posojil in opozoril na nešteto davčnih zakonov, ki so podražili preživetje širokih množic, katerih produkcijo je bilo treba v celoti uporabiti za obrestno plačilo. V delu prihajajoča davčna stavka, z novo poplavo davčnih zakonov iz let 1920 in 1921, pa tudi proračun Reicha za leto 1918, je bil ponujen dokončen dokaz, da je celotna finančna uprava Reicha in držav popolnoma vklenjena v obrestno plačilo velikega posojilnega kapitala. V zadnji knjigi pa je že nakazana pot do preobrata teh popolnoma bednih okoliščin z dokaj očitnim primerom.

Povsem očitno je, da zaradi preplavljanja nacionalnega gospodarstva s papirnatim denarjem, Kupna moč tega papirnatega denarja se mora vztrajno zmanjševati.

Ker je denar v svoji najgloblji naravi, kot smo ugotovili, znak opravljenega dela, je treba tako imenovano kvantitativno teorijo denarja, vsaj v njenih bistvenih značilnostih, upoštevati.

---

74 Potencialna kupna moč je prihranjena kupna moč, ki trenutno ne vpliva na trg. Sem spadata tako shranjena gotovina kot tudi trdno investiran varčevalni kapital.

Efektivna kupna moč je skupni znesek vseh terjatev do nacionalnega gospodarstva, ki so v obliki denarja ali pa se v obliki vrednostnih papirjev uporabijo na trgu blaga in si prizadevajo preoblikovati v materialne dobrine.

Potencialna kupna moč se lahko kadar koli pretvori v efektivno, v primeru tega pojava govorimo o "begu z roba".

Machine Translated by Google

ki jo priznavamo. Ta teorija uči, da mora količina denarja v obtoku v nacionalnem gospodarstvu ostati v določenem stabilnem razmerju, če želimo, da ne pride do sprememb kupne moči. Denar do neke mere stoji ob zalogah blaga in – izračunano iz količine blaga – proizvede se določeno število enot vrednosti običajne valute, torej povprečna cena blaga. Tukaj zelo poudarjam pridevnik »povprečno«. Pravzaprav je treba iti še dlje in reči: povprečna raven cen – torej nikakor ne višina posameznih cen – je v določeni odvisnosti od višine kupne moči, ki je v državi skupno prisotna. Toda kupna moč je že veliko bolj celovit pojem kot le višina denarnih sredstev. Vendar se tukaj ne želimo preveč izgubljati v ekonomskih podrobnostih, saj je sicer treba tukaj odpreti vprašanje efektivne in potencialne kupne moči v njenem vplivu na cene. Kakorkoli že, gotovo je, da mora na primer tisočkratnik množenja valute v obtoku seveda prinesti s seboj približno tisočkratnik množenja cen. V resnici se niso zvišale cene, ampak se je kupna moč marke zmanjšala obratno sorazmerno z množenjem količine valute.

Osnovni vzrok inflacije je – obrestna obveznost države. Zaradi te obrestne obveznosti so davki nujni, saj lahko država da le tisto, kar mora v neki obliki spet iztržiti od svojih državljanov.

Ta oblika ropanja državljanov s strani države je, kot smo videli, trojna – bodisi z neposrednimi davki bodisi v učinkovitejši obliki s posrednimi davki ali v posebni posredni obliki inflacije. Zadnja oblika je najbolj sporna, prav tako pa je tista, s katero bankrotirane države poskušajo obdržati glavo nad vodo – je najpopolnejše ponarejanje. Toda ta zadnja oblika je še posebej škodljiva, ker se s tem preprosto uniči prihranki najbolj učinkovitega in delavnega dela prebivalstva.

To je eno najbolj pretresljivih poglavij v tragediji nemškega ljudstva. Stotisoči marljivih ročnih delavcev, uslužbencev, uradnikov, pripadnikov svobodnih poklicev, zdravnikov, inženirjev itd. so vse življenje z vztrajnim in neutrudnim delom varčevali zase in za svoje družine, da bi lahko uživali v starosti brez skrbi in samostojno. Svoje prihranke so zbirali peni za penijem in marko za marko, in vsaka marka pomeni zagotovilo za eksistenčni minimum za vsak dan v starosti. Toda država, ki so ji ti nesrečni ljudje zaupali svoje prihranke, v inflaciji leta 1923 ni na noben način plačala za marko, ki ji je bila nekako zaupana kot prihranek – niti ne, ko so bili ti prihranjeni peniji takrat deponirani v bleščečih zlatih kovancih – približno 30 milijonov papirnatih mark75, ampak je izkoristila upad valute, ki ga je sama povzročila, in rekla: marka = marka. S tem je vse te ljudi oropala sadov njihovega vseživljenjskega dela in jih pahnila v najhujšo stisko. Država jih je nato ogoljufala z bednimi in bednimi miloščinami, zasebna dobrodelna organizacija je morala priskočiti na pomoč – a prav ta oblika je bila za prizadete še posebej sramotna, saj so iz zasebnih rok ta darila ostala dejanska miloščina, dobrodelna darila, za katera so se ti nesrečni ljudje morali zahvaliti, čeprav je šlo za organiziran rop zasluženih pravic. Pravic, ki, če bi bile povrnjene, sploh ne bi bile potrebne "zahvale" oropanih.

75 Papirna marka je bila uvedena avgusta 1914 zaradi padca vrednosti marke, povezava med zlato marko in zlatom pa je bila opuščena. Stopnja inflacije se je še naprej povečevala do novembra 1923, ko se je valuta stabilizirala z napovedjo uvedbe nove rentenmarke v vrednosti 1 bilijona papirnih mark. Rentenmarko, ki je začela veljati leta 1924, je kasneje istega leta nadomestila rajhska marka.

Machine Translated by Google

V drugih odlomkih smo že opozorili na dejstvo, da se je lažno načelo strašno maščevalo tem ubogim ljudem – pravzaprav ideal kapitalske pokojnine. Ne tako, kot da bi si ti krogi zaslužili to usodo, ravno nasprotno – častna dolžnost nacionalne države bo, da tem oropanim ljudem čim bolje povrne škodo. Vendar ostaja upanje, da bo ta strašna lekcija kljub temu še naprej vibrirala v podzavesti ljudi in da se bo ideal kapitalske pokojnine pogreznil in pomagal do preboja in zmage pravega ideala varčevanja – čisto nemške ideje o oskrbi starejših, oskrbi žensk in otrok z ustvarjanjem lastnega doma, polja in vrta itd.

Druga oblika ropanja državljanov s strani države, omenjena zgoraj, so posredni davki. Posredni davki so po svojih posledicah resnično družbeni zločin. Neusmiljeno in neizprosno, v obliki, ki se ji nihče ne more izogniti, s popolno hudo prizadenejo veliko množico prebivalstva, medtem ko bogatih posredni davki na splošno komajda prizadenejo.

Neposredni davek je, če se razvršča glede na ekonomsko zmogljivost davkoplačevalca, sam po sebi pravičen in pravilen davek. Neposredni davek kot prispevek državi za komunalne naloge nikakor ni davek, ki bi moral bistveno podražiti proizvodnjo, saj bi ga bilo treba obračunati le tam, kjer so prisotni dejanski presežki, ki presegajo kritje ustreznih življenjskih potrebščin. Toda kot se neposredni davek obravnava danes, je, tako kot inflacija, čisti rop in se postavlja v neposredno nasprotje z jamstvom za lastnino, izraženim v 153. členu weimarske ustave.

Skratka, naj še enkrat poudarimo, da imamo tukaj opravka z inflacijo, ki deluje na splošno kot posledica obrestne obveznosti države do mednarodnih financ. Gre za trajno izsesavanje krvi iz gospodarskega telesa našega naroda v korist nadnacionalne finančne sile, za katero naša lastna država deluje kot pobiralka davkov.

Gre za precej posebno obliko inflacije – obrestno kapitalistično inflacijo.
Naravna inflacija nastane, ko državo prizadene nezadostna letina ali epidemija, ko so naravne potrebe večje od obstoječe ponudbe. Takšna inflacija pa je vedno le začasne narave. Naslednje rodovitno leto odpravi stisko in cene se vrnejo na svojo naravno raven.

Kapitalistična inflacija obresti pa je kot požirajoči ogenj, ki ne ugasne, dokler ne požre vseh bogastev sveta in ne spremeni celotnega človeštva v sužnje obresti mednarodnih financ – ali dokler se suženjstvo obresti ne prekine.

Machine Translated by Google

Nacionalna finančna reforma

Po tako temeljiti diagnozi bolezni naših državnih financ, kot tudi naših finančnih sistema na splošno lahko upamo, da bomo lahko dali prave recepte za zdravilo.

Predpisi in ukrepi, ki urejajo prehod iz sedanjega stanja v prihodnje stanje, ne spadajo v okvir tega dela. Za te ukrepe velja splošno vodilo, da se je treba z njimi, kjer je to mogoče, izogniti vsaki motnji v gospodarskem življenju. Seveda se to ne bo zgodilo brez določene resnosti tu in tam in brez začasnih posegov, vendar se tudi pri najbolj skrbno pripravljeni operaciji ne zgodi brez določene majhne izgube krvi.

Naš veliki sijoči končni cilj je prekinitev suženjstva interesov.

Prvi in temeljni ukrep, ki izhaja iz predaje nacionalnega finančnega sistema zasebni instituciji, Reichsbank, plc, je nacionalizacija Reichsbank.

Že iz obsega te banke mora biti povsem očitno, da mora biti "Reichsbank" res institucija rajha, tako kot Reichspost ali Reichscort. Absolutno je treba razglasiti za zavajanje javnega mnenja, da Reichsbank, pic, sme nositi to ime.

Naloga prave Reichsbanke mora biti torej dvojna. Prvič, zagotavljanje finančnih poslov Reicha mora biti v njeni pristojnosti, če teh ni mogoče zagotoviti s posameznimi upravnimi položaji sami in neposredno, kot je to dejansko v primeru pošte in železnic, in drugič, mora predstavljati močno oporo za celotno nacionalno gospodarstvo pri fiduciarnem posredovanju plačilnih transakcij. Njena naloga mora biti tudi skrbeti, da je za denarne transakcije vedno na voljo dovolj denarnih sredstev.

Za ta sklop nalog mora biti izvršilni organ nacionalne finančne uprave, ki ji mora biti v celoti podrejena. Uradniki Reichsbanke morajo biti državni uradniki, tako kot drugi uradniki. Svetovalni svet, ki ga sestavljajo predstavniki velikega judovstva, kot je današnji, je seveda popolnoma odveč. Dejansko zadostuje, če država imenuje posebnega državnega komisarja za nadzor finančnega ravnanja banke, ki je odgovoren za finančno ravnanje banke. Naloge banke bodo natančno opredeljene z njenim lastnim zakonom o Reichsbanki, tako da bo že finančno ravnanje banke zagotavljalo, da institucija Reichsbanke služi le nacionalnim interesom.

Vendar pa že imamo bančno institucijo, ki popolnoma ustreza tem zahtevam, ki jih moramo postaviti Reichsbank. To je Bavarska državna banka. Bavarska državna banka je pravzaprav povsem nacionalna banka in nihče ne bo mogel trditi, da svojih nalog kot bančna institucija ni izpolnila na brezhiben način. Seveda z izjemo, da je prav tako delovala v skladu s splošnimi običaji obrestnega kapitalističnega gospodarstva. Kakor koli že, ta banka je služila denarnim transakcijam, ne da bi pri tem upoštevala donosnost bančnega kapitala kot prvo nalogo. S tem je pokazala naslednji zelo izjemen pojav, da je bila banka z lastnim izjemno majhnim kapitalom, le 8.000.000 mark, zelo dobro sposobna zadovoljiti vse potrebe denarnih transakcij in upravljati z milijardnimi prihodki.

Ni nezanimivo omeniti, da je v Borznem letopisu (Salingov Borzni letopis, Priročnik za kapitaliste in delničarje, za leto 1914/15, ki ga je predstavil

Machine Translated by Google

Nemška banka), obstoj te bavarske državne banke (takrat še vedno "Kraljeve bavarske banke") se preprosto prezre, čeprav je bilo na strani 644 tega priročnika o tej kljub temu pomembni državni instituciji priložnost in prostor za njeno omenjanje. Toda banka, ki ne služi izključno zasebnim kapitalističnim ciljem, za visoke finance očitno ni banka.

Nadalje je izjemno, da so se takoj po vojni in münchenskem boljševističnem obdobju začela prizadevanja, da bi Bavarsko državno banko postavili "na širšo podlago", kot se je glasil čudovit borzni tehnični izraz zanjo, da bi celo ta neodvisna institucija postala na voljo za "ustvarjanje dobička" zasebnega kapitala. Naša zahteva ima tako praktično ohranjen model v Bavarski državni banki. S tem je ovržen ugovor, da banke ni mogoče voditi kot državne institucije.

Za samo Reichsbank je zakon o Reichsbank dejansko predlagal nacionalizacijo, po kateri bi imel Reichsbank pravico, po enoletnem odpovednem roku, prvič 1. 1. 1891, nato pa v desetih letih, bodisi ukiniti Reichsbank in pridobiti njeno premoženje (vključno z izjemno dragocenimi stavbami) proti plačilu neto vrednosti premoženja (!) bodisi pridobiti vse delnice po nominalni vrednosti (!!). 1. januarja 1921 bi tako Reich lahko popravil hudo napako Reichsbankove zakonodaje proti nemškemu ljudstvu, če bi pridobil celotno premoženje Reichsbank za drobiž 180 milijonov – to je nominalna vrednost delnic Reichsbank.

Časopis Völkische Beobachter , ki takrat še ni bil v lasti Nacionalsocialistične nemške delavske stranke, ki pa so jo takrat že vodili možje, ki so pripadali intelektualnim predhodnikom nacionalsocializma, in tednik dr. Sch.

Pudor, Der deutsche Finanzmann, je na to pravočasno opozoril – seveda kot edini javni nemški časopisni glas – seveda brez uspeha.

Nadalje je izjemno, da je bilo, čeprav so delnice Reichsbank glasne na imena, v lasti delnic Reichsbank najmanj 2153 tujcev! Koliko celotnega kapitala Reichsbank je teh 2153 tujcev (od leta 1913) prodalo, iz razkritij Reichsbank žal ni razvidno. V vsakem primeru gre za zelo precejšen odstotek, saj je navedeno število lokalnih delničarjev le 16.646. Zdaj je jasno, da so bili v primeru lokalnih delničarjev morda pridobljeni precej manjši zneski, medtem ko je seveda mogoče upravičeno domnevati, da tujec, ko kupi delnice nemške Reichsbank, ne pridobi le ene ali dveh delnic, ampak takoj cel paket. To dejstvo prikriva neverjetno situacijo, da so bile precejšnje vsote odtegnjene v obliki dividend, celo med vojno, iz "nemške Reichsbank" v tujino.

Delitev dobička Reichsbank, ki – kot smo že izvedeli – glavnino dobička ustvarja z diskontiranjem menic, je zelo izvirna. Najprej delničarji prejmejo prednostno dividendo v višini 3,5 %, od preostalega dobička pa se četrtina razdeli delničarjem. Tri četrtine tega preostalega dobička se prenesejo v Reich, nato pa se nadaljnjih 10 % prenese v rezervni sklad. Leta 1913 je bilo na ta način v Reich prenesenih 31.025.555 mark. Zaradi tega je Reichsbank tej izjemni ustanovi podelil tako imenovani privilegij tiskanja bankovcev, torej pravico do izdajanja bankovcev glede na potrebe svojih transakcij. Do izbruha vojne naj bi Reichsbank vsaj imela pripravljeno, kot kritje za te bankovce, do tretjine zlata ali srebra v nemških ali tujih kovancih ali v palicah. Tudi po tem, ko je ta omejitev padla, ni bilo več ovir za neomejeno tiskanje papirnatega denarja. Edino kritje (!), ki ga je imela Reichsbanka za svoj papirnati denar, so bili čudoviti državni zakladniški menici – torej spet le še ena

Machine Translated by Google

papir, za katerim je stala bankrotirana država. Ni čudno, da je sredi takšnih razmer moral priti do nezaustavljivega propada nemške valute.

Nedvomno je precej pomembna državna naloga nacionalizirane banke, da vedno skrbi za to, da so terjatve gospodarstva po plačilnih sredstvih v celoti poravnane; kajti le če tukaj ne pride do zastojev, tudi če lahko druge finančne institucije v celoti poravnajo vse terjatve, gre za izsiljevanje obresti na podlagi pomanjkanja denarja – ki lahko privede do največjih svetovnih kriz – izključeno. Nasprotno pa se izdani zneski denarja, tudi v obdobjih manjše gospodarske rasti, vračajo v Reichsbank po neštetih kanalih javnih denarnih transakcij, tako da lahko bankovce ponovno dvigne iz obtoka. V primeru Bank of England je običajno, kot je dobro znano, da se bankovec, ki se vrne v banko, ne izda ponovno, ampak se zamenja za novega, medtem ko se stari uniči. To se dogaja predvsem iz higienskih razlogov.

Vprašanje valute bo v prihodnosti resnično pridobivalo na pomenu, potem ko bodo tako imenovani denarni nadomestki, kot so menice in čeki, in zlasti brezgotovinske denarne transakcije, pridobili na pomenu.

V takšnem klirinškem gospodarstvu bodo poštni uradi za čeke, ki so že danes zgled za čiste denarne transakcije na brezgotovinski in brezobrestni osnovi, pridobili izjemno velik pomen. V današnjih poštnih uradih za čeke je mogoče videti osrednje celice, ki jih je mogoče zlahka razviti za idealen sistem denarnih transakcij pod državnim nadzorom – ki bo popolnoma ustrezal nacionalnemu potniškemu in tovornemu prometu.

Nihče ne more oporekati, da se plačilne transakcije prek poštnih poslovalnic za čeke obdelujejo hitreje in zanesljiveje. Skoraj ni pomembno, da se dobropisi in debetni zapisi ne obdelajo v največ 48 urah, medtem ko se po drugi strani pri današnjih bankah dobropisi za dolgo prejete zneske izdajo šele 8 do 14 dni kasneje. Če stranka banke potrebuje denar za svoje podjetje, je še vedno prisiljena zahtevati bančni kredit. Pri denarni transakciji prek poštnih poslovalnic za čeke se celoten obračun obresti odstrani. To pomeni precejšnjo olajšavo in poenostavitev plačilne transakcije, zlasti ob koncu leta. Stranka poštnega čeka prejme vsako leto 2. januarja – in tudi vsak dan na zahtevo – natančne informacije o stanju svojega računa na poštnem čekovnem računu.

Posredovanje denarnih transakcij prek bank torej nikakor ni posebej ugodno za gospodarstvo. Čiste denarne transakcije prek bank obremenjujejo proizvodnjo le z vsemi vrstami sredstev, od obresti pa imajo korist le in izključno banke, nikoli pa tisti, ki banko uporablja. Za pravičnega tovarnarja in podjetnika prejem nekaj mark obresti za začasne kredite sploh ni pomemben. Pravični podjetnik se usmerja tako, da ima v banki na voljo le toliko denarja, da lahko iz njega poravna plače in druga tekoča plačila.

Poštni čekovni računi popolnoma ustrezajo tem zahtevam in ni naključje, da je angleško društvo "Fabiancev", "Fabian Society"76, v Londonu že med vojno poslalo memorandum lordu kanclerju zakladnice z naslovom: "Kako plačamo za vojno?", v katerem so kot podporo opozorili na organizacijo nemških in avstrijskih poštnih čekovnih računov. Sovražniki so vedno ostrovidni in ko nakažejo

76 Fabijansko društvo je demokratična socialistična organizacija, ki daje prednost reformam in ne revoluciji. Ustanovljeno je bilo leta 1884, med njenimi prvimi člani pa so bili George Bernard Shaw, H. G. Wells, Annie Besant, Leonard in Virginia Woolf, čeprav sta bila najpomembnejša med njimi Sidney in Beatrice Webb. Prav Sidney Webb je leta 1900 sestavil ustavo nastajajoče laburistične stranke.

Machine Translated by Google

Če je institucija za svojo državo zgledna, potem je lahko prepričan, da je v njej nekaj res.

Enako, kar je bilo rečeno o nacionalizaciji Reichsbanke, seveda velja tudi za nacionalizacijo drugih centralnih bank, za Bavarsko torej za "Bavarsko centralno banko". Bavarska centralna banka je prav tako čista delniška družba, v kateri se lahko večina delničarjev na primer preprosto odloči, da bo delničarjem razdelila zlate rezerve banke, na katerih temelji bančna pravica izdajanja bankovcev. Pravzaprav se še vedno spominjamo, da je v tej smeri poskušal judovski bankir Schweißheimer v Münchnu. Tokrat je načrt propadel zaradi ugovora bavarske vlade. Bavarska država je takrat pridobila šestino delnic, nadaljnjo šestino pa je pridobila Bavarska hipotekarna in diskontna banka, preostali dve tretjini pa sta bili razdeljeni delničarjem.

Že samo po sebi je absolutno pošastno, da se država mora bati, da bi lahko bila zlata zaloga centralne banke ogrožena zaradi posredovanja "delničarjev" te banke. Kdor pozna judovsko vztrajnost, ve, da nevarnost za Bavarsko za njeno zlato zalogo ni bila niti približno odpravljena z dejstvom, da je vlada tokrat ostala neomajna. Proti temu obstaja pravzaprav le eno radikalno sredstvo, in sicer nacionalizacija centralnih bank. Poleg bavarske centralne banke imamo v Nemčiji še Badensko banko, Saško banko v Dresdnu in Württemberško centralno banko.

V primeru nacionalizacije Reichsbanke in centralnih bank bo država očitno prevzela uradnike in uslužbence bank v enaki vlogi kot državne uslužbence. Pravico do izdajanja bankovcev bo s tem izvajala izključno država. Takšna izdaja bankovcev se lahko izvede le po odredbi ministrstva za finance in le s popolnim kritjem. V zvezi s tem je treba rešiti veliko nalogo stabilizacije naše valute. Vendar to ni naloga ožjega kroga centralnih bank; te morajo le poskrbeti, da nobena izdaja bankovcev ne bo izvedena brez kritja.

Za izdelavo zapiskov veljajo dosedanje odločbe. Vsako posnemanje se bo kaznovalo z največjo strogostjo v skladu s predpisi kazenskega zakonika, VIII. oddelek, členi 146–152.

Delničarji bodo odškodnjeni. Kakršna koli terjatev delničarjev do zlatih delnic banke bo zakonsko izključena.

Resnična stabilizacija naše valute je popolnoma izključena, dokler pričakujemo, da bodo nemški ljudje na opisani način plačevali obresti in dajatve, ki jih dolgoročno ni mogoče poravnati. Prav tako je napačno želeti ohraniti radikalen način za stabilizacijo valute.
Tukaj ne gre za poseben problem, ki bi ga lahko ločili od mednarodnega problema obrestne ekonomije. Dokler bo obstajala ta mednarodna roparska ekonomija vsejudovskih visokih financ, bodo valute različnih narodov vedno ostale dobrodošel predmet špekulacij visokih financ. Poleg tega je stabilnost valute – torej tisto, kar izraža notranji pomen izraza "valuta" – odvisna od drugih dejavnikov, predvsem od aktivnosti ali pasivnosti trgovinske bilance. Tukaj se naš pogled razširi preko meja naše domovine in domače gospodarstvo vstopa v medsebojne odnose z nacionalnimi gospodarstvi tujih držav.

Da bi se hitro orientirali na tem ogromnem področju mednarodnih financ, moramo imeti tudi še enkrat v mislih, da pomen in cilj tega mednarodnega gospodarstva ni donosnost zasebnega kapitala, temveč kritje potreb. Vse ostalo je le dodatek, pripomoček. Mednarodno finančno gospodarstvo – mednarodni plačilni promet

Machine Translated by Google

– pa je danes tisto, kar se zdi glavno in kar danes dejansko igra glavno vlogo. Mednarodne bančne hiše so tiste, ki danes dejansko vladajo svetu, ki "pokrivajo" denarne potrebe držav in so si zato prisvojile oblast; mednarodne bančne hiše so tiste, ki danes nadzorujejo proizvodnjo v gigantskih trustov, železa, jekla, nafte, konzervirane hrane, žita, maščob, olja, bombaža itd. Mednarodne bančne hiše so financirale vojne, velike bančne hiše so financirale in nadzorovale vse vojne zaloge. Sami niso storili ničesar kot produktivni ljudje, niti niso sodelovali v proizvodnji niti aktivno sodelovali v vojnih dejavnostih; le dobiček so imeli od vsega, od krvi in solz, od grozot vojne, od lakote množic, od potrate novih bogatašev, od špekulativne besa borzne javnosti.

Vse to postane zlato in zlata vrednost za mednarodne finance. Vsako delo produktivnih držav prinaša obresti za mednarodne finance. Tudi tukaj, v mednarodnem gospodarstvu, imamo opravka s popolnim obratom pravilnega in razumnega razmerja med kapitalom in delom.

Delavci delajo razumno in ponujajo svoje delovne izdelke na svetovnem trgu – da bi jih zamenjali za tuje delovne izdelke (surovine, polizdelke ali gotove izdelke). Razumno gospodarstvo ni namenjeno menjavi tujih valut (dolarjev ali angleških funtov) za dobavljene optične instrumente in nato njihovemu razveljavljanju ter nadaljnjemu špekuliranju s tujimi valutami. V času zdravega gospodarstva noben tovarnar ne bi pomislil na kaj takega. Seveda potrebuje izkupiček za svoje nadaljnje izdelke, da bi lahko še naprej proizvajal, plačal svoje delavce in kupil nove surovine. Popolnoma nemogoče je, da bi celotno nemško gospodarstvo prejemalo izkupiček od izvoza industrijskih izdelkov v obliki tujih valut ali v tuji valuti, saj mora isto nemško celotno nacionalno gospodarstvo kupovati surovine za svoje potrebe po bombažu za ogromno tekstilno industrijo, bakru za našo prav tako velikansko elektroindustrijo, svili, juti, tropskem sadju, povečanem povpraševanju nad domačo proizvodnjo, hrani in krmi itd., če naštejemo le nekatere. Prejete zneske tujega denarja je zato treba takoj ponovno izplačati. Tudi to je samo po sebi povsem naravno, saj v normalnih časih s tujimi valutami v lastni državi ne moremo storiti ničesar drugega kot jih zamenjati. Tako je še danes. Ameriški delavec ne more biti plačan s francoskimi franki, angleški poslovnež pa v svojih trgovinah ne dobiva plače z italijanskimi lirami. Prav tako ni smiselno nositi valut v tuje države, kjer jih sploh ni mogoče uporabiti kot zakonito plačilno sredstvo. Lokalna valuta služi in bi morala služiti le notranjim potrebam države, ki valuto izdaja. Tako kot znotraj nacionalnega gospodarstva pomen proizvodnje blaga ni v trgovanju z denarjem in nato v tem, da denar nekako posedemo in ga zadržujemo v gospodarstvu, tako je tudi mednarodna gospodarska izmenjava blaga zaključena šele, ko se uvoz plača z izvozom.

Teoretično idealno stanje bi bilo, da bi lahko vsaka država pokrila in plačala svoje potrebe po uvozu natanko z izvozom. Takrat in samo takrat lahko govorimo o absolutni stabilnosti tujih valut. Prizadevanje vsakega vzpenjajočega se nacionalnega gospodarstva je razumljivo usmerjeno v doseganje presežka izvoza nad potrebami po uvozu. Šele to kaže na povečanje bogastva. Takrat govorimo o aktivni trgovinski bilanci. Če potrebe po uvozu ostanejo večje od izvoza, je treba elemente notranjega bogastva dobaviti v tujino za uravnoteženje tega primanjkljaja. Ker pa jih dejansko ni mogoče izvleči iz dohodka od dela, je treba te dobave spet vzeti samo iz bogastva. To se zgodi bodisi z izvozom zlata bodisi z vrednostnimi papirji. Predvsem zadnji "izvoz" pa ni nič drugega kot začetek mednarodnega suženjstva obresti. Ne glede na to, ali se ta "izvoz vrednostnih papirjev" razteza na

Machine Translated by Google

Ali obstajajo notranji vrednostni papirji ali pa je prikrita v obliki tujih "obveznic", je za narode, ki jih to prizadene, praktično vseeno. Ker pa tudi v mednarodnem ekonomskem razmišljanju vlada le norost dobičkonosnosti velikega posojilnega kapitala, se s pomočjo tiska in parlamentov poteptajo vsi razumni dvomi o častnem nacionalnem gospodarstvu, mednarodno suženjstvo vseh narodov mednarodnim financam, ki povzročajo to obveznico, pa se širi v strašljivem obsegu.

Tudi tukaj v mednarodnem gospodarstvu se kažejo isti pojavi kot v notranjem nacionalnem gospodarstvu, in strašne krize, ki danes pretresajo različna nacionalna gospodarstva, so v glavnem posledica tega zasužnjevanja vseh narodov zahodnega kulturnega kroga, kot smo že izvedeli zgoraj. Države s šibko valuto, katerih notranje gospodarstvo je postalo prešibko (Rusija) ali katerih notranji položaj je zaradi revolucije postal negotov (Nemčija) in katerih še vedno ogromni proizvodni presežki so brezplačno zaseženi kot odškodnina sovražniku, nimajo več presežne kupne moči, zato svojih uvoznih potreb ne morejo več plačevati z blagom, temveč s papirnatim denarjem, ki ga v velikih količinah mečejo v tujino, da bi z njim kupile tujo valuto.

S tem na podoben način škodujejo tako domačemu gospodarstvu kot tudi tujim gospodarstvom.
Države z močno valuto pa se dušijo prav zaradi dviga vrednosti svojih valut (na primer Švica). Svojih izdelkov ne morejo več izvažati na prej velike trge, ker so njihovi izdelki zaradi visoke menjalne vrednosti njihovega denarja predragi. Te države lahko svoje potrebe po uvozu zlahka pokrijejo s svojo močno valuto.

Ko pa so končni izdelki v državah s slabo valuto veliko cenejši, trgovci in oderuhi odidejo v države s šibko valuto, kjer odkupujejo in ropajo te države v škodo obeh držav – v škodo lokalne proizvodnje in v škodo porabe v državah, ki so odkupljene, kjer se že tako majhne zaloge blaga zaradi teh divjih nakupov še dodatno zmanjšajo. S tem se kupna moč nacionalne valute v državah s šibko valuto ponovno zmanjša.

Da se glede na te popolnoma obrnjene odnose še ni vse zrušilo, je posledica dejstva, da kljub vsem spletkam mednarodnih financ preprosto prevlada obojestranska mednarodna potreba. Le da se vse zgodi v zadnjem trenutku, s stokanjem in jamranjem, ker je bil ključ – obrestne zahteve mednarodnega kapitala – vržen v dela mednarodnega gospodarstva. Ali, povedano z medicinsko sliko: V zdravem krvnem obtoku mednarodnega gospodarstva se je razvil sprva majhen, danes pa že ogromno velik karcinom, ki ima le enostranski interes, da posesa vso kri vase na račun preostalega telesa in od vsega pobere tranzitno davek, obresti. Vsa kri seveda teče v srce, toda srce z vsakim utripom oddaja tudi okuženo kri. Državna banka, ki služi le čisti denarni transakciji, natančno ustreza tej podobi – in karcinomu najbolj natančno ustreza dejavnost mednarodnih financ, ki prek svojih kreditnih bank nadzorujejo tudi ves denar sveta in držijo v svojih sesalnih rokah celotno mednarodno gospodarstvo ter povsod jemljejo obresti. Vse to ni potrebno! Narodi sveta nikakor ne potrebujejo nadnacionalnih finančnih sil. Očitno so potrebne institucije, ki mednarodno regulirajo mednarodne denarne transakcije v smislu klirinške hiše ali v smislu poštnih čekovnih računov. Za to lahko in bodo poskrbele državne menjalnice.

V vsakem primeru obstaja dovolj načinov in sredstev, podobno kot je bilo mogoče ustanoviti mednarodno poštno zvezo, za organizacijo celo mednarodnih plačilnih transakcij.

Machine Translated by Google

predvsem prek kliringa, ne da bi mednarodne finance imele dva ali trikratno korist od vseh teh preprostih trgovskih operacij in postale velike in bogate na račun produktivnih držav. Podrobnosti so tukaj odveč.

Stabilizacije valute torej, kot je bilo poudarjeno, ni mogoče ločiti od mednarodnih odnosov. Vendar pa obstaja vrsta možnosti za odpravo virov napak in neodgovornosti, ki se skrivajo v pomanjkljivostih notranjega upravljanja ali v neomejeni manipulaciji s tiskarskim strojem za bankovce.

Vsi predlagani ukrepi spadajo v področje že preizkušenih sistemov; tako kot nacionalizacija Reichsbanke in centralnih bank se pojavljajo preprosto kot logična posledica novega stališča države do njenih nalog kot zaščitnice denarnih transakcij. Predstavljajo le naravno reakcijo na razmere, ki so služile zgolj in izključno interesom visokih financ z največjimi stroški za ljudstvo. Smiselna razširitev nacionalizacije Reichsbanke je regulacija in posredovanje denarnih transakcij s strani države po vzoru sistema poštnih čekov, ki se bo v ta namen še razširil in ustrezneje razvil.

Vsi ti ukrepi sicer že pomenijo precej močne korake naprej, vendar bi jih bilo mogoče izvesti tudi brez, da bi se ekonomski odnos že v osnovi preoblikoval v smislu nacionalsocialističnega načela, predstavljenega z vsem poudarkom: "Naloga gospodarstva je kritje potreb in ne donosnost zasebnega kapitala".

Ta temeljna preobrazba in nova ureditev na področju finančnega in davčnega sistema, zlasti pa pri financiranju velikih državnih nalog z izogibanjem posojilni poti, ter finančnopolitični ukrepi, ki se dejansko približujejo obsegu funkcij področja socialne politike, nas bodo zaposlili v naslednjem poglavju.

Machine Translated by Google

Novi načini

Financiranje velikih javnih del.

Med najpomembnejšimi državnimi nalogami je izvedba precej velikih gospodarskih podvigov, katerih izvedba presega kapitalske vire zasebnih podjetniških krogov, pri katerih so poleg tega vpleteni tudi precejšnji javnopravni interesi in katerih izvedba temelji na izkoriščanju naravnih virov ali naravnih virov energije. Gre torej za naloge, pri katerih gre za izkoriščanje naravnih sil, ki pripadajo skupnosti, ali katerih izvedba mora potekati v okviru nalog, ki so v glavnem v pristojnosti države, kot je celotno področje prometa.

Vidimo, da je povsem mogoče precej natančno omejiti področje, na katerem se lahko razvija državna pobuda, ne da bi s tem postavili omejitve za zasebno podjetniško pobudo ali da bi ji država morala konkurirati. Poleg tega je tu še dejstvo, da je izvedba teh velikih javnih del seveda skoraj v celoti dodeljena zasebnim podjetjem.

V temeljnih opažanjih smo že podrobno opisali, na kakšen zgleden način je država zgradila naš nemški prometni sistem. Seveda bi ga tu in tam bolj racionalno in ceneje razvilo zasebno podjetje, toda pri nalogah, pri katerih je ogrožena varnost milijonov ljudi, ne gre toliko za to, temveč za čim večjo trdnost. Prometno podjetje je vsekakor izključno državna naloga.

Zanesljivost, točnost, varnost, enotne tarife za železnice in pošto morajo biti odločilna stališča za prometni sistem – in ne – donosnost zasebnega kapitala.

Vendar je to vprašanje tesno povezano z obliko financiranja tako velikih javnih
naloge.

Videli smo že notranji nesmisel, ki se razkriva v dejstvu, da morajo biti "krediti", ki jih odobri parlament, nato spet "odobreni" s strani zasebnega kapitala, za kar mora država nato prevzeti nase precej izjemno breme z obljubo obresti.
Tukaj ne bo več treba na splošno opozarjati na katastrofalne posledice te obljube obresti. Predmetno delo dejansko služi predvsem dokazovanju tega dejstva. Kljub temu naj se tukaj posebej omeni tudi to, kako izjemno dražje in na neverjeten način za vsakogar, ki te številke sliši prvič, je ta obljuba obresti za državna posojila na primer podražila železniške tarife.

Kapitalski stroški za celotno omrežje nemških železnic Reichs, ki so bile zgrajene ali izvedene s posojili, so do leta 1914 znašali približno 25 milijard zlatih mark. Plačila obresti za ta znesek, s povprečno obrestno mero 3 1/2–4 %, so znašala približno 800–900 milijonov zlatih mark. Neto prihodki so po odbitku stroškov za osebne (uradniki in zaposleni) in materialne (premog in maziva) izdatke znašali približno 800–1100 milijonov mark.

Plačilo obresti je tako porabilo skoraj celoten čisti prihodek nemških železnic. Vedno je bilo zavajanje javnosti, ko so z določenim ponosom razlagali, da prihodki od pošte in železnic tvorijo hrbtenico državnega proračuna. Seveda bi lahko bilo tako, če le plačilo obresti ne bi porabilo vseh čistih prihodkov. V primerjavi lahko potegnemo še eno zanimivo vzporednico, in sicer, da so skupni izdatki za plače in nadomestila vsem nemškim železniškim uradnikom in zaposlenim ter železniškim delavcem v tovarnah in na progi skupaj znašali natanko toliko

Machine Translated by Google

kolikor so to storile obresti na posojilni kapital! Z drugimi besedami: ogromna armada nemških železniških delavcev do najvišjih položajev s 782.731 ljudmi je za svoje delo prejela le natanko toliko dohodka, kolikor si ga je prisvojila popolnoma neaktivna roka posojilnega kapitala.

To plačilo obresti za posojilni kapital samo od železnic je bilo večje od celotnih izdatkov za našo veliko takratno državno armado! – in pravzaprav za vse, kar je z njo povezano, torej vključno z vojaškim nadzorom, vojaško upravo pravosodja, vključno s sistemi garnizijske uprave in vojaške gradnje, sistemom vojaškega izobraževanja in razvoja, tehničnimi inštituti, skladi za pomoč in vojaške vdove – in nadalje, oblačili in oboroževanjem čet! Celoten znesek za celotno našo vojsko je leta 1913 – torej v zadnjem polnem letu miru – znašal 775.385.300 mark. Takšne primerjalne številke ponujajo globok vpogled. Medtem ko se je socialistična in demokratična stran na parlamentarnih zasedanjih in v tisku nenehno borila proti "bremenu vojaške oborožitve", tudi proti takim obrestim – ki daleč presegajo vse druge izdatke – iz javnih posojil ni nikoli mogoče najti niti ene besede. Pravzaprav bi lahko iz obresti za posojilo za splošne potrebe plačali celo mornarico. Celotni izdatki za našo ponosno državno mornarico so leta 1913 znašali 197 milijonov. In upoštevati je treba, da bi vse te stroške lahko pokrili brez centa, če našega državnega proračuna ne bi obremenile tako velikanske obresti.

Peščica velikih posojilnih kapitalistov – nekaj tisoč »privržencev«, malih varčevalcev z nekaj tisoč markami premoženja, pri takšnih javnih posojilih sploh ne igra nobene vloge – tako smo si iz leta v leto, popolnoma brez dela in truda, prislužili zneske, s katerimi bi lahko vzdrževali in plačevali celotno našo rajhsko upravo, celotno našo vojsko in našo mornarico.

Kdor glede na takšne številke ne razume vsesplošnega pomena problema obresti na splošno in še posebej popolnoma neuspešne nacionalne finančne politike s posojilnim gospodarstvom, si resnično ne more pomagati. Še več, številke, ki ponujajo tak vpogled, so dostopne vsakomur, najdemo jih v Statističnem letopisu za Nemški rajh, ki ga je z največjo vestnostjo izdal nekdanji Kraljevi statistični urad, prav tako pa jih najdemo tudi v Statističnem letopisu za Nemški rajh, založb Puttkammer in Mühlbrecht, ki ga je izdal Republiški statistični urad.

Da takšna neravnovesja med potrebnimi stroški za upravo Reicha, vojsko in mornarico ter izdatki države za plačilo obresti posojilnemu kapitalu postajajo v nebesa kričava krivica, bo postalo povsem jasno šele, ko bomo preučili, na kakšen način Reich zdaj pokriva svojo denarno potrebo po teh plačilih obresti. Tu pridemo do področja carin in davkov. Tukaj moram še enkrat opozoriti na temeljito predstavitev te situacije v svoji knjigi Prihajajoča davčna stavka, kjer sem predstavil prepričljiv dokaz, da največji del vseh davkov nosijo široke množice delovnega prebivalstva. Pred nami je torej dejstvo, da se država sprva, popolnoma neupoštevajoč možnosti, ki ležijo v njeni finančni suverenosti, poda na pot posojila za izvajanje velikih javnih nalog, torej se zadolžuje; da s tem še dodatno obremeni svoj proračun tako, da mora vse svoje neto prihodke uporabiti za plačilo obresti in da mora ljudi še naprej zatirati z dajatvami in davki le zato, da bi lahko izpolnila svoje obveznosti glede obresti. Vse bistveno potrebne državne naloge se mora zdaj boriti v deželnem in državnem parlamentu proti največjemu odporu, država pa se končno vidi v vlogi izterjevalke obresti za posojilni kapital, kot jo vidimo danes.

Machine Translated by Google

Izhod je bil že zdavnaj nakazan – po tako podrobni preučitvi trenutnih absurdnih razmer je očiten; to je:

Država bo financirala vse velike javne podvige rajha na podlagi svoje finančne suverenosti in po odobritvi prebivalstva prek parlamenta, pri čemer se bo najstrožje izogibala posojilni poti z neposredno dodelitvijo sredstev prek brezgotovinskih transakcij ali z izdajo državnih zakladnih menic brez obresti.

To lahko najbolje ponazorim s primerom: razvojem bavarske hidroenergije.

Načrti in prizadevanja za izkoriščanje ogromne hidroenergije, ki obstaja v gorskih rekah v kombinaciji z velikimi gorskimi jezeri, segajo že več kot dve desetletji nazaj. Nedvomno je šlo v primeru te hidroenergije za energetske vire države, ki pripadajo skupnosti in naj bi se od nje odvzeli ter uporabili za osebni dobiček. Tako je jasno, da je bilo pri razvoju tako velikih struktur prizadetih veliko javnih in zasebnih pravnih interesov. Gre za področje, ki spada izključno v vplivno sfero države. Ljudje so decembra 1920 prek svojih predstavnikov ustno odobrili tudi kredite. O tem so se dovolj posvetovali, preizkusili in večkrat preoblikovali, zato so bile velike gospodarske prednosti povsem jasne. Država in ljudje so se odločili izkoriščati energetske vire, zdaj pa so morali s to odobritvijo kredita le še sprejeti ustrezno odločitev, da lahko državna banka zneske, ki so jih zaslužili podjetniki, izplača neposredno na podlagi odobrenih kreditov. Ali bi se to zgodilo brez gotovine, s prenosom v žiro transakcije ali s kreditnim obvestilom o poštnih čekovnih računih ali z gotovino, je navsezadnje vseeno.

Resnično je očitno in jasno, če si predstavljamo, da bi državna banka za takšne namene izdala svoj denar v višini potrebnih in odobrenih kreditov. Te gradbene obveznice za hidroenergijo so tako do neke mere predstavljale državne zakladne obveznice, ki bi bile izdane za gradnjo vodovoda kot predplačilo pod državnim jamstvom. Šlo je torej za denar, krit na več načinov. Kritje je bilo najprej v končanih ali gradbenih delih Walchensee itd., nato pa v državnem jamstvu, da se denar namesto plačila iz javne blagajne sprejme v polni vrednosti. Gradbene obveznice bi bile hkrati delne obveznice za vodovod, ne da bi bile nanje vezane obresti. Vendar to, kot je dobro znano, ne velja za nobeno drugo obveznico, ki je v obtoku.

Gradbeni zapisi za hidroenergijo bi lahko te specifikacije vsebovali v besedilu svojega impresuma, ki krije njihovo celotno vrednost. Na primer: "Ta bankovec za tisoč mark je delno pokrit z vrednostjo objekta, ki se gradi za izkoriščanje bavarske hidroenergije. Sprejemajo ga vse državne blagajne kot plačilo."

Če želimo iti še dlje, nič ne ovira, da se država ne bi zavezala, da bo po končanem delu proti plačilu obveznice zagotovila toliko kilovatnih ur električne energije ali toliko stotink dušika.

Nihče ne bi zavrnil sprejema takšnega denarja, ki ga izda država in je v celoti pokrit z materialnimi dobrinami, hkrati pa se lahko do neke mere uporablja kot kupon za elektriko. Nasprotno, lahko smo prepričani, da bi tak denar užival posebno priljubljenost, saj je ta denar – stabilen, natanko tako stabilen kot dolar ali veliko boljši, ker je zanj mogoče dobiti povsem določeno količino elektrike ali dušika – neodvisno od gospodarskih nihanj. Znak popolne ozkoglednosti ljudi je, da se je v javni propagandi različnih razpravljavcev pojavil ugovor, da – »tega denarja nihče ne bi sprejel«.

Machine Translated by Google

Nihče ni nikoli okleval, niti ti gospodje, ki razpravljajo – sprejeti denarja, ki ga je izdala država. Vsi so sprejeli celo najbolj poškodovan papirnati denar Reichsbanke, čeprav je bil ta denar čisti inflacijski denar. Pa vendar so ga vsi sprejeli, tudi ko so se ga prebrisani špekulanti poskušali čim hitreje znebiti v zameno za tujo valuto ali blago.
Pravzaprav nihče ni zavrnil niti nujne valute mest in skupnosti, ki je bila podobno nekriti papirnati denar. In ali ne bi smeli takoj sprejeti tako zaželenega pokritega papirnatega denarja, kot je gradbeni denar, v celoti pokrit z materialnimi sredstvi, namenjen našim velikim delom? Zagotovo niti tisti, ki v imenu ali v duhu svojih gospodarjev ugovarjajo brezobrestnemu državnemu denarju, v bistvu ne verjamejo v to.
Resnično se je neizpodbitno izkazalo, kljub vsem pritožbam "metalistov", ki bi radi za denar imeli le denar iz plemenitih kovin, da je "denar" tisto, kar država razglasi za denar – ali je ta denar iz papirja ali porcelana, železa ali usnja ali katerega koli drugega materiala, je popolnoma vseeno. Povsem drugače je, ko gre za kupno moč tega denarja. Tukaj imajo metalisti prav, da valuta iz zlata večinoma ohrani svojo menjalno vrednost, tudi ko državo pretresejo politične motnje. Vendar pa kovinski denar iz plemenitih kovin to stabilnost ne dolguje svojemu denarnemu značaju, temveč svojemu značaju kot blago, namreč zlata.

O upravičenosti države, da na opisani način pokrije svoje denarne potrebe za veliko delo, ni dvoma. Prvič, država je suverena, torej nanjo ni treba vplivati, saj ima moč, in drugič, tak ukrep lahko vzdrži najstrožjo komercialno presojo. Država s tem denarjem izdaja nekakšne bone na podlagi svojega kredita. Zakaj bi kdo manj cenil kredit države kot kredit katere koli banke, še posebej, če država proizvaja koristna dela za dobrobit skupnosti. Tudi če bi kdo rekel, da država za opravljeno delo (podjetnike in delavce, ki sodelujejo pri delu v Walchenseeju) plača z papirjem, je to res, saj država pozneje, po zaključku del, ta papir ponovno sprejme kot plačilo za opravljeno delo (dobava električne energije ali dušika itd.). S tem se gospodarski cikel zaključi. Gradbeni zapisi so tako ponovno odkupljeni od dobave električne energije itd. iz prvih let, zapisi so uničeni in na neobrestni avtocesti je nastalo ogromno delo vladne organizacijske umetnosti kot neobrestna posest za vse. Delo, ki je brez velikega bremena porabnikov električne energije izkoristilo še en velik vir denarja za državo, kar državo posledično približa idealnemu cilju zdrave nacionalne finančne politike – državi brez davkov.

Poleg tega je tu še dejstvo, da opisani postopek izdaje lastnega gradbenega denarja za določeno delo sploh ne zahteva izdaje celotnega odobrenega zneska v takšnih gradbenih zapiskih, saj daleč največji del plačil podjetnikom ne poteka v gotovini, temveč brezgotovinsko, prek nakazil. Toda tudi če predpostavimo, da bi celoten znesek za novogradnjo izdan v novih državnih bankovcih, ti zneski v primerjavi z drugimi zneski, ki jih država danes potrebuje, sploh ne bi bili znatni.
Hkrati pa so si v bavarskem parlamentu razbijali glavo zaradi 800-milijonskega kredita za bavarsko hidroenergijo – ali bolje rečeno: niso si razbijali glave, ampak so se le še enkrat zatekli k "posojilu" 8000-milijonov, je bilo v parlamentu odobreno "brez razprave v tretji obravnavi zaradi splošne izredne situacije".

Tukaj se še enkrat spominjam premislekov, da v primeru takšnega financiranja z novo izdajo denarja ne bi prišlo do nobene inflacije, da pa po drugi strani izdaja obrestovanih obveznic med obdobjem gradnje v vsakem primeru pomeni določeno

Machine Translated by Google

inflacija, saj morajo biti obresti že plačane, čeprav dela še ne opravljajo nobenega produktivnega dela.

Vendar pa to nikakor ne vpliva na nacionalno gospodarsko ravnovesje med denarjem in materialnimi dobrinami v smislu kvantitativne teorije, saj se v nasprotju s povečanjem plačilnih sredstev na strani denarja povečajo dobrine ravno prav večje. Če se kasneje zaradi prihodkov od takšnih del izdani denar ponovno umakne in uniči, se nacionalno gospodarsko ravnovesje naravno izboljša v korist nacionalnega bogastva glede na skupno vrednost takšnih novih del.

Tudi tukaj naj se poudari, kako močno obresti vplivajo na stroške izdelkov takšnih obratov. Oskar Pöbing77 je v podrobni preučitvi tega vprašanja ugotovil, da se proizvodni stroški kilovatne ure podražijo zaradi obremenjevanja posojil z obrestmi v ogromnih 500 % (!). Zdaj nas elektrika iz naših bavarskih hidroelektrarn stane petkrat več, ker smo se spet zatekli k posojilni poti, ki je "najbližje". Tudi tukaj si je primerno predstavljati, da vsi materialni in osebni stroški za delovanje in vzdrževanje velikih bavarskih elektroenergetskih obratov in medmestnih pisarn – torej vse plače vseh oseb, zaposlenih v teh obratih – oskrbnikov zapornic, strojnikov, delavcev, nadrejenih, nadzornega osebja in nadalje celotnega tehničnega in komercialno-administrativnega aparata do direktorjev skupaj za svoje delo iz leta v leto črpajo le petino zneskov, ki jih – tako zelo dobri – posojilodajalci iz leta v leto črpajo brez truda in dela – kot obresti.

Obresti požrejo vse, obresti vse podražijo. Koristi ima le posojilni kapital, škodo pa prebivalstvo. Škodo ima prebivalstvo, ki gradi tovarne z lastno močjo; kajti kdo potem gradi bavarske tovarne? - res bavarski inženirji, bavarski delavci, bavarski delovodje in podjetniki; bavarske tovarne dobavljajo večino strojev in opreme – in za tisto, kar se ne proizvede na Bavarskem sami, je treba dati bavarsko žito ali živino, torej je treba v zameno spet dati bavarsko delo – le bavarsko ljudstvo ne prispeva denarja za gradnjo (očitno!), zato za to potrebuje velike kapitaliste iz New Yorka in Londona, Pariza in Berlina. Bavarsko ljudstvo si mora izposoditi denar od vseh držav sveta in obremeniti svojo hidroenergijo z obrestmi, zaradi katerih je elektrika 500 % dražja!

Ali ni to norost? Ali ni to gospodarski zločin? Ljudje, ki niso storili ničesar drugega kot to, da so nekoč vzeli v roke pero in napisali ček ali naročili svojemu bankirju, naj podpiše bavarsko posojilo za hidroelektrarno, za to leto za letom prejemajo obresti, ki jih plačuje bavarsko ljudstvo.

Ne samo to, ampak vodovod s tem ni več prosta last bavarskega ljudstva, temveč je zastavljen kapitalistu. Še posebej smešno je nadalje stanje, da veliki kapitalisti seveda ne bi posodili "svojega dobrega denarja" državi, ki sama po sebi ni "dobra" za kapital in obresti, ki zato še vedno uživa toliko kredita, da je mogoče
vanj vložiti 800 milijonov. In pravzaprav so ponudbe za hidroelektrarne vsebovale jamstvo, ki je tako mamljivo in prepričljivo za kapitaliste, "da bavarska država z vsem svojim bogastvom jamči za kapital in obresti – (!)"

77 Oskar Pöbing (1882–1956) je bil bavarski strojni inženir, ki je delal na Tehniški univerzi v Münchnu. Bil je avtor študij, kot sta Die Wasserkräfte Bayerns (1919) in Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922).

Machine Translated by Google

Močvar, kaj več hočeš! Torej bavarska država tukaj povsem izrecno priznava, da je vredna toliko, da bi ji lahko posodili 800 milijonov za hidroenergijo Walchensee in Srednji Isar, vendar – ne more uporabiti svoje finančne suverenosti in financirati teh del s svojo avtoriteto. Zakaj?? Ker je preveč globoko vpletena v norost posojil in obresti, ker njeni odgovorni državniki nimajo toliko miselne sposobnosti in občutka odgovornosti, da bi si drznili te preproste in jasne načrte soditi zaradi interesa.

brezplačno financiranje sami; zato se obrnejo na profesionalne bančne strokovnjake. To je natanko tako, kot če bi tuberkulozni bolnik vprašal svoje tuberkulozne bacile, ali se jim zdi prav, da gre v Davos ali Engadin78, da bi se znebil bolezni, in bi ga ti zagotovili: "Ne, tega preprosto ne počnite, potovanje vam lahko škoduje, morda se lahko zgodi železniška nesreča, raje ostanite doma v svojem običajnem okolju. V vašem stanju ne smete izvajati nobenih poskusov! itd." Z upoštevanjem tega nasveta, ki je z vidika tuberkuloznih bacilov povsem pravilen, tuberkuloza naravno napreduje, bacili se čudovito množijo. Natanko tako je v našem primeru finančnega in obrestnega gospodarstva.

To sprejemanje nasvetov od lastnih nasprotnikov je izjemno značilno za nič hudega sluteče Nemce. Če se pojavi človek, ki strastno ljubi svoje ljudstvo in mu svetuje to in ono ter opozori odgovorne ljudi na to ali ono lopovščino, se lahko stavi deset proti ena, da bi zaskrbljeni ljudje stekli k lopovu in ga precej naivno vprašali: "Povej mi, ta in ta mi je rekel, da si lopov, prosim, povej mi, če je to res!" In če mu drugi nato z najbolj iskrenim obrazom na svetu razloži: "Kaj pa potem misliš – jaz sem lopov! – nasprotno, jaz sem tvoj najboljši prijatelj, vedno sem ti pomagal iz naših finančnih težav", potem je brezhibni spraševalec precej srečen – naredil je dovolj in je še posebej vesel, da mu ni treba naprezati možganov. Vendar pa težavni prijatelj ljudstva na splošno ne smatra za vrednega svojega odgovora – in stvari se še bolj zataknejo v rutini politike obrestnega kapitalističnega posojanja, dokler finančnim silam ni zastavljen še zadnji kos brezplačnega nacionalnega bogastva in celoten narod mednarodnim financam plačuje le še obresti.

Skratka, prav v tem kontekstu moramo še dodatno opozoriti na dejstvo, da je bavarska država – ko sploh ni šlo za tako pomembno državno nalogo, kot je razvoj bavarske hidroenergije, torej ko je šlo za odpravo denarne krize novembrske vlade – zelo hitro izdala iz bavarske državne banke približno 130 milijonov državnih zakladniških menic Bavarske državne banke. To se je zgodilo popolnoma odkrito – in vsi so te bavarske bankovce jemali prav tako radi kot bankovce Reichsbanke, in vsak si je lahko za bavarske bone kupil toliko kruha kot za bankovce Reichsbanke. Pravzaprav sploh ni bilo treba, da gre za celotno bavarsko državo, dovolj je bilo, da so župan deželnega glavnega mesta München in nekateri mestni starešine dali svoja imena natisniti na takšnih pisanih papirčkih, in celo ta denar za nujne primere je krožil, vsi so ga jemali in vsi so ga dajali prav tako kot ostanke Reichsbanke, in ta denar za nujne primere je sam po sebi izpolnil nalogo vsakega denarja – da je pomoč pri menjavi blaga – na neoporečen način.

Samo en urad je bil zaradi teh umetnih kosov dežel in skupnosti izjemno neprijetno prizadet – visoke finance – in oktobra 1921 so vsilili sprejetje rajhskega zakona, po katerem je bilo deželam in skupnostim strogo prepovedano izdajati

[78] Davos v Švici je že od sredine 18. stoletja znan kot zdravilišče za tiste, ki trpijo zaradi pljučnih bolezni. Engadin je dolina v švicarskih Alpah.

Machine Translated by Google

denarja za nujne primere. Ta zakon je bil v svojem bistvu jasen zakon za zaščito Judov, ki mu je leta 1922 sledil "Zakon za zaščito republike".

Zelo dobro si lahko predstavljam nenaden strah mednarodnih financ, ko so spoznali, da ljudstvo v brezobrestnem denarju, celo v neškodljivi obliki denarja za nujne primere, drži v rokah orožje – seveda brez da bi se ljudstvo tega zavedalo – ki bi lahko z enim samim zamahom raztrgalo zlato mrežo, vzpostavljeno z lažmi in prevarami skozi stoletja dolgo podzemno in ponarejeno delo, in osvobodilo ljudstva iz njihovega obrestnega suženjstva.

Že takrat je Reichsbank v primeru izdaje bavarskega državnega denarja zelo kmalu zahtevala, da se ta denar ponovno dvigne, kar se je nato tudi na ustrežljiv način zgodilo v letu 1921. Razlog: ta denar ni prinašal visokih financ brez obresti, kot jih denar Reichsbank prinaša prek posredne poti Reichsbank državnih obveznic.

V nacionalsocialistični državi bodo v prihodnje vse velike državne naloge financirane in organizirane na opisani način, s popolnim izogibanjem posojil. Seveda bomo posredno pot brezobrestnega gradbenega denarja na splošno izbrali le, če potrebnih sredstev ni mogoče zbrati iz presežkov drugih državnih podjetij ali iz posebnih dajatev za takšne posebne namene. Kakor koli že, vemo, da ta oblika financiranja odpira dokaj neslutene in ogromne možnosti izkoriščanja naravnih virov države, izboljšanja prometnih poti itd.

Vsak narod je tako bogat, kot je sposoben organizirati delo.79

79 To se odraža v Hitlerjevem govoru v Reichstagu 30. januarja 1939, v katerem je izjavil: »Pod prisilo ... potrebe smo se naučili najprej v celoti upoštevati najpomembnejši kapital naroda, namreč njegovo sposobnost dela.« (citirano v R de Roussy de Sales (ur.) Adolf Hitler: My New Order, London: Angus and Robertson, 1942, str. 457 in naprej).

Machine Translated by Google

Banka za socialno gradnjo in gospodarstvo

V logični povezavi s prejšnjim poglavjem je ustanovitev socialne gradbeno-gospodarske banke, katere naloga je izdajati brezobrestni gradbeni denar, zlasti za gradnjo hiš. Seveda se ta socialno-gradbeno-gospodarska banka ne bi smela voditi kot državna institucija, temveč kot korporacija javnega prava. Logično je torej, da bi se o njej razprava uvrstila po predstavitvi nacionalsocialističnega davčnega sistema, ker pa ta socialno-gradbeno-gospodarska banka ni nič drugega kot brezobrestno financiranje, preneseno na pogoje zasebnega gospodarstva in predvsem na sistem stanovanjske gradnje – torej vejo gospodarstva najbolj univerzalnega pomena –, je morda upravičeno, da jo postavimo na prvo mesto.

Zakaj se takšna gradbena banka ne bi smela voditi kot čisto državno podjetje, je posledica dejstva, da mora biti takšna javnopravna finančna institucija bolj prosto gibljiva kot državno podjetje. To ne bi bil tako pomemben razlog, če bi šlo le za golo gradnjo stanovanj, vendar bo veliko primerov, ko bo šlo za naloge največjega pomena, ki posredno vplivajo na javni interes, in takrat bi morala in mora imeti banka, ki je v svojem vodstvu res odgovorna državi za svoje upravljanje, proste roke pri izdajanju tudi brezobrestnih kreditov po temeljiti preučitvi vseh pogojev.

Takšna svoboda odločanja pa v povsem državnih podjetjih ni mogoča. Zato je treba to prepustiti zasebni pobudi.

Za ponazoritev lahko tukaj predstavimo skico takega zakona, ki je bil sprejet leta 1922 za Bavarsko:

Zakon o ustanovitvi bavarske banke za socialno gradnjo in gospodarstvo.

Člen 1

Ustanovi se nacionalna bavarska banka za socialno gradnjo in gospodarstvo (BWB).

Naloga BWB je finančno podpirati državna podjetja ali nacionalno ekonomsko dragocena podjetja zasebnih oseb (bodisi posameznikov bodisi društev), ki služijo razvoju države ali so koristna za splošno blaginjo.

2. člen

BWB je korporacija javnega prava. Podrobnejše predpise glede njene organizacije, upravljanja in dejavnosti ter vodstva bo odločalo celotno ministrstvo.

Člen 3

BWB se izda dovoljenje za prvo izdajo brezobrestnih državnih menic, ki jih krije z materialnimi sredstvi v višini do 50 milijonov zlatih mark.

Izdaja se lahko izvede le na tako zakonit način, da je znesek denarnih zneskov, izdanih kadar koli in v obtoku, krit z materialnimi vrednostnimi papirji vsaj enake vrednosti (brezobrestne hipoteke, prodajne menice, hipoteke itd.) in da je odplačilo ali vračilo državnih menic zavarovano s prihodki podjetij ali ustanov, ki jih je treba razviti v ustreznem roku, največ 50 let.

Člen 4

Vsota zastav in zavarovanj, ki izhajajo iz izdanih zakladnih menic BWB predstavlja združenje za kritje BWB.

Machine Translated by Google

Pravne transakcije kakršne koli vrste, ki motijo ali škodujejo varnostnemu ali premoženjskemu zavarovanju pripadajo združenju za kritje, so nični.

Kakršne koli spremembe lastništva ali posesti predmetov ali pravic, ki so predmet zavarovalne organizacije, ne vplivajo na obstoj zavarovanj in ostanejo vezane na predmet tudi za novega kupca; predhodnik v lastništvu je prost osebne odgovornosti le, če se BWB strinja s spremembo osebe dolžnika. Nasprotni dogovori so nični ...

Člen 5

Vse sestavine in pravice organizacije za kritje BWB so zabeležene v tem javnem registru; načela in pravne posledice veljajo za to knjigo enako kot za registre; register ima javno zaupanje in domnevo o pravici sam po sebi.

Dostop do registra ali njegovih ustreznih delov se odobri vsakomur, ki dokaže pravni interes za dostop.

Letno je treba objaviti povzetke, podobne bilanci, o skupnem znesku izdanih državnih obveznic, kot tudi o skupnem znesku vrednostnih papirjev, ki jih je treba plačati BWB za te obveznice, kot tudi o povečanjih in odbitkih ter o uspešnih poplačilih in odkupih državnih obveznic.

Člen 6

Zakladniški zapiski BWB so zakonita valuta. Vsi jih morajo sprejeti po polni nominalni vrednosti glede na menjalni tečaj drugih zakonitih valut države.
Če upnik zavrne sprejem blagajniških menic BWB namesto plačila po zgoraj navedenem minimalnem menjalnem tečaju, je dolžnik, v kolikor je dejansko ponudil plačilo v blagajniških menicah, oproščen dolga v tem znesku.

BWB izdaja zakladne menice brez obresti in se v pogodbi dogovori o splošnih in posebnih pogojih medsebojnih pravnih pogojev glede obdobij in obrestnih mer izdaje, vrednostnih papirjev in hipotek, ki jih mora plačati dolžnik, ter o odplačilih in drugih ustreznih pravnih pogojih. Izvod teh pogodb mora biti vsem dostopen kot priloga k vpisom v register zavarovalniškega združenja.

BWB je upravičena, da kadar koli na enoten javen način določi dodatne provizije ali pristojbine za administrativne stroške pri odobritvi posojil in za letne izterjave ali ustrezne premije ali popuste.

Dovoljena je izdaja ali borzna kotacija višjega tečaja od minimalnega tečaja, določenega v 1. členu.

Odplačila se lahko izvedejo le v izdanih zakladnih menicah iste vrste.

Člen 7

Dejavnost BWB, kolikor se nanaša na spoštovanje predpisov iz tega zakona, je pod nadzorom javnega nadzornega sveta, ki ga sestavljajo minister za finance ali predstavnik, ki ga ta imenuje, minister za notranje zadeve ali predstavnik, ki ga ta imenuje, minister za pravosodje ali predstavnik, ki ga ta imenuje, in tri osebe, ki jih izvoli parlament za obdobje dveh let.

Machine Translated by Google

Člen 8

Kazenska klavzula: Zaporna kazen za namerno poškodovanje vrednostnih papirjev zavarovalnice in prav tako za komercialno ali običajno, zlasti borzno, sabotažo gradbenih bankovcev ali njihove menjalne vrednosti ali za poskus tega. Poleg tega so za to predvidene visoke denarne kazni, tudi za pravne osebe.

V "izvršnih pogojih" so bili nato izdani natančni predpisi o ustanovitvi upravnega odbora in svetovalnega odbora, v katerega sodijo predstavniki ministrstev, parlamenta in gradbenikov. Naloga takega svetovalnega odbora je nadzor nad zakonito uporabo gradbenih zapisov, pregled poplačil, nadalje preverjanje hipotekarnih odškodnin, odobritev podlag za hipoteko z gradbenimi zapisi brez obresti itd.

Nadaljnji pogoji so nato urejali odplačilo in poravnavo, knjiženje zalog na izdanih serijah gradbenih obveznic in na vrednostnih papirjih, registriranih zanje, ter nadalje še več predpisov na odobrenih gradbenih projektih itd. Takrat je bila spodbuda za ustanovitev takšne socialne banke ogromna potreba po stanovanjih in okoliščina, da rajh in dežele nikakor niso mogle učinkovito obvladovati stiske. Pristojne institucije stanovanjskih uradov so seveda lahko sprostile bivalne prostore tu in tam – vendar niso mogle zgraditi novih stanovanj. Nova gradbena dejavnost je trpela zaradi pomanjkanja materialov, predvsem zaradi dejstva, da je bila ob obstoječem izrednem nadzoru najemnin gradnja novih hiš za zasebni kapital absolutno "nedonosna".

Subvencije, ki so jih dajali rajh in dežele za kritje tako imenovanih izgubljenih gradbenih izdatkov, pri naraščajoči devalvaciji valute še zdaleč niso bile zadostne.
Celo individualna gradnja stanovanj, ki se je začela tu in tam, ni mogla odpraviti splošne stanovanjske stiske. Celo ustvarjanje poceni hipotekarnih posojil je bilo nemogoče, ker je ob takrat določenih najemninah celo najcenejši gradbeni denar onemogočil 4-odstotno obrestno mero.

Zato se zgodi, kot je že bilo predlagano v temeljnih opažanjih, da kljub največji potrebi – zaradi nezadostne donosnosti – ta potreba preprosto ni pokrita.

Če torej uspe odpraviti vsakoletne obresti, če se poskrbi za to, da se tistim, ki potrebujejo stanovanje, dajo na voljo sredstva brez obresti, je možna velika spodbuda stanovanjskega trga. S tem pa se ne bi odpravila le strašna stanovanjska stiska z vsemi socialnimi in zdravstvenimi posledicami, temveč bi se na izjemen način spodbudil tudi notranji trg, saj so od tega odvisne vse neštete pomožne obrti, ključavničarji, tesarji, krovci, vodovodarji, steklarji, monterji, keramičarji, talni in keramičarji, slikopleskarji in mavčarji, ki si nato najdejo delo in kruh ter si okrepijo kupno sposobnost.

To pomeni, da je na voljo v obliki brezobrestnega gradbenega denarja.

Te gradbene zapiske izdaja "Socialna gradbena in gospodarska banka".
S tem denarjem so dobavitelji in podjetniki plačani za gradnjo. Lastnik stavbe prejeti denar brez obresti vrne v ustreznih obrokih v obdobju 30–50 let, odvisno od značaja in trajnosti gradnje. Gradbeni zapisi se od denarja rajha ali dežele razlikujejo na enak način, kot so se zapisi rajhske banke razlikovali od posojilnih državnih zapisov. Ti gradbeni zapisi, kot smo že omenili, najdejo svoje polno materialno kritje v tem, da hkrati v korist gradbene banke nastanejo nova materialna sredstva (hiše), ki so po znesku enaka izdanim zapisom.

Machine Translated by Google

ki so pravno zavarovane z registracijo brezobrestnih hipotek v enakem znesku.

Praktično tudi tukaj polna vrednost novih stavb ne bo navedena v gradbenih listinah, temveč le dejanski stroški gradnje. Zemljišče bodo zato morali dati na voljo vsaj gradbeniki ali gradbene zadruge ali skupnosti, poleg tega pa morajo vsaj 10–30 % vrednosti stavbe ustvariti tisti, ki potrebujejo stanovanje, od tega se 5 % zadrži za kritje administrativnih stroškov gradbene banke.

Odplačilo nato sledi brez nadaljnjega obračunavanja obresti. Na ta način se prosto premoženje lastnikov hiš v njihovih hišah iz leta v leto povečuje, prav tako pa tudi vrednosti, ki jih celotno združenje hrani kot kritje za izdane gradbene obveznice.
S tem se količina gradbenih obveznic v obtoku zmanjšuje glede na izvedena odplačila.

Pravni značaj tega gradbenega denarja ni nič drugega kot izdaja obveznice.
Dolžnik te obveznice je gradbena banka. Upnik obveznice je trenutni lastnik
ta obveznica.

Nikomur se ne more prepovedati izdajanja obveznic, vedno gre le za vprašanje zunanjih okoliščin, ali se obveznice, ki jih je izdal nekdo, na splošno sprejemajo kot plačilo. Kot je bilo že večkrat omenjeno, so gradbene menice vedno in pod kakršnimi koli možnimi ekonomskimi in političnimi pogoji v celoti krite z materialnimi sredstvi, ki so na njihovi podlagi zavarovana. Zato ni mogoče govoriti o tem, da bi banka kadar koli zašla v težave.

Splošno sprejetje pa je zagotovljeno v trenutku, ko se država zaveže, da bo prevzela jamstvo za časovno omejeno odkupovanje gradbenih obveznic in da bo v času trajanja obveznic le-te sprejemala v svojih registrih kot plačilo ali ko so razglašene za zakonito plačilno sredstvo.

Takšno sprejetje jamstva zdaj za državo praktično ne pomeni najmanjšega bremena; ravno nasprotno. Danes mora država dejansko porabiti in plačati obresti ter nato s splošnimi davki povrniti nešteto milijonov letno za subvencije, ki jih je odobrila za izgubljene gradbene izdatke. To se nato v celoti odpravi.

Nepovratna sredstva, ki jih zdaj podeljuje država, so torej v resnici izgubljen denar, ki ga mora skupnost povrniti in ki gre v roke nekaterih srečnežev, ki so jih dejansko lahko dobili.

Torej, tudi če zamudni plačnik med prejemniki brezobrestnih gradbenih zapisov dejansko kdaj ne more izpolniti svojih obveznosti, to ne igra nobene vloge v povezavi z ogromnimi prihranki, ki jih ustvari državni proračun, saj mu na ta način tudi ni treba žrtvovati ničesar, kar bi bilo popolnoma izgubljeno.

Ker gre za nalogo velikega družbenega pomena, je upravičeno vzpostaviti
neodvisna javnopravna korporacija kot instrument in nosilec njenega izvrševanja.

Na ta način bo ta institucija odstranjena iz sfere zasebnih ekonomsko-družbenih oblik, s katerimi so v očeh ljudi seveda povezani osebni dobički in nameni bogatenja. Po drugi strani pa bo institucija odstranjena iz področja čistega državnega podjetja, proti kateremu prav tako, ne povsem brez krivice, obstaja določen odpor v vseh gospodarskih zadevah med javnostjo.

V izvedbenih predpisih je treba zabeležiti vse, kar je v osnovi
nepogrešljiv za javnost in za varnost poslovnega upravljanja banke.

Machine Translated by Google

Predlagani svetovalni svet lahko svoj vpliv občuti tudi dlje od tega. Svetovalni svet sam je spet odraz vseh vpletenih interesnih skupin.

Ustanovitev gradbene banke kot javnopravne korporacije ima tudi prijeten stranski učinek, da se na ta način celoten kompleks tako ustvarjenega premoženja ne pojavi kot last države, temveč kot last samostojne pravne osebe, ki je gradbena banka.

Pravna konstrukcija oziroma pravni značaj te gradbene banke je torej naslednji: Gradbena banka je pravna oseba, ker je priznana ali ustanovljena kot javnopravna korporacija; ta gradbena banka sploh ni sestavljena iz posameznih članov; sama po sebi je nosilka pravic in dolžnosti, ki izhajajo iz njene dejavnosti. Vendar pa tudi ni uradna oseba in ni državna institucija, ni član državnega organizma.

Ustanovitev takšne pravne oblike res ni nekaj običajnega in tradicionalnega; vendar je nekaj, kar je že predvideno v zakonu; vendar pa današnje razmere zahtevajo ustrezne institucije sodobne vrste. V tem bo res korist, ko se bo nekaj takega vzpostavilo: da se na nek način presežejo meje tradicionalnega, da bi se prilagodili zahtevam časa.

Kako poteka ravnanje podjetij, je najbolje razložiti s posameznim primerom: Gradbena banka vnaprej sporoči temeljne pogoje in predpogoje, ki morajo biti izpolnjeni, če se zahteva za odobritev denarja gradbene banke obravnava.
Vlagatelj svojo zahtevo s potrebnimi dokumenti naslovi na gradbeno banko in v primeru pritrdilne zahteve sklene pogodbo s tistimi, ki potrebujejo stanovanje (lastniki stanovanj).

V tej pogodbi je treba najprej določiti vse, kar predpisujeta odlok o gradbeni banki in izvedbeni predpisi, torej obveznost uporabe gradbenega denarja izključno za gradnjo stavbe, obveznost hipotekarnega statusa in obveznosti odplačevanja. Poleg tega pa je treba v tej pogodbi določiti tudi vse druge s tem povezane zakonske pogoje. Še posebej je treba ugotoviti, da tisti, ki potrebuje stanovanje, ni upravičen do ponovne prodaje nepremičnine, kar je poleg tega že praktično poudarjeno v hipotekarni odredbi. Pogoji za prenos dediščine in za primer zamude pri plačilu se ustrezno uredijo z enim ali več obroki odplačevanja.

(Podrobnosti izhajajo iz narave te zadeve.)

Ker vsa dostavna podjetja in vsi delavci prejemajo plačilo le v gradbenih bankovcih, ki jih izda gradbena banka sama, gradbeni bankovci prvič pridejo v obtok v vseh okoliščinah le v obsegu, v katerem protivrednost plačila pripada nepremičnini. Gradbeni bankovci pridejo do javnosti od delavcev in dobaviteljev; glede na obstoječe vrednostne papirje in zlasti ker država prevzema jamstvo za gradbene bankovce in državna blagajna sprejema gradbene bankovce kot plačilo, bo javnost gradbene bankovce sprejemala kot kateri koli drug denar. Torej je prepuščeno lastniku hiše, kako bo izpolnil svojo obveznost do gradbene banke, da letno odplača 2 % posojenih zneskov v gradbenih bankovcih. Z drugimi besedami, lastnik stavbe in hipotekarni dolžnik gradbene banke mora vsako leto od zneskov, ki so v obtoku, odplačati 2 % v gradbenih bankovcih. Praktično se bo zgodilo, da bodo hipotekarni dolžniki pred iztekom roka za odplačilo pobrali gradbene bankovce, ki dejansko krožijo skupaj z lokalnim denarjem, in s tem poravnali svoje obveznosti.

Machine Translated by Google

obveznost. Posebej primeren kraj za pridobitev gradbenih bankovcev so gradbišča, ki so kadar koli v obratovanju.

Če si za predstavo predpostavimo, da se v Münchnu v enem letu izda gradbenih bankovcev za 10 milijonov, se od tega letno v gradbeno banko vrne 200.000 zlatih mark; torej se bo po največ 50 letih vseh 10 milijonov vrnilo in jih bo gradbena banka pobrala, po največ 50 letih pa se bodo hiše, zgrajene iz teh sredstev, s tem odplačale in postale last njihovih lastnikov brez dolgov. Celotno plačilo se je zgodilo, ne da bi bil en sam cent zaman plačan za obresti; plačilo se nadalje izvede zgolj s preprostim sredstvom ustanovitve gradbene banke, vezane na državno jamstvo.

Družbeno dejanje je v tem, da je država ustvarila vrednost hiš absolutno iz nič, da je z gradnjo celotne stavbe ustvarila dohodek za tisoče delavcev in poslovnežev. Če predpostavimo, da gre za tisoče individualnih hiš, se s tem tisoči brezzemljarjev spremenijo v lastnike zemljišč.

Podani bodo različni ugovori in pridržki, med katerimi lahko navedemo najpomembnejše:

1. Ugovor inflacije. Ta ugovor je tako kratkoviden kot nepomemben; kot je bilo že pojasnjeno v prejšnjih odlomkih, lahko do inflacije pride le tam, kjer se izdaja nekriti denar. Tukaj materialno kritje stoji proti gradbenim bankovcem; zato je nepomembno, če v obtok pridejo že znatne količine gradbenih bankovcev.

2. Ugovor, da je ta zadeva nova in nepreizkušena. Ta ugovor ni uporaben in zadeva je morda nova za Nemčijo. Drugod so ljudje vajeni takšnih brezobrestnih dolžniških certifikatov, ki so kriti z materialnimi sredstvi. Tipičen primer tega je angleški warrant, ki je bil uveden pred sto leti in se še vedno ohranja. Warrant je nalog, ki daje lastniku pravico do določene količine surovega železa, deponiranega v določenem centralnem skladišču. Ti warranti se uporabljajo kot valuta; kupna moč warranta niha le v tistih obdobjih, ki jim je podvržena cena surovega železa na svetovnem trgu.

Če bi imeli na primer v Nemčiji takšne nakupne bone, bi bili ti popolnoma neodvisni od nemških valut in njihovih nihanj. Vrednost teh nakupnih bonov je bila povezana s ceno surovega železa, vrednost teh cen pa je bila samodejno regulirana glede na valuto.

V nalogu najdemo pomemben primer priljubljenosti tega brezobrestnega dolžniškega certifikata in dolžniškega naloga, ki ga krije materialno sredstvo.

Ker je treba realizirati znatne in nacionalno ekonomsko pomembne gradnje novih stavb, je nujno graditi celotne kolonije zaporedno.

Napačno bi bilo stališče, če bi kdo želel graditi individualne hiše ali celo vrstne hiše le, če oseba, ki išče hišo, sama želi postati njen lastnik.
Škoda, ki jo je treba odpraviti, je stanovanjska stiska, zato ne gre predvsem za stanovanjsko gradnjo, temveč predvsem za ustvarjanje stanovanjskih možnosti. To potrebo bo odpravilo tudi dejstvo, da se spodbuja komercialna gradnja najemniških stanovanj. Nič torej ne preprečuje lastniku najemniške hiše starega tipa, da bi prejel gradbene menice za gradnjo nove najemniške hiše. Prav v primeru takšnih oseb bo mogoče vnaprej zahtevati gotovinsko predplačilo, večje od le 10 % celotne stavbe.

Machine Translated by Google

vrednost; mnogi od teh ljudi so pripravljeni in sposobni porabiti znatne vsote denarja iz lastnih sredstev za gradnjo stanovanj, če od gradbene banke prejmejo nepovratna sredstva v obliki preostanka ali delnega zneska brez obresti. Prav brezobrestna narava denarja gradbene banke omogoča upoštevanje tega vidika oživitve gradbenega trga, ki je za velika mesta tako izjemno pomemben.

Ta socialna gradbena in gospodarska banka pa bo kasneje prešla tudi preko meja financiranja stanovanjskih stavb na izdajanje brezobrestnih kreditov nacionalno gospodarsko pomembnim podjetjem, industriji, komunalnim delom, izboljšavam v kmetijstvu itd., četudi s krajšim rokom odplačevanja.

Machine Translated by Google

Država brez davkov

Glavni cilj nacionalsocialistične države je: država brez davkov. Če se to v današnjih okoliščinah morda sliši kot nora utopija, če se mnogim zdi kot obljuba, ki je preveč dobra, da bi bila resnična, pa vendar vemo, da je ta cilj povsem dosegljiv, vsaj kolikor je treba odstraniti ogromen davčni pritisk s prebivalstva.

V prejšnjih poglavjih smo z vso jasnostjo predstavili dokaz, da danes skoraj vse davke požrejo zgolj obresti. Davke plačujemo z vsakim kosom kruha, ki ga pojemo, vsaka topla dnevna soba stane preveč davkov, vsak nakup je obremenjen s prometnim davkom.
Vendar pa vse, kar gre na ta način v davke, še zdaleč ne zadostuje za plačilo davkov samo na odškodninske dolgove.

Vedno izda pomanjkanje okusa in kritičnega razumevanja, če zavrnemo tako glavni cilj, kot je nedvomno država brez davkov, kot utopijo. Za tistega, ki je hodil z nami po širokih in zavitih poteh sodobne finančne politike in ki ni izgubil Ariadnine niti – obrestne obveznosti države – mora biti lahko najti tudi pot iz tega labirinta Minotavra.

Kdor se dvigne nad degradacije in z vzvišenega stališča pregleda opisane povezave: obrestna obveznost države – davki – inflacija, kdor je prepoznal obrestno obveznost vseh narodov zahodnega kulturnega kroga kot dejstvo, ki prevladuje nad vsem, kdor je spoznal, da živimo v dobi popolnega preobrata zdravih in razumnih razmer med delom in bogastvom, kdor se ne more več izogniti vsiljivi logiki, da zlasti država zaradi svoje finančne suverenosti ni popolnoma vezana na posojilno pot, ampak da lahko sama ustvarjalno financira vse velike javne državne naloge, je zanj le zadnji korak v finančno-politični Novi svet zahtevati državo, v kateri državna finančna uprava ne bo imela za svojo prvo nalogo izterjati čim več davkov od državljanov, temveč nasprotno, odstraniti vsak obremenjujoč davčni pritisk in oploditi nacionalno gospodarstvo.

Sposobni smo predstaviti številčne dokaze, da država brez davkov sploh ni utopija, temveč da je možnost tega dana v vsakem urejenem državnem proračunu, če se država osvobodi bremena obresti, ki leži na njej. Da lahko to stori tudi brez odgovornosti, dokazuje zgodovina državnih stečajev, ki opisuje na desetine primerov, v katerih so se države s stečajem izognile bremenu obresti in dolgov.

Preveč bi nas zapeljalo, če bi se tukaj še enkrat podrobno poglobili v natančen dokaz, ki sem ga podal v svojem majhnem polemičnem delu Državni stečaj: Rešitev, da namreč prilagoditev plačila obresti iz javnih posojil s hkratno preobrazbo obveznic v brezobrestno bančno premoženje, nikakor ne zasluži nečastnega imena stečaj, temveč da ta oblika osvoboditve države in ljudi od njenega dolga, vezanega na obresti, dejansko pomeni osvoboditev države in gospodarstva od neznosnih verig.

Prilagoditev teh plačil obresti pa bi že pred vojno omogočila kritje državnih stroškov za celotno državno upravo. Kot primer sem predstavil bavarski državni proračun za leto 1911. Takrat so prihodki bavarske države od tako imenovanih komercialnih državnih podjetij (železnice, pošta in telegraf) znašali 120 milijonov zlatih mark, prihodki od državnega gozdarstva pa 40 milijonov. Skupaj

Machine Translated by Google

Stroški za celotno državno upravo za izvajanje pravosodja (vsa okrožna sodišča z vsemi njihovimi stroški za osebje in material, vsa deželna sodišča, deželna sodišča in najvišja sodišča v Münchnu, Nürnbergu itd.) so znašali 27 milijonov. Za celotno veliko in tako skrbno razvito notranjo upravo celotne bavarske države – torej za številna okrožna sodišča, za okrajne vlade, za policijski oddelek v Münchnu, za žandarmerijo, nadalje za številne druge organe in oblasti, kot so zdravstveni organi, deželna bolnišnica za cepljenje, raziskovalne ustanove za hrano in polluksuzna živila, sanatoriji in psihiatrične bolnišnice, upravno sodišče, deželni statistični urad, meroslovni organi, zavarovalniške zbornice itd. – so bili izplačani iz državnega proračuna. Za izobraževanje, šolo in cerkev, torej še posebej za vse srednje šole, srednje šole, pripravljalne šole, latinske šole, srednje šole, nižje gimnazije, višje poklicne šole, učiteljišča, za vse državne gradbene šole in specializirane šole, obrtne in glasbene –, leta 1911, 40 milijonov šole, kmetijske in okrožne kmetijske šole, za Weihenstephana80 in za biološki raziskovalni inštitut, za vse ženske izobraževalne zavode, nato pa predvsem za univerze z njihovimi neštetimi zbirkami in inštituti, tehnično univerzo, za druge umetniške univerze, za obrtne univerze, za glasbeno akademijo, nato za Maximilianeum81, nadalje za osrednje inštitute za znanost in umetnost, akademijo znanosti, znanstvene zbirke države, bavarske muzeje, državno knjižnico, državno gledališče itd., za ta ogromna področja delovanja ministrstva za kulturo s tisoči uradnikov, z njegovimi ogromnimi umetniškimi zakladi v zbirkah in muzejih, ki vsi resnično zahtevajo stavbe, upravo in oskrbo, je bilo leta 1911 izplačanih skupno 51 milijonov. V okviru finančnega ministrstva, ki sicer ne opravlja zgolj funkcij izčrpavanja denarja od ljudi, sodijo dejavnosti gozdarske uprave s stotinami gozdarjev, nadalje uprava rudnikov, talilnic, solin, celotni centralni in podružnični carinski uradi, centralni kovničarski urad, uprava državnega dolga in državna banka, nadalje geodetski uradi in deželni geodetski urad, nato pa tudi državne uprave zdravilišč, dvorni pivovarski urad, München itd. Tudi to zelo veliko podjetje je povzročilo stroške v višini 15 milijonov. Stroške ministrstva za promet so krili njegovi lastni operativni prihodki, pokojnine starih javnih uslužbencev pa so zahtevale še zelo visok znesek, okoli 36 milijonov.

Tako so pravosodna uprava, notranja uprava, vključno z zgradbami – ki jih zgoraj nisem posebej omenil – in tudi finančna uprava, pa tudi izobraževanje in razvoj ter pokojnine, skupaj zahtevale 27 + 40 + 51 + 13 + 36 = 167 milijonov.

Presežki, ki so jih državna podjetja, pošta in železnice, rudniki in gozdovi, v višini okoli 160 milijonov, dostavili v državno blagajno, bi tako dejansko skoraj zadostovali za kritje celotnega velikanskega državnega upravnega aparata – brez enega samega centa davkov!

Država brez davkov bi bila torej resničnost, če vseh davkov, pobranih od bavarskega ljudstva, torej 60 milijonov neposrednih davkov in 53 milijonov posrednih davkov, ter poleg tega še 31 milijonov pristojbin, torej skupaj 134 milijonov, ne bi bilo treba v celoti porabiti za plačilo obresti posojilnemu kapitalu. Plačilo obresti samo za bavarske državne dolgove

[80] Weihenstephan je samostan iz 11. stoletja v Zgornji Bavarski, ki je bil leta 1803 preurejen v gozdarsko šolo in državno pivovarno.

81 Maksimilijaneum v Münchnu je zasnoval bavarski kralj Maksimilijan II. kot sedež študentske fundacije.
Od leta 1949 je v njem sedež bavarskega deželnega parlamenta.

Machine Translated by Google

zahtevala je 84,6 milijona (!), Bavarska pa je morala rajhu izročiti prav tako 50 milijonov za plačilo obresti od dolga rajha.

Na kratko sem predstavil velika in majhna področja našega državnega življenja. To se zdi še posebej pomembno tudi zato, ker nacionalsocializem upošteva tudi to, koliko izjemno veliko in zglednega dela je opravila stara država, veliko dela, ki ne zahteva nobene reforme in izboljšave, kolikor se ne nanaša na zadeve, ki jih ni mogoče nikoli zaključiti.
Celo za vsak državni organizem velja, da ne more mirovati, če noče okosteneti. Na mnogih področjih svežji in svobodnejši duh ne bo škodil, tu in tam pa so primerne temeljite reforme. V mnogih vejah našega upravnega aparata mora vstopiti vsaj nov duh, zlasti duh jasne odgovornosti javnega uslužbenca glede na njegove naloge in ljudi, ki jim služi.

Le eno področje je bilo prisiljeno na povsem lažne poti – državna finančna uprava.
Če so takšne okoliščine, kot so pravkar opisane, možne, je to resnično znak, da je treba tukaj izvesti korenito spremembo. Vendar to velja že za državo pred vojno – že takrat je bila država vklenjena v obrestno službo zasebnega posojilnega kapitala.
Nič ne razkrije na bolj presenetljiv način odvisnosti države od takrat že obstoječega posojilnega kapitala kot pregled porazdelitve davkov na različne oblike dohodka. Po proračunu za leto 1911, na katerem smo do sedaj temeljili pri svojih opažanjih, je bila zemljiška posest ocenjena na 12,6 milijona, hišna posest na 12,1 milijona, trgovska podjetja na 17 milijonov, po drugi strani pa so kapitalske pokojnine s skupnim pokojninskim dohodkom v višini 253 (!) milijonov zlatih mark znašale le 10 milijonov. To je torej resnično izjemno popustljivo ravnanje s tistimi, ki lahko živijo brez truda in delajo na račun delovno aktivnega prebivalstva.

Nešteto majhnih pokojninskih dohodkov – pri tem mislimo na pokojninsko skupino v višini 70–700 milijonov mark – v številkah resda predstavlja prevladujočo maso davčnih obveznosti za kapitalske pokojnine, torej okoli 150.000, vendar niti njihovi dohodki od kapitalskih obresti niti njihovo davčno plačilo, ki znaša okoli 0,7 milijona, ne bi igrali vloge v državnem proračunu – toda tisto, kar te številke dela tako pomembne, je okoliščina, da je veliki posojilni kapital v teh sto tisočih majhnih prejemnikih obresti ustvaril močno zaščitno stražo pred vsemi napadi na dohodke od obresti brez truda in dela.

Seveda je te majhne prejemnike obresti enostavno prepričati, da morajo njihovi prihranki do neke mere zagotavljati trajno pravico do obresti, saj je podobnost teh ljudi, ki so vse življenje garali in dejansko delali za svoje prihranke, s prejemniki pokojnin v državi in zaposlenih razmerah očitna. Toda kar to stališče razlikuje od ideje o pokojnini, je bistvena razlika, da je pravica do pokojnine odvisna od osebe in preneha s smrtjo, medtem ko je pravica do obresti materialna in je neodvisno od osebe na neosebni način vezana na golo posest denarja kot "večna pravna pravica".

S temi povezavami se bomo podrobneje ukvarjali v razpravi o splošnih starostnih pokojninah, saj bi nam te ugotovitve omogočile najti prehod od neupravičenih večnih obresti k upravičeni zahtevi vsakega nacionalnega tovariša po brezskrbni starosti.

Ti majhni prejemniki obresti ne pridejo v poštev pri vprašanju, s katerim se ukvarjamo, o izjemno popustljivem ravnanju stare države s posojilnim kapitalom, temveč le tisti, ki pogoltnejo levji delež kapitalskih pokojnin in nato spet nastopijo kot veliki finančni donatorji države.

Machine Translated by Google

Torej stran s to nacionalnoekonomsko neumnostjo interesno kapitalistično usmerjene državne finančne uprave in ven v svobodno nacionalsocialistično državo dela in uspešnosti, oproščeno vseh davkov.

Ko se bo država osvobodila bremena svojih obrestnih obveznosti, bomo videli, kaj lahko doseže. Če se bodo poleg tega pojavili še novi viri prihodkov v velikem obsegu, kot je izkoriščanje hidroenergije in naravnih virov države, potem država brez davkov res ne bo več utopija, temveč vesela resničnost.

Če kljub temu želimo govoriti o davčni politiki nacionalsocialistične države, je to zato, ker bi iz takšnih davčnih virov lahko pritekala sredstva za številne naloge, ki dejansko čakajo na državno rešitev, za katere pa v državnem proračunu ni bilo nikoli več sredstev. Tukaj mislimo na široka področja narodnega zdravja, boja proti spolnim boleznim, zlorabe alkohola, spodbujanja telesnih športov, obsežnejše spodbujanje umetnosti in znanosti, porodniškega dopusta, varstva otrok, gradnje vrtnih mest in predvsem na poravnavo častnega dolga nemškega ljudstva do svojih vojnih ranjencev ter vojnih vdov in sirot.

Naslednja načela bi morala veljati za vodilna načela nacionalsocialističnega državnega sistema na področju davčne politike:

1. Obdavčitev za namene plačila obresti za notranja posojila je izključena.
2. Davki so dovoljeni le za kritje državnih izdatkov za neproduktivne namene, za upravo, pravosodje, vojsko, policijo in zdravstveni sistem ter šolstvo, kolikor presežki komercialnih državnih podjetij, železnic, pošte, telegrafa, državnih gozdov in državnih rudnikov ter oskrba z električno energijo iz velikih državnih medmestnih baz ne zadostujejo za njihovo kritje.

3. Za kritje posebnih potreb ali za posebne izredne razmere, torej zlasti v primeru vojne, so neposredni in posredni davki ne le dovoljeni, ampak tudi zapovedani.
4. Neposredni davki se lahko uvedejo na premoženje v kakršni koli obliki, vendar je treba tukaj načrtovati daljnosežno stopnjevanje. Dohodek naj ostane oproščen davka do ustrezne mere. V tem primeru je treba bolj temeljito kot doslej pretehtati, ali ima davkoplačevalec družino z otroki ali druge dolžnosti oskrbe.

5. Državni uradniki naj bi bili v osnovi oproščeni davkov. Za poročene osebe otroci dodatki morajo biti zagotovljeni.
6. Posredni davki pridejo v poštev v normalnih časih le za luksuzne predmete. Država ima s tem na voljo odlično sredstvo za delovanje na način, ki bi nadzoroval in zvišal cene proizvodnje izdelkov, ki služijo le nadlogi privlačnega razkošja, razkošja in požrešnosti pri prehranjevanju in pitju ter modnim ekscesom. Tudi čisto polluksuzno blago, kot so tobak, alkohol, vino, če ne služi zdravstvenim namenom, bo posredno obdavčeno. Po drugi strani pa se je treba načeloma izogibati vsem posrednim davkom, ki danes v celoti izkoriščajo ljudi. Tukaj mislimo na vse nesmiselne posredne davke, ki delujejo le na način, ki zvišuje cene, na sladkor, sol, vžigalice, svetilke, limonado, pa tudi na davke na premog, ki radikalno podražijo proizvodnjo, pa tudi na davke na osebni in tovorni promet ter predvsem na davke od prodaje blaga.

7. Pobiranje dobičkov iz vojne in revolucije je treba izvajati kot nalogo pravičnosti. Za takšno nalogo je seveda treba najprej ustvariti temelje razumne osnove za izračun, na podlagi katere je mogoče primerjati sedanje bogastvo s prejšnjim. Očitno je treba tudi tukaj spet razlikovati med bogastvom, ki izhaja iz produktivnega dela, za katerega pa je vojna pomenila poseben razcvet. Nič drugega kot prav ni in

Machine Translated by Google

prav je, da se od tako precejšnjih vojnih dobičkov del nameni skupnosti.
Po drugi strani pa je treba veliko natančnejšo oceno opraviti v primeru bogastva, ki izhaja iz posredniške trgovine in špekulacij.

8. Davki in pristojbine za promet z nepremičninami, tudi davki, ki omejujejo prosto pravico do razpolaganja z elementi premoženja, če to razpolaganje ni usmerjeno proti splošni blaginji, je treba omejiti, kjer je to mogoče. Sem spadata tudi davki na dediščino in darila.

Davčno-finančna politika bi si morala v osnovi prizadevati za končni cilj "države brez davkov", saj naloga države ni izsiljevati denar od svojih državljanov, da bi ohranila v osnovi lažno državno posojilno gospodarstvo, temveč dvigovati splošno blaginjo ljudi.
Država ni tam zato, da bi bila pobiralka obresti za velik posojilni kapital, temveč zato, da bi zaščitila osebe in premoženje svojih državljanov ter da bi naravne vire države naredila uporabne za skupnost. Sredstva za neproduktivne državne naloge bi bilo treba, kot je bilo že opisano, najprej črpati iz presežkov komercialnih državnih podjetij, nato iz davkov na luksuz, nato iz bogastva in dohodka, ki presega tisto, kar je mogoče doseči zgolj z opravljanjem dela, in šele nato od premožnega srednjega razreda, pa tudi iz posrednih davkov na polluksuzno blago, katerega uporaba ni nujno potrebna. In le v vojnih časih, ko je ogroženo življenje celotnega naroda, lahko država zahteva, da tudi skupnost – kot lahko dejansko zahteva vojaško službo od vseh prek svoje službene suverenosti – in spet s posebnim poudarkom na premožnih razredih, finančno prispeva k vodenju vojne v obliki posrednih in neposrednih davkov.

Za zaključek lahko povemo še nekaj o vprašanju "komercialnih državnih podjetij". Zdaj raje poudarimo dejstvo, da državna podjetja niso "dobičkonosna". Temeljno vprašanje dobičkonosnosti smo že podrobno obravnavali.

V prizadevanju, da bi železnice itd. vodili "na poslovni način", da bi jih "osvobodili neekonomičnega državnega podjetja" ali "da bi jih spravili v mešano gospodarsko obliko", se skriva le slabo prikrita želja velikega posojilnega kapitala, da bi celo to precejšnjo sestavino bogastva naroda naredil v službi samemu sebi. Če država izroči celo te sestavine bogastva, je v celoti izročena posojilnemu kapitalu in razen dovoljenja, da deluje kot izterjevalec obresti za posojilni kapital, nima več nobenega področja, na katerem bi bila suverena ali na katerem bi lahko delovala na regulativni način in iz katerega bi lahko pridobivala znatne prihodke za kritje svojih nalog.

Machine Translated by Google

Finančno-politična osvoboditev države

Najprej smo opisali, katere ukrepe je treba sprejeti, da bi v prihodnosti onemogočili takšne okoliščine, kot jih doživljamo zdaj. Te naloge sicer zahtevajo ustvarjalne storitve, vendar jih je kljub temu mogoče doseči, ne da bi bilo treba poškodovati ali spremeniti obstoječe pravne pogoje. Drugače pa je s pretrganjem obstoječih verig dolga naše države, vezanega na obresti, do njenih notranjih in zunanjih upnikov.

Ukrepi, ki jih je treba sprejeti, so sami po sebi izjemno preprosti, le njihova izvedba bo povzročila veliko težav. Zdravilo za večno obveznost plačila obresti iz notranjih posojil je: zakonska odprava tega plačila obresti. Po drugi strani pa bo veliki posojilni kapital, ki se bo skliceval na interese malih upokojencev, dvignil velik krik in izrekel najstrašnejše grožnje državi, ki "tepta nedotakljive pravice", ki "krši zakon, ki ji bo odvzel še zadnji kanček zaupanja". Veliki kapital bo seveda uporabil vse vzvode, da bi preprečil "ogromni zločin proti temeljnim gospodarskim zakonom". Seveda! - ni mogoče pričakovati, da se bo mednarodna sila nenadoma odpovedala svoji zahtevi po oblasti.

V tej bitki gre le za to, da ohranimo železne živce in si ne dovolimo
naj vas prestraši tuljenje novinarskih kulijev, ki jih vzdržujejo visoke finance.

Žid bo ta boj vodil z najtrdovratnejšo vztrajnostjo, saj gre za "njegovo čast", kot je rekel stari Rothschild: "Moj denar je moja čast, in kdor mi vzame denar, mi vzame mojo čast."

Zdaj se njihov denar nikakor ne sme vzeti lastnikom državnih obveznic, ampak je treba odpraviti pravne zahteve, ki so s tem postale velika krivica za narodno skupnost.

Toda z vidika države, pa tudi z vidika prebivalstva, ki mora s svojim delom zbrati ogromne zneske, da bi zadovoljilo te "zakonite zahteve državnih upnikov", ne gre za "zakonite zahteve", temveč za največjo krivico vseh časov – za trajno ropanje delavcev v korist majhnega dela velikih kapitalistov z državno podporo. Država, ki "odstrani obrestno suženjstvo", nikakor ne stori krivice, ampak odkupi precej veliko krivico, za katero je sama služila kot marionet.

Seveda to pomeni popolno reorganizacijo sedanje države; odločiti se mora, ali želi služiti celoti ali pa želi biti, tako kot zdaj, upraviteljica mednarodnih financ.
Pri tem vprašanju ni kompromisov. Tukaj lahko le odločen ukrep pripelje do cilja in rešitve.

Nacionalsocialistična država se te močne odločitve resnično zaveda – izjemno težko bi bilo narediti tako odločilen korak, če ne bi natančno vedeli, kaj moramo vzpostaviti namesto obrestnega kapitalističnega gospodarstva. Ker pa to vemo, gremo z največjo gotovostjo zmage v to največjo bitko svetovne zgodovine. Vemo, da je vladavina obresti zgrajena le na lažih in prevarah, in ker to vemo in smo jasno prepoznali, vemo tudi, da se lahko takšna pajkova mreža laži in prevare, pa naj bo še tako mukotrpno spletena, raztrga z enim samim potegom.

Samo še eno vprašanje, zadnje, nas mora zaposliti, vprašanje: Kaj bodo tuje države rekle na tako radikalno reformo in še posebej na zavrnitev nadaljnjih plačil obresti tujim upnikom obresti?

Machine Translated by Google

Da, kaj bodo na to rekli tuji narodi? To vprašanje je že samo po sebi izjemno pomembno za našo nemško stisko in tudi za svetovljansko držo največjih krogov.
Kaj sploh so "tuji narodi"? So to Francozi, Angleži, Američani? So to Švedi, Nizozemci in Norvežani? So to Rusi ali Kitajci? Ali pa Indijci, Ognjenci82 ali kongovski črnci? Resnično, vsi ti ljudje pripadajo "tujim narodom" v odnosu do nas. Zdaj daleč največje število vseh teh "tujcev" ne bo reklo ničesar, najmanjše število Kitajcev, prav tako najmanjše število Rusov in Francozov bo na splošno vedelo, za kaj gre. Končno ostajajo še vlade naših vojnih sovražnikov in potem seveda – kot tisti, ki jih to resnično zanima – judovski mednarodni bankirji, ki "bodo o tem nekaj povedali". Vendar pa je zelo enostavno odgovoriti na vprašanje, kaj bodo na to rekli mednarodni finance. Z vsemi sredstvi, ki jih ima na voljo, bo takšen postopek označila za zločin brez primere proti kultiviranemu človeštvu, s svojim predanim tiskom z vsemi možnimi lažmi in izkrivljanji bo dvignila tako imenovani civilizirani svet proti takšni kršitvi prevzetih obveznosti brez primere, govorila bo o popolnem propadu Evrope in poskušala spodbuditi Francijo kot posebej primerno nosilko evropske civilizacije k odprti vojni proti Nemčiji. Vse to bodo tuji narodi, torej judovski visoki finance, rekli proti takšnemu poskusu atentata na popolno moč velikega judovstva.

Zato bi si lahko prihranili tako vprašanje samo kot odgovor. Kajti jasno je kot beli dan, da se sila, proti kateri je usmerjena osvobodilna vojna, ne bo podredila brez boja, saj tukaj ne gre za Nemce, za katere so tuji interesi in pravice večinoma bolj sveti kot pravice Nemcev, temveč za ljudi, katerih najbolj izstopajoča značilnost je brutalna volja do oblasti.

Pri vseh takšnih končnih zgodovinskih vprašanjih je popolnoma nepotreben spekulativni pogled na to, kaj bo sovražnik storil, saj je očitno, da slednji ne bo dovolil takojšnje osvoboditve ali upora. Povsem drugače je razmišljanje o tem, katera sredstva moči ima nasprotnik na voljo, in poznavanje prednosti, ki jih ima sam. Če torej natančno vemo, kaj moramo storiti in kaj bomo storili, potem moramo opazovati, kako bo sovražnik napad odbil, in šele nato lahko sprejmemo protiukrepe. Noben vojaški načrt ne more določiti kampanje po prvem napadu, lahko pa dejansko poda splošne smernice za energičen potek delovanja. Tako je tudi tukaj.

V našem primeru je nasprotnike težko ujeti, ker gre za neosebno in nadnacionalno silo. Načrt kampanje bo zato moral najprej upoštevati, katere sile in interesi ne pridejo v poštev kot nasprotniki. To je pomembno, da se sile ne uporabljajo nepotrebno v smeri, iz katere ne grozi nobena nevarnost.

Za vprašanjem »Kaj bodo na to rekle tuje države?« se skriva predvsem tesnoba, da v takem primeru ne bomo prejeli ne kreditov ne hrane ne drugih surovin iz tujine.
Kakšna je pa tukaj situacija?

Kot nacionalno gospodarstvo lahko dolgoročno plačujemo za uvoz vedno le z izvozom, torej menjamo blago za blago, vendar ne s papirnatim denarjem in ne s "krediti".
Vse to deluje nekaj časa, dokler tuje države dajejo dejanske kredite, torej dokler različni tuji dobavitelji verjamejo, da bodo nemški uvozniki plačali zadevno blago s polno vrednostjo denarja. Vendar je to mogoče le, če so uvozniki kot izvozniki nemškega blaga pobrali tuji denar. Strah, da ne bomo prejeli bombaža ali maščob,

82 Prebivalci Ognjene zemlje, otočja ob južni konici Južne Amerike.

Machine Translated by Google

baker ali krma zaradi zavrnitve mednarodnih plačil obresti združuje vprašanja, ki v osnovi nimajo nobene zveze. Celo povsem judovska velika bančna oblast dolgoročno ne more preprečiti, da bi presežki v državah proizvajalkah surovin na nek način dosegli nemške tovarne in delovna mesta, prav tako pa tudi, da bi nemški končni izdelki našli pot na svetovne prodajne trge. Ta medsebojna izmenjava blaga med različnimi nacionalnimi gospodarstvi dejansko poteka v skladu z neizpodbitnimi zakoni ponudbe in povpraševanja. Seveda lahko pod prisilo in začasno pride do omejitev in zaustavitev, kot smo to doživeli v vojni in nato še v Porurju.83 Toda vse to so prisilni ukrepi, ki na podoben način škodujejo tujim državam.

Tako lahko z gotovostjo domnevamo, da bo veleprodaja uspela pokriti nujno potrebne potrebe po uvozu. Vedno bodo obstajale nevtralne države, prek katerih bo ta uvoz lahko prišel do nas.

Poleg tega se lahko nacionalno gospodarstvo, ki se ponovno zaveda svojih nacionalnih dolžnosti in s tem postane spet učinkovitejše pri izvoznih izdelkih, veliko bolj zanese na dejstvo, da si bo povrnilo staro zaupanje. Začasni posredniški krediti pri uvozu in izvozu so stvar trgovskih hiš in temeljijo na njihovem osebnem kreditu.

To vprašanje ima še en vidik, in sicer strah pred političnimi prisilnimi ukrepi zaradi začasne ustavitve plačila nacionalnih obresti za vojne obveznice in druge obrestovane obveznice rajha ali zveznih dežel. Celo to je izjemno malo verjetno, saj gre tukaj za obrestne zahteve posameznih zasebnih upnikov nemških državnih obveznic, zaradi katerih je skoraj nemogoče ukrepati politično. Pravzaprav se v zgodovini državnih stečajev še ni zgodilo, da bi po začasni ustavitvi plačila obresti sledila vojaška intervencija. Nasprotnega mnenja, da bi Francozi v tem primeru takoj izvedli povračilne ukrepe, nikakor ni mogoče sprejeti iz logičnih razlogov, saj bi sicer morali sovražniki takrat posredovati z vojaško akcijo proti padcu nemške marke. Padec valute je tujim upnikom nemških obveznic dokončno odvzel vse. Naši ukrepi sploh ne predvidevajo razveljavitve teh notranjih nemških državnih dolgov, temveč le odpis obresti in pretvorbo obveznic v bančno premoženje. Gotovinsko plačilo pa se lahko takoj ponudi tujim upnikom.

Kako je mogoče, da bi bil v takem primeru, torej ko bi gospod X. iz Illinoisa ali Chicaga od svojega bankirja prejel informacijo, da nemška vlada vrača vojne obveznice v gotovini in da je bil ta znesek nakazan na njegov račun, zelo jezen in bi svojo vlado sprožil proti Nemčiji?

Resnega odpora ni pričakovati z nobene strani, če bi nacionalistična nemška vlada razglasila odpis obresti od vseh obrestovanih obveznic s hkratnim preoblikovanjem teh obveznic v neobrestovano premoženje v državnih bankah ali poštnih čekovnih računih.
Za nas je pomembno, da naši ukrepi ne škodujejo skupnosti – dejstvo, da se bo s kapitalistične strani izvajal odpor, ne more omejiti osvobodilnega dejanja. Prav v primeru tega ukrepa bomo videli, da bo tukaj prišlo do ločitve duš in da bo zaprta falanga tistih, ki bodo v tem vladnem ukrepu čutili osvoboditev in

[83] Ko so konec leta 1922 ugotovili, da Nemci resno ne plačujejo lesa in premoga kot vojne odškodnine zaveznikom, so Francozi in Belgijci pod vodstvom francoskega predsednika vlade Raymonda Poincaréja januarja 1923 zasedli industrijsko regijo Ruhr. Nemški odziv na to okupacijo je bil večinoma pasiven odpor, ki si je pridobil simpatije sveta in privedel do "omilitve" pogojev odškodnine v Dawesovem paktu.
april 1924 (glej zgoraj str. 94), ki je prav tako zahteval umik zavezniških okupacijskih čet iz Porurja.

Machine Translated by Google

Osvoboditev dela izpod ogromnega pritiska bo zelo kmalu zajela vse delavce. Le še bančni in borzni krog ter tisti v krogu majhnih upokojencev, ujetih v lastne koristi, bodo še naprej njihovi nasprotniki.

Kdor dela, nima posebnega interesa za to, da od svojih začasnih sredstev prejema obresti od bank, kaj šele za plačevanje zelo visokih obresti za kredite; s svojim denarjem kot obratnim kapitalom želi delati in zaslužiti. Zaradi tega bodo vsi poslovneži, lastniki tovarn in obrtniki zelo malo zainteresirani za vzdrževanje sistema obrestnega kapitalizma. – To postane jasno kot beli dan vsakomur, ki ima v mislih, da se državni interesi – kot smo najbolj jasno pokazali – izvlekajo le z neposrednimi ali posrednimi davki iz dohodka od dela produktivnih delavcev.

Tisti, ki ima to znanje jasno v mislih, se ne more v nobenem trenutku pustiti omajati, saj gre za temeljno načelo: država lahko da le tisto, kar mora svojim državljanom v neki obliki spet vzeti.

Obresti za plačilo obresti državi je treba v vseh okoliščinah črpati od produktivnih delavcev. Noben delavec ni izključen iz tega načela, še najmanj pa fizični delavec, ki nima na voljo obrestovanih obveznic. Ta položaj ga najbolj prizadene, saj ga neposredni in zlasti posredni davki prav tako najbolj prizadenejo. Ker je prav delavec pozvan k plačilu davka prek neposrednega dohodninskega davka v obliki odbitka dohodka, še preden so vsi drugi krogi delavca že naredili jasnovidnega glede teh zadev; enako velja tudi za vse prejemnike plač. Seveda se ti krogi veliko manj zavedajo veliko bolj radikalnih posrednih davkov – čeprav jih večinoma občutijo pri inflaciji, kot je bilo opisano v poglavju o "Inflaciji". Posredni davek je najbolj nesocialen davek. Obremenjuje delo v korist čistega posojilnega kapitala. Nihče se ne more umakniti od njega, zato najbolj zatira tistega, ki ima najmanj dohodka. Po drugi strani pa posredni davki – davki na premog, sol, vžigalice, sladkor, pivo in pijačo, davki na osebni prevoz itd. – niti najmanj ne motijo lastnika velikega kapitalskega bogastva.

Eden torej iz kroga delavcev, ki je nasprotnik takšnega osvobodilnega dejanja
to je mogoče le zaradi pomanjkanja znanja in razumevanja teh povezav.

Zadnja in najtežja stvar, s katero se moramo v tem poglavju še ukvarjati, je vprašanje odprave mednarodnih obrestnih obveznosti – z drugimi besedami, zavrnitev nadaljnjih plačil obresti za vojne dolgove.

To vprašanje je najtesneje povezano z nemškim zgodovinskim vprašanjem, pravzaprav je to nemško vprašanje nasploh, saj pravi: Ali si nemški narod želi svobode ali suženjstva?

Vemo, da lahko v takšnih končnih vprašanjih le odločna volja določi in doseže zmago – odgovor na to vprašanje torej daleč presega okvir finančno-političnih opažanj. Vendar je bistveno, da narod, ki si mora prizadevati za svojo svobodo, ve, da je njegovo suženjstvo v prvi vrsti finančno-politično, da sta tukaj politika in gospodarstvo najtesneje povezana. Toda prav to je novost sedanjega stanja, da ga obvladujejo politična stališča finančne moči in da so politična stališča vojaške moči šele na drugem mestu.

O mamonistični dobi lahko resnično govorimo kot o novi epohi. Bog Mamon se je povzpel na prestol tega sveta. Cesar in kralj se mu klanjata. Parlamenti in vlade so njegovi pokorni služabniki. Zmogel je združiti velika gibanja – kot je prizadevanje delavcev za njihov napredek. Mednarodni kapital je prav tako ustvaril

Machine Translated by Google

tiskarske stroje sveta, ki služijo njenim ciljem – saj se je hkrati postavil za upravitelja kulturnega bogastva in ponarejevalca vsake nacionalne avtohtone umetnosti in literature.

Kot najizstopajoče nosilce te mamonistične okužbe in vladavine sveta smo prepoznali Jude in tako se krog našega znanja znova zapira z vprašanjem vseh vprašanj – judovskim vprašanjem.

Rešitev problema obresti je rešitev judovskega vprašanja. Rešitev problema obresti v smislu naših razlag je razbitje judovske svetovne vladavine, ker uničuje moč svetovnega judovstva – njegovo finančno moč.

Toda rešitev problema obresti je poleg tega v konstruktivnem smislu hkrati
čas tudi rešitev socialnega vprašanja.

Zavrnitev vseh plačil obresti in dajatev za vojne dolgove bi mednarodne finance oziroma Francijo postavila pred vprašanje prevzema celotne finančne uprave celotne Nemčije. Če bi bili odpravljeni vsi davki rajha, ki zdaj služijo plačilu obresti sovražniku, bi to pomenilo predvsem notranje odrešenje od norega davčnega zatiranja, veliko družbenopolitično dejanje največjega obsega, sovražnik pa bi moral poskusiti razviti lastno finančno upravo v Nemčiji.

Če pa bi nemško ljudstvo videlo francoskega ali judovskega davčnega izterjevalca, ki sedi v vsakem davčnem in pokojninskem uradu, in če bi ti tuji zatiratelji kmetom vzeli najboljše krave iz hlevov – potem bi jeza in ogorčenje morda kmalu postala tako močna, da bi neke noči s krvavo metlo pometla tujo strašilko in osvobodila Nemčijo.

Ali bi se vojaška sila na splošno lotila takšnega podviga v službi
Finančna moč je zato še vedno zelo vprašljiva.

Obeti naše volje do osvoboditve nikakor niso tako neugodni, kot so se morda zdeli sprva – ravno nasprotno. Že prvič, ko je Nemčija soglasno zavrnila izročitev svojih "vojnih junakov", je bil s tem "ne" konec s prikaznjo.

Mednarodne finance bodo zdaj zagotovo iskale druge metode, zlasti metodo bojkota in popolnega zadušitve mednarodnega trga. Da jim pri slednjem ne bo uspelo, je prav tako gotovo, in tudi bojkot nemškega blaga bi Nemčijo sprva usmeril le v njeni gospodarski dejavnosti, za nekaj časa pa tudi izključno, na njen notranji trg. Zato bi bila tudi tukaj le naloga spretne notranje politike – zlasti z velikodušno promocijo na področju stanovanjske gradnje – premagati kritične čase in jih izkoristiti za blaginjo ljudi, dokler se ne določijo nove poti v svet.

To odpiranje novih poti v svet se bo zgodilo z razbitjem judovske prevlade tudi med drugimi narodi, saj je pot tudi posameznih narodov do zdravega nacionalnega gospodarstva lahko le z ozdravitvijo domače zastrupitve z judovsko-mamonističnim strupom. Potem se bodo naravne poti zdrave mednarodne trgovine in gospodarskega poslovanja med narodi odprle same od sebe – in človeštvo, osvobojeno judovskega zatiranja, bo doživelo dobo izjemne blaginje – in predvsem Nemčija – srce sveta!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Različica 1.0

Objavljeno v letu 130 po hidžri v Kali Yugi oktober 2018
krščanskega koledarja pri Sudetenland Verlag.

Uredil Einar Birkemann.

Sprednjo platnico knjige je naredil Italo.